ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΣ στὸν πόλεμο

Τὶ προβλέπουν οἱ φυσιολόγοι

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἀσχοληθῆ ἀπὸ καιρὸ μ' ἕνα ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει ὑπερβολικὰ ὅλες τὶς γυναῖκες. Σκέπτονται δηλαδὴ μήπως θὰ εἶνε οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ θ' ἀποτελέσουν τοὺς στρατοὺς τῆς εὐριον. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι οἱ ἄνδρες πολεμοῦν ἐπὶ δέκα περίπου χιλιάδες χρόνια κι' ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ δώσουν τὴ θέσι τους στὶς γυναῖκες.

Πολλοὶ Ἄγγλοι φυσιολόγοι βεβαιώνουν πὼς ὁ σημερινὸς στρατιώτης μολονότι σηκώνει γιὰ τεχνικοὺς λόγους πολὺ ἐλαφρὰ ὅπλα κουράζεται πάρα πολὺ γρήγορα ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς βαρειὰ ὡπλισμένους στρατιῶτες τῶν ἄλλων ἐποχῶν. Οἱ ἄνδρες ἀρχισαν νὰ μὴν ἀντέχουν πιὰ στοὺς μεγάλους κόπους. Ἀντιθέτα οἱ γυναῖκες παρουσιάζουν μιὰ ἐκπληκτικὴ πρόοδο στὸ ζήτημα τῆς σωματικῆς ἀντοχῆς καὶ τείνουν διαρκῶς νὰ ξεπεράσουν τὸν ἄνδρα στὴ δύναμι.

Ἐπίσης κι' ἕνας ἄλλος παράγων προορίζει τὶς γυναῖκες νὰ πείξουν στὸ μέλλον τὸν ρόλο τῶν ἀνδρῶν στὸν πόλεμο. Ἡ θνησιμότης δηλαδὴ τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ κατώτερα τοῦ μέσου ὅρου τῆς θνησιμότητος τῶν ἀνδρῶν. Ἀκόμα, ὅπως βλέπουμε ἀπ' τὶς στατιστικές, ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀσθενειῶν ποὺ προσβάλλουν τοὺς ἄνδρες εἶνε πολὺ πιὸ μεγάλος ἀπ' τὸν μέσον ὅρο τῶν ἀσθενειῶν ποὺ ἐπιφέρουν τὸ θάνατο στὶς γυναῖκες.

Καὶ τέλος οἱ γυναῖκες σήμερα ρίχνονται στὸν ἀθλητισμὸ μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμὸ ἀπ' τοὺς ἄνδρες.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραξενεύη γιατὶ εἶνε ἕνας φυσιολογικὸς σταθμὸς στὴν ἐξέλιξι τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Στὴν πολὺ ἀρχαία ἐποχὴ οἱ γυναῖκες πολεμοῦσαν κυβερνοῦσαν καὶ διέτασσαν. Ἀρκετὲς μάλιστα πρωτόγονες φυλές, ὁ-ταγή τους, ἕνα ἀνακοινωθὲν τους ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Σάντρα Μπὸς εἶχε πέσει θῦμα ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος στὴ Σιγκαπούρη, ἐνῶ ταξειδεύε ἀπ' τὴ Σιγκαπούρη στὴ θορμόζα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἰαπωνία. Μερικοὶ δύσπιστοι εἶχαν σκεφθῆ τότε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τεχνάσματος, γιὰ ν' ἀποφύγη ὁ Σάντρα Μπὸς τὴν τιμωρία ποὺ τὸν περίμενε ἀπ' τοὺς Συμμάχους ὡς προδότη, Ὡστόσο ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἀπ' τὶς βρετανικὲς ἀρχὲς τῆς Σιγκαπούρης, ἐπιβεβαίωσε αὐτὴ τὴν εἴδησι. Ὁ πιλότος ὅμως τοῦ ἀεροπλάνου ἔχει διασωθῆ καὶ μένει στὴν Ὀζάκα τῆς Ἰαπωνίας. Τελευταίως καὶ μένει στὴν Ὀζάκα τῆς Ἰαπωνίας. Τελευταίως λοιπόν, διηγήθηκε ὅτι ὁ Σάντρα Μπὸς εἶχε μαζί του δυὸ βαλίτζες ἀπὸ δέρμα φασιδιοῦ ποὺ περιείχαν διαμάντια καὶ χρυσὰ νομίσματα ἀξίας 200.000.000 δολλαρίων. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῆ στράφη ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ ἀεροπλάνου. Πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου στὴ θορμόζα. Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς δήλωσαν ὅτι δὲν ἔχουν καιρὸ διαθέσιμο γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν.

◆◆

Θὰ βρεθῆ ὁ θησαυρὸς τοῦ Σάντρα Μπός;

"Οταν οἱ Γιαπωνέζοι ὀνειρευόντουσαν τὴν κατάκτησι τῶν Ἰνδιῶν, εἶχαν κι' ὅλας δημιουργήσει μιὰ «προσωρινὴ Ἰνδικὴ κυβέρνησι», μὲ ἀρχηγὸ τὸ Σάντρα Μπός. Λίγο καιρὸ λοιπὸν πρὶν ἀπ' τὴν ὑποταγή τους, ἕνα ἀνακοινωθὲν τους ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Σάντρα Μπὸς εἶχε πέσει θῦμα ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος στὴ θορμόζα ἐνῶ ταξειδεύε ἀπ' τὴ Σιγκαπούρη στὴν Ἰαπωνία. Μερικοὶ δύσπιστοι εἶχαν σκεφθῆ τότε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τεχνάσματος, γιὰ ν' ἀποφύγη ὁ Σάντρα Μπὸς τὴν τιμωρία ποὺ τὸν περίμενε ἀπ' τοὺς Συμμάχους ὡς προδότη, Ὡστόσο ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἀπ' τὶς βρετανικὲς ἀρχὲς τῆς Σιγκαπούρης, ἐπιβεβαίωσε αὐτὴ τὴν εἴδησι. Ὁ πιλότος ὅμως τοῦ ἀεροπλάνου ἔχει διασωθῆ καὶ μένει στὴν Ὀζάκα τῆς Ἰαπωνίας. Τελευταίως καὶ μένει στὴν Ὀζάκα τῆς Ἰαπωνίας. Τελευταίως λοιπόν, διηγήθηκε ὅτι ὁ Σάντρα Μπὸς εἶχε μαζί του δυὸ βαλίτζες ἀπὸ δέρμα φασιδιοῦ ποὺ περιείχαν διαμάντια καὶ χρυσὰ νομίσματα ἀξίας 200.000.000 δολλαρίων. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῆ στράφη ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ ἀεροπλάνου. Πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου στὴ θορμόζα. Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς δήλωσαν ὅτι δὲν ἔχουν καιρὸ διαθέσιμο γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν.

Ὁ ἔξυπνος χωριάτης

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Βασιλιὰς Ρογῆρος ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν ἐξοχὴ μεταμφιεσμένος, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανείς, ὅταν συνάντησε ἕνα χωρικὸ ποὺ ὥργωνε τὸ χωράφι του. Δὲν φαινόταν πάνω ἀπὸ πενῆντα χρόνων μὰ τὰ μαλλιά του ἦσαν κατάσπρα. Δούλευε χωρὶς νὰ φορῇ τίποτα στὸ κεφάλι του.

—Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχῃ καλά, ἄνθρωπε τῆς γῆς! τοῦ εἶπε ὁ βασιλιᾶς.

—Κι' ἐσένα, ἀρχοντα τῆς γῆς! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ χωρικός.

—Γιατὶ μ' ἀποκαλεῖς ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ βασιλιάς. Μὲ γνωρίζεις μήπως;

—Ὄχι, εἶπε ὁ χωρικὸς ὁ ὁποῖος τὸν ἀναγνώρισε ὡστόσο. Σᾶς ἀποκάλεσα ἔτσι γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄρχοντας τῆς γῆς, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασε γι' αὐτόν.

—Ἔπεσαν χιόνια καὶ στὰ βουνά, ἐξακολούθησε ὁ βασιλιάς, κυττάζοντας τὸ κατάσπρο κεφάλι τοῦ χωρικοῦ.

—Ὅταν περάσῃ ἡ ἀνοιξι πρέπει νὰ χιονίσῃ, ἀρχοντά μου.

Ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις αὐτὲς ὁ βασιλιὰς κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστά του ἕναν ἔξυπνο ἄνθρωπο.

—Ἐργάζεσαι πολύ, τοῦ εἶπε, κι' ἂς εἶσαι περασμένος στὰ χρόνια.

—Ἔχω νὰ θρέψω ἀνθρώπους πιὸ ἡλικιωμένους κι' ἀπὸ μένα. Κι' ἐπειτα πρέπει νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ ἁγάλω καὶ τὸ δικό μου ψωμί.

—Πόσα ἁγάλεις τὴν ἡμέρα;

—Ὀχτὼ φράγκα.

—Σοῦ φτάνουν αὐτὰ γιὰ νὰ φᾶς;

—Μονάχα γιὰ τὴν τροφή μου. θέλω πολὺ λιγώτερα χρήματα...

—Καὶ ποῦ ξοδεύεις τὰ ἄλλα;

—Θέλω κάθε μέρα δυὸ φράγκα γιὰ νὰ φᾶμε ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα μου. "Αλλα δυὸ φράγκα τὰ δίνω γιὰ νὰ ξεπληρώσω ἕνα παληό μου χρέος. Δυὸ φράγκα τὰ δανείζω καὶ δυὸ ἄλλα τὰ πετῶ στὸν ἀέρα...

Ὁ βασιλιὰς κύτταξε τὸ χωρικὸ ἐκπληκτος καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς. Σοῦ εἶνε εὔκολο νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὰ λόγια σου;

—Μὲ μεγάλη εὐχαριστησι, ἀποκρίθηκε ὁ χωρικός.

»Πρῶτα - πρῶτα, ξοδεύω δυὸ φράγκα τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ φᾶμε, ὅπως σοῦ εἶπα, ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα μου.... Τὰ ἄλλα δυὸ φράγκα τὰ διαθέτω, ὅπως εἶπα, γιὰ νὰ ξεπληρώσω ἕνα χρέος μου. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου ζοῦν ἀκόμα, μὰ εἶνε τόσο γέροι, ὥστε δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ἐργασθοῦν. Ὅπως λέμε ὑπόχρεος πάντα ἀληθινοὶ στρατοὶ ἀπὸ γυναῖκες. Μήπως ἄλλωστε δὲν ἔμεινε περίφημη στὴν ἱστορία, ἡ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως τῆς Δαχομέης, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 6.000 γυναῖκες καὶ ποὺ πολέμησε ἡρωϊκὰ καὶ νίκησε πολλὲς φορὲς τὸ 1892 τὸν Γαλλικὸ στρατὸ-ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ καταλάβῃ τὰ ἐδάφη τους;

Μὰ κι' ὁ πόλεμος μὲ τὶς Ἀμαζόνες ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία δὲν εἶνε ἕνα ἀκόμη παράδειγμα τῆς γυναικείας ἀντοχῆς;

Εἶνε ὅμως περιττὸ νὰ καταφεύγη κανεὶς σὲ τόσο μακρυνὰ παραδείγματα. Ἔχουμε ἄλλα πιὸ πρόσφατα καὶ πιὸ ἐκπληκτικά. Κατὰ τὸν ρωσσοπολωνικὸ πόλεμο, τόσο στὴ Ρωσσία ὅσο καὶ στὴν Πολωνία, καὶ κυρίως μάλιστα στὴν τελευταία ὀργανώθηκαν λόχοι γυναικῶν ποὺ πολέμησαν μὲ ἡρωϊσμό, ποὺ ξεπερνοῦσε πολλὲς φορὲς τὴν τόλμη τῶν ἀνδρῶν.

Ὁ "Αγγλος φυσιολόγος Ρούθλαν ἀναφέρει σὲ ἄρθρο του ὅτι γνώριζε δυὸ Πολωνίδες λοχαγούς ποὺ εἶχαν ἕνα σωρὸ τραύματα! Ἐπίσης μιὰ συνταγματάρχινα τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ εἶχε δεκαπέντε τραύματα στὸ σῶμα της.

Στὴν Κίνα τὰ γυναικεῖα συντάγματα εἶχαν τὸν παλιὸ καιρὸ παραπάνω ἀπὸ ὀχτὼ χιλιάδες Κινέζες πολεμίστριες.

Τί θὰ συμβῇ λοιπὸν στὸ μέλλον; Οἱ φυσιολόγοι καταλήγουν στὸ ἑξῆς συμπέρασμα: οἱ κύκλοι τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπαναλαμβάνονται· ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπαναλαμβάνονται· καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἐπ' ἄπειρον. Οἱ γυναῖκες καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἐπ' ἄπειρον. Οἱ γυναῖκες καὶ θὰ ἐπαναλάβουν πάλι τὴ λοιπὸν δὲν θ' ἀργήσουν νὰ κοταλάβουν πάλι τὴ θέσι τους στὴ πρώτη γραμμὴ τῆς ζωῆς, ὅπως καὶ κατὰ τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ τοῦ κόσμου.

◆◆

Θὰ βρεθῆ ὁ θησαυρὸς τοῦ Σάντρα Μπός;

"Οταν οἱ Γιαπωνέζοι ὀνειρευόντουσαν τὴν κατάκτησι τῶν Ἰνδιῶν, εἶχαν κι' ὅλας δημιουργήσει μιὰ «προσωρινὴ Ἰνδικὴ κυβέρνησι», μὲ ἀρχηγὸ τὸ Σάντρα Μπός. Λίγο καιρὸ λοιπὸν πρὶν ἀπ' τὴν ὑποταγή τους, ἕνα ἀνακοινωθὲν τους ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Σάντρα Μπὸς εἶχε πέσει θῦμα ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος στὴ θορμόζα ἐνῶ ταξειδεύε ἀπ' τὴ Σιγκαπούρη στὴν Ἰαπωνία. Μερικοὶ δύσπιστοι εἶχαν σκεφθῆ τότε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τεχνάσματος, γιὰ ν' ἀποφύγη ὁ Σάντρα Μπὸς τὴν τιμωρία ποὺ τὸν περίμενε ἀπ' τοὺς Συμμάχους ὡς προδότη, Ὡστόσο ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἀπ' τὶς βρετανικὲς ἀρχὲς τῆς Σιγκαπούρης, ἐπιβεβαίωσε αὐτὴ τὴν εἴδησι. Ὁ πιλότος ὅμως τοῦ ἀεροπλάνου ἔχει διασωθῆ καὶ μένει στὴν Ὀζάκα τῆς Ἰαπωνίας. Τελευταίως καὶ μένει στὴν Ὀζάκα τῆς Ἰαπωνίας. Τελευταίως λοιπόν, διηγήθηκε ὅτι ὁ Σάντρα Μπὸς εἶχε μαζί του δυὸ βαλίτζες ἀπὸ δέρμα φασιδιοῦ ποὺ περιείχαν διαμάντια καὶ χρυσὰ νομίσματα ἀξίας 200.000.000 δολλαρίων. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῆ στράφη ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ ἀεροπλάνου. Πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου στὴ θορμόζα. Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς δήλωσαν ὅτι δὲν ἔχουν καιρὸ διαθέσιμο γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν.

ΕΤΟΣ Ι' ● ΑΘΗΝΑΙ, 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 460

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ αἰώνια ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ εἶχε καϋμὸ κάπου νὰ τὴν πετύχη, νὰ τὰ φέρη θολικὰ καὶ νὰ τὴν παρακαλέση νὰ τοῦ ἐξηγήση ὅσα τοῦ φαινόνταν ἀνεξήγητα.

—Πῶς συμβαίνει, δεσποινίς, ἐσεῖς πού...

Νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ ὅμως πρῶτα τὸ ἱστορικό: Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόβαλε πείσμα νὰ πιάση κουβέντα μὲ τὴν κοπέλα, παρακολουθεῖ μιὰ περίεργη ὑπόθεσι: Τὴν κοπέλα νὰ μπαινοβγαίνῃ τακτικώτατα στὸ ἀντικρυνὸ του σπίτι. Εἶνε, μᾶς βεβαιώνει, ἡ πιὸ συμπαθητικὴ ὑπαρξις ποὺ μποροῦσε νὰ πλάση ὁ Δημιουργός της. Ἡ ἀριστότης ἀπὸ τὰ πόδια μὲ τὰ ὁποῖα πατοῦσε τὸ βάθρο τοῦ ὡραίου γλυπτοῦ, ὡς τὸ κεφάλι μὲ τὴ γοητεία τῆς πρώτης νεότητος. Ἁρμονικὲς διαστάσεις, ἀνάλαφρο τὸ βάδισμα, ἡ ἀβρότης στὶς κινήσεις, ἡ εὐγένεια στὴν ἔκφρασι, ἡ τρυφερότης στὸ θλέμμα. Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ περίβλημα μιᾶς θυναρπαστικῆς θελκτικότητος.

Ἡ κοπέλα λοιπὸν αὐτή, σὲ πυκνὰ διαστήματα, χτυπᾶ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀπέναντι στὸ ὁποῖο κατοικεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς ἀδιάκριτες περιέργειες. Καὶ νὰ ζέρατε ποιὸς εἶνε ὁ ἐνοικος τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ... Μᾶς τὸν περιγράφει ὁ ἴδιος ὁ ἐπιστολογράφος. «... Ἡλικίας πενηντατοῦ ἐτῶν. Ἕνα τέρας ἀντιπαθητικό, χωρὶς τίποτα ποὺ ν' ἀμβλύνῃ τὴν ὀξύτατη ἀποκρουστικότητά του καὶ νὰ τὸν κάνῃ ὁπωσδήποτε ὑποφερτό. Καὶ τὸ ἐλεεινὸ ἐμφανίσιε εἶνε ἐκεῖνο! Ὁ τύπος τοῦ ἀσήμαντου καὶ συγχρόνως τοῦ κυδαίου. Σὰν νὰ μὴ φτάνουν δὲ οἱ φυσικές του ἀτέλειες, εἶνε καὶ κακότροπος, καὶ θάνουσος, καὶ στριμμένος καὶ σὲ ἀφάνταστο θαθμὸ νευρικός. Χωρὶς φίλους. Τὸν ἀποφεύγουν οἱ συγγενεῖς δὲν τὸν πλησιάζουν οἱ γνώριμοι. Μόνος μὲ τὴν ἀσχήμια καὶ τὰ νεῦρα του περνᾶ τὶς μέρες του...»

Καὶ ἐὰ ἦταν πλήρης ἡ μόνωσις του ἂν δὲν θρισκόταν τὸ κορίτσι αὐτὸ νὰ χτυπᾶ κάθε τόσο τὴν πόρτα του. Πῶς τὸν ἀνέχεται; Γιατὶ πηγαίνει; Ἀπὸ ἀνάγκη; Ἀπὸ συμφέρον; Ἀπὸ οἶκτο; Ἡ μήπως πάλι... Ἀλλὰ πῶς νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ὁ ἐρωτας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ κινεῖ τὰ θήματά της πρὸς τὴ θύρα τοῦ ἐρημίτη;

Α, καὶ νὰ μποροῦσε νὰ λύση τὸ μυστήριο... Περίμενε τὴ στιγμὴ καρδοκοῦσε τὴν εὐκαιρία. Χρόνια αὐτὴ ἡ δουλειά. Καὶ νὰ τελευταῖα ποὺ ἡ τύχη τὸν εὐνόησε. Σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Καὶ εἶχε συγκέντρωσι καὶ ἦταν καλεσμένος, παροῦσα καὶ ἡ κόρη. (Ἦταν ἀπείρως συμπαθέστερα ἀπὸ ὅ,τι φαντόταν.

Τὴν πλησίασε, γνωρίστηκε μαζί της, τῆς ἔπιασε κουθέντα. Προσπάθησε σὲ λίγα λεπτὰ μέσα νὰ συντομεύση τὶς ἀποστάσεις καὶ ν' ἀποχτήση οἰκειότητα, κι' ὅταν πιὰ νόμισε πὼς ἦταν ἡ στιγμὴ κατάλληλη, ἔδωσε διέξοδο στὶς περιέργειές του.

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια σᾶς εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μπαίνετε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, νόμισα ὅτι ἐκάνατε λάθος στὸν ἀριθμό, καὶ ὅτι ὅτι σὲ λίγο θὰ σᾶς ἔθλεπα νὰ θγαίνετε. Ἐμείνατε ὅμως. Καὶ ἀπὸ τότε σᾶς θλέπω νὰρχεσθε συχνά. Τελευταῖα κάποιος φίλος—ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναλάθω ὅσα μοῦ εἶπε ; —ἐπέμεινε ὅτι συνδέεσθε ἐρωτικὰ μὲ τὸν ἐνοικο τοῦ σπιτιοῦ. Συχνρέστε τὴν ἀδιακρισία μου, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς ρωτήσω: Εἶνε ἀλήθινή ἡ θεβαίωσις; Κι' ἂν εἶνε ἀληθινή, ἐξηγῆστε μου πῶς συμβαίνει ν' ἀγαπιέται ἕνας ἄντρας τόσο ἀσχημος, τόσο ἀδρό, τόσο τρυφερό... Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε τὸν καλλίτερο. Προτιμήσατε τὸν χειρότερο. Σᾶς περιμέναν τὰ πρῶτα νιάτα. Ἀράξατε στὸ προχωρημένο φθινόπωρο. Οἱ χάρες τῆς ζωῆς ἦταν δικές σας στὸ πλευρὸ ἑνὸς νέου ὅπως κι' ἐσεῖς. Κολλήσατε στὸν ἀγέλαστο καὶ τὸ θλιμμένο καὶ τοῦ ἀφιερώσατε τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὰ νιάτα σας. Καταλαθαίνω πῶς γίνομαι ἀναισθής, ὀκληρὸς καὶ ἀνάγωγος. Ἀλλὰ ἡ περιέργειά μου, δεσποινίς εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τοὺς καλοὺς τρόπους. Ἐξηγῆστε μου τὸ μυστήριο. Μὲ ὑποχρεώνετε.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ γαλάζια μάτια της. Δὲν ὠργίσθηκε, δὲν ταράχθηκε, δὲν ἔθελε σημεῖα στενοχωρίας. Φαίνεται πὼς εἶνε συνηθισμένη ν' ἀντιμετωπίζη σὲ ὅλους τοὺς τόνους τὴν ἀπορία ποὺ ἐξεσήκωνε τὴν παρουσία της.

—Δὲν ἔχω τίποτα νὰ ἐξηγήσω— ἀπάντησε μὲ ἥρεμία καὶ ἀπαλότητα. —Τίποτα περισσότερο παρὰ ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

—Αὐτόν;

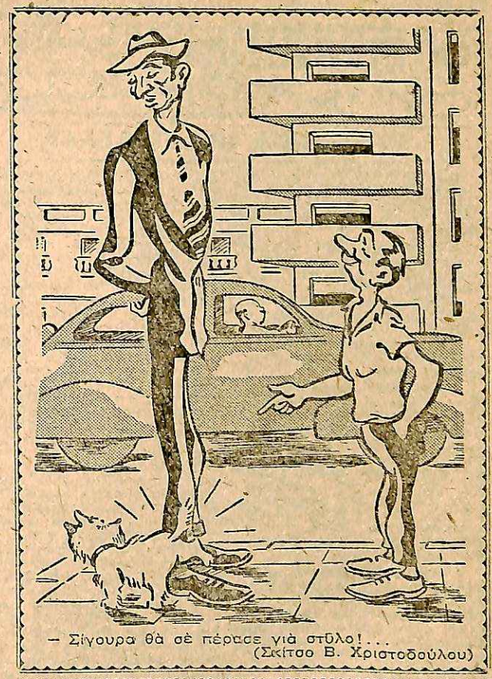
—Αὐτὸν καὶ κανένα ἄλλον. Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία μου ἀγάπη. Ἤμουν δεκαεχτὼ χρονῶν ὅταν τὸν πρωτογνώρισα· ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Τὸν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Εἴχε ὅμως ἀδελφὲς νὰ παντρέψη καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ γάμος μας. Δυστυχῶς, ἀνύπαντρες ἀκόμα μένουν οἱ ἀδελφές του. Αὐτὸ εἶνε ποὺ τὸν ἐμάραινε τὸν ἐκανε νευρικὸ καὶ πιὸ ἀσχημο ἀκόμα ἀπὸ ὅτι ἦταν ὅταν τὸν γνώρισα. Ἐγὼ ὅμως ἐξακολουθῶ νὰ θλέπω στὸ πρόσωπό του ἐκεῖνον ποὺ εἶδα τὴν πρώτη φορά. Εὐκαιρίες, ὅπως εἶπατε κι' ἐσεῖς δὲν μοῦ ἐλείψαν. Πολλοὶ μ' ἔχουν ζητήσει. Νέοι, ὡραῖοι, πλούσιοι. Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ τὸ σκεφθῶ. Αἰσθάνομαι ὅτι κοντὰ σὲ ἄλλον θὰ γινόμουν δυστυχής. Αὐτὸν μοῦ ὡρισε ἡ ἐρωτική μου μοῖρα. Δὲν παραπονιέμαι. Νοιώθω τόσο καλὰ κοντά του... Αὐτὸς μόνος κρατᾶ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας μου. Δὲν ὑπάρχει ἄντρας ποὺ νὰ μ' ἔχῃ συγκινήσει ὅσο αὐτόν. Περασμένος στὰ χρόνια, νευρικός, ἀκέφος, ἀσχημος. Τὸ θλέπω. Ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ. Ὅσοι εἶνε γιὰ σᾶς ἐλαττώματα εἶνε γιὰ μένα στοιχεῖα ποὺ μοῦ θερμαίνουν τὸν ἔρωτα. Ἂν τὸν εὕρισκα κάπαια ἑφορα διαφορετικὸ ἴσως νὰ τὸν ἀγαποῦσα λιγώτερο, ἢ νὰ μὴ τὸν ἀγαποῦσα καθόλου καὶ νὰφευγα ἀπὸ ποντά του. Τὸν ἀγαπῶ τέτοιος ποὺ εἶνε. Ἀπορεῖτε κι' ἄλλοι, μὲ λυποῦνται, ζητοῦν ἐξηγήσεις. Ἂν ἤξεραν πόσο εὐχαριστημένη εἶμαι...

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως εἶνε περίεργοι. Ἐπιμένουν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἐρωτα τὴ λιζιαρχικὴ πράξι του καὶ βραθεῖς καλλονῆς. Ὅταν τὸν θλέπουν νὰ παρουσιάζεται κυρτωμένος ἀπὸ τὰ χρόνια ἀσχημος, ἀνυλιστα ἀνταπόκριοι σὲ πλάσματα νέα, ὡραῖα καὶ χαριτωμένα τρίθουν τὰ μάτια ἐμπρὸς στὸ «μυστήριο» καὶ ζητοῦν ἐξηγήσεις :

—Πῶς μπορεῖς κοπέλα μου ;... Μ' αὐτόν;!

—Πῶς μπορεῖς παλληκάρι μου ;... Μ' αὐτήν!

Ἡ αἰώνια ἱστορία ποὺ θὰ ἐπαναλαμθάνεται ὅσο θέλουμε καλὰ καὶ σώνει νὰ ὑποτάσσουμε στὴν ἁπλὴ καὶ τρέχουσα λογικὴ τοὺς ἀσύλληπτους ἐρωτικοὺς νόμους.

— Σίγουρα θὰ σὲ πέρασε γιὰ στῦλο!... (Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Συνηθισμένη ἱστορία

Μιὰ μικρὴ χωριατοπούλα, ποὺ τὴ λέγανε Μαριώ
ζοῦσε περιφρονεμένα στὸ μικρό της τὸ χωριὸ
κι' εἶχε στὸ μυαλό της βάλει
μιὰ ζωὴ νὰ ζήσῃ ἄλλη

καὶ νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα, ποὖταν πόθος της κρυφὸς
σὰν μικρὴ πεταλουδίτσα ποὺ πὴν τραθῆξε τὸ φῶς!..

★

Κάτω στὸ χωριὸ ἡ ζωὴ της, ἦταν Ἰδια. Πάντα Ἰδια
μὲ τ' ἀρνιὰ της, μὲ τὶς κότες, μὲ τ' ἀμπέλι, μὲ τὰ
(γίδια,
νὰ τὰ βλέπῃ δὲν μποροῦσε
καὶ σὰν ὄνειρο μεγάλο
λίγη Ἀθήνα ἐπιθυμοῦσε.
τίποτ' ἄλλο,. τίποτ' ἄλλο,

νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀθήνα, ἦταν πόθος της κρυφός,
σὰν μικρὴ πεταλουδίτσα ποὺ πὴν τράθαγε τὸ φῶς!

★

Τὸ κατάφερ' ἐπὶ τέλους ἡ μικρὴ χωριατοπούλα
κι' ἀφοῦ ἄφησε μὲ γέλια τὸ μικρό της τὸ χωριὸ
σ' ἀρχοντόσπιτο μεγάλο τὴν ἐπῆρανε γιὰ δούλα
τὴ μικρούλα τὴ Μαριώ...
Στὴν ἀρχή, τῆς πῆρε τρέλλα
— ἦταν ἄπραγη κοπέλλα —
κι' ὅ,τι ἐθλεπε μπροστά της τὴν ζετρέλλαινε πολύ!
Δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ,
εἶδε κόσμο («καθὼς πρέπει»).

Κι' ἔτσι, ἔθωσε μιὰ νύχτα καὶ τὸ πρῶτο της φιλί.
Γνώρισε καὶ τὴν ἀγάπη, ποὺ ἦταν πόθος της κρυφὸς
σὰν μικρὴ πεταλουδίτσα, ποὺ πὴν τραθῆξε τὸ φῶς!

★

Ζοῦσε πιὰ εὐτυχισμένη
μὲ τὸν ἐρωτα ποὺ θρῆκε,
μὰ δὲν ἔννοιωθε, ἡ κακόμοιρη,
τὸ λαθύρινθο που μπῆκε.

Κι' ὅταν χώρισε στὸ τέλος, ἀπ' τὸν πρῶτο ἐραστή
θρῆκε δεύτερο καὶ τρίτο... τώρα πιὰ τί νὰ νοίσῃ!
Στὸν κατήφορο τὴν πῆγε κάθε πόθος της κρυφὸς
σὰν μικρὴ πεταλουδίτσα, ποὺ πὴν τράθηξε τὸ φῶς!..

★

Ἔτσι πέρασαν τὰ χρόνια
κι' ἡ κακόμοιρη Μαριὼ
γνοιώθοντας τὸ κόσμου ὁλου γύρω της τὴν κατα-
(φρόνια
δὲν μπορεῖ νὰ ξαναπάῃ στὸ μικρό της τὸ χωριὸ
καὶ φτωχὴ καὶ πεινασμένη, πρὶν γεράσῃ, θ' ἀσνο-
(σθύσῃ
κι' οὔτε θὰ σκεφτῇ κανθόλου τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει ζήσει
στὸ μεγάλο πολὺ πειλατο ποὺ τὴν πόθος της κρυφὸς
σὰν μικρὴ πεταλουδίτσα, ποὺ τὴν ἔκοψε τὸ φῶς!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ταφράματα της καρδιάς

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Νύχτα βαριά. Μιὰ ἀπέραντη γαλήνη ἁπλωνόταν στὸ ἀναρρωτήριο τοῦ γνωστοῦ ψυχιάτρου δόκτορος Μέτκαλφ.

Ξαφνικὰ μιὰ ἀπ' τὶς ἀδελφὲς ντύπησε τὴν πόρτα τοῦ διανυκτερεύοντος γιατροῦ.

—Ἡ ἄρρωστη τοῦ 8, τοῦ εἶπε, ἡ μὶς Κάθλην Μοὺθ σᾶς ζητεῖ ἐπιμόνως! εἶπε.

Ὅταν ὁ γιατρὸς ἔφτασε κοντὰ στὴν ἄρρωστη, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

—Ἀκοῦστε γιατρέ τὴν ἱστορία μου. Ὅταν γεννήθηκα, ὁ πατέρας μου βρισκόταν στὴν Αὐστραλία. Ἤμουν μικρούλα, μόλις τριῶν χρονῶν ὅταν μὲ εἶδε γιὰ πρώτη φορά, μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου. Ἔζησα μιὰ μαζί του, μὰ δὲν τὸν ἔβλεπα διόλου σχεδὸν γιατὶ ἦταν πάντα ἀπασχολημένος μὲ διάφορες μελέτες του.

»Ἤμουν πιὰ δώδεκα χρονῶν ὅταν ἕνα πρωϊνὸ πῆγα νὰ παίξω μὲ τὰ παιδιὰ ἑνὸς γειτονά μας, τοῦ Χόκινς, στὸν ὡραῖο κῆπο τοῦ πύργου τους. Ἐκεῖ ποὺ τρέχαμε ἀνάμεσα στ' ἀνθοστόλιστα περτέρια παρατήρησα μιὰ τριανταφυλλιὰ φορτωμένη μὲ ἄλικα τριαντάφυλλα. Στάθηκα καὶ τὰ θαύμαζα.

»Ἀμέσως θυμήθηκα πὼς ἡ παραμάνα μου μοῦ εἶχε πῆ κάποτε, ὅτι ἡ μητέρα μου ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα. Ἔκαμα λοιπὸν χαρούμενη μιὰ μεγάλη ἀγκαλιὰ ἀπὸ αὐτά, ἔτρεξα σπίτι μας καὶ τὰ τοποθέτησα σ' ἕνα βάζο μπροστὰ στὴ φωτογραφία τῆς μητέρας μου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ πατέρας μου μπῆκε στὸ δωμάτιο. Ὅταν εἶδε τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα λουλούδια τὸ βλέμμα του ἔγινε ἄγριο, σκληρό. Τὰ χαρακτηριστικά του ἀλλοιώθηκαν. Χλώμιασε... Μ' ἕναν τρομερὸ θυμὸ ἅρπαξε καὶ πέταξε τὸ βάζο ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ὕστερα πιάνοντάς με μανιασμένος ἀπ' τοὺς ὤμους ἄρχισε νὰ φωνάζη μὲ πνιγμένη φωνή:

»—Ποιὸς σοῦδωσε αὐτὰ τὰ λουλούδια; Ἕνας μόνο ἔχει ἐδῶ κοντὰ μας τέτοια τριαντάφυλλα....

»Φοβήθηκα... Μάταια προσπάθησα νὰ τοῦ ἐξηγήσω ποῦ τὰ εἶχα βρῆ. Αὐτός, ἐξαγριωμένος μ' ἔσπρωξε σὲ μιὰ ἄκρη τῆς κάμαρας ὅπου σωριάστηκα λιποθυμημένη.

»Ὅταν ἀνοιξα τὰ μάτια μου, βρισκόμουν στὸ κρεββάτι μου. Εἶδα, ἀπὸ πάνω μου τὸν πατέρα μου νὰ μὲ κυττᾶ μ' ἄπειρη τρυφερότητα. Θερμὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὸ πρόσωπό του...

»Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε γιὰ μένα μιὰ καινούργια εὐτυχισμένη ζωή!.. Ὁ πατέρας μου καθόταν ὧρες ὁλόκληρες κοντά μου.

»Μιὰ μέρα τέλος, ξεθαρρεμένη ἀπ' τὴν τόση ἀγάπη του τοῦ μίλησα γιὰ τοὺς γείτονές μας. Λέγοντάς του πόσο καλοὶ ἦσαν μαζί μου καὶ παρακαλῶντας τον νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ κι' αὐτὸς λιγάκι.

»Ἐκεῖνος δίστασε μιὰ στιγμή. Ἀμέσως κατόπιν μοῦ εἶπε πὼς ἄλλοτε τοὺς γνώριζε καλὰ ἀλλὰ ὅτι μιὰ μικρὴ δυσαρέσκεια εἶχε γίνει αἰτία νὰ διακόψουν τὶς φιλικὲς σχέσεις τους. Δὲν μ' ἐμπόδισε ὅμως νὰ τοὺς βλέπω.

»Πέρασαν ἔτσι μερικὰ χρόνια. Ἤμουν εὐτυχισμένη... Ἕνα βράδυ ἤμαστε καλεσμένοι σ' ἕνα χορό. Περίμενα τὸν πατέρα μου στὸ χώλ, μιὰ ἐπειδὴ ἀργοῦσε ἀνέβηκα ἐγὼ ἀνυπόμονη στὸ γραφεῖο του. Τὸν βρῆκα βυθισμένο σὲ βαθειὰ συλλογή. Τὸν πλησίασα σιγὰ κι' εἶδα πὼς κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μικρὴ φωτογραφία τῆς μητέρας μου. Ἐκεῖνος γύρισε, μὲ κύτταξε καὶ κατόπιν, μὲ βαθειὰ συγκίνησι μοῦ εἶπε:

»—Πόσο μοιάζεις μὲ τὴν καϋμένη τὴν Ἔλλεν μου!

»Πρωτοῦ βγοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ πατέρας μου μοῦπε:

»—Μικρή μου Κάθλην, ἤθελα νὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀπὸ καιρό. Μὴ φλερτάρῃς τόσο πολὺ μὲ τὸν Ντέννις Χόκινς. Ἀπόψε θὰ συναντηθῆτε ἀσφαλῶς στὸ χορὸ τῶν "Ατικσον. Θέλω νὰ εἶσαι ἐπιφυλακτικὴ μαζί του. Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ νέος.

»Δὲν ἀπάντησα τίποτα... Τί νὰ τοῦ ἔλεγα; Πῶς εἶχαμε κιόλας μυηστευθῆ κρυφά;... Κι' ὅτι αὔριο ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἀναγγείλω τὸ εὐχάριστο γεγονός;...

»Τὴν ἑπομένη εἴχαμε ραντεβοῦ στὸ δάσος κι' ἐκεῖ θὰ μοῦ ἔφερνε τὴ χαρούμενη εἴδησι ποὺ θὰ ἔσβυνε πιὰ τὴν ἀφορμὴ ποὺ χώριζε ὡς τότε τὶς οἰκογένειές μας...

»Ὁ Ντέννις ἦρθε πράγματι τὴν ἄλλη μέρα... Μὰ ἦταν ὠχρὸς καὶ ταραγμένος. Τὸν κύτταξα τρέμοντας, γεμάτη ἀγωνία.

»—Πρέπει νὰ φανῆς γενναία, φτωχή μου μικρούλα, μοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι. Πάνε τὰ γλυκὰ ὄνειρά μας. Δυσκολεύομαι νὰ σοῦ ἐπαναλάβω τὴ φρικτὴ ἀποκάλυψι, ποὺ ἄκουσα χθὲς βράδυ ἀπ' τὸν πατέρα μου ὅταν τοῦ ὡμολόγησα τὸ τρομερὸ αἴσθημα ποὺ ἑνώνε τὶς καρδιές μας. Κάθλην!. Εἴμαστε ἀδέλφια!...

»Ἔτσι ἔμαθα ἀπὸ τὸν Ντέννις τὴν τραγικὴ ἀλήθεια. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ πατέρας μου ἔλειπε στὴν Αὐστραλία, ὁ πατέρας τοῦ Ντέννις καὶ ἡ μητέρα μου εἶχαν ἀγαπηθῆ τρελλὰ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης των ἦταν νὰρθῶ ἐγὼ στὸν κόσμο. Ὁ πατέρας μου ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ ἔγραψε, τὸ λάθος της, τὴν συχώρεσε, μὰ δὲν ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία παρὰ μετὰ τὸ θάνατό της...

»Γιὰ πολλὴ ὥρα μείναμε ἀγκαλιασμένοι.

»Ὁ Ντέννις μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική, ἐλπίζοντας ὅτι ἴσως μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἔσβυνε ὁ πόνος του...

»Ὅπως βλέπετε, γιατρέ μου, τὸ τέλος αὐτῆς τῆς μικρῆς ἱστορίας ἦταν ἀρκετὰ θλιβερὸ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας: Ὁ Ντέννις ἐκούσιος ἐξόριστος στὸν μακρυνὸ Καναδᾶ κι' ἐγὼ μ' ἀγωνία περιμένω τὸ θάνατο γιὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή...

Ἡ ἄρρωστη σταμάτησε ἀποκαμωμένη. Σὲ λίγο ὅμως μὲ σβυσμένη φωνὴ πρόσθεσε:

—Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ, γράψτε στὸν Ντέννις μετὰ τὸν θάνατό μου, νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλία καὶ ὅτι τοῦ εὔχομαι νὰ βρῆ στὴ ζωὴ τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ ἀξίζει! Θέλω νὰ πεθάνω, ἀφοῦ ἡ καρδιά μου ἔγινε χίλια κομμάτια...».

*

Δυὸ μέρες κατόπιν, ἐνῶ ρόδιζε ἡ αὐγή, ἡ Κάθλην Μοὺρ ἔσβυσε ἤρεμα, σὰν ἄνθος ποὺ μαραίνεται. Ἀπάνω στὸν τάφο της τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνθίζουν οἱ τριαντάφυλλιὲς ὑπάρχουν πάντα ἀγκαλιὲς ἀπὸ κόκκινα, φλογερὰ τριαντάφυλλα...

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΟΡΡΙΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Λεμβοδρομία

Νεᾶνις ἀφθονόστηθος, ἐκπληκτικῶς ἀφρόεσσα
καλλίκνημος, τερφισάρκες καὶ πάντως καμπυλοέσα
μοί εἶπεν: Ὦ καθηγητά, ἔχω ἐπιθυμίαν
ποιῆσαι ῥιμαντοειδῶς μικρὰν λεμβοδρομίαν!...
Καγὼ, αὐτίκα, φίλτατοι, πανευγενὴς πρὸς πάσας
συμμορφωθῆναι ἔσπευσον. Λέμβον ἐνοικιάσας.
Εἰσῆλθεν οὖν ἡ νεαρά, καγὼ φιλομειδῶς
ἀπεμακρύνθην τῆς ἀκτῆς... κωπηλατοειδῶς!. .
Πλὴν αἰφνιδίως, ἐξ ἀκτῆς, φωνή τις ὀργιλώδης
πεπάγωκε τὸ αἷμα μου εἰς τὰς ἐμὰς τὰς φλέβας.
Τῆς νεαρᾶς ἦτο μνηστήρ, ἀθλητικῶς ἀνδρώδης
καὶ δίκως ὀφειλόμενον τῷ ἐμαυτῷ μου, σέβας
ἤρζατο κράζων: Δάσκαλε... θασθῶ νὰ σὲ βουτήξω
καὶ στὸ γιαλό, βρὲ γάϊδαρε, σὰν γάτο
(θὰ σὲ πνίξω!...
Λέμβον ἑτέραν ἔλαβε. Τὸν εἶδον ὑπευ-
(θύνως.
Σφοδρῶς ἐγὼ κωπηλατῶν, κωπηλατεῖ
(κακείνος.
Ἔτρεμον τὸ μπαγλάρωμα οὕτω ὡς ἐ-
(ξεμάνη
καὶ φθάνω εἰς τοῦ Πειραιῶς τὸ νῦν
(Πασαλιμάνι,
ὅπου μὲ ὑποδέχονται πλήθη ἐπυρέ-
(ξαλλα,
κράζοντα: Ζήτω ὁ νικητής!... καὶ ἄλ-
(λα κουροφέξαλα...
Ἐγὼ ἀποθιβάζομαι κεκουρασμένος
(λίαν,
μὲ πλησιάζουσι τινές, τοὺς βλέπω ὠ-
(χριῶν
πλὴν γέρων σοβαροφανής, ἓν κύπελ-
(λον μοὶ δίδει
καὶ λέγει: Χαῖρε νικητὰ τῶν λεμβο-
(δρομιῶν!....

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Οἱ θίασοι τοῦ χειμῶνος ἔλαβαν πιὰ ὁριστικὴ μορφή.

Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο καὶ τὴ «Λυρικὴ Σκηνή», βέβαιος θίασος γιὰ τὴ χειμερινὴ σαιζὸν εἶνε τοῦ «Ρὲξ» μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Βάσω Μανωλίδου, τοῦ «Κεντρικοῦ» μὲ τὸ Λογοθετίδη καὶ τῆς «Ἀλίκης» μὲ τὸν Κούν.

—Ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς θιάσους βέβαιοι εἶνε τοῦ θεάτρου Παπαϊωάννου καὶ τὸ συγκρότημα τοῦ Σαμαρτζῆ, ποὺ θὰ μεταφερθῆ στὸ «Πάλλας» τοῦ Πειραιῶς. Γιὰ τὸ θίασο τῶν «Ἄσσων» δὲν ὑπάρχει μέχρι τῆς στιγμῆς καμμιὰ προοπτική, γιατὶ τὰ δυὸ θέατρα ποὺ ἀπομένουν ὁ «Ἀπόλλων» καὶ ἡ «Βρετάνια» θὰ μετατραποῦν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα σὲ κινηματογράφους.

— Στὴ Θεσσαλονίκη, ἐξ ἄλλου, ὁ μουσικὸς θίασος Παρασκευᾶ Οἰκονόμου, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσε ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι, θὰ συνεχίσῃ τὶς παραστάσεις του καὶ τὸ χειμῶνα.

—Ὁ καθηγητὴς χοροῦ κ. Μοριάνωφ μαζὶ μὲ 8 ἀπὸ τὶς καλύτερες μαθήτριές του, ἐπῆγε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ σειρὰ ρεσιτάλ. Οἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν γιὰ τὶς οἰκογένειες τῶν μαχομένων.

Στὶς ἐπιδείξεις αὐτὲς ποὺ γίνονται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας, λαμβάνουν μέρος οἱ δεσποινίδες Νάντια Συροπούλου, Βέρα Καραγιαννίδη, Ἔφη Παπακωνσταντίνου, Μαρία Μιχαλάκη, Τάνια Καζάκου, Ἠρὼ Πετρώκη, Ἄννα Μπέλλου καὶ Μαίρη Ἀργυροπούλου.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ποὺ ἀνέλαβε καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα.

—Ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ἀνηγγέλθησαν οἱ γάμοι τῆς γνωστῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος Μαίρης Θωμάκου μὲ ἀνώτερο Ἄγγλο διπλωματικὸ ὑπάλληλο, τὸν κ. Μάκ Νήλ.

— Οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ θὰ παραμείνουν καὶ τὸν χειμῶνα στὴν Αἴγυπτο, ὅπου καὶ θὰ συνεχιστοῦν οἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου των.

Στὸ μεταξὺ ζήτησαν ἐπειγόντως τὸ «Φιντανάκι», ὅπως διασκευάσθηκε σὲ μουσικὴ ἠδογραφία γιὰ νὰ δώσουν μὲ αὐτὸ τὴν τιμητική τους.

Τὸ ἔργο στάλθηκε ἀεροπορικῶς. πιθανὸν δὲ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης κ. Κατριβάνος.

—Ἡ ντιζὲζ Ζανίνα ἀνεχώρησε μὲ ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο γιὰ τὸ Κάϊρο καὶ ντεμπουτάρησε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ ἐκεῖ κέντρο «Ἀριζόνα».

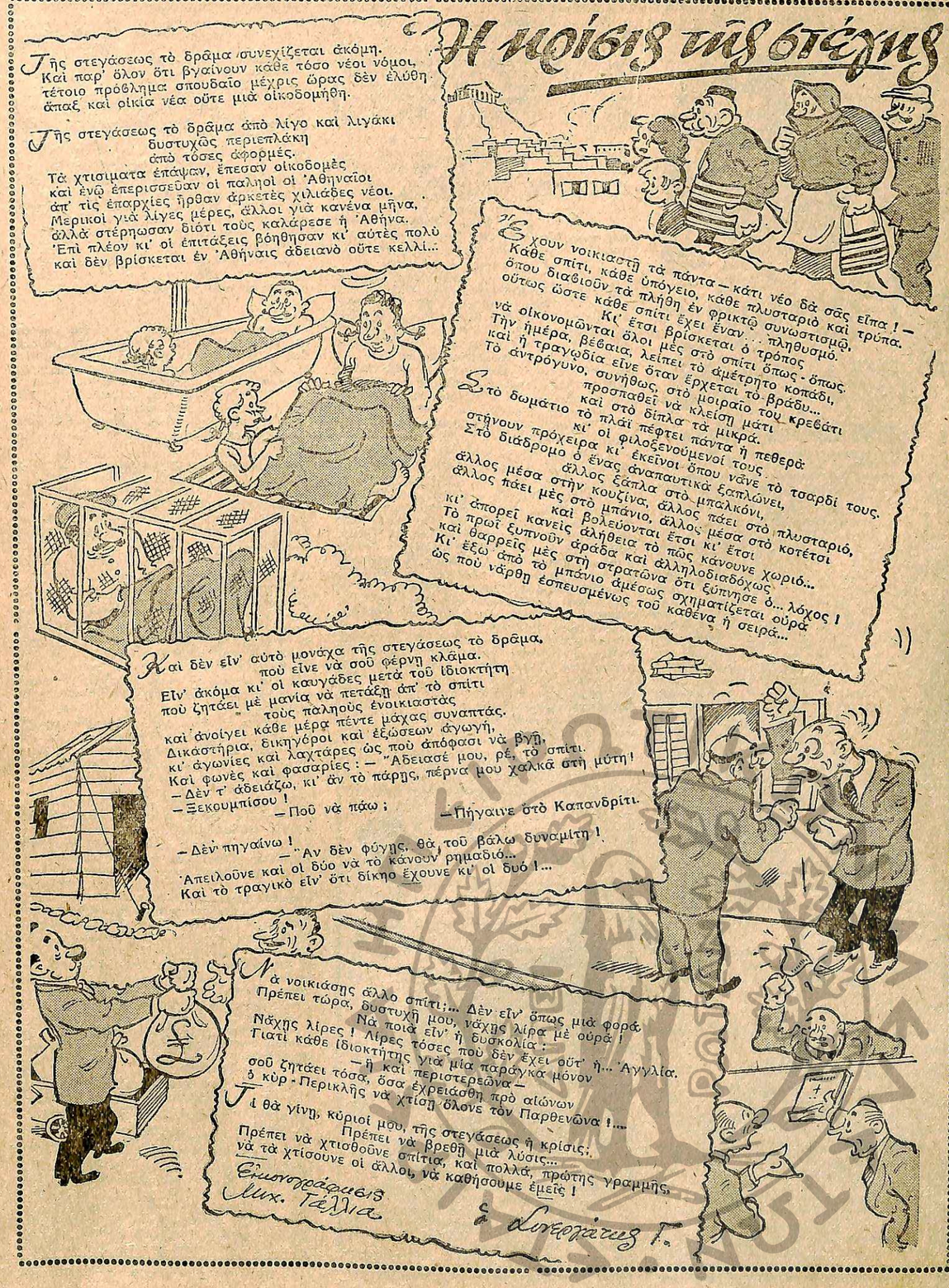
— Μία γνωστὴ σουμπρέττα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ἡ Φωφὼ Χαρμπῆ, βρίσκεται μὲ ἕνα ἐξαισιετικὸ συμβόλαιο στὴ Θεσσαλονίκη. ὅπου καὶ ἐμφανίζεται ὡς ντιζέζ.

—Ἡ Μπέλλα Σμάρω συνεχίζει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὶς ἐμφανίσεις της στὴν Ἀμερική.

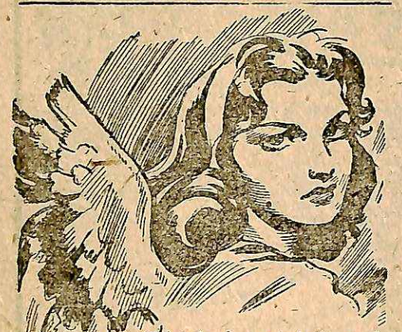
Τώρα χορεύει στὴν ταράτσα ἑνὸς οὐρανοξύστη τῆς Οὐάσιγκτων μὲ 50 ὀρόφους μπροστὰ στὸν ὁποῖο φιγουράρει τὸ ὄνομά της μὲ φωτεινὰ γράμματα.

—Τὴν Παρασκευήν, 19 Σεπτεμβρίου, δίδεται στὴν «Ὄασι» ἡ τιμητικὴ τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως καὶ κομφερανσιὲ Μ. Τραϊφόρου. Θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἄσσοι τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ ξένα νούμερα Μπογδάτι Βάρδα καὶ Τζούλια. Ἡ ἔκπληξις τῆς βραδυᾶς θὰ εἶνε τὸ καινούργιο τραγούδι ("Ἔφυγες) στίχοι Μ. Τραϊφόρου. μουσικὴ Χ. Χαισοπούλου, ποὺ θὰ τραγουδήσῃ γιὰ πρώτη ἐκτέλεσι ἡ Δανάη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Νίνα, μιὰ ἀγνὴ καὶ δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ ὁ ἄντρας της ἔχει φύγει ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν ἔχει ἀφίσει μόνη κι' ἀπροστάτευτη μὲ τὴν κορούλα της τὴ Μπούλη, ἐργάζεται σὰν τραγουδίστρια σ' ἕνα κέντρο τῆς Ἀθήνας τὸ «Ἐτουάλ». Ἕνας ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους τύπους ποὺ μολύνουν τὶς νύχτες τῶν μεγαλουπόλεων, ὁ Σωτήρης, τὴν ἐκμεταλλεύεται καὶ τῆς παίρνει κάθε βράδυ ὁλο της τὰ χρήματα. Ἡ Νίνα ἀγαπάει μ' ἕναν ἔρωτα ἀγνὸ τὸ βιολίστα τῆς ὀρχήστρας τοῦ «Ἐτουάλ», τὸ Βάσο· ὁ Σωτήρης ὅμως ἐνεργεῖ κι' ὁ Βάσος ἀπολύεται. Τώρα ἡ Νίνα βρίσκεται ἀνυπεράσπιστη στὰ νύχια τοῦ Σωτήρη... Ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος τῆς ἀναγγέλλει πὼς ὁ ἄντρας της, ὁ Στράτος, ποὺ ἐκείνη τὸν εἶχε γιὰ πεθαμένο, ζῆ. Ὁ Σωτήρης ἔχει καταφέρει νὰ μάθη τὴ διεύθυνσι του στὴν Ἀμερικὴ καὶ, γράφοντάς του πὼς ἡ γυναῖκα του εἶνε ἄρρωστη καὶ τὸ παιδί του πεινασμένο, καταφέρνει νὰ ξεκολλάη ἀπ' τὸν ζενητεμένο διάφορα χρηματικὰ ποσά. Στὸ τελευταῖα ὅμως ὁ Στράτος ἀρνιέται νὰ ξαναστείλη λεφτά, ἂν δὲν τοῦ γράψη ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα του, μὲ τὸ χέρι της. Γι' αὐτὸ ζητάει τώρα ὁ Σωτήρης τὴ συνενοχὴ τῆς Νίνας σ' αὐτὴ τὴ βδελυρὴ ἀπάτη, ποὺ αὐτὸς πρόκειται νὰ χαρῇ τὰ κέρδη της. Ἡ Νίνα ἀρνιέται, ὁ Σωτήρης τὴν ἀπειλεῖ πὼς θὰ γράψη στὸν ἄντρα της ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ ποιόν της, ἡ Νίνα τὰ λέει ὅλα τοῦ Βάσου, ἐκεῖνος ὑπόσχεται νὰ μὴν τὴν ἀφίση ἀπροστάτευτη καί, τὴν ἄλλη νύχτα, μέσ' στὸ κομαρίνι τοῦ «Ἐτουάλ», ὁ Σωτήρης ἀπαιτεῖ γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ ἀπ' τὴ φτωχιὰ γυναῖκα νὰ τοῦ γράψη τὸ γράμμα ποὺ ζητάει. Μπαίνει στὴ μέση ὁ Βάσος, καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἔρχονται στὰ χέρια. Ὁ Σωτήρης τραβάει πιστόλι.

6ον

Τὸ ἴδιο ὅμως ἀστραπιαῖα κι' ἀπότομα, ὁ Βάσος τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ ὅπλο.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἤρθανε στὰ χέρια καὶ κυλιστήκανε στὸ πάτωμα.

— Βοήθεια!... οὐρλιαστε ἡ Νίνα.

Χτυπήματα δυνατὰ ἀκουστήκανε στὴν κλειστὴ πόρτα.

— Ἀνοῖχτε!... Ἀνοῖχτε!...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Λάζαρου.

— Βοήθεια!... Θὰ σκοτώθοῦνε!... ξαναφώναξε ἡ Νίνα, παράλυτη ἀπ' τὸ φόβο της, κι' ἀνίκανη νὰ περπατήση ὡς τὴν κλειδωμένη πόρτα καὶ νὰ τὴν ἀνοίξη...

Τὸ πάλεμα τῶν δυὸ ἀντρῶν ἐξακολουθοῦσε. Ὁ Σωτήρης προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ λευτερώση τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι γιὰ νὰ πυροβολήση. Ὁ Βάσο πάλι τοῦ τόσφιγγε μὲ δύναμι αὐτὸ τὸ χέρι. Στὴν πόρτα τὰ χτυπήματα πέφτανε τώρα βροχή. Ἡ πόρτα, σπρωγμένη ἀπ' ὄξω, κλονιζόταν. Ἡ Νίνα, παράλυτη ἀπ' τὸ φόβο της, μὲ τὰ μάτια της πεταγμένα ὄξω, κυττοῦσε, κυττοῦσε... Σὲ μιὰ στιγμή, μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, ὁ Σωτήρης μπόρεσε νὰ βγάλη τὸ χέρι του ἀπ' τὴ δυνατὴ τανάλια τοῦ χεριοῦ τοῦ Βάσου. Μιά, δυὸ πιστολιὲς ἀντήχησαν... Καθὼς ἤτανε τεντωμένο ὅπως τὸ χέρι τοῦ Σωτήρη, οἱ σφαῖρες σφηνώθηκανε στὸν τοῖχο, λίγα δάχτυλα πιὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς Νίνας... Μὲ τὶς δυὸ πιστολιές, τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα σταματήσανε γιὰ λίγο. Ὕστερα, ἡ Νίνα οὐρλιασε πάλι μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα:

— Βοήθεια!... Σπάστε τὴν πόρτα!...

Τὰ χτυπήματα ξανακουστήκανε πιὸ δυνατά. Ἡ πόρτα ἔτοιμη ὅλη. Μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ὁ Βάσος μπόρεσε νἀσθῆ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ πατήση μὲ τὸ γόνατο τὸ ὁπλισμένο του χέρι. Τὸ ὅπλο ξέφυγε ἀπὸ τὰ λυμένα δάχτυλα τοῦ Σωτήρη. Τότε, ἡ Νίνα, σὰν ξαναζωντανεμένη, ὥρμησε καὶ τὸ πῆρε.

— Ἄτιμη! μούγκρισε ὁ Σωτήρης.

Καί, σὰ θηρίο, μὲ μιὰ κίνησι δυνατή, ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ τὴν προλάβη ὁ Βάσος, τὸν τίναξε ἀπὸ πάνω του καὶ πετάχτηκε ὀρθός. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο βρέθηκε μπροστὰ στὴ Νίνα. Ἀγριεμένος, μὲ τὸ πρόσωπό του κατακίτρινο, μὲ τὰ μάτια του κόκκινα, τὸ στόμα του ἀφρισμένο, τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι μὲ τὸ πιστόλι. Ἐκείνη ὅμως δὲν τ' ἄφινε τὸ ὅπλο. Τὸ κρατοῦσε καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια τώρα, μ' ὅλη της τὴ δύναμι...

— Βάσο... ἀκούστηκε ἡ φωνή της, σὰν ἱκεσία.

Ὁ Βάσος εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ πίσω τὸ Σωτήρη, καὶ τὸν τραβοῦσε δυνατά. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἄφινε τὸ χέρι τῆς Νίνας μὲ τὸ πιστόλι. Καί, σὲ μιὰ στιγμή, κατάφερε νὰ τῆς τὸ πάρη κι' ἀμέσως τράβηξε τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα θὰ περνοῦσε πέρα γιὰ πέρα τὴ φτωχιὰ γυναῖκα, ἂν ἐκείνη, ἀδύνατη πιὰ νὰ κρατηθῆ ὀρθή, δὲν ἔπεφτε στὰ γόνατα· κι' ἔτσι, πέρασε ξυστὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, καίγοντάς της τὰ μαλλιά. Σὰ θηρίο ὁ Βάσος, βλέποντάς την νὰ πέφτη καὶ νομίζοντας πὼς τὴν εἶχε χτυπήσει ὁ Σωτήρης, τοῦδωσε μιὰ φοβερὴ γροθιὰ στὸ μηλίγγι. Ὁ Σωτήρης κλονίστηκε. Ἀπ' τὰ παραλυμένα του δάχτυλα, ὁ Βάσος τράβηξε χωρὶς δυσκολία τὸ πιστόλι. Μιά, δυὸ πιστολιὲς ἀκούστηκαν πάστὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. ἔπεσε μπρούμυτα, δίπλα στὴ Νίνα. Τὸ αἷμα του ἀνακατεύτηκε στὸ πάτωμα μὲ τὸ χυμένο μελάνι ἀπ' τὸ μπουκαλάκι ποὖχε πέσει κι' εἶχε γίνει κομμάτια...

Ἡ πόρτα εἶχε σχεδὸν ξεκολλήσει. Πέντ' ἕξη χτυπήματα ἀκόμα, καὶ θ' ἄνοιγε. Ὁ Βάσος γονάτισε δίπλα στὴν πεσμένη γυναῖκα.

— Κατερίνα... λατρευτή μου... Μίλησέ μου... Εἶσαι πληγωμένη;... μουμούρισε γεμᾶτος ἀγωνία.

— Ὄχι, Βάσο...

— Ὁ Θεὸς σὲ φύλαξε...

— Μά... αὐτός;...

Τότε ὁ Βάσος γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Σωτήρη. Καθὼς ἤτανε μπρούμυτα, ξερνοῦσε αἷμα. Μὲ τὰ νύχια του ἔξυσε μιὰ - δυὸ φορὲς τὸ πάτωμα, κι' ἔμεινε ἀκίνητος!...

Ἀπότομα, ἡ Νίνα ἅρπαξε τὸ πιστόλι καὶ πετάχτηκε ὀρθή, ἴσα - ἴσα τὴν ὥρα ποὺ ἡ πόρτα ὑποχωροῦσε. Μέσ' στὸ καμαρίνι ὥρμησε ὁ Λάζαρος, ἡ Εὔα, οἱ μουσικοί, πέντ' - ἕξη πελάτες, δυὸ ἀστυφύλακες.

— Τί τρέχει;... Τί ἔγινε;... ρώτησε ὁ Λάζαρος.

Μπροστὰ στὸ πτῶμα, ἡ γυναῖκα ὠπλισμένη εἶπε ἁπλᾶ:

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ'

Ἄφισε νὰ τὴν πιάσουν οἱ ἀστυφύλακες, νὰ τῆς πάρουνε τὸ πιστόλι. Τότε μόνο ὁ Βάσος ποὺ στεκότανε σὰ χαμένος, φάνηκε σὰ νὰ ξύπναγε ἀπὸ ἕνα λήθαργο. Ὥρμησε μπροστὰ στοὺς ἀστυνομικούς.

— Ψέματα!... Λέει ψέματα!... φώναξε. Ἐγὼ τὸν σκότωσα...

— Μή τὸν ἀκοῦτε!... οὐρλιασε ἡ Εὔα. Πάει νὰ τὴ σώση... Αὐτὴ εἶνε ἡ κακοῦργα!...

Δυὸ γκαρσόνια σηκώσανε τὸ πτῶμα. Τὸ σῶμα εἶχε γεμίσει τὸ πάτωμα. Τράβηξαν ἔξω τὸ σκοτωμένο καὶ τὸν ἀνεβάσανε τὶς μαρμάρινες σκάλες πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἀπ' ἔξω, μ' ὅλο τὸ χειμωνιάτικο κρῦο καὶ μ' ὅλη τὴν περασμένη γρίπα, ἕνα πλῆθος ἀπὸ περιέργους συνωστιζότανε.

— Τί τρέχει;...

— Φόνος...

— Ποιός τὸν σκότωσε;

— Ἡ φιλενάδα του...

Οἱ δυὸ πόλισμαν σπρώχνανε τὴ Νίνα πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὁ Βάσος προσπαθοῦσε μάταια νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Ἐμένα νὰ πιάσετε!... φώναζε. Ἐγὼ τὸν σκότωσα!...

— Ἔλα καὶ σὺ μαζί,.. τοῦ ἀπάντησε ὁ ἕνας πόλισμαν. Θὰ μᾶς τὰ πῆς αὐτὰ στὸ τμῆμα!...

Ἡ Νίνα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, σὰν νὰ μήν εἶχε συναίσθησι τοῦ τί εἶχε γίνει, σὰ νἄτανε ξένη σ' ὅλα αὐτά, βγῆκε στὸ δρόμο. Βλέποντάς τη, τὸ πλῆθος, ξέσπασε σὲ φωνές:

— Φόνισσα!...

— Δὲν εἶν' αὐτή!... Σᾶς ὁρκίζομαι... Ἐγὼ εἶμ' ὁ φονιᾶς! ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη ὁ Βάσος.

Ἦτανε περίεργα τραγικὸ τὸ θεαμὰ τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ περπατοῦσε μὲ τὴ μαύρη τουαλέττα της ἀπὸ ξεφτισμένο σατὲν μέσ' στὸ χειμωνιάτικο κρῦο, περασμένα μεσάνυχτα. Πίσω της εἶχε σχηματιστῆ μιὰ μικρὴ διαδήλωσι ἀπὸ περίεργους. Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μόνο οἱ δυὸ πόλισμαν, ἡ Νίνα κι' ὁ Βάσος μπῆκαν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας νύσταζε μπροστὰ σὲ μιὰν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, ἀνοιγμένη στὴ θέσι τοῦ σταυρόλεξου.

— Τί τρέχει; ρώτησε ἀνόρεχτα.

— Φόνος! τοῦ εἶπε ὁ ἕνας πόλισμαν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἔννοιωσε κάποιο ἐνδιαφέρον. Ἔσπρωξε τὴν ἐφημερίδα δεξιά.

— Ποῦ; ξαναρώτησε.

— Ἐδῶ πάρα κάτω... Στὸ «Ἐτουάλ».

— Ἄ... Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένουμε, πὼς θὰ γινότανε καὶ φόνος ἐκεῖ μέσα... Τὸ θῦμα;

— Ἕνας χαρτοπαίχτης...

— Στὸν τόπο;

— Ἔτσι φαίνεται... Τὸν πήγανε στὶς Πρῶτες Βοήθειες, μὰ φαίνεται πεθαμένος γιὰ καλά...

— Ἄ, ἔτσι... Ποιός τὸν σκότωσε; Ἐσύ; ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς τὸ Βάσο.

— Ναί! εἶπε πρόθυμα ἐκεῖνος.

— Ψέματα, κύριε ὑπαστυνόμε... εἶπε ὁ ἕνας πόλισμαν. Αὐτὸ βαστοῦσε τὸ πιστόλι, ὅταν σπάσαμε τὴν πόρτα, κι' ὡμολόγησε μπροστὰ σ' ὅλους πὼς τὸν σκότωσε αὐτή.

— Ἐσὺ τὸν σκότωσες; ρώτησε τὴ Νίνα ὁ ἀξιωματικός, ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη ἁπλᾶ.

— Ψέματα!... Ἐγώ!... φώναξε ὁ Βάσος.

— Τί μυστήριο εἶν' αὐτό; ἀπόρησε ὁ ἀξιωματικός. Ἄλλοτε δὲν ἔχουμε κανέναν ἔνοχο, γιατὶ ὅλοι ἀρνιοῦνται τὴν ἐνοχή τους, κι' ἐδῶ ἔχουμε δυὸ ποὺ παλεύουνε νὰ μᾶς πείσουνε πὼς εἶν' ἔνοχοι...

— Μιὰ ἄλλη παστρικιὰ ἀπ' τὸ «Ἐτουάλ», ἐξήγησε ὁ δεύτερος πόλισμαν, φώναξε πὼς αὐτὸς πάει νὰ πάρη ἀπόνω του τὸ ἔγκλημα, γιατὶ ἀγαπάει αὐτὴν ἐδῶ...

— Μπᾶ;... Ὁλόκληρο μυθιστόρημα. δηλαδή!... ἔκανε εὐθυμα ὁ ἀξιωματικός. Σᾶξιζε νὰ τὸ γράψη κανένας συγγραφέας...

Ἐκείνη τὴν ὥρα χτύπησε τὸ τηλέφωνο πάνω στὸ γραφεῖο. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας σήκωσε τὸ ἀκουστικό:

— Ναί... Λέγε, Σπῦρο... Ναί ἕναν φόνο... Κάποιο χαρτοπαίχτη, ἡ φιλενάδα του... Τὴν ἔχω ἐδῶ... Ἔλα...

Κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ξαναγύρισε στὴ Νίνα:

— Καὶ γιατί τὸν σκότωσες;

— Ἦταν ἕνα κάθαρμα!

— Ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσες;

Ἡ Νίνα ἔσφιξε τὰ δόντια της.

— Μ' ἐκμεταλλευότανε... ψιθύρισε.

— Κι' ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώσης γι' αὐτό; Μπορούσες νὰ τὸν καταγγείλης. Ἔτσι, κι ἐσὺ θἄμενες ἥσυχη ἀπὸ μᾶς. κι' ἐμεῖς ἀπὸ σένα...

— Ἔβγαλε τὸ πιστόλι νὰ μὲ σκοτώση. Ἀπάνω στὴ ζαλάδα μου. τοῦ τὸ πῆρα καὶ πυροβόλησα!

— Ἐγὼ πυροβόλησα, κύριε ἀξιωματικέ! φώναξε ὁ Βάσος. Δὲ μ' ἀκοῦτε:...

— Καλά, ἐσύ... ἔκανε ὁ ἀστυνόμος καὶ χασμουρήθηκε γιατὶ εἶχε ξανανυστάξει.

Πῆρε μιὰ κόλλα χαρτί κι' ἄρχισε νὰ γράφη. Κάπου - κάπου, σταματοῦσε καὶ ρωτοῦσε κάποια συμπληρωματικὴ πληροφορία τὴ Νίνα. Στὸ τέλος τῆς διάβασε μὲ μιὰ φωνὴ μονότονη αὐτὰ ποὖχε γράψει — τὴν κατάθεσί της — καὶ τῆς ἔδωσε νὰ ὑπογράψη Ἐκείνη πῆρε τὴν πέννα κι' ἔβαλε τὴν ὑπογραφή της. χωρὶς διστασμό

— Μὰ εἶνε ψέμα!... διαμαρτυρήθηκε ξανὰ ὁ Βάσος.

Ὁ ἀξιωματικὸς νευρίασε.

— Ἐσύ. θὰ πάψης τώρα νὰ μᾶς ζαλίζης μὲ τοὺς ἱπποτισμούς σου;... τοῦ εἶπε. Ἀφοῦ τὴν εἶδανε δέκα ἄνθρωποι νὰ κρατάη τὸ πιστόλι...

— Μοῦ τὸ ἅρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τὴν ὥρα ποὖσπαζε ἡ πόρτα...

Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἂς μὴν τῆς τὄδινες... εἶπε. Ἀφοῦ καλὰ καὶ σώνει ἤθελες νὰ πᾶς ἐσὺ φυλακὴ στὴ θέσι της...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ γραφεῖο ἕνας γοντρὸς ἄνθρωπος φουσκωμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο.

— Καλησπέρα... εἶπε καὶ κάθησε δίπλα στὸν ἀξιωματικό.

— Καλῶς τὸ Σπῦρο... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἤρθες κι' ὅλα:...

— Δὲ λὲς ὅτι ἄργησα;... Μόλις προτάινω νὰ βάλω δυὸ λόνια στὴν τελευταία τελίδα..

Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε:

— Βλέπεις οἱ δολοφονίες δὲ γίνονται ὁποια ὥρα εἶνε βολικὸ στοὺς δημοσιογράφους...

— Πῆρες τὴν κατάθεσί της;

— Νάτηνε Ρίξε μιὰ ματιά...

Ὁ δημοσιογράφος διάβασε ὁλοταχῶς τὴν ὑπόθεσι καὶ κράτησε μερικὲς σημειώσεις. Ἡ Νίνα τὸν κύτταζε Καταλάβαινε πὼς τὴν ἄλλη μέρα αὐτὸς ὁ γοντρὸς ἄνθρωπος θὰ τῆς χάριζε τὴν πιὸ θλιβερὴ ἀθανασία κάτω ἀπὸ τίτλους σὰν κι' αὐτούς: «Τὸ νυκτερινὸν ἔγκλημα — Ἐφόνευσε τὸν ἐραστήν της» — ἢ κάτι παρόμοιο. Ὁ Βάσος τῆς ἔσφιγγε πυρετικὰ τὸ χέρι Ὁ δημοσιογράφος σηκώθηκε. Ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἀξιωματικό.

— Αὔριο θὰ τὴ στείλης στὴν Εἰσαγγελία;

— Βέβαια...

— Εὐχαριστῶ... Καλησπέρα...

Κι' ἔφυγε βιαστικὸς γοντρός, φουσκωμένος ὅπως εἶχε ἔρθει.

Ὁ ἀξιωματικὸς χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

— Ἂς κρατηθοῦνε καὶ οἱ δυό... εἶπε σ' ἕναν πόλισμαν ποὺ παρουσιάστηκε. Αὔριο ὁ εἰσαγγελεὺς κι' ὁ ἀνακριτὴς θ' ἀποφασίσουν ἂν θὰ προφυλακισθοῦν ἢ ὄχι καὶ οἱ δυό...

Τὴν ὥρα ποὺ βγαίναν ἀπ' τὸ γραφεῖο, ὁ Βάσος ψιθύρισε στὴ Νίνα:

— Γιατί τόκανες αὐτό:...

— Κι' ἐσύ: Τί κέρδισες μὲ τὴν ἐπιμονή σου:...

— Τί κέρδισα:...

— Φυσικά... Τώρα, ποιός θὰ πάη στὴ Μπούλη:...

... .

Τὴν ἄλλη μέρα, «δημοφωνούντων τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ» ὁ Βάσος ἀπολύθηκε. Ἡ Νίνα προφυλακίστηκε μὲ τὴν κατηγορία τῆς «ἀνθρωποκτονίας καὶ ὁπλοχρησίας».

Ὅταν ἔβγαινε ἀπ' τὴν Εἰσαγγελία, ὁ Βάσος δὲν κατάφερε νὰ τὴν ζαναδῆ. νὰ τῆς μιλήση Βρέθηκε στὸν πολυθόρυβο δρόμο. ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοὺ πηγαίνανε κι' ἐρχόντουσαν ἀδιάφοροι, κ' ἔμεινε γιὰ λίγο ζαλισμένος. Δὲ μποροῦσε νὰ συγκεντρώση τὴ σκέψι του νὰ Βγάλη ἕνα λογικὸ συμπέρασμα ἀπὸ ὅλ' αὐτά...

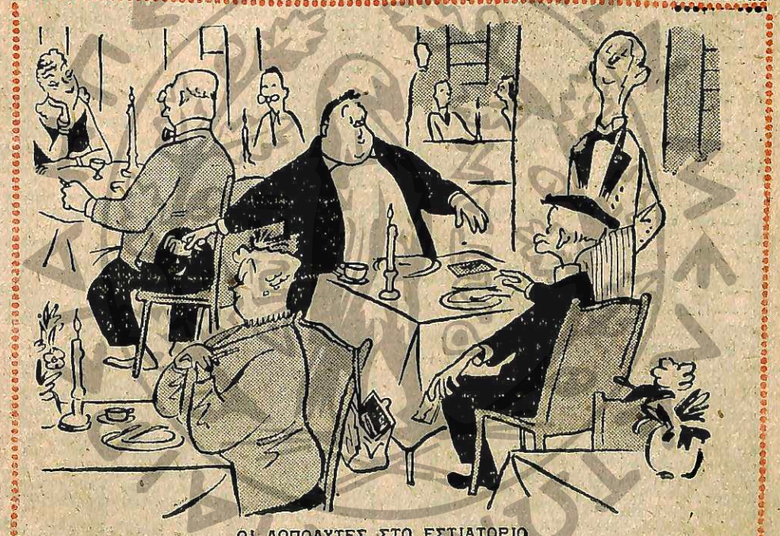
Προχώρησε μακρυὰ ἀπ' τὰ κέντρα, καὶ τὰ βήματά του τὸν φέραν ἄθελά του πρὸς τὴ γειτονιὰ τῆς Νίνας Ποὶν ὅμως μπῆ στὸ σπίτι. στὸ μικρὸ ὀφανεμένο σπιτάκι ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος τώρα μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι χωρὶς κανέναν πιὰ στὸν κόσμο, ἑκατὸς σ ἕνα μικρὸ ἀπόμερο καφενεδάκι, καὶ προσπάθησε μὲ κάποιον τρόπο νὰ συγκεντρωθῆ. "Ολ' αὐτὰ τὰ φοβερά, τ' ἀπίστευτα πὶς χτεσινῆς νύχτας. τοῦ φαινόντουσαν σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο. σὰν ἕνας τρομαχτικὸς ἐφιάλτης ποὺ τὸν ζοῦσε ἀκόμα καὶ τώρα... Δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ πιστέψη πὼς σὲ τόσο λίνο χρονικὸ διάστημα εἶνανε συμβῆ τόσα πολλά: πὼς ἡ ζωή τους — καὶ ἡ δική του καὶ τῆς ἀγαπημένης του — εἶνε ὑποστῆ μιὰ τόσο μεγάλη ἀλλαγή... Ξαναθυμόταν ὅλα τὰ γεγονότα ποὖγανε φέρει τὴ μοιραία στιγμὴ μέσ' στὸ ψυαλό του ξανανύοιζαν ἕνα - ἕνα ὅλα τὰ περιστατικὰ ποὖγανε προκαλέσει τὴ σύγπο... Ξανάβλεπε τὴ Νίνα κίτρινη πελαγωμένη ναμένη μπροστά του. νὰ τοῦ διπνῆται τὴν καινούργια ἀτιμία τοῦ Βασανιστῆ της. ἐκεῖ. μπροστὰ στὸ μαρμάρινο τραπεζάκι τοῦ γαλαστάδικου... Ξανάφερνε στὸ νοῦ του. τὴν ἀναγάχτησι τὴ δικῆ του. ποὺ αὐτόματα τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ σκέψι: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. ὁ Σωτήρης ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ σύνη ἀπ τὴ μέση!... Δὲν ἦταν ἐγκληματικὴ σκέψι τότη ποὖχε αὐλακώσει σὰν ἀστραπὴ τὸ μυαλὸ τοῦ Βάσου· ἦταν ἄμυνα ἦταν αἴσθησα αὐτοσυντηρήσεως... Ἔπρεπε νὰ λείψη αὐτός. γιὰ νὰ ζήσουν οἱ δυό τους...

Καὶ βέβαια δμως. δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ ὁ ἥσυχος. ὁ ἄγνὸς καλλιτέχνης νὰ σχεδιάση καὶ νὰ ἐκτελέση ὕστερα ἀπὸ ψύχραιμη προμελέτη ἕνα ἔγκλημα ἔστω καὶ σκοτώνοντας ἕνα φοβερὸ κι' ἐπικίνδυνο ἐρπετὸ σὰν τὸ Σωτήρη... Ρίνοῦσε τώρα στὴ φοβερὴ ἀνάμνησι ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ποὖγε στρωθῆ κάτω στὸ πάτωμα, ξερνῶντας αἷμα. κάτω ἀπ' τὶς πιστολιὲς τὶς δικές του...

"Οσο συλλογιότανε τὴ φριχτὴ σκηνὴ τοὶ φόνου ὁ Βάσος, τόσο πειθότανε πὼς δὲ θ' ἀποφάσιζε ποτὲ νὰ πυροβολήση οὔτε καὶ τὸ Σωτήρη ἀκόμα. ἂν αὐτὸς δὲν ἀπειλοῦσε νὰ σκοτώση τὴ Νίνα. Θὰ προτιμοῦσε νὰ σκοτωθῆ ὁ ἴδιος ὁ Βάσος παρὰ νὰ σκοτώση... Γιὰ τὴ Νίνα ὅμως τὸ πρᾶμα ἄλλαζε. Τὸν εἶδε μπροστά της νὰ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἐτοιμο νὰ τῆς φυτέψη μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά σ' αὐτὸ τὸν καοδιὰ ποὺ τὴν εἶνε τόσο κάνει νὰ πονέση ὁ ἴδιος... Θόλωσε τὸ μυαλὸ τοῦ Βάσου· τὸ πιστόλι ἀοπάντηκε ἀπ' τὰ χέρια τδῦ δήμιου, καὶ τὸν ἔστρωσε γάμω νεκρό!...

"Οσο τὴν ξανάφερνε στὴ θύμησί του αὐτὴ τὴ σκηνὴ τόσο πίστευε ὁ Βάσος πὼς ἂν ἦτανε νὰ ξαναβρεθῆ σὲ ἀνάλογη θέσι θὰ ξανασκότωνε. γιὰ νὰ σώση τὴ Νίνα!

Καὶ τώρα, ἡ Νίνα ἦτανε φυλακή!... Σπογωμένη ἀπὸ ἕναν αὐθόρμητο ἀλτρουϊσμό, ἡ ἀναπτημένη του εἶνε ἀοπάξει τὸ πιστόλι ἀπ' τὰ νέρια του κι' εἶνε παραδοθῆ αὐτὴ σὰν ἔνοχος τοῦ φόνου στοὺς ἀστυνομικούς!... Γιατί τὸ εἶνε κάνει αὐτό: Ἡ μεγάλη της ἀγάπη γι' αὐτὸν τὴν εἶνε παρασύρει... "Οπως ἐκεῖνος εἶνε γίνει φονιᾶς γιὰ νατῆοι της. ἔτσι κι ἐκείνη εἶνε παραδώσει στὴ θέσι του τὰ χέρια της σ'ις χειροπέδες!... Ναί. μ' αὐτὸ δὲν τὸ ἀνεχότανε μὲ κανένα τρόπο. δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχτῆ ὁ Βάσος!... Τοῦ φαινότανε περισσότερο ἀπὸ τερατῶδες τὸ νὰ νοιώθη τώρα τὴν ἀγαπημένη του στὴ φυλακή, στὴ θέσι του... Καί πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα, τὸν ἐνοχλοῦσε ἡ ἀδυναμία ἡ δική του: Μάταια εἶνε φωνάξει σ' ὅλους πὼς ὅσα ἔλεγε ἡ Νίνα ἦτανε ψέματα. πὼς ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτός· κανέναε δὲν τὸν πίστευε... Ὕστερα οἱ καταθέσεις ποὖγανε νίνει — τοῦ Λάζαρου, τῆς Εὔας. ἴδίως τῆς Εὔας...

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

— Ὄχι, ὄχι, Μῆτσο μου! Ἐγὼ θὰ πληρώσω!...

Ἐνσταντανέ

Ὁ ταχυδακτυλουργός

Σ' ἕνα ταξεῖδι τους στὴν Ἀμερικὴ ὁ Ἰσαὰκ λαμβάνουν μέρος σ' ἕνα ἐπίσημο γεῦμα. Κάποια στιγμή, ὁ Ἰακὼβ ἀλλὰ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ νὰ χώνη ἑνα ἀσημένιο κουταλάκι! "Ω, Ἰεχωβᾶ! "Αν τὸν πῆρε κανένα μάτι, θὰ νουαγήσουν οἱ ὑποθέσεις γιὰ τὶς ὁποῖες ἔκαμαν τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι. Ἀλλὰ ὁ Ἰακὼβ δὲν ἀοστίζει ἔτσι εὔκολα. Δίχως νὰ χάση καιρό, σπεύδει νὰ κτυπάει τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸν προσέξουν ὅλοι, καὶ φωνάζει:

— Κυρίες καὶ κύριοι! Τώρα ποὺ τελείωσε τὸ φαγητό, θὰ σᾶς διασκεδάσω μ' ἕνα μικρὸ ταχυδακτυλουργικὸ παιγνίδι... Βλέπετε αὐτὸ τὸ κουταλάκι; Τὸ βάζω στὴν τσέπη μου... "Ενα, δυό, τρίς, ἀλέ - βού πάς! Τώρα τὸ κουταλάκι πέρασε στὴν τσέπη τοῦ φίλου μου Ἰσαάκ. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε... Κι' ἔτσι ὁ Ἰακὼβ αὐξει τὴν ὑπόληψι τοῦ φίλου του καὶ... βουτάει αὐτὸς τὸ δεύτερο κουταλάκι!

Ο ΦΑΚΟΣ

—ἦταν ὅλες ἐπιβεβαιωτικὲς γιὰ τὴ Νίνα: 'Ἡ γυναίκα μισοῦσε δυνατὰ τὸ Σωτήρη, γιατὶ τὴν ἐμπόδιζε στὸν ἔρωτά της μὲ τὸν ἄλλο, τὸ Βάσο — αὐτὴ ἦταιε ἡ κατάθεσι τῆς Εὔας... Πρᾶμα ποὺ ἐδειχνε βέβαια τὸ Βάσο σὰν αἰτία τοῦ φόνου, ὄχι ὅμως καὶ σὰν αὐτουργό του. Κι' ἔτσι ἡ φτωχιὰ γυναίκα, ἤρεμη σὰν πραγματικὴ ἡρωΐδα, εἶχε φυλακιστῆ ἀδιαμαρτύρητα στὴ θέσι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λάτρευε...

Σηκώθηκε ταραγμένος ὁ Βάσος, κι' ἔκανε μερικὰ βήματα. Καὶ τώρα; Τί θὰ γινόταν τώρα;... Καὶ καλὰ ἡ φυλακισμένη θάμενε στὴ φυλακή· τὸ παιδάκι της ὅμως, ἡ Μπούλη, τί θὰ γινότανε;... 'Ο Βάσος ἔνοιωθε πὼς θάτανε μιὰ μικρὴ τραγωδία τὸ νὰ μὴ βλέπη τὴ μανοῦλα του, ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε.

Σὰν τρελλός, ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Νίνας. Ἔσπρωξε τὴν αὐλόπορτα, διάσχισε τρεχοντας τὴν αὐλὴ καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο. 'Η Μπούλη καθότανε μόνη της σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἔπαιζε μὲ μιὰ κούκλα ἀπὸ κουρέλια ποὺ τῆς εἶχε φτιάξει ἡ κυρὰ - Καλλιῳώ. Μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη, τὸ παιδάκι σήκωσε τὰ ξάστερα ματάκια του καὶ κύτταξε αὐτὸν ποὺνε μπῆ. 'Ο Βάσος ἔτρεξε, γονάτισε δίπλα της καὶ τὴν ἀγκάλιασε σφιγτά.

— Κι' ἡ μανοῦλα;... τὸν ἐρώτησε σιγὰ στ' αὐτί του ἡ Μπούλη. Ποῦ εἶναι ἡ μανοῦλα, θεῖε Βάσο;...

— Θάρθη... θάρθη σὲ λίγο, μωρό μου... ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἕναν κόμπο στὸ λαιμό.

— Γιατὶ δὲν ἦρθε μαζί σου;...

— Γιατί... Νά... Πῆγε νὰ σοῦ ἀγοράση μιὰ κουκλίτσα, ὄμορφη, καλοντυμένη!...

Πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὴν κούκλα ποὺ ἦτανε φτιαγμένη ἀπὸ κουρέλια ἡ Μπούλη καὶ ρώτησε:

— Πιὸ ὄμορφη ἀπ' αὐτή, θεῖε Βάσο;...

Τοῦ φάνηκε τόσο τρανιχὸ αὐτὸ τὸ θέαμα, τοῦ μικροῦ, ἐγκαταλελειμένου κοριτσιοῦ, ποὺ ἀγκάλιαζε τὰ κουρέλια αὐτά, συγκοητημένα σὲ μιὰ παρωδία παιχνιδιοῦ... Δάκρυα πλημμυρίσανε τὰ μάτια του... Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι σὲ μιὰν ἡλικία ποὺ ὁ μικρὸς του ὀργανισμὸς διψοῦσε ἐπιτακτικὰ γιὰ μητρικὴ προστασία, γιὰ μητρικὸ χάδι, ἔμεινε ξαφνικὰ μόνο του, ἔρημο, νηστικὸ ἴσως, ἀφισμένο σὲ μιὰ γωνιὰ ἑνὸς φτωχικοῦ δωματίου, μὲ μιὰ κούκλα ἀπὸ κουρέλια στὴν ἀγκαλιά του...

Ἀπότομα, ὁ Βάσος σηκώθηκε. Βαστοῦσε τὴ Μπούλη στὴν ἀγκαλιά του κι' ἡ Μπούλη ἔσφιξε τὴν «κούκλα» της στὴ δική της.

— Ἔφαγες, μωρό μου; τὴ ρώτησε.

— Ἔφαγα, τὸ πωῖ...

— Τί ἔφαγες;

— Λίγο γάλα μὲ ψωμί... Μοῦ τόφερε ἡ γιαγιὰ - Καλυψώ...

— Κι' ὕστερα;... Τὸ μεσημέρι;... Δὲν ξανάφαγες τίποτ' ἄλλο;...

— Ὄχι. 'Η γιαγιὰ - Καλυψὼ δὲν ξανάρθε...

— Δὲν πεινᾶς;...

— Μμ... λίγο...

— Νὰ πάω νὰ σοῦ φέρω κάτι;... Τί θές;...

— Μιὰ σοκολάτα...

— 'Η σοκολάτα δὲν εἶνε φαΐ...

— Ἐ, τότε φέρε μου ὅ,τι θές...

— Περίμενε, μωρό μου· γυρίζω ἀμέσως...

Βγῆκε τρέχοντας, σὰν τρελλὸς ὁ Βάσος καὶ μόλις βρέθηκε ἔξω, τότε μόνο θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε δεκάρα στὴν τσέπη του!... Ἔσφιξε δυνατὰ τὶς γροθιές του, τόσο δυνατά, ποὺ τὰ νύχια του χωθήκανε βαθειὰ στὶς χοῦφτες του... Τί νάκανε; Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ψωνίση κάτι γιὰ τὸ μικρό, ποὺ πεινοῦσε... Γιὰ τὸ μικρό, ποὺ ἡ μητέρα του ἦτανε φυλακισμένη χωρὶς νάνε ἔνοχος... Ποῦχε δεχτῆ νὰ φυλακιστῆ στὴ θέσι τὴ δική του, τοῦ πραγματικοῦ ἔνοχου, τοῦ ἀνάξιου ἀγαπημένου της πού δὲν ἦταν ἱκανὸς ν' ἀγοράση οὔτε ἕνα κουλούρι στὴν κορούλα της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ὀθέλλος καὶ Δεισδαιμόνα

Ἕνα ἀνατριχιαστικὸ δράμα πάνω στὴ σκηνή

'Ο ("Οθέλλος") ἦταν πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ εἶχαν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὰ ἱσπανικὰ θέατρα. 'Η τελευταία ἰδίως σκηνὴ τοῦ ἔργου, ποὺ ὄχι λίγες φορὲς ἐπροκάλεσε λιποθυμίες καὶ δάκρυα σ' ἄλλα θέατρα τῆς Εὐρώπης, γέμιζε ἀπὸ ἑνὰν ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμὸ τοὺς 'Ισπανούς, ποὺ δοκίμαζαν, βλέποντάς την, τὴν ἴδια συγκίνησι ὅπως καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ ταυρομαχία.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος δυὸ ἠθοποιοὶ τοῦ θιάσου Λαμπέρτι, ἡ Ἰταλίδα Λαιτίτσια καὶ ὁ 'Ισπανὸς Ραμὸν Ἀκουιλεθ εἶχαν γίνει περίφημοι στοὺς ρόλους τῆς Δεισδαιμόνας ἡ πρώτη καὶ τοῦ Ὀθέλλου ἡ δεύτερη.

Ἀπὸ ὀκτὼ μῆνες τώρα, τὸ περίφημο δράμα τοῦ Σαίξπηρ κρατοῦσε ἀδιάκοπα τὴ σκηνὴ τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τῆς Μαδρίτης. Καὶ κάθε βράδυ ἦταν ἕνας καινούργιος θρίαμβος γιὰ τοὺς δυὸ πρωταγωνιστάς.

Ἀλλὰ ποτὲ τὸ κοινὸν ποὺ πλημμύριζε τὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου δὲν ἐχειροκρότησε τόσο τοὺς δυὸ ἠθοποιοὺς ὅσα τὸ βράδυ ἐκείνο τῆς 9 Μαρτίου τοῦ 1899.

Ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἀπαράμιλλοι. 'Η Λαιτίτσια ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ ἡ προκλητικὴ γοητειά της ἔδινε ἕναν καινούργιο ἀέρα στὸ ἔργο ποὺ δὲν ἦταν σύμφωνος ἴσως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, ἀλλὰ ταίριαζε ἀπόλυτα στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἱσπανικοῦ κοινοῦ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Ραμὸν ἦταν μιὰ ἀληθινὴ ἐνσάρκωσι τοῦ 'Οθέλλου μὲ τὸ ἄγριο ὕφος του, τὶς βίσιες κινήσεις του καὶ τὶς ἀστραπὲς ποὺ ἐξαπολύτιζαν τὰ μάτια του.

'Ο ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ ἐφτασε ἴδιως σὲ ἀληθινὸ παροξυσμὸ στὴν τελευταία πρᾶξι τοῦ ἔργου, ὅταν ὁ Ὀθέλλος κοτσπίν αὐτοκτονεῖ.

Ποτὲ ὡς τότε οἱ δυὸ ἠθοποιοὶ δὲν εἶχαν παίξει μὲ τόση φυσικότητα, μὲ τόση ζωντάνια αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ἀλλοίμονο! Τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν ἦσαν δυὸ ἠθοποιοί, ἀλλὰ δύο ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν τὸ δικό τους δράμα.

"Ενα φλογερὸ αἴσθημα εἶχε συνδέσει ἀπὸ καιρὸ τὴν ὁμορφη Λαιτίτσια μὲ τὸ ἐπόρκειτο νὰ κάμουν τοὺς γάμους τους.

'Αλλ' ἡ Λαιτίτσια ἀρχισε ξαφνικὰ νὰ δείχνεται ψυχρὴ στὸ Ραμὸν κι' εὔρισκε ἀφορμὲς γιὰ ν' ἀναβάλλη τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τους.

'Ο ἠθοποιὸς δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ποιὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία αὐτῆς τῆς ψυχρότητος καὶ τῶν συνεχῶν ἀναβολῶν. "Ενα καινούργιο αἴσθημα εἶχε φουντώσει στὴν καρδιὰ τῆς Λαιτίτσια. Κι' ἐκείνος ποὺ τῆς τὸ εἶχεν ἐμπνεύσει ἦταν ὁ περίφημος ταυρομάχος Παμπλο ντὲ Ρομπίντα.

"Αρχισαν τότε τρομερὲς σκηνὲς μεταξὺ τῶν δύο μνηστευμένων καὶ πολλὲς φορὲς ὁλόκληρο τὸ θέατρο ἀναστατωνόταν ἀπὸ τὶς φωνές των.

Κι' αὐτὸς ἦταν ἴσως ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῶν στὸν "Οθελλο». Δὲν ἔπαιζαν, ἀλλὰ ζοῦσαν πραγματικὰ τὸ σαιξπήρειο δράμα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πάμπλο ντὲ Ρομπίντα καθόταν στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν καθισμάτων, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λαιτίτσια προχώρησε στὸ προσκήνιο καὶ ψιθύρισε σιγὰ στὸν ἀγαπημένο της:

«Πάρετέ με μαζί σος. Δὲν ἀντέχω πιά».

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς δὲν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. 'Αλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Ραμόν.

Εἶχε προχωρήσει σιγὰ πίσω ἀπὸ τὴ Λαιτίτσια καὶ ἄκουσε πολὺ καθαρὰ τὰ λόγια της μ' ὅλο ποὺ βγῆκαν σὰν ἕνας ἀνάλαφρος ψίθυρος ἀπὸ τὸ στόμα της. Εἶδεν ἐπίσης τὸ ἐριαμδευτικὸ χειμώγελο τοῦ ταυρομάχου καὶ ἡ καρδιά του σπάραξε ἀπὸ τὸν πόνο.

Καταλάβαινε τώρα ὅτι ὅλες οἱ προσπάθειες του γιὰ νὰ ξανακερδίση τὴν ἀγάπη τῆς Λαιτίτσιας ἦταν καμένες. Τόσο τὸ χειρότερο λοιπὸν καὶ γιὰ τοὺς δύο! 'Αφοῦ δὲν ἤθελε ν' ἀνήκη ὁ αὐτὸν ἡ Λαιτίτσια δὲν θ' ἀνήκε οὔτε σὲ κανένα ἄλλον.

Τὸν ὅρκο αὐτὸ ὁ Ραμὸν δὲν τὸν ἔκαμε μόνο μέσα στὴν ψυχή του ἀλλὰ καὶ πάνω στὴ σκηνὴ προφέροντας τὰ ἀθάνατα λόγια τοῦ Σαίξπηρ.

Ποτὲ δὲν ἦταν φυσικώτερος ὅσο κατὰ τὴ στιγμὴ αὐτή. Γιατὶ εἶχεν ἀφήσει τὴ δική του ψυχὴ νὰ μιλήση μὲ τὰ λόγια τοῦ 'Οθέλλου.

Τὸ δράμα ξετυλίχθηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

'Ο 'Οθέλλος εἶχε σκύψει πάνω ἀπὸ τὴν κοιμισμένη Δεισδαιμόνα. Καί, ξαφνικά, τὰ χέρια του σφίχτηκαν μὲ λύσσα γύρω στὸ λαιμό της.

Ἔσφιγγε μὲ μανία, τρίζοντας τὰ δόντια του.

Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες. Ἦταν ἄφθαστη ἡ σκηνὴ αὐτή.

Τὸ σῶμα τῆς Λαιτίτσιας ἀνατριχιάσθηκε δυὸ - τρεῖς φορές. Κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο.

Τὸ πλῆθος μέσα στὴν αἴθουσα παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

'Ο Ὀθέλλος ἔβγαλε τότε τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὸ βύθισε μέσα στὸ στῆθος του. Τὸ αἷμα ἀναπήδησε ὁρμητικὸ κι' ἔβαψε κόκκινες τὶς δαντέλλες ποὺ εἶχε στὰ μανίκια τοῦ φορέματός του... Κατόπιν ὁ τραγικὸς ἠθοποιὸς σωριάστηκε κάτω.

Αὐτὸ γινόταν σὲ κάθε παράστασι.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, οὔτε ὁ Ραμὸν οὔτε ἡ Λαιτίτσια ἀνασηκώθηκαν, ὅπως ἔκαναν πάντα, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς θεατὰς ποὺ τοὺς χειροκροτοῦσαν.

"Ησαν καὶ οἱ δύο νεκροί. 'Ο Ραμὸν δὲν εἶχεν ὑποκριθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶχε πνίξει πραγματικὰ μὲ τὰ χέρια του τὴ Λαιτίτσια καὶ κατόπιν εἶχεν αὐτοκτονήσει.

Τὸ σαιξπήρειο δράμα εἶχε παιχθῆ αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ἄγρια φυσικότητα.

◆◆

Τὸ πανὶ τοῦ φακίρη

'Ο Νιζὰμ τοῦ Χαϊντεραμπὰντ ποὺ θεωρεῖται ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐκτιμᾶ ὡς πολυτιμώτερο θησαυρό του ἕνα κομμάτι κίτρινο ὕφασμα. Τὸ κομμάτι αὐτὸ κληρονομεῖται ἐπὶ 7 γενεές. 'Ο πρῶτος κάτοχός του ἦταν ὁ 'Ασὰφ Γιάχ, ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας. Φεύγοντας ἀπ' τὸ Δελχί, ὅπου κινδύνευε ἡ ζωή του, πεινασμένος κι' ἐξαντλημένος, εἶχε ζητήσει καταφύγιο σ' ἕνα βάσος. Ἐκεῖ συνάντησε ἕνα φακίρη ζητιάνο καὶ τοῦ ζήτησε λίγο φαγητό. Ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε ὅ,τι εἶχε: μιὰ πίττα τυλιγμένη σ' ἕνα κιτρινωπὸ πανί. Τοῦ εἶπε δὲ ὅτι τὸ πανὶ αὐτὸ θὰ τὸν προφύλαγε ἀπὸ κάθε κακὸ κι' ὅτι θὰ χρησίμευε ὡς φυλαχτὸ γι' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του ἐπὶ 7 γενεές.

Πράγματι, ἡ τύχη γύρισε ἀπὸ τότε μὲ τὸ μέρος τοῦ 'Ασάφ. Ξανασυγκέντρωσε τοὺς στρατιῶτες του καὶ κατέκτησε τὸ Χαϊντεραμπάντ. Καθιέρωσε δὲ ὅτι τὸ ταμπανὶ τῶν προιγκήπων τοῦ Χαϊντεραμπάντ θάχη στὸ ἑξῆς τὸ χρῶμα τοῦ κουρελιοῦ τοῦ φακίρη.

'Απὸ τότε ὁ κάθε Νιζὰμ φορεῖ ἕνα κίτρινο τουρμπάνι, σὰν μίτρα. Ὅσο γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμαντικά του, στὸ ἀσφαλισμένο θησαυροφυλάκιό του.

Σ' ΕΝΑ ΓΑΜΟ στὸ Μπογιάτι

Τοῦ συνεργάτου μας
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γινήκαμε καὶ «κουμπάροι» τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Κανεὶς ἀπ' τὴν ἐκδρομικὴ κοινότητά μας δὲν περίμενε αὐτὸ τὸ χαρούμενο «μυστήριο», ἕως τὴν παρασκευὴ τὸ βράδυ, ὁπότε ὁ σεβάσμιος πρόεδρός μας πῆρε ὕφος ἐπίσημο καὶ μᾶς τὸ ἀνήγγειλε. Τὸ καὶ τό.

Μᾶς ἐξήγησε ὅτι ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ εἶχε βάσει τὸ λόγο του στὸν πατέρα τῆς βαφτισιμιᾶς του πὼς θὰ τὴν στεφάνωνε αὐτός, στὸ μικρὸ ἀγροκτημά του, ποὺ βρίσκεται ἕνα τέταρτο ἔξω ἀπ' τὸ Μπογιάτι πρὸς τὸ Μαραθῶνα.

'Απὸ δώδεκα χρονῶν κοριτσάκι ἡ Χαρούλα ἔγινε ἡ ψυχὴ τοῦ κτήματος καὶ βοηθοῦσε τὸν πατέρα της, σὰν μεγάλος ἄνθρωπος. Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς καὶ τῆς δυστυχίας ὅταν κανεὶς δὲν ὡφελεῖ οὔτε τὸν ἑαυτό του, αὐτὴ στάθηκε ἄγρυπνη στὸ πλευρὸ τῆς μάνας της γιὰ νὰ συντηροῦν πέντε ψυχές, τοία παιδιά, ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας ποὺ τὸν εἶχαν πιάσει οἱ Γερμανοὶ καὶ τὸν κράτησαν δύο χρόνια στὶς φυλακὲς τῆς Καλλιθέας χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρη καλὰ— καλά, τὸ γιατί. "Ετσι, τάβγαλον πέρα, τότε, μὲ τὰ λάνανα τοῦ κτήματος

***

"Οταν βγῆκε ὁ πατέρας της ἀπ' τὴ φυλακή, στὸ Σασαντατέσσερα, ἡ Χαρούλα ἔδωσε τὴν καρδιά της σ' ἕνα παλληκαράκι—τὸν Τάσο—ποὺ γύρισε ἀπ' τὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ δίκαια περηφανευότανε πὼς πολέμησε κι' ἔφτασε ὡς τὸ "Ελ - Ἀλαμέϊν, μὲ τὴν ἡρωϊκὴ Ἑλληνικὴ Ταξιαρχία

'Ο Τάσος ἦταν γειτονόπουλο. 'Ο πατέρας του ἦταν ἐπιστάτης σ' ἕνα γειτονικὸ μεγάλο κτῆμα. Κι' αὐτός, δεκαεφτὰ χρόνων ἀμούστακο παλληκαράκι εἶχε φύγει κρυφά, στὸ Σαραντάδυο, γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μαζὶ μὲ δύο ἄλλα παιδιὰ φίλου του, ἀπ' τὴ Σταμάτα. "Οταν γύρισε, εἶχε ἐπληρώσει τὶς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις καὶ ξανάγινε βοηθὸς τοῦ πατέρα του. Τότε, πιάσαν τὴν ἀγάπη μὲ τὴ Χαρούλα, χωρὶς κανεὶς στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ ξέρη, γιατὶ δὲν ἔκαναν τρέλλες.

'Η Χαρούλα ἦτανε πιὰ ὁμορφονιά. 'Ο Τάσος ἦταν καλὸ καὶ γερὸ παιδὶ καὶ δουλευτὴς καλός. Σιγὰ— σιγὰ βγῆκε στὴ μέση ἡ ἀγάπη τους, μιλήσαν οἱ γονεῖς τους κι' ἀποφάσισαν νὰ τοὺς παντρέψουν. Οἱ φτωχοὶ δὲν ζητᾶνε καὶ πολλὰ πράματα. Τὸν περασμένο Μάρτη κάμαν τοὺς ἀρραβῶνες κι' ὁ πατέρας τῆς νύφης σακατεμένος τώρα ἀπ' τὰ βάσανα τῆς φυλακῆς καὶ τῆς σκλαβιᾶς θυμήθηκε τὸν νοῦνό τῆς Χαρούλας ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει σὰν καλὸς συμπατριώτης—Συριανὸς κι' αὐτὸς—στὴν ἀγορὰ τοῦ κτήματος κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν παρακαλέση νὰ ξαναγίνη κουμπάρος—στεφανώτης τῆς βαφτισιμιᾶς του.

***

'Αγόριστος ὅπως πάντα ἀπ' τὴν ἐκδρομική μας συντροφιά, ὁ κὺρ— 'Αναστάσης, μᾶς εἶπε ὅτι, αὐτὸς θὰ στεφανώση ὄχι προσωπικά, ἀλλ' ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητός μας. Τὸ δεχτήκαμε, ὅλοι, μ' εὐχαρίστησι καὶ τὸν συγχαρήκαμε.

Ξεκινήσαμε, λοιπόν, χαρούμενοι, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μὲ τὰ στέφανα καὶ τὰ δῶρα τῆς νύφης καὶ πήραμε ἀπ' τὴν Κηφισιά, τὴν ἀνηφοριὰ μὲ τὴ δροσιὰ τῆς φθινοπωρινῆς αὐγῆς, ποὺν νὰ σκάση ὁ ἥλιος, τὴν ὥρα ποὺ ὁ αὐγερινὸς ἀνέβαινε ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Πεντελικοῦ.

"Εκδρουμη καὶ χωριάτικος γάμος καὶ τὸ σπουδαιότερο: ὅλοι μας κουμπάροι καὶ κουμπάρες. Περάσαμε τὸ χωριὸ καὶ φτάσαμε στὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι τῆς νύφης κατὰ τὶς 9 τὸ πρωΐ, ὅπου βοήκαμε τοὺς σπιτικοὺς καὶ τὶς φιλενάδες τῆς Χαρούλας στὸ πόδι.

'Ο γάμος, θὰ γινότανε στὶς 12 τὸ μεσημέρι. Κι' ὕστερα ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη ποὺ θάμεναν στὸ σπίτι τῆς νύφης, θὰ καθόσαντε κι' αὐτοὶ στὸ τραπέζι μὲ τοὺς κουμπάρους καὶ τοὺς καλεσμένους. Πέρασε ἡ ὥρα μὲ κεράσματα μεζέδες κι' εὐνές. ἔφτασε κι' ὁ γαμπρὸς μὲ τοὺς δικούς του, καὶ φούντωσε ὁ συρτὸς χορὸς τῶν παιδιῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ τραγουδοῦσαν γασούμενα τὸ παληὸ γαμήλιο τραγουδάκι:

«Δύο χρυσὰ γαρύφαλα
σ' ἐν' ἀσημένιο τάσι,
τ' ἀντρόγυνο ποὺ γίνεται
νὰ ζήση, νὰ γεράση!...»

Σ' ἕναν καιρό, πάνω στὸ τσακίλο —κέφι τῶν καλεσμένων φτάνει κι' ὁ παπὰς τοῦ γωριοῦ μὲ τὸν ψάλτη. Μᾶς χαιρέτησε καὶ μᾶς εὐλόγησε καὶ ξεδίπλωσε τὸ πετραχείλι του γιὰ ν' ἀογίση τὸ μυστήριο. ὅταν κάποιος ἀπ' τὴν παρέα μας κείνη τὴν ὥρα. ἔβγαλε στὴ μέση τὸ μυστικὸ ὅτι τὸ κοκκινέλι σ ώ θ η κ ε ἀπ' τὰ πολλὰ κεράσματα κι' ὅτι μόνο μιὰ γιλιάρα εἶχε μείνει γιὰ νὰ π·οῦν πάνω ἀπὸ τριάντα ἀνθρωποί, οτὸ τραπέζι τοῦ γάμου! Δράμα!

***

Πάνω, λοιπόν, σ' αὐτὴν τὴν κρίσιμη κρασοσυζήτησι ἄρχισε κι' ὁ παπα - Γιώργης νὰ φέλνη πίσω ἀπ' τὸν γαμπρὸ καὶ τὴν νύφη, μὲ παρασταμένα τὸν πρόεδρό μας, ποὺ ἦταν καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Κοινότητος τῶν κουμπάρων.

Στὸ πρόσωπο τοῦ κὺρ - Ἀναστάση —σὰν καλοῦ κουμπάρου καὶ φιλότιμου νοικοκύρη ποὺ εἶνε—διεγράφη ὀλοζώντανο τὸ ἐρώτημα: τί θὰ γίνη ὕστερα χωρὶς κρασί: Πρόλαβε κι' ἔστειλε ἕνα σωφέρ στὸ Μπογιάτι καὶ στὸ Σταμάτα ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς. Σὲ κάποια στιγμὴ λοιπὸν ὁ παπα - Γιώργης ἔφτασε στὸ Εὐαγγέλιο καὶ μὲ τὴν ἡρωϊκὴ φωνή του ἄρχισε τὴν ψαλμῳδία περὶ τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου ὁπότε σὲ κάθε λέξι, γιὰ τὸ θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ νεροῦ σὲ κρασί (ποὺ ἔκαμε ὁ Χριστὸς στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος) ὁ κουμπάρος σταυροκοπιότανε καὶ μουρμούριζε μὲ βαθειὰ κατάνυξι:

— Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου!

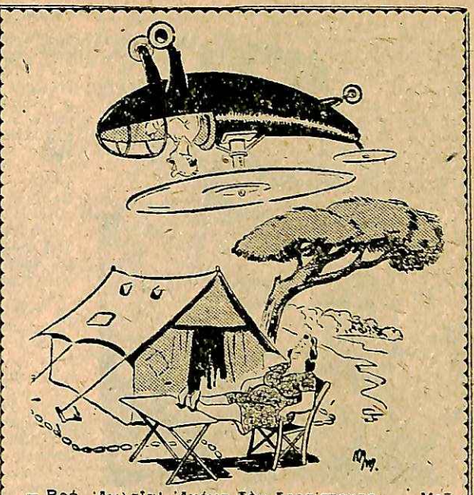
'Αλλὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ ἐλπίζη σοβαρά. στὴν ἐπανάληψι τοῦ θαύματος τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου; Κανεὶς βέβαια, δὲν περίμενε, ὅτι τὸ νερό, ποὺ ἦταν ἔξω στὴ στέρνα. θὰ γινότανε κρασί!

'Αλλὰ τὸ θαῦμα ἔγινε. Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ - καλὰ ὁ χορὸς τοῦ 'Ησαΐα ὅταν ἀκούστηκε ἔξω στὰ μάτημα αὐτοκινήτου καὶ μὲ τὸ τέλος τοῦ μυστηρίου ἀπάνω στὸ οἰκοδόμημα τοῦ γαμπροῦ μᾶς εἶπαν ὅτι «δύο στάμνες ποὺ εἶχαν νερό. ἤρθαν, ἀπ' τὸ Μπογιάτι, γεμᾶτες κρασί!»

***

"Ενα καραμανίκο ἀρνί, δύο γουρουνόπουλα καὶ κάμποσο κοκορέτσι τῆς σούβλας, σὲ λίγη ὥρα, κομματιάστηκαν καὶ μπῆκαν στὸ τραπέζι καὶ ἔγιναν... παρανάλωμα τῆς ὀρέξεως τῶν παρακαθημένων. Σερβιρίστηκαν κι' ἄλλα ὡραῖα φαγώσιμα. Καὶ τὸ τραπέζι τοῦ γαρικατιοῦ γάμου μὲ τὴν ἐκλεκτὴ ρετσίνα μὲ τὰ τραγούδια καὶ τὰ χορούμενες κουβέντες κράτησε ὡς τὶς 5 π' ἀπόγιομα. Τοὺς ἀποχαιρετήσαμε τότε, τοὺς συγχαρήκαμε καὶ πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Βρέ, Ἀγλαΐα! Ἀκόμα δὲν δροσίστηκες;... Μοῦ ἦλθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

Ἀθηναϊκὰ ἐπικαιρα

Καλλιστεῖα

Ἐνῶ ζοῦμε στὴν Εὐρώπη σὲ φρικτὴ ἀοριστία
στῆς Ἀμερικῆς τὰ μέρη τόρριζαν στὰ καλλιστεῖς
καὶ κοπέλλες ἀπὸ σπίτι
ὡς καὶ κάθε σουρλουλοῦ
τρέχουν στὸ Ἀτλάντικ Σιτυ
καὶ σὰν πάπιες τοῦ γιαλοῦ
καμαρώνουν καὶ κουνιοῦνται μπρος σὲ μιὰ 'Επιτροπὴ
ποὺ θὰ δώση τὸ βραβεῖο καὶ τὴν κρίσι της θὰ πῆ!

Κι' εἶναι ὅλες μία-μία ὁμορφιὲς πρώτης γραμμῆς
Μὶς Σικάγο, Μὶς Ὀχάϊο, ὅλο Μὶς καὶ Μὶς καὶ Μίς.
Κι' ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τόσης ὁμορφιᾶς θεριμὸς
σιγολέμε μεταξύ μας: — Ἀχ! νὰ ἤμαστε κι' ἐμεῖς!

Ἡ κυρεμένη

Μιὰ μικρούλα στὸ Μοσχᾶτο
τάχει κάνει ἄνω κάτω:
ἔμπλεξε ἕνα περβολάρη
καὶ δὲν πρόσεχε ἡ τσοχπίνα
μήπως μυρουδιὰ τοὺς πάρη
ἡ γυναίκα τοῦ ἡ Κατίνα!

Μὰ ἡ σύζυγος ἐν τέλει, τὰ 'μαθε ἀπ' τὴ γειτονιὰ
καὶ τὴν πιάνει τὴν καλὴ μας καὶ μικρούλα μορφονιὰ
καὶ τῆς κόβει τὰ μαλλιὰ της καὶ τῆς ἔμοδε ὡριμαλλί
(σωστὸς γιὰ μαλλὶ ὁποιος πηγαίνει.. βγαίνει πάντα κουρεμένος!

Ἡ νοικοκυρά

Ἐκεῖ πρὸς τὰ 'Εξάρχεια, κάποια νοικοκυρά,
σεμνὴ καὶ σοβαρά,
εἶχε δύο νοικάρηδες ἀπὸ τὴν ἐπογεία.
Εἰς τὴν ἀρχὴ ἐπήγαινε τὸ πρᾶγμα μὲ ἡσυχία,
ἀλλὰ μιὰ μέρα, ἐξ αὐτῶν ὁ πλέον πονηρὸς
ἐνόμισε εὐφυέστατα πὼς ἤλθεν ὁ καιρὸς
μὲ τρόπον μάλλον πρόστυχον καὶ προφανῶς ἀνοσιουργὸν
(λεῖο!)
νὰ πάψη τῆς νοικοκυρᾶς νὰ δίνη τὸ ἐνοίκιον.

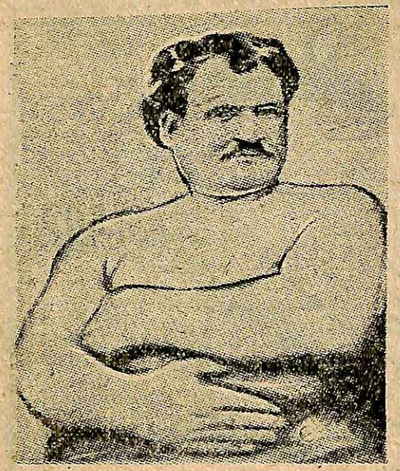
Σαν εἶδε ἡ νοικοκυρὰ
πὼς ἤτανε τὰ πράγματα λίγακι σοβαρὰ
χωρὶς νὰ κάνη ἐξώσι γιὰ ὅ τι τῆς ἀγύπνε
ὑπίσθη μὲ σκουπόξυλο καὶ πῆγε καὶ τοὺς βρῆκε
Νομίζω πὼς μαντεύετε βεβαίως τὰ συνέχεια.
Οἱ δύο νέοι ἔπαψαν νὰ ἔχουνε ἀνέχεια
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν νοικοκυρὰ ἐκεῖνη τὴν ἀνίκητον
πληρώνουν οἱ κακόμοιροι, ἀνελλι.. ὡς τὸ νοίκι των!

Ἡ Ἐρασμία

Μιὰ κυρία Ἐρασμία
δὲν ἐφαίνετο κοσμία
καὶ τὸν σύζυγον ἤπατα ζωηρῶς
ὅστις χθὲς τὸ βράδυ, λίαν βλοσυρὸς
τὴν συνέλαβε, μὲ λύπην του μεγάλην
εἰς ἕνας σωφρὲρ Μιχάλη τὴν ἀγκάλην!

"Ετσι, λοιπόν, καὶ ἡ γνωστὴ μας παροιμία
μιὰ ἐπαλήθευσι ἐπέρωτο νὰ πάρη,
ἀφοῦ ἀπεδείχθη πὼς ἡ δόλια Ἐρασμία
εἶχε μονάχα τ' ὄνομα χωρὶς νάχη τὴ χάρι!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ὁ Κουταλιανὸς στὴν ἀκμὴ τῆς κατηλικτικῆς σωματικῆς ρώμης του.

Μιὰ συνέντευξις μὲ τὸν ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Ἤμουν πολὺ μικρός, ὅταν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Παναγὴ τὸν Κουταλιανό. Τὸ ὄνομά του ἤταν ἤδη ἔνδοξο καὶ τὰ κατορθώματά του εἶχαν γίνει θρύλος. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν εἶδα, δὲν τὸν ἤξερα παρὰ ἀπὸ τὶς ἀφηγήσεις τῶν μεγάλων ποὺ τὸν εἶχαν γνωρίσει προσωπικὰ καὶ ἀπὸ τὶς τρομακτικὲς λιθογραφίες, ποὺ τὸν παρίσταναν νὰ στραγγαλίζη τίγρεις ἢ νὰ κρατάη στοὺς ὤμους καὶ στὰ νέρια του τρία κανόνια, ἀπὸ τὶς μπούκες τῶν ὁποίων ἐβγαιναν φλόγες καὶ καπνοί.

Ἤλθε στὸ γωριό μου — τὸ Μυριόφυτον τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης — νὰ δώση μιὰ παράστασι ἕνα μέρος τῶν εἰσπράξεων τῆς ὁποίας θὰ διετίθετο γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν σχολείων. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν τελετῶν τοῦ Παθεναγωγείου ἐκρίθη ὡς ἡ μόνη κατάλληλη γιὰ τὴν ἐπίδειξι τοῦ Κουταλιανοῦ. Τὸ γεγονὸς εἶχεν ἐπισκιάσει ὅλα τὰ μεγάλα θέματα τῆς ἡμέρας καὶ ἀναστατώσει τὴ ζωὴ τοῦ γωριοῦ. Τεραστία ἦταν ἡ ἀπήχησις του στὴ λειτουργία τοῦ σχολείου, οἱ μαθηταί τοῦ ὁποίου ἐγκαταλείψαμε ὁμαδικὰ τὶς παραδόσεις καὶ τρέχαμε πίσω ἀπὸ τὸν ὀγκωδέστατο καὶ πανύψηλο Παναγή ποὺ ἡ φαντασία μας τὸν τοποθετοῦσε κάπου μεταξὺ τοῦ Ἡσαΐα τῆς μυθολογίας καὶ τοῦ... Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου! Διότι ἐθεωρεῖτο καὶ μέγας ἐθνικὸς ἥρως ὁ Κουταλιανός. Παρέα μὲ τὸν τότε ἀνώριστο φίλο μου καὶ ἤδη ἐξαίρετο καλλιτέχνη τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου Βασιλάκη Λογοθετίδη — ἴσως κάποτε νὰ ἀφηγηθῶ μερικὰ ἀπὸ τὴν ἐρασιτεχνική του δράσι στὴν Κωνσταντινούπολι, ποὺ ὑπῆρξαν καὶ τὰ πρῶτα βήματα τῆς καλλιτεχνικῆς του σταδιοδρομίας — κατωρθώσαμε νὰ γλυτώσωμε τὸ εἰσιτήριο — ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἄλλως τε δυνατότης νὰ τὸ πληρώσωμε — καὶ νὰ παρακολουθήσωμε ὡς τζαμπατζῆδες καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς πρῶτες σειρές, τὸ ἀφαντάστου γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐνδιασέροντος θέαμα.

Ὁ Παναγῆς, ἀφοῦ ἐσήκωσε ἀπὸ σκηνῆς τρομακτικοῦ βάρους μπάλλες, ἐλύγισε μὲ τὰ μπράτσα του σίδερα καὶ... μάσησε ἀτσάλια, φορτώθηκε τρία κανόνια γεμάτα μπαρούτι, ἐγκαταστάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο παράθυρο καὶ τὰ... βρόντηξε. Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἐμαρτύρησαν ὄλα τὰ τζάμια τοῦ Παθεναγωγείου ἀλλὰ καὶ τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν.

Αὐτὰ συνέβησαν τὸ... ἀλλὰ δὲν ἐνδιαφέρει, νομίζω, ἡ ἀκριβὴς χρονολογία. Ἔκτοτε ὁ Κουταλιανὸς ἔγινε ἀνάγνωσμα, λιθογραφία, ἐπιφυλλίς, ἥρως λαϊκῶν θεατρικῶν ἔργων. Πολλὰ χρόνια κατόπιν γνώρισα τὸν Ἕλληνα Κουταλιανό, γυιὸ τοῦ Παναγῆ καὶ ἐπίσης διάσημο ἀθλητή. Μοῦ τὸν ἔφερε στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος μου ὁ Πειραιώτης συνάδελφος κ. Γ. Μπουκουβάλας, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεκάλυψε τυχαῖα στὴν Κοκκινιὰ ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς ἐπιστάτης ἑνὸς κτήματος. Ὅπως μοῦ ἀφηγήθη, λοιπόν, ὁ γυιὸς Κουταλιανός, ἡ πρώτη φορὰ ποὺ... τρόμαξε ἀπὸ τὸν πατέρα του ἦταν ὅταν τὸν εἶδε νὰ παλεύη μὲ μιὰ τίγρι στὴ Βραζιλία. Ὁ μικρὸς ἦταν τότε πέντε χρονῶν. (Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἔνδοξος Παναγῆς σ' ὅλες τὶς περιοδείες του συνωδεύετο ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του). «Σὰν εἶδα τὸν πατέρα μου νὰ πέφτη κατ' ἐπάνω στὸ θηρίο — μᾶς εἶπε ὁ Ἕλλην Κουταλιανὸς — ποὺ μούγκριζε φοβερὰ δείχνοντας τὰ φονικὰ δόντια του, ξέσπασα σὲ φωνὲς τρόμου καὶ ἀπελπισίας: «Σῶστε τὸν πατέρα μου!» Θυμᾶμαι πῶς ὅλος ὁ κόσμος τὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς νεκρικῆς ἀγωνίας γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ κύτταξε μὲ συμπάθεια. Τὸ μαστύριό μου ἀποκορυφώθηκε, ὅταν μ' ἕνα ἀγωνιῶδες ἐπιφώνημα τῶν θεατῶν, εἶδα τὸν πατέρα μου νὰ κυλιέται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ θηρίου. Νόμιζα πὼς εἶχε φτάσει τὸ τέλος του καὶ πὼς σὲ λίγο ἡ τίγρις θὰ τὸν κατεσπάραζε. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ φοβερὴ στιγμὴ τῆς ψυχικῆς μου ἀναστατώσεως, τὸν ἀντίκρυσα, πεσμένο ὅπως ἦταν ν' ἁρπάζη μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, νὰ τὸ στρίβη καὶ νὰ τὸ κουλουριάζη ὁλόκληρο γάμω. Ἔπεσε κατόπιν ἀπὸ πάνω του, ἔβαλε τὸ γόνατό του στὴν κοιλιὰ τῆς τίγρεως, ἄρπαξε ἕνα τεράστιο μαναίρι καὶ τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι. Οἱ χιλιάδες Βραζιλιανοὶ ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸν ἀγῶνα ριχτῆκαν στὴν παλαίστρα καὶ μὲ ζητωκραυγὲς βγάλανε τὸν πατέρα μου σηκωτό. Πρώτη του φροντίδα ἦταν νἄρθη κοντά μου, νὰ μ' ἀγκαλιάση καὶ νὰ μοῦ πῆ:

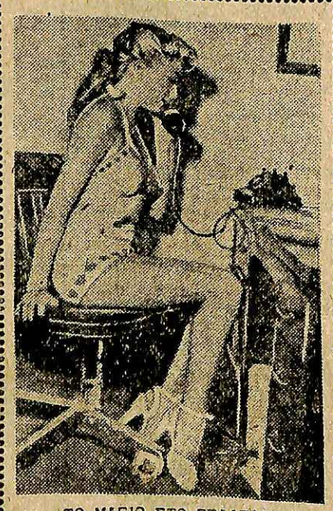
— Ἔννοια σου καὶ θὰ σὲ κάνω νὰ μὴ φοβᾶσαι τὰ θηρία, ὅπως κι' ἐγώ...

Ἀπὸ τὰ ἀναμνηστικὰ ποὺ σώζονται στὴν οἰκογένεια Κουταλιανοῦ προκύπτει ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς... τόννους μεταλλίων ποὺ τοῦ ἀπενεμήθησαν, τῶν φυλλαδίων καὶ τῶν λιθογραφημάτων ποὺ ἐξεδόθησαν γιὰ τὴν ἔξαρσι τῶν κατορθωμάτων ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἑκατοντάδες ποιημάτων ποὺ ἔγραψαν δικοί μας καὶ ξένοι θαυμασταί του. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ περιοδεία στὴ Ν. Ἀμερικὴ ὁ Παναγὴς ἐπέστρεψε στὴ γενέτειρά του — τὴ νησίδα Κούταλη τοῦ Μαρμαρᾶ — ἕνας ἐγχώριος ποιητής, ὁ Μ. Παππᾶς, τὸν προσεφώνησε ἐμμέτρως ὡς ἑξῆς:

«Ἤλθες ἐκ τῶν ἀντιπόδων δόξαν περιθέλη-
(μένος
Νέε γίγα τοῦ αἰῶνος, ρωμαλαῖε Παναγῆ
Ἀφοῦ πρῶτα τὰ πολλά σου ἆθλα ἐπανειλημ-
(μένως
Ἐστεφάνωσε ἡ νέα εὐδαιμονεστάτη γῆ.
»Πρὸ τριάκοντα αἰώνων δὲν ἐγέννησεν ἡ φύσις
Ὡς σὲ ἄλλον ρωμαλέον καὶ γενναῖον ἀθλητὴν
Ὅμοιον κατὰ τὴν ῥώμην καὶ ἀντάξιον ἐπίσης
Τοῦ ἐνδόξου ἡμιθέου Ἡρακλέους μιμητήν.
. . . . . .
»Παίζεις βαρυτάτας ἁφαίρας εἰς τὰς χεῖρας
(ὡς μήλα
Φέρνεις τρία τηλεβόλα, ὡσεὶ μέγα θωρηκτὸν
Καὶ ἐγείρεις τεράστιον βάρους σίδηρα ὡς
(πτίλα,
Ὅσα δύνανται νὰ φέρουν ἄνδρες μόλις ἕκα-
(τόν.»

Ξαναεῖδα τὸν Παναγὴ ὕστερα ἀπὸ χρόνια. Τὸ 1922. Ἤμουνα στὴν Κωνσταντινούπολι κι' εἶχα ἐπισκεφθῆ ἕνα φίλο μου ἀσθενῆ στὰ «Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα» τοῦ Μπαλουκλῆ. Ἐκεῖ μέσα σ' ἕνα θάλαμο, μαζὶ μ' ἄλλους ἀρρώστους, μοῦ ἔδειξαν κι' ἕναν βαρειὰ τραυματισμένο — ἀπὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα νομίζω — γέρο. Τὸν ἀνασήκωναν δυὸ νοσοκόμες, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν ἕνα ποτῆρι γάλα. Ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκώση τὸ χέρι του. Ἦταν ὁ Παναγὴς ὁ Κουταλιανός. Τὸ βλέμμα του ἦταν ἁπλανές. Καὶ τὸ ἄλλοτε ἡρωϊκὸ μουστάκι του, πεσμένο. Δὲν θύμιζε τίποτε ἀπὸ τὸν παληὸ γίγαντα ποὺ, κατὰ τὸ θαυμαστό του σήκωνε «τρία τηλεβόλα ὡσεὶ μέγα θωρηκτόν». Σὲ λίγες μέρες πέθανε.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΩ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ!

Ἡ ζέστη στὴ Ν. Ὑόρκη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀφόρητη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ ὁμορφες Ἰδιαίτερες γραμματεῖς τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιχειρηματιῶν, μόλις φθάσουν στὸ γραφεῖο τους, ἐγκαταλείπουν ἀμέσως τὸ φόρεμά τους κι' ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ μαγιὸ αὐτὸ τῆς μόδας ποὺ τὶς κάνει ἀκόμη πιὸ ὡραίες, πιὸ γοητευτικές!

Ὁ «μηχανικὸς τυφλοπόντικας»

Τὸ μηχάνημα ποὺ εἰσχωρεῖ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς

Ἕνας Ρῶσσος μηχανικὸς ἐφεῦρε καὶ δοκίμασε μ' ἐπιτυχία ἕνα «μηχανικὸ τυφλοπόντικα» μιὰ μηχανὴ ποὺ μπορεῖ νὰ εἰσχωρήση στὰ ἔγκατα τῆς γῆς διευθυνόμενο ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο. Ἔχει τὴν ὄψι ἑνὸς ἀπ' τὰ ὑποβρύγια ἐκεῖνα ποὺ περιγράφονται στὰ φανταστικὰ μυθιστορήματα. Ἔχει μῆκος 5 μέτρων καὶ πλάτος 1,20, κινεῖται δὲ μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ μοτέρ. Τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα διαχειρεύεται ἀπὸ ἕνα καλώδιο, ποὺ ξετυλίγεται πίσω ἀπ' τὴ μηχανή.

Ὁ πιλότος κάθεται μέσα σὲ μιὰ καμπίνα ἑρμητικὰ κλειστή, ἐφοδιαζομένη μὲ ὀξυγόνο, καὶ ὁδηγεῖ τὴ μηχανή του ὅπως ἕνα τάνκς. Παρεθυράκια μὲ κρύσταλλα τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ βλέπη γύρω του τὴ γῆ ποὺ διατρυπᾶ. μπορεῖ δὲ νὰ ἐπικοινωνήση τηλεφωνικῶς μὲ τὸν ἔξω κόσμο.

Ὁ «τυφλοπόντικας» εἰσχωρεῖ στὴ γῆ μὲ τὴ μύτη του, ἐφωδιασμένη μ' ἕνα ἰσχυρότατο περιστροφικὸ τρυπάνι. Ἀφοῦ τὸ τρυπάνι ἀνοίξη μιὰ ὀπὴ στὸ ἔδαφος, ἡ ὑπόλοιπη μηχανὴ ἀνοίγει δρόμο μέσα ἀπ' αὐτό, σὰν ἀληθινὸς τυφλοπόντικας. Τὰ «πόδια» της — μεγάλα δηλαδὴ πτερύγια ἐγκατεστημένα στὸ πίσω μέρος της — ἀνοίγουν ὅσο μεγαλώνει ἡ τρύπα, καὶ μὲ τὴν κίνησί τους σπρώχνουν τὴ μηχανὴ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἕνα σπειροειδὲς αὐλάκι, γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τῆς μηχανῆς ὁδηγεῖ τὸ μαλακὸ χῶμα πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ συμπιέζει στὶς τελευτὲς τῆς τρύπας. Διευκολύνει τὴν κίνησι τῆς μηχανῆς σὰν μιὰ τεραστία βίδα ποὺ βιδώνεται στὸ ἔδαφος.

Ὁ ἐφευρέτης δόκτωρ Τσεμπέλεφ ὑπολογίζει ὅτι, σὲ κανονικὸ ἔδαφος, ἡ μηχανή του μπορεῖ νὰ προχωρήση 9 μέτρα τὴν ὥρα.

Ποὶν σχεδιάση τὴ μηχανή του, ὁ Τσεμπέλεφ ἐξέτασε ἀνατομικῶς ἀμέτρητους τυφλοπόντικους γιὰ νὰ μελετήση τοὺς μῦς καὶ τὰ ἄλλα ὀργανά τους. Ἐπίσης τοὺς ἔκλεισε μέσα σὲ μενάλα κουτιὰ μὲ χῶμα καὶ παρακολούθησε τὴν ἐργασία τους μὲ ἀκτῖνες Χ.

Ὁ «μηχανικὸς τυφλοπόντικος» ἔχει ἤδη χρησιμοποιηθῆ μ' ἐπιτυχία ἀπ' τοὺς Ρώσσους γιὰ μεταλλευτικὲς ἐρευνες στὰ Οὐράλια.

Η ΝΕΥΡΙΚΗ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ

Μιὰ περίεργη καὶ καταπληκτικὴ ἀσθένεια

Μιὰ ἀπὸ τὶς καταπληκτικώτερες ἀσθένειες, ποὺ ἀναφέρονται στὰ ἀρχεῖα τῆς Ἰατρικῆς ἐπιστήμης, εἶνε ἡ καλουμένη νευρικὴ ἐγκυμοσύνη.

Γιατὶ πρόκειται γιὰ πραγματικὴ ἀσθένεια. Τὸ καταπληκτικότερο σ' αὐτὴ εἶνε ὅτι δὲν ἐξαπατᾶται μόνον ἡ ἴδια ἡ ἀσθενής, ποὺ πιστεύει ὅτι εἶνε ἔγκυος, ἐνῶ δὲν εἶνε, ἀλλὰ καὶ ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐξετάζει. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ὑπάρχει κανένα σφάλμα ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Ἡ ἀσθενὴς παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης, τόσον τὰ γενικὰ (ἰλίγγους, ἀνορεξία, τάσι πρὸς ἐμετὸ κτλ.) ὅσον καὶ τὰ τοπικά, ποὺ προϋποθέτουν τὴν ἔναρξι τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ πλακοῦντος (διακοπὴ τῶν ἐμμήνων, διεύρυνσι τοῦ κοιλιακοῦ γώρου, διόγκωσι τῆς μήτρας, χαρακτηριστικοὺς παλμούς, ὅπως στὴν περίπτωσι ποὺ ὑπάρνει ἔμβρυο κτλ.)

Ἀξιοσημείωτη εἶνε ἡ περίπτωσις τῆς Δράνας τῆς Σερβίας, ποὺ εἶχε πιστέψει ὅτι ἦταν ἔγκυος καὶ εἶχε κάμει καὶ τοὺς γιατροὺς ποὺ τὴν ἐξήταζαν νὰ σχηματίσουν τὴν ἴδια πεποίθησι.

Δυὸ κυρίως εἶνε οἱ κατηγορίες τῶν γυναικῶν, ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ νευρικὴ ἐγκυμοσύνη. Στὴν πρώτη ἀνήκουν μερικὲς γυναῖκες, ποὺ γιὰ διαφόρους λόγους δὲν φαίνονται προωρισμένες ν' ἀποκτήσουν παιδί καὶ ποὺ ὅλη των ἡ σκέψις συγκεντρώνεται στὸ ζήτημα αὐτό. Καταφεύγουν σὲ γιατρούς, κάνουν διάφορες θεραπεῖες καί, ποὺ παντός, ποθοῦν συνεχῶς καὶ ἐπίμονα νὰ γίνουν μητέρες. Τέλος, μιὰ μέρα, πιστεύουν ὅτι ὁ μεγάλος πόθος των πραγματοποιήθηκε. Εἶνε ἔγκυες! Παρουσιάζουν ὅλα τὰ σχετικὰ συμπτώματα καὶ ὁ γιατρὸς ποὺ τὶς ἐξετάζει πιστοποιεῖ τὴν ἐγκυμοσύνη των. Ἀλλοίμονο ὅμως! Στὸ τέλος τῆς ἀπαιτουμένης προθεσμίας καὶ συνήθως πολὺ προτήτερα ἀνακαλύπτεται ἡ πλάνη, ποὺ εἶχαν τὴν ὑποψία μητέρα σὲ ἀπόγνωσι. Στὴ δεύτερη κατηγορία ἀνήκουν μερικὲς ἄγαμες νέες, ποὺ συνέβη νὰ ὑποπέσουν σὲ κάποιο σφάλμα. Ζοῦν τότε μὲ τὸ φόβο μήπως ἐμφανισθοῦν οἱ συνέπειες τοῦ σφάλματός των. Καί, σιγὰ —σιγά, πιστεύουν ὅτι πραγματικὰ τὸ κακὸ ἔγινε. Ὁ φόβος κάνει στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὅ,τι καὶ ὁ ἐπίμονος πόθος γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἑνὸς παιδιοῦ στὴν πρώτη περίπτωσι. Ὁ γιατρός ποὺ στηρίζει τὴ διάγνωσί του στὰ συμπτώματα, πιστοποιεῖ καὶ πάλι τὴν ἐγκυμοσύνη.

Παλαιότερα, οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἦσαν ἀρκετὰ συχνές. Κατὰ τὸν μεσαίωνα, μάλιστα, τὶς ἀπέδιδαν σέ διαβολικὴ ἐπίδρασι. Καὶ κατηγοροῦσαν τὴ γυναῖκα ποὺ παρουσίαζε παρόμοια συμπτώματα ὅτι εἶχε ἔνοχες σχέσεις μὲ... δαίμονας τῆς Κολάσεως. Γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξουν δὲ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί τους τὴν ὑπέβαλλαν σὲ ἀνήκουστα βασανιστήρια, ποὺ πολλὲς φορὲς τὴν ὁδηνοῦσαν στὸ θάνατο.

Ἡ νευρικὴ ἐγκυμοσύνη παρουσιάζεται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ κανονική. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, διογκοῦνται καὶ οἱ μαστοὶ καὶ ἀρχίζει νὰ τοὲγη ἀπ' αὐτοὺς ἕνα ὑπόλευκο ὑγρὸ ἢ ἀκόμη καὶ γάλα ὅπως θὰ συνέβαινε σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ ἦταν πραγματικὰ ἔγκυος.

Ἡ διάρκεια τῆς νευρικῆς ἐγγυμοσύνης εἶνε ἀποσδιόριστη. Κάποτε, παρατείνεται καὶ πέραν ἀπὸ τὸ κανονικὸ ἐννεάμηνο. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἔχει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ τοκετοῦ: ἰσχυροὺς πόνους, χαρακτηριστικὲς συσπάσεις τῆς μήτρας, ζαλάδες, ἐμετούς, λαιμαργία γιὰ ὁτιδήποτε ἀντικρύση ἡ ὅηθεν εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν γυναῖκα κτλ. κτλ.

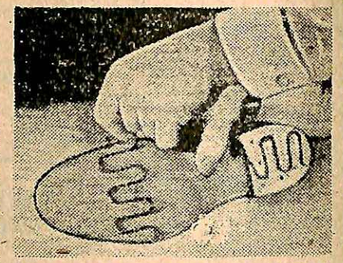
Συμβαίνει, ὅμως, κάποτε ὁ γιατρὸς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν πλάνη του ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Ἡ ἀσθενὴς ἀρνεῖται τότε νὰ τὸν πιστέψῃ καὶ τρέχει ἀπὸ τὸν ἕνα γιατρὸ στὸν ἄλλον, ὑπερβάλλοντας τὰ συμπτώματα ποὺ αἰσθάνεται, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ θετικὴ διαγνωσι τῆς ἐγκυμοσύνης της. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ καλύτερο μέσον θεραπείας εἶνε ἕνας εἰκονικὸς τοκετός, ποὺ ἀναγκάζει ἐπὶ τέλους τὴν ἀσθενῆ νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ.

Ἡ νευρικὴ ἐγκυμοσύνη ἐμφανίζεται ἀκόμη καὶ σὲ νέες ποὺ δὲν εἶχαν ποτὲ σεξουαλικὲς σχέσεις μὲ ἄνδρες. Αὐτὸ συνέβη π. χ. σὲ μιὰ νέα, ποὺ σχημάτισε τὴν πεποίθησι ὅτι εἶνε μείνει ἔγκυος, ἐπειδὴ... ἐκάθησε στὸ κάθισμα ὅπου καθόταν πρὶν ὁ ἄνδρωπος ποὺ ἀγαποῦσε! Καὶ χρειάσθηκαν πολλοὶ μῆνες ὡς ποὺ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πλάνη της.

Γενικά, ἡ νευρικὴ ἐγκυμοσύνη ἐμφανίζεται σὲ γυναῖκες ποὺ εἶνε πολὺ νευρικές. Σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις, παρετηρήθη ἐξ ἄλλου ἡ ὕπαρξις ἀνωμαλιῶν στὶς ἐσωτερικὲς ἐκκυίσεις τῶν ἀδένων.

Τὰ θύματα αὐτῆς τῆς ἀσθενείας συγκαταλέγονται συνήθως μεταξὺ τῶν πολὺ νέων κοριτσιῶν καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὡρίμου ἡλικίας, ἰδιαίτερα λίγο καιρὸ πρὶν ἢ μετὰ τὴν διακοπὴ τῶν ἐμμήνων. Κατὰ τὶς δυὸ αὐτὲς περιόδους, ἡ διαταραχὴ τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἀδένων φτάνει στὸ ὕψιστο σημεῖο, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπαύξησι τῆς νευρικότητος. Ἡ γυναῖκα ζῆ τότε μέσα σὲ μιὰ ψυχικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ εὐνοεῖ τὴν εὐφάνισι τῆς ἀσθενείας.

Σήμερα, οἱ περιπτώσεις νευρικῆς ἐγκυμοσύνης γίνονται ὀλοένα καὶ σπανιώτερες. Γιατὶ ἡ ἐπιστήμη διαθέτει στὴν ἐποχή μας πολλὰ μέσα (ραδιογραφικὴ ἐξέτασις, βιολογικὴ διάγνωσις κτλ.) γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν μιὰ ἐγκυμοσύνη εἶνε πραγματικὴ ἢ ὄχι. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, μερικὲς περιπτώσεις ἐμφανίζονται πάντοτε. Καὶ ὅλα συντελοῦν ὥστε ὁ γιατρὸς νὰ πλανηθῇ κατὰ τοὺς πρώτους τουλάχιστον μῆνες. Γιατὶ εἶνε ἀνίκανος νὰ ὑποπτευθῇ τὴν παρέργη ψυχικὴ ἀνωμαλία ποὺ προκαλεῖ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια καὶ ἐξαπατᾶται ἀπὸ τὰ ἔντονα καὶ ἰδιάζοντα στὴν ἐγκυμοσύνη συμπτώματα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀσθενής. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς, κατακτᾶ σήμερα ὁλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ραδιογραφικὴ ἐξέτασις πρέπει νὰ συνοδεύῃ πάντοτε τὴν πιστοποίησι τῆς ἐγκυμοσύνης σὲ μιὰ γυναῖκα. Καμμιὰ πλάνη δὲν θὰ εἶνε πιὰ τότε δυνατή.

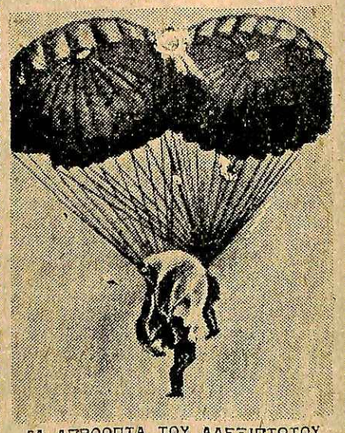
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΛΥΣΤΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Μὲ τὰ εἰδικὰ αὐτὰ συρμάτινα ἐλαστήρια, ποὺ προσαρμόζονται εὔκολα κάτω ἀπ' τὴ σόλα καὶ τὸ τακούνι τῶν παπουτσιῶν, μπορεῖ κανεὶς νὰ περπατήσῃ μὲ ἀσφάλεια σὲ ὁλισθηρὲς ἐπιφάνειες. Τὰ ἐλαστήρια αὐτὰ εἶνε ἰδιαιτέρως χρήσιμα γιὰ φιλάθλους καὶ κηπουρούς. Δὲν σημαδεύουν καθόλου τὰ παπούτσια. Μπορεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ κανεὶς στὴν τσέπη του καὶ νὰ τὰ βάζῃ ἢ νὰ τὰ βγάζῃ ὅταν θέλῃ.

ΣΚΙΤΣΑΡΕΙ ΜΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ὁ γνωστὸς σκιτσογράφος Κὰρλ Φίσερ ἔκαμε καὶ τὰ δυό του χέρια σ' ἕνα ἀεροπορικὸ βομβαρδισμὸ τῆς Φραγκφούρτης τὸ 1945, διετήρησε ὅμως τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του. Καὶ μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ ἔμαθε σιγὰ σιγὰ νὰ φτιάνῃ πάλι περίφημα σκίτσα κρατώντας τὸ μολύβι μὲ τὰ δόντια του. Ἐξάπαντος μάλιστα ἔκανε μιὰ ἔκθεσι τῶν ἔργων του ποὺ θεωρήθηκε ὡς σπουδαῖο καλλιτεχνικὸ γεγονός. Οἱ κριτικοὶ δὲ ἀπόμειναν κατάπληκτοι κι' ἔγραψαν τοὺς πιὸ ἐνθουσιώδεις ἐπαίνους γιὰ τὸ νέο σκίτσο του τονίζοντας ἰδιαιτέρως ὅτι εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὰ παλιά...

ΓΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΥ

Κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἀεροπορίας στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπέντφορντ τῆς Μασσαχουσέτης, δυὸ ἀλεξιπτωτιστὲς μπλέχθηκαν μεταξύ τους ἀφοῦ πήδησαν ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο τους. Εὐτυχῶς, τὸ ἀτύχημα δὲν εἶχε σοβαρὲς συνέπειες, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς μώλωπισμούς.

Ἐρωτικὰ δίστιχα

Τὰ μάτια σου ὅποιος τὰ δῆ ἂν εἶν' ζεστὸς κρυώνει
κι' ἂν εἶνε κρύος μάρμαρο, ἀγάπει, παλαβώνει!

Τὰ μάτια σου εἶνε σὰν ἐλπὶς ἀπάνω στὸ κλωνάρι,
τὰ φρύδια σου εἶνε γυριστὰ σὰν δυὸ ἡμερῶν φεγγάρι.

Μάτια γλυκὰ κι' ἐκφραστικὰ ὡς εἶνε τὰ δικά σου
αἰχμάλωτο μὲ πιάσανε καὶ μὲ κρατοῦν κοντά σου.

Γιατροὶ δὲν μὲ γιατρεύουνε, κι' ἅγιοι δὲν μὲ βοηθοῦνε
μόνο τὰ ζαχαρένια σου ματάκια σὰν μὲ δοῦνε.

Δὲν φταίω 'γὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ μόνο νὰ μὴ θυμώνῃς,
ὥμορφη σ' ἔπλασε' ὁ Θεὸς καρδιὲς γιὰ νὰ πληγώνῃς.

Νάμουνα καὶ τί νάμουνα, τί νάμουν δὲν γνωρίζω,
ἤθελα νάμουν ὕπνος σου νὰ σὲ γλυκοκοιμίζω.

Ἤθελα νάμουνα δενδρὶ σκιὰ νὰ σοῦ χαρίζω,
πουλάκι νὰ σοῦ κελαϊδῶ κι' ἄνθος νὰ σοῦ μυρίζω.

Ἤθελα νάμουν δάκρυ σου νὰ ζῶ μέσ' στὴν καρδιά σου
κι' ἂν θές, μικρή μου, κι' ἂν δὲ θές νὰ βρίσκουμαι κοντά σου.

Ἤθελ' ἀέρας νάμουνα νὰ μπῶ στὰ σωθικά σου,
νὰ μάθω ποιὰ ν' ἡ ἀφορμὴ ποὺ καίγετ' ἡ καρδιά σου.

Ὁ ἔρωτάς σου μ' ἔκαμε κι' ὁ ἔρωτας σου μ' ἔχει
σὰν μαραμένο γιασεμὶ ποὺ μυρωδιὰ δὲν ἔχει.

Ἕνας Θεὸς μᾶς ἔπλασε ἐσέ κι' ἐμὲ τρυγόνα
γιὰ νὰ φιλιόμαστε τὰ δυὸ στὰ χείλη καὶ στὸ στόμα!

Πῶς μετατρέπεται ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΝΕΡΟ σὲ πόσιμο

Τὰ χρησιμοποιούμενα σήμερα νέα μέσα

Ἡ μετατροπὴ τοῦ θαλασσίου ὕδατος σὲ πόσιμο ἀπασχόλησε ἀνέκαθεν τοὺς ἐπιστήμονας. Ἡ ἀνάγκη αὐτῆς τῆς μετατροπῆς ἔγινε περισσότερο αἰσθητὴ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου. Κατὰ τὶς ἀρχές, ἰδίως, ἦσαν πολλοὶ οἱ ναυαγοὶ ἀπὸ τορπιλλισθέντα πλοῖα καθὼς καὶ οἱ ἀεροπόροι ποὺ βρίσκαν ἕναν οἰκτρὸ θάνατο μέσα στὶς βάρκες τῆ πάνω στὰ ἐρημικὰ νησιὰ ὅπου εἶχαν καταφύγει ἀπὸ ἔλλειψι νεροῦ, γιατί, φυσικά τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ θαλάσσιο.

Ὁ λόγος αὐτὸς ἔκαμε τοὺς εἰδικοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονας νὰ προσπαθήσουν νὰ βροῦν μιὰ πρακτικὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ προβλήματος σὲ τρόπο ποὺ ἡ μετατροπὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο νὰ μποῇ νὰ γίνῃ ταχύτητα καὶ χωρὶς καμμιὰ δυσχέρεια.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε, πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ τὸ θαλάσσιο νερὸ δὲν εἶνε πόσιμο.

Ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως, εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ζωῆς νὰ παραμείνῃ σταθερὴ ἡ σύνθεσις τῶν ἐσωτερικῶν χυμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ μας (ὁ σημαντικώτερος ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶνε τὸ αἷμα). Ἡ σταθερότης αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπάρνη παρὰ τὶς συνεχεῖς ἀπώλειες ἁλάτων (οὖρος, περιττώματα) καὶ ὕδατος (οὖρος πνευμονικὴ ἐξάτμισις ἱδρώς). Οἱ ἀπώλειες σὲ ἅλατα ἀναπληρώνονται κυρίως μὲ τὶς στερεὲς τροφές. Τὸ ἀποβαλλόμενο νερὸ ἀναπληρώνεται ἐπίσης μὲ τὶς ἴδιες αὐτὲς τροφὲς (κρέατα, χορταρικά, φροῦτα), κυριώτατα, ὅμως, μὲ τὸ νερὸ ποὺ πίνομε.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ δὲν εἶνε σὲ θέσι ν' ἀναπληρώσῃ τὶς ἀπώλειες σὲ νερὸ τοῦ ὀργανισμοῦ μας, γιατὶ περιέβει χλωριοῦχα καὶ θειϊκὰ στοιχεῖα χλωριοῦχα καὶ θειϊκὰ στοιχεῖα ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχουν στοὺς ἐσωτερικοὺς χυμούς. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ὑποβάλλουν σὲ ὑπερβολικὸ φόρτο ἐργασίας τὰ ὄργανα ἀπορροφήσεως καὶ ἀποβολῆς καὶ τελικά, τὰ καθιστοῦν ἀνίκανα νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους.

Καὶ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος του

Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ,,

ΜΕ

ΣΕΛΙΔΕΣ

76

Ἕνα ἁπλὸ μέσον γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ ἀπὸ τὰ ἅλατα ποὺ περιέχει εἶνε ἡ χρησιμοποίησις τῶν καλουμένων τεχνητῶν ζεολίθων.

Οἱ φυσικοὶ ζεόλιθοι εἶνε ὀρυκτὰ τῆς κατηγορίας τῶν πυριτικῶν, ποὺ περιέχουν ἀλουμίνιον, νάτριον, κάλιον, ἀσβέστιον κτλ. Τεχνητά, παρασκευάζονται ἀπὸ πυριτικὰν ἀλουμίνιον, χαλαζίαν καὶ ἀνθρακικὸν νάτριον.

Ὁ τεχνητὸς ἢ φυσικὸς ζεόλιθος εἶνε ἀδιάλυτος μέσα στὸ συνηθισμένο νερό. Ἔχει ὅμως τὴν περίεργη ἰδιότητα νὰ παίζῃ τὸ ρόλο ἑνὸς σφουγγαριοῦ. Ἀπορροφᾷ δηλαδή, τὸ μαγνήσιον καὶ τὸ ἀσβέστιον ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ νερὸ καὶ ἀπελευθερώνει ἴσες ποσότητες ἀπὸ τὸ νάτριον ποὺ περιέχει ὁ ἴδιος. Ἔτσι, ἕνα νερὸ ποὺ περιέχει μεγάλες ἀναλογίες μαγνησίου καὶ ἀσβεστίου καὶ ποὺ εἶνε ἀκατάλληλο γιὰ τὸ βοάσιμο τῶν χόρτων ἢ τὸ σαπούνισμα (γιατὶ δὲν ἐπιτρέπει στὸ σαποῦνι νὰ διαλυθῇ) καθαρίζεται εὐχερέστατα καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ πολλοὺς σκοπούς.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς μετατροπῆς ἐφαρμόζεται ἀπὸ πολλὲς βιομηχανίες (ὑφαντουργεῖα, βαφεῖα, πλυντήρια), ποὺ, γιὰ λόγους εἰδικούς, βρίσκονται στὴν ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιοῦν θαλάσσιο νερό.

Ἀλλὰ δὲν ἀπαλλάσσει τελείως τὸ θαλάσσιο νερὸ ἀπὸ τὰ χλωριοῦχα καὶ θειϊκὰ στοιχεῖα τοὺ περιέχει σὲ μεγάλη ἀφθονία.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ περιέχει, ὡς γνωστόν, κατὰ μέσον ὅρον 33 - 37 γραμμάρια ἅλατος κατὰ λίτρον. (Τὴν μεγαλύτερη περιεκτικότητα ἔχει ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα μὲ 54 γραμμάρια ἅλατος κατὰ λίτρον καὶ τὴ μικρότερη ἡ Βαλτικὴ μὲ 7 μόνον γραμμάρια κατὰ λίτρον).

Τὰ ἅλατα ἢ κυλύτερα τὰ ἅλατα ποὺ περιέχονται μέσα στὸ νερὸ κατανέμονται ὡς ἑξῆς περίπου: 19 γραμμ. χλωριοῦχα, 2 γραμμ. θειϊκά, 11 γραμμάρια νατρίου, 1 γραμμ. μαγνησίου, ½ γραμμ. ἀσβεστίου.

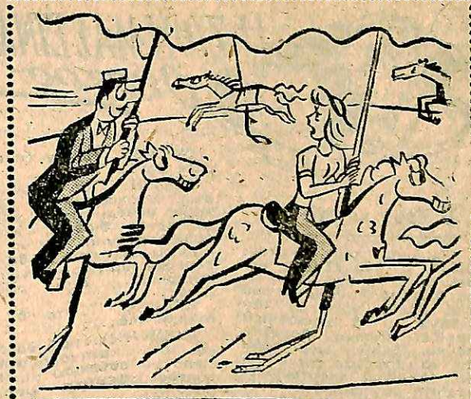
Οἱ ἀναλογίες αὐτὲς εἶνε πολὺ ἀνώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἐσωτερικοὶ χυμοὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Γι' αὐτὸ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἔπινε θαλάσσιο νερὸ θὰ αἰσθανόταν μεγαλύτερη δίψα ἀπὸ πρίν. Πραγματικά, αὐτὰ τὰ ἅλατα θὰ τὸν «ἔκαιγαν» καὶ θὰ ἤθελε νὰ πιῇ πολὺ νερὸ γιὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὶς ἀναλογίες των στὰ κανονικὸ ἐπίπεδο.

Γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐχρησιμοποίησαν ζεολίθους μὲ βάσιν ἀργύρου καὶ βασίου. Οἱ ζεόλιθοι αὐτοὶ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἀπορροφοῦν τὸ ἀσβέστιον καὶ τὸ μαγνήσιον, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ νερὸ τὰ χλωριοῦχα στοιχεῖα (διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀργύρου) καὶ τὰ θειϊκὰ (διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ βαρίου).

Ἕνας ναυαγός, ποὺ θὰ ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ τὴν κατάλληλη εἰδικὴ συσκευή, θὰ μποροῦσε νὰ μετατρέψῃ ἀμέσως τὸ θαλάσσιο νερὸ σὲ πόσιμο.

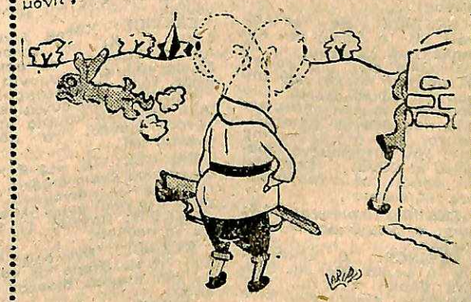
Ἡ συσκευὴ αὐτὴ εἶνε ἕνας σάκκος ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία ποὺ τὸν γεμίζομε μὲ θαλάσσιο νερό. Ρίνομε κατόπιν μέσα σ' αὐτὸ μιὰ παστίλλια τοῦ ζεολίθου ποὺ ἀναφέραμε. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ μετατροπὴ θὰ ἔχῃ συντελεσθῇ τελείως. Μποροῦμε τότε νὰ βάλωμε τὸ στόμα μας στὸ στόμιο ἑνὸς μικροῦ σωλῆνος ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ σάκκου καὶ νὰ πιοῦμε. Τὸ νερὸ ποὺ τρέχει ἀπὸ κεῖ εἶνε τελείως ἀκίνδυνο καὶ ἡ γεύσις του δὲν διαφέρει ἀπὸ τοῦ συνηθισμένου νεροῦ.

Εἶνε μιὰ μέθοδος ἁπλῆ, πρακτικὴ κι' εὐκολωτάτη.

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΑΛΟΓΑΚΙΑ

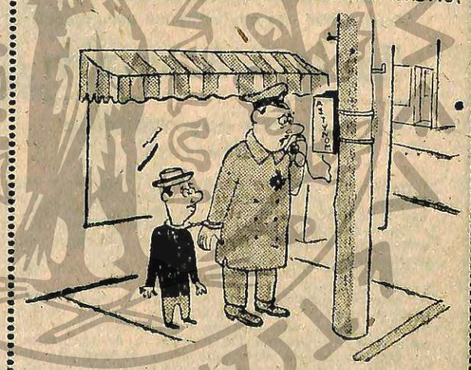
—Γιατὶ μὲ παρακολουθεῖτε, κύριε, μὲ τόση ἐπιμονή;

"Οπιος κυνηγάει πολλοὺς λαγούς...

—Λοιπόν, ἐπιμένετε ἀκόμη ὅτι δὲν ἔχω ταλέντο;

—Ἐν τάξει, κύριε διοικητά! Τὸν ἔπιασα. Μόνο θὰ ἤθελα ἕνα ἄλλο ζευγάρι χειροπέδες...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ θέατρο

Ὁ ἔρως καὶ τὸ κρυο

(Δειλινὸ τοῦ Σεπτεμβρίου, σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεδάκι. Τὸ φθινόπωρο εἶνε διάχυτο παντοῦ. Κάπου ἔχει βρέξει γύρω ἀπ' τὴν Ἀθήνα, κι' ἡ ἀτμόσφαιρα μυρίζει ἔντονα βρεμένο πεῦκο. Ἐκεῖνη ριγεῖ κάτω ἀπ' τὸ μεταξωτό της φόρεμα, Ἐκεῖνος τουρτουρίζει μέσ' στὴ σαντεκρεμὰ τοῦ).

ΕΚΕΙΝΗ: Χειμωνιάζει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυστυχῶς...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί («δυστυχῶς»; Δὲ σ' ἀρέσει ὁ χειμῶνας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ τρελλαίνει! Εἶν' ἡ ἐποχὴ ποὺ κυριολεκτικὰ λατρεύω.... Τὸ καλοκαίρι εἶνε μιὰ φριχτὴ μεταβατικὴ ἐποχή, πού τὴν περνάω μοιρολατρικά, μιὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα ἀπὸ παφλάζοντα κύματα ἱδρῶτος, ποὺ στὸ τέλος τῆς ἔχει σὰν εὐτυχισμένο λιμάνι, τὸ χειμῶνα... Ἐκεῖ πάω κι' ἁράζω σὰν κουρασμένος ταξιδιώτης...

ΕΚΕΙΝΗ: Περίεργο! Κι' ὅμως ὁ χειμῶνας εἶνε ἡ θύελλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ χειμῶνας εἶν' ἡ ὡραία θύελλα, πού, εἴτε βροχὴ λένεται, εἴτε ξεροβόρι εἴτε χιόνι, εἶνε γεμάτη Ποίησι!... Ἐνῶ τὸ καλοκαίρι εἶνε ἡ θεομηνία τοῦ γενικοῦ νευρουλιάσματος, ἡ Κόλασις τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς σκόνης ποὺ μέσα μοσχουν τὴ χαρα μου φυλα-
[κίσει...
Μὰ ὁ χειμώνας γύρω
θάχε σκορπιστῆ
καὶ σὰν ἀνοιξι ὁ ἴδιος θὰ
[περνοῦσε
ἂν εἶχα νὰ γύρω
μιὰ ἀγκαλιὰ ζεστὴ
κι' ἂν γλυκὰ ἕνα στόμα μὲ
[φιλοῦσε...
Σ' ἔφτασε, καλή μου,
βαρυχειμωνιὰ
γιατὶ σ' ἠῦρε ἀφρόντιστη
[καὶ μόνη.
Κι' ὅμως τὸ φιλί μου
μέσ' στὴν παγωνιὰ
θάλυωνε τριγύρω σου τὸ
[χιόνι,.
Μ' ἂν στὸ ξεροβόρι
ζεστασιὰ ποθεῖς,
μόνο ὁ ἔρωτάς μου θὰ στὴ
[δώσῃ:

Ρίχτον παιωφόρι
γιὰ νὰ ζεσταθῇς,
καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ σὲ πυ-
[ρώσῃ...»

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁμορφοι στίχοι... Μὲ μιὰ διαφορά: Πῶς δὲν εἶμ' ἐγὼ ποὺ μένω ἀφρόντιστη καὶ μόνη μέσ' στὴ βροχειμωνιά....

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί εἶμ' ἐγὼ θὲς νὰ πῆς... Ἐσὺ ἔχεις βρῆ τὸ ταῖρι σου... Κι' ὅμως, νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς: Θὰ τουρτουρίζῃς ὅλο τὸ χειμῶνα μακρυὰ μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Χαρὰς καὶ τὸν ἐγωϊστή! Τί μᾶς λές;.... Μόνο ἡ ἀγκαλιά σου εἶνε καλοριφέρ; Οἱ ἄλλες ἀγκαλιὲς τί εἶνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ δοκιμάσῃς μιὰ καινούργια, ἀγκαλιά, καὶ θὰ δῆς... Γιὰ νὰ σὲ ζεσταίνῃ ἕνας καινούργιος ἔρωτας μέσ' στὸ χειμῶνα, πρέπει νὰ ξεκειλίζῃ ἀπὸ μέσα του ἡ πιὸ δυνατὴ φλόγα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά καλά' τὶ σοῦ φάνηκε πὼς ὁ καινούργιος μου ἔρωτας θἄναι Λάπων ἢ Ἐσκιμῶος;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἁπλούστατα, δὲ θἄναι ὁ δικός μου... (σκώνεται). Ἄντε, πᾶμε, γιατὶ τὸ συνάχι μᾶς ἀπειλεῖ γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ χωρισμό μας... (Ἀστράφτει μακρυά. Ἐκείνη κρεμιέται γιὰ τελευταία φορὰ στὸ μπράτσο του).

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ...ιερίεργοι!Κι' ἐγὼ νομίζω τώρα πὼς θὰ περάσω φρίχτὸ χειμῶνα μακρυά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (καλὸς συγκαταβατικός): Ἂν δὲν πεθάνης ἀπὸ ἐρωτικὴ περιπνευμονία, ἔκεις πάντα καιρὸ νὰ τρέξῃς νὰ ζεσταθῆς στὴν ἀγκαλιά μου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

« Ἐκεῖνος - Ἐκείνη »

Τὰ τελευταῖα ἐλάχιστα ἀντίτυπα τοῦ ὡραίου βιβλίου τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου («Ἐκεῖνος — Ἐκείνη») πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ» (Σαντορίζα 5) καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συγγραφέως (Κύμης 7). Ἐκεῖ πωλεῖται καὶ ἡ νέα μουσικὴ σύνθεσις τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου «Αὐλαία» (τῆς σειρᾶς «Τραγούδια γιὰ λίγους»).

●●

Γεννήθηκαν καὶ πέθαναν τὴν ἴδια μέρα

Ὁ Οὐίλλιαμ Ρὴθ κι' ἡ σύζυγός του Φράνσις εἶχαν γεννηθῆ τὴν ἴδια μέρα τοῦ 1876. Ἡ τύχη τοὺ; ἕνωσε, καὶ ζοῦσαν μαζὶ στὸ Γουάλμερ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Τελευταίως λοιπόν, ἡ φράνσις πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Δώδεκα ὥρες ἀργότερα, ξεψύχησε κι' ὁ ἄντρας της ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ ἀρρώστεια τοῦ στήθους.

ΕΠΤΑ ΤΡΟΠΟΙ γιὰ νὰ ξεκουράζεσθε

Μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς

Συχνὰ σᾶς συμβαίνει νὰ εἶσαστε πολὺ κουρασμένες καὶ νὰ μὴ διαθέτετε δυστυχῶς παρὰ ἐλάχιστον καιρό, 5-10 μόνο λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ὅμως πρέπει νὰ ξεκουρασθῆτε. Εἶνε κάτι ἀπαραίτητο. Κάτι ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ καινούργιες δυνάμεις καὶ φρεσκάδα γιὰ νὰ συνεχίσετε τὴν ἐργασία σας, τὴν κοσμικὴ σας ζωὴ κτλ. κτλ. Ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ μέσα στὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ποὺ διαθέτετε ἀφε-σθοῦσε δηλαδή, χωρὶς νὰ καθυστερήσετε ἀπὸ τὴ δουλειά σας;,

Αὐτὴ τὴν ἀναγκαία ἀνάπαυσι μποφεῖτε νὰ τὴν ἔχετε λοιπόν, ὅσο λίγος καὶ ἂν εἶνε ὁ χρόνος ποὺ διαθέτετε, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι θὰ ἀκολουθήσετε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀκόλουθους τρόπους, ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀνάγκη τῆς στιγμῆς.

1. Χαλαρῶστε τὰ ροῦχα σας, ἢ ἂν σᾶς τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ διισθέσιμος καιρὸς σας φορέστε μιὰ ρόμπα. Ἔπειτα ξαπλῶστε μπρούμυτα, κατὰ πλάτος, σ' ἕνα κρεββάτι. Βάλτε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸ στομάχι ὥστε ν' ἀνακουφίσετε τὴ σπονδυλικὴ σας στήλη, στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου γίνεται ἡ ἐλαφρὰ καμπύλη τῆς πλάτης. Ἔτσι τὰ πόδια σας θὰ κρέμωνται ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τὰ χέρια σας μποροῦν νὰ κρέμωνται καὶ αὐτὰ ἢ ἀφῆστε τα πεφαλλήλα πρὸς τὸ σῶμα, πάνω στὸ κρεββάτι.

Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε περίφημος ἂν ἔχετε κουρασθῆ ἀπὸ πολύωρη ὀρθοστασία καὶ σᾶς πονοῦν τὰ πόδια καὶ ἡ πλάτη σας. Δοκιμάστε τον ἔστω καὶ μιὰ μόνη φορὰ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὸν ἐπαναλαμβάνετε κάθε φορὰ ποὺ θὰ σᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία.

2. Ἂν δὲν ἔχετε πρόχειρο κρεββάτι γιὰ νὰ πέσετε κατὰ πλάτος, τότε καθῆστε σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα μὲ τὴ ράχι της στὸ πλευρό σας καὶ ἁπλῶστε τὰ πόδια σας νὰ κρεμαστοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα της μέρος καὶ τὸ κεφάλι σας ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ξεκουρασθῆτε περίφημα.

3. Σᾶς πονᾶνε τὰ πόδια σας ἀπὸ τὸν κόπο; Μπορεῖτε νὰ διαθέσετε ὅλον τὸ καιρὸ ποὺ σᾶς περισσεύει γιὰ ἕνα ζεστὸ ποδόλουτρο. Τὸ νερὸ πρέπει νὰ εἶνε ἀρκετὰ ζεστὸ χωρὶς φυσικὰ καὶ νὰ ζεματᾶη. Ἕνα καλὸ μασσὰζ κατόπιν ἢ καὶ ἕνα ἁπλό, ἀλλὰ γερό, τρίψιμο μὲ ἕνα κομμάτι μπουρνοῦζι, θὰ συμπληρώσῃ τὴν περιποίησι αὐτή. Καὶ κάθε κόπος καὶ πόνος θὰ ἐξαφανισθῆ.

4. Ἀφῆστε ἐπίσης τὰ μαλλιά σας ἐλεύθερα. Ἂν μετακειρίζεσθε φουρκέτες, κορδέλλες, τσιμπιδάκια κλ. ἀφαιρέστε τα. Ἂν τὸ χτενισμά σας εἶνε δυνατὸν νὰ ξαναγίνῃ εὔκολο μέσα σὲ λίγα λεπτά, τότε τίποτα δὲ θὰ σᾶς ξεκουράσῃ τόσο ὅσο ἕνα καλὸ βούρτσισμα τῶν μαλλιῶν μὲ κινήσεις ἀπὸ τα μπλίγγια πρὸς τὰ ἐπάνω καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ πάλι πρὸς τὰ ἐπάνω.

5. Ἐνῶ χτενιζόσαστε ἢ βουρτσίζετε τὰ μαλλιά σας πλησιάστε σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ πάρτε μερικὲς βαθεῖες ἀναπνοές. Μεγάλες βαθειὲς εἰσπνοὲς καὶ γρήγορες ἐκπνοὲς θὰ σᾶς κάνουν νὰ χάσετε τὸ συναίσθημα ἐκείνο τῆς νευρικῆς ὑπερεντάσεως καὶ τῆς κοπώσεως ποὺ πιθανὸν νὰ σᾶς βασάνιζε ὅλη τὴν ἡμέρα.

6. Τώρα πιῆτε κάτι ζεστὸ καὶ θρεπτικό. Ἀποφύγετε τὰ κρύα ποτὰ ὅταν εἶσαστε ἀποκαμωμένες. Πιῆτε ἀργὰ - ἀργὰ λίγο ζεστὸ τσάι ἢ ἕνα ποτήρι ζεστὸ γάλα. Ἐπίσης καὶ ἡ ζεστὴ λεμονάδα κάνει πολὺ καλό.

7. Τέλος, ἐξ ἴσου σπουδαῖο μὲ ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε καὶ ἡ διάθεσις. Σκεφθῆτε κάτι εὐχάριστο ὅση ὥρα ἀναπαύεσθε. Χαμογελάστε, ἂν δὲν βρίσκετε τίποτε γιὰ νὰ γελάστε μὲ τὴν καρδιά σας. Τίποτε δὲν θὰ σᾶς ξεκουράσῃ τόσο ἀποτελεσματικὰ ὅσο ἕνα καλόκαρδο γέλιο. Καὶ — μὰ τὴν ἀλήθεια — δὲν χρειάζονται οὔτε 5 δευτερόλεπτα γι' αὐτό!

ΘΕΟΔΩΡΑ ΜΠΡΑΟΥΝΣΗΛΝΤ

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ (σελ. 48)

'Αρχίζει ένα νέο συναρπαστικό μυθιστόρημα

Ζανέττα Λορεντάνι

ἡ πονεμένη ἀρχοντοπούλα τῆς Βενετιᾶς

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα τῆς ἐποχῆς ποὺ ἡ Δημοκρατία τῆς Βενετίας βρισκόταν στὶς δόξες της, τῆς ἐποχῆς τῶν Δόγηδων.

Κάθε σελίδα καὶ ἕνα ἐρωτικὸ δράμα, μιὰ οἰκογενειακὴ τραγωδία, ἕνα ἐγκλημα σκοτεινὸ καὶ μυστηριῶδες.

Σατανικὲς Βενετσιάνες ἀρχόντισσες καὶ ἄγγελοι ὁμορφιᾶς καὶ καλωσύνης.

Ὅλο τὸ μυστήριο καὶ ὅλη ἡ φρίκη τῶν σκοτεινῶν φυλακῶν τῆς Βενετιᾶς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μὲ τὰ τρομερὰ καὶ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια τῶν σκληρῶν δημίων τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας.

Ὅλη ἡ ἀπαισία καὶ αἱμοστεγνὴ δράσις τῆς 'Ισρᾶς 'Εξετάσεως ποὺ κρατοῦσε τὸ δυστυχισμένο λαὸ κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα της.

Ἔρωτες τρυφεροί, ἀθῶα ρωμαντικὰ εἰδύλλια καὶ σκοτεινὰ ερωτικὰ πάθη.

Ἡ Πέγκυ Κάμμινς εἶνε ἡ μικροσκοπικώτερη ἀπὸ τὶς Βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἔχει ἀνάστημα μόλις 1 μ. 55 Καὶ ζυγίζει ὄχι περισσότερο ἀπὸ 44 κιλά. Ἀλλά, παρ' ὅλ αὐτά, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δυναμικὲς στὰ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Οἱ φίλοι της τὴν ἀποκαλοῦν «Διάβολο» καὶ εἶνε πραγματικά, μὲ τὶς ἰδιοτροπίες, τὰ καπρίτσια καὶ τὶς ἐκκεντρικότητές της.

Ἐνῶ ὅλη της ἡ ζωὴ εἶνε ὑπόδειγμα ἁπλότητος καὶ ἀφελείας, κυριεύεται ξαφνικὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες μανίες. Καὶ δὲν τὸ ἔχει σὲ τίποτε ν' ἀναστατώσῃ στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς φίλους της. Ζητῶντας τους νὰ τὶς βροῦν τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα ἢ γιὰ νὰ τοὺς καλέσῃ νὰ τρέξουν ἀμέσως στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ... ὅτι ἡ μικρὴ της γάτα φταρνίστηκε!

Τῆς ἀρέσουν οἱ φάρσες, ἀλλ' οἱ φίλοι της ἔχουν κάθε λόγο νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτές. Γιατὶ εἶνε πάντοτε τὰ θύματα.

Ὅπως σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της, ἔτσι καὶ στὸ ντύσιμό της ἡ Πέγκυ Κάμμινς εἶνε πολὺ ἁπλή. Τὸ μικρό της ἀνάστημα τὴν κάνει νὰ μὴ βρίσκῃ τίποτε ἐτοιμο. Παραγγελία συνεπῶς τὰ πάντα. Ἀπὸ τὰ ἐσώρουχα ὡς τὶς κάλτσες καὶ τὰ γάντια της.

Ἀπὸ τοὺς Ἰολανδοὺς προγόνους της, ἡ Πέγκυ Κάμμινς ἔχει κληρονομήσει τὰ πυρρόξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ γκριζοπράσινα μάτια. Μπορεῖ, ἄλλωστε, νὰ εἶνε περήφανη γι' αὐτὴ της καταγωγή. Ὁ πατέρας της Οὐίλλιαμ Χόλλυγουντ Κάμμινς, δημοσιογράφος καὶ καθηγητὴς τῆς μουσικῆς ἦταν ἀπόγονος κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν τῶν Χόλλυγουντ, ποὺ πῆγαν στὴν Ἰρλανδία μαζὶ μὲ τὸν Κρόμβελ κι' ἔδωσαν τ' ὄνομά τους στὴν πόλι τοῦ Κοὺντρο Ντάουν. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ μητέρα της Μάργκαρετ Μαίρη Τρόου κατάγεται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ντάνιελ Ο' Κόννελ, τοῦ περιφήμου ἐλευθερωτοῦ τῆς Ἰολανδίας.

Οἱ συνθῆκες ποὺ συνώδευσαν τὴ γέννησι τῆς Πέγκυ θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς τραγικές. Ἦταν μιὰ 18η Δεκεμβρίου — μὴ ζητήσετε τί ἔτος, γιατὶ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθετε γιὰ κανένα ἀστέρι — καὶ ἡ μητέρα της ταξείδευε στὰ Βόρεια τῆς Οὐαλλίας. Ξαφνικά, ἔξεπασε μιὰ ἄγρια θύελλα καὶ τὸ ἀμάξι ποὺ τὴν μετέφερε, ἀφοῦ κινδύνευσε γίλιες φορὲς νὰ τσακισθῇ ἢ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς χειμάρρους ποὺ εἶχαν σχηματισθῇ κατώθωσε τέλος νὰ φτάσῃ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες στὴ μικρὴ πόλι τοῦ Πρεστάτιν. Τὰ τραντάγματα καὶ οἱ συγκινήσεις ἐπέσπευσαν τὸν τοκετὸ τῆς κυρίας Κάμμινς, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο, λίγη ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνα κοριτσάκι.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν τόσο μικροσκοπικὸ καὶ τόσο κακοτσιαγμένο, ποὺ ὅλοι ἔλεγαν πὼς θὰ πέθαινε. Ἀλλ' ἡ Πέγκυ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ ἔδωκαν — διέφυγε πολὺ γρήγορα τὸν κίνδυνο καί, μ' ὅλο ποὺ ἔμεινε πάντα μικροκαμωμένη, ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσεται κανονικά, προκαλώντας τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμὸ ἐκείνων ποὺ εἶχαν προεξοφλήσει τὸ θάνατό της.

Ἡ Πέγκυ Κάμμινς φοίτησε στὸ κολλέγιο τοὺ Δουβλίνου καὶ ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν ἑπτὰ χρόνων ἄρχισε νὰ παίονι μαθήματα χοροῦ στὴ σχολὴ τοῦ Ἀμπεύ. Λίγο καιρο ἀργότερα, ἔκαυε τὴν ἐμφάνισί της σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θέατρα τῆς πρωτεύουσης τῆς Ἰρλανδίας. Τῆς ἀνέθεταν κυρίως ρόλους μικρῶν παιδιῶν καὶ ἡ ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωνε σ' αὐτοὺς ἦταν ἐξαιρετική.

Μιὰ μέρα, ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος τὴν παρουσίασε στὸν περίφημο 'Ωμπρεύ Μπλάκμπουν, ποὺ στρατολογοῦσε ταλέντα γιὰ τὰ μεγάλα θέατρα τοῦ Λονδίνου.

Ἡ Πέγκυ ἦταν τότε μόλις δεκατριῶν χρόνων. Κι' ἡ ἐντύπωσις ποὺ ἔκαμε στὸν Μπλάκμπουρν ἦταν ἀξιοθρήνητη.

— Φοβᾶμαι ὅτι δὲν κάνει οὔτε γιὰ ρόλους ὑπηρετρίας, εἶπε. Κι' ἔπειτα εἶνε τόσο μικροκαμωμένη!... Ἴσως κάτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ σ' ἕνα θίασο νάνων. Μόνο ποὺ δὲν ξέρω νὰ ὑπάρχῃ κανέας τέτοιος θίασος.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅμως, ὁ Μπλάκμπουρν πῆγε στὸ θέατρο ὅπου ἔπαιζε ἡ Πέγκυ. Τὸ παίξιμό της τὸν ἐνθουσίασε τόσο πολὺ ποὺ ἔτρεξε στὸ καμαρίνι της προτοῦ τελειώσῃ ἡ παράστασις.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἀνακάλυψα μιὰ μεγάλη ἠθοποιό. Καὶ διεκδικῶ τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ὁ μάνατζέρ της... Αὔριο φεύγω γιὰ τὸ Λονδίνο καί, ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρησι, σᾶς παίρνω μαζί μου...

Ἕπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Πέγκυ ἐμφανιζόταν σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λουδίνου στὸ ὁλος μιᾶς ὁμοιοφυσ μακρησίας τῆς Αὐλῆς τῶν Βερσαλλιῶν.

Ἐκεῖ τὴν ἀνακάλυψε ἕνα λαγωνικὸ ταλέντων τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ τῆς πρότεινε ἕνα συμβόλαιο μὲ τὴν Γουῶρνερ Μπρός.

Περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Πέγκυ δέχθηκε ἀδίστακτα τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ πρότασι.

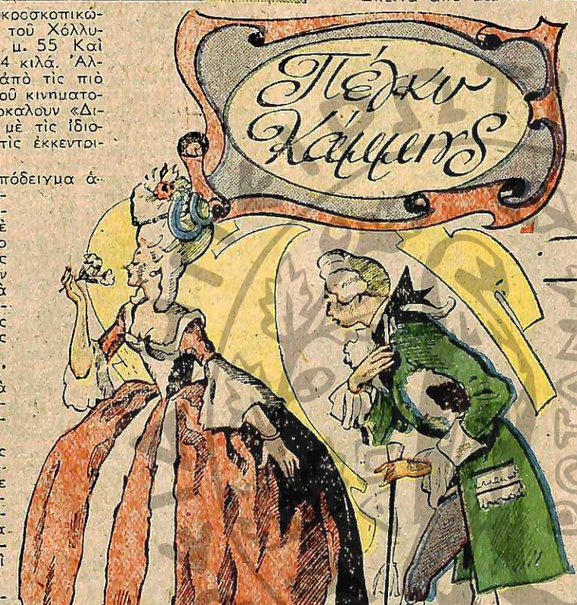
Ἀλλά, λίγο καιοὶ ἀργότερα ξέσπασε ὁ πόλεμος. Καὶ ἡ Πέγκυ δὲν κατώρθωσε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική.

Γύρισε τότε διάφορα ἔργα γιὰ τὸν ἀγγλικὸ κινηματογράφο, γιοὶς νὰ πάψῃ νὰ παίζῃ καὶ στὸ θέατρο. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἐσυμήνευσε κράτησε τρία περίπου χρόνια τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου Σάβιλ.

Ἔπειτα, ὁ πόλεμος τελείωσε Καὶ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1945 ἔβυγε τὸ πρῶτο ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν Ἀμερική. Μέσα σ' αὐτὸ εἶχε προκαταβολικὰ κρατηθῆ μιὰ θέσι γιὰ τὴν Πέγκυ.

Τὸ συμβόλαιό της μὲ τὴν Γουῶρνερ Μπρὸς εἶχε διαλυθῆ ἀπὸ καιρό 'Αλλ' εἶχεν ὑπογράψει τώρα ἕνα ἄλλο μὲ τὴν Τουέντιθ Τσέντουρυ Φόξ.

Ἀπὸ τότε ἐμφανίσθηκε σὲ πολλὰ ἔργα τῆς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἑταιρίας. Τὸ πλούσιο καὶ πολύμορφο ταλέντο της τὴν ἔκαμε ν' ἀναδειχθῇ πολὺ σύντομα καὶ σήμερα ἡ Πέγκυ Κάμμινς θεωρεῖται σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες καὶ πιὸ δημοφιλεῖς Βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ.

ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΕΣ
καὶ ἀστυνόμισσες

Οἱ γυναῖκες πιὸ σκτανικὲς τῶν ἀνδρῶν

Οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀποδειχθῆ ἀ-συγκρίτως ἱκανώτερες ἀπὸ τοὺς ἄν-δρες ὅταν πρόκειται νὰ παραβοῦν τὸ νόμο. Εὐτυχῶς δὲ ποὺ δὲν γί-νονται συνήθως μεγάλοι ἐγκλημα-τίαι, γιατὶ τότε ἡ ἀστυνομία θἄβοι-σκε τὸ διάβολό της γιὰ νὰ τὶς ἀνα-καλύψη...; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, περιορίζουν τὴ δρᾶσι τους σὲ μι-κρὲς κλοπὲς καὶ ἀπάτες. Κι' αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα γιὰ τὸ κοινόν... καὶ γιὰ τὴν ἀστυνομία!

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἄγγλου ἀ-στυνομικοῦ Τόμπσον, ἑνὸς ἀπ' τοὺς πρώην προϊσταμένους τῆς Σκότλαντ Γιὰρδ οἱ γυναῖκες ἔχουν νεῦρα νε-ρά, μποροῦν νὰ προσαρμοσθοῦν ἀ-μέσως σὲ κάθε ἀλλαγὴ καταστάσε-ως κι' εἶνε εὐαισθητότερες ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Ξέρουν νὰ λένε ψέμματα καὶ νὰ μπλοφάρουν τέλεια.

Ὁ Τόμπσον ἀναφέρει ὡς χαρα-κτηριστικὸ τὸ παράδειγμα κάποιας Κόρας Λάσελ.

Ἡ διεύθυνσις ἑνὸς μεγάλου κα-τασττήματος τοῦ Λονδίνου εἶχε εἰ-δοποιήσει τὴ Σκότλαντ Γιὰρδ ὅτι κάποια γυναῖκα ἔπαιρνε διάφορα ἐμπορεύματα, ἀπλήρωτα, γιὰ λογα-ριασμὸ δῆθεν τῆς κυρίας Χ., μιᾶς ἀπ' τὶς πλουσιώτερες καὶ καλύτερες πελάτισσές. Ἕνας ντέτεκτιβ τοποθε-τήθηκε μονίμως μέσα στὸ κατάστη-μα, γιὰ νὰ περιμένη νὰ τὴ συλλά-βη. Σὲ λίγες μέρες ἡ ὑποπτη ἐκα-νεμφανίσθηκε κι' ἔκανε πάλι μερι-κὲς ἀγορὲς μὲ τὸ συνηθισμένο τρόπο. Ὁ ταμίας φρόντισε νὰ τὴν κα-θυστερήση μὲ τρόπο καὶ εἰδοποίη-σε κουφὰ τὸν ἀστυνομικό.

Ἡ Κόρα Λάσελ — ἔτσι λεγόταν ἡ ὑποπτη — κατάλαβε πὼς συνέ-βαινε κάτι τὸ ἀνώμαλο δὲν ἔδειξε ὅμως τὴν παραμικρὴ ταραχή. Ἀ-φοῦ περίμενε λίγες στιγμὲς, χαμο-γελαστή, διευθύνθηκε ἔπειτα ἥσυχα πρὸς τὸ ἀσανσέρ. Ὁ ντέτεκτιβ κα-τάφερε ν' ἀνοίξη δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ νὰ τὴν προλάβη, ποὺ κλείση ἡ πόρτα.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκολου-θήσετε τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί. Ἐ-γετε πάρει διάφορα πράγματα γιὰ λογαριασμὸ τῆς κυρίας Χ, χωρὶς νὰ εἴσαστε αὐτὴ ἡ κυρία

— Καὶ ποιός σᾶς εἶπε ὅτι εἶμαι ἡ κυρία Χ; ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Κό-ρα. Πότε ἰσχυρίσθηκα τέτοιο πρᾶγ-μα; Ἐγὼ ζητοῦσα μόνον νὰ γρεώ-νουν στὸ λογαριασμό της ὅ,τι ἀ-γόραζα. Εἶνε πολλὰ μου φίλενάδα κι' ἔτσι ἔχουμε συμφωνήσει μεταξύ μας.

Ποιὸν συνέλθη ὁ ντέτεκτιβ ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀπάντησι, ἡ Κό-ρα πρόσθεσε:

— Πηναίνω τώρα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κυρία Χ. Μένει ἐδῶ κοντά, Ἂν θέλετε, ἐλᾶτε μαζί μου.

Ὁ ντέτεκτιβ ἄρχισε νὰ φοβᾶται πὼς εἶχε κάνει τὴ μεγαλύτερη γκά-φα τοῦ σταδίου του. Πάντως, ἀκο-λούθησε τὴν Κόρα ὡς τὸ τρίτο πά-τωμα μιᾶς πολυτελοῦς πολυκατοική-ας. Ἐκείνη χτύπησε ἕνα κουδοῦνι, εἶπε σιγὰ μερικὲς λέξεις στὸν ὑπη-ρέτη ποὺ τῆς ἄνοιξε, μπῆκε βιαστι-κὰ μέσα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα τοῦ ἀστυνομικοῦ...

Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ χτυπᾶη μὲ μανία τὸ κουδοῦνι. Πέρασαν ὅμως ἀκόμη λεπτά, ὡς ὅτου ξαναοίξη ὁ ὑπηρέτης, κι' ἄλλα τόσα πάλι γιὰ ν' ἀποδείξη ὁ ντέτεκτιβ τὴν ἰδιό-τητά του.

— Μοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἐνοχλοῦσατε, ἐξήνησε τέλος ὁ ὑπηρέτης καὶ μοῦ ζήτησε νὰ μπῆ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ βγῆ ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, γιὰ νὰ σᾶς ξεφύγη. Δὲν ἔφερα ἀντίρρησι, ἐφ' ὅσον μάλιστα μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε φι-λενάδα τῆς κυρίας μου!

Ὁ ντέτεκτιβ ὥρμησε πρὸς τὴν πί-σω πόρτα, κάνοντας τὴ λογικὴ σκέ-ψι ὅτι μιὰ γυναῖκα τόσο ψύγραιμη δὲν θὰ εἶχε ἀπομακρυνθῆ τρέχοντας, γιὰ νὰ μὴν τσαβήξη τὴν προσοχὴ τῆς γειτονιᾶς. Καὶ πράγματι, τὴν εἶδε μέσα ἀπ' τὴ βιτρίνα ἑνὸς κα-πελλάδικου νὰ δοκιμάζη ἕνα καιν-ούργιο καπέλλο. Μὰ κι' ἐκείνη τὸν εἶδε στὸν καθρέφτη καὶ, πιὸ εὐκίνη-τη ἀπ' αὐτόν, τόσκασε ἀπὸ ἄλλη πόρτα, ποὶν ἀκόμη μπῆ ὁ ἀστυνο-μικός!

Ὁ ντέτεκτιβ ἔχασε τὰ ἴχνη της. Σὲ μιὰ βδομάδα ὅμως, τὸ βρῆκε τυ-χαίως σ' ἕνα ντανσινγκ. Τῆς ζήτησε, φυσικά, νὰ τὸν ἀκολουθήση. Κι' ἐ-κείνη, ἐξακολουθῶντας νὰ μπλοφάρη θρασύτατα, τοῦ εἶπε ἀπειλητικά:

— Θὰ μετανοιώσετε γι' αὐτὸ τὸ λάθος ποὺ κάνετε!...

Ὡστόσο ἔκαμε αὐτὴ ἕνα «λάθος» ... ἢ μᾶλλον ἕνα ἀκόμη κατόρθω-μα, μολονότι εἶχε ἤδη συλληφθῆ: Προηγουμένως, εἶχε καταφέρει νὰ πάρη ἀπ' τὴ γκαρνταρόμπα ἕνα ξέ-νο γούνινο παλτό. Τὸ εἶχε πουλήσει σὲ μιὰ ἄλλη πελάτισσα τοῦ ντάν-σινγκ... κι' ὅταν τὴ συνέλαβε ὁ ἀ-στυνομικὸς τὸ ξαναπῆρε ἀπ' τὴ γκαρνταρόμπα κι' ἔφυγε φορῶν-τας το!

Συνήθως, ἡ Σκότλαντ Γιὰρδ ἀ-κολουθεῖ τὴ σοφὴ μέθοδο ν' ἀναβέ-τη τὸ κυνήγι αὐτῶν τῶν διαβολεμέ-νων γυναικῶν σὲ ἄλλες γυναῖκες. Δι-αβέτει πράγματι ἀστυνόμισσες ἐπι-τηδειότερες ἀπ' τοὺς περισσότερους ἀρσενικοὺς συναδέλφους των. Μὰ ἀπ' τὶς καλύτερες ἦταν ἡ «ἐνωμα-ταρχία Τζίνη».

Ἡ μεγαλύτερα ἴσως ἐπιτυχία της ἦταν ἡ ἀνακάλυψις ἑνὸς ἀνωνυ-μογλύφου, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει μὲ τὰ φαρμακερά καὶ συκοφαντικὰ γράμματά του ὁλόκληρο τὸ Γουίμ-πλεντον.

Ἡ Σκότλαντ Γιὰρδ εἶνε λόγους νὰ ὑποπτεύεται μιὰ γυναῖκα, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα διαμέρισμα πολυ-κατοικίας. Ἡ μέθοδός της σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις εἶνε συνήθως νὰ ἐγ-καθιστᾶ ἕνα ντέτεκτιβ σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα τοῦ ἰδίου ἢ γειτονικοῦ κτιρίου, ὥστε ὡστε νὰ παρακολου-θῆ συνεχῶς τὸν ὕποπτο χωρὶς νὰ προκαλῆ τὴν προσοχή του.

Στὴν ὑπόθεσι λοιπὸν τοῦ Γουΐ-πλεντον, ὁ Τόμπσον κατάφερε νὰ γίνη φίλος μὲ τὴν οἰκονέντσα ποὺ κατοικοῦσε στὸ ἀντίκρυνὸ διαμέρι-σμα ἀπ' τῆς ὑποπτης καὶ τοὺς ἔ-πεισε νὰ προσλάβουν τὴ Τζὶν ὡς καμαριέρα.

Ἀφοῦ ἡ Τζὶν μελέτησε ὅλες τὶς συνήθειες τῆς ὑποπτης, τῆς ἔστησε τέλος μιὰ παγίδα: Συνενοήθηκε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο νὰ τῆς πουλοῦν μό-νον ὡρισμένα γραμματόσημα. Ἀ-λείμμένα μὲ εἰδικὴ οὐσία ποὺ φω-σφορίζε στὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Ὅσοι ἔλαβαν κατόπιν ἀνώνυμα γράμματα, τὰ παρέδωσαν στὴν ἀ-στυνομία, κι' ἡ ἐξέτασίς τους ἀπέ-δειξε ὅτι εἶχαν φωσφορίζοντα γραμ-ματόσημα. Εἶνε πιὰ ἀπόδειγμένη ἡ ἐ-νοχὴ τῆς γυναίκας. Συνελήφθη ἀμέ-σως δικάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε.

Ἐξαιρετικὴ ντέτεκτιβ ἦταν ἐπίσης ἡ Λίλιαν Ζωγοάφος μὲ ταλέντο ποὺ εἶνε ἐγκαταλείψει τὴν καλλιτε-ία, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὸ ἀστυνομικὸ στάδιο. Εἶνε κάμει δὲ τὴν ἀρνὴ ὡς ἰδιωτικὴ ντέτεκτιβ καταστήματος, ὅ-που ἀπέδειξε τὴν καταπληκτική της ἱκανότητα νὰ μυρίζεται ποὺ τὸ κομπο-δῦτες ποὶν ἀκόμη κάνουν τὴν κλο-πή! Στεκόταν συνήθως κοντὰ στὴν πόρτα καὶ κύτταζε δεξιὰ κι' ἀριστε-ρά. Ἀνεγνώριζε δὲ τοὺς λωποδύτες ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν τους, τὶς κι-νήσεις τους, τὸ βάδισμά τους ἰδί-ως ὅμως ἀπὸ μιὰ ἐνστικτη φωνή... Τοὺς παρακολουθοῦσε τότε καὶ τοὺς ἔπιανε μόλις ἄνοιζαν τὴ θρᾶσι τους.

Γυμνάσετε τὴ μνήμη σας

Τρεῖς πρακτικὲς κι' ἀποτελεσματικὲς ἀσκήσεις

"Ὁλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καλὴ μνήμη — ἀκόμη κι' ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦν σημειωμα γιὰ τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ μὴ τὸ ξεχάσουν... Μόνον ποὺ αὐτοὶ οἱ τε-λευταῖοι δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴ μνήμη τους καὶ δὲν τὴν ἔχουν γυμνάσει ἀρκετά. "Οπως καὶ οἱ μῦς, ἡ μνήμη τονώνεται μὲ τὴν ἐξάσκησι κι' ἐξασθε-νεῖ μὲ τὴν ἀδράνεια.

Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι, ὅσο περισσότερες πληρο-φορίες ὑπάρχουν μέσα στὸ μυαλό μας, τόσο δυσκο-λώτερο εἶνε νὰ βρεθῆ θέσις γιὰ καινουργιες. Τὸ χρησιμοποιοῦν δὲ ὡς δικαιολογία γιὰ "ἵνα μὴ παρα-φορτώνουν το μυαλό τους μὲ περιττὰ πράγματα». Ἡ ψυχολογία ὅμως ἔχει ἀποδείξει ὅτι, ὅσο περισσό-τερα ξέρει κανεὶς, τιμο εὐκολώτερα ἀποκτᾶ νεώ-τερες γνώσεις. Γιατὶ γίνονται εὐκερέστεροι οἱ συν-δυασμοὶ ἰδεῶν, ποὺ συνδέονται στενὰ μὲ τὴ μνήμη Γιὰ τὸν ἴδιο λογο, οἱ γλωσσομαθεῖς ξέρουν ἐκ πεί-ρας ὅτι ἡ δεύτερη ξένη γλῶσσα μαθαίνεται εὐκολώ-τερα ἀπ' τὴν πρώτη κι' ἡ ἕκτη ὀπαιτεῖ λιγώτερες προσπάθειες ἀπ' τὴν τετάρτη.

Μιὰ ἄλλη κοινὴ καὶ λανθασμένη ἰδέα εἶνε ὅτι, πέρα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, γιὰ κάθε πρόσθετη γνῶσι ποὺ ἀποκτοῦμε, ξεχνοῦμε μιὰν ἄλλη, γιατὶ ἡ μνήμη μας ἔχει μιὰν ὡρισμένη χωρητικότητα. Ἀλ-λὰ ἡ Ἐπιστήμη ἔχει ἐξακριβώσει ἀντιθέτως ὅτι δὲν ὑπάρχει ὅριο στὴ χωρητικότητα τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ.

"Οταν μάθουμε μιὰ φορὰ κάτι ἀποτυπώνεται πιὰ ἀνεξάλειπτα στὴ μνήμη μας, ἔστω κι' ἂν νομίσουμε ἀργότερα πὼς τὸ ξεχάσαμε.

Ὑπάρχουν ὅμως διαφορὲς ατὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖο ἀπομνημονεύει εὐκολώτερα καθε ἄνθρωπος. Ἂν ἔχετε τὴν λεγομένη "ἀκουστικὴ» μνήμη, μαθαί-νετε ἕνα ἀριθμὸ τηλεφώνου ὅταν τὸν ἀκοῦτε συ-χνά. Ἂν ἔχετε «ὀπτικὴ» μνήμη, τὸν μαθαίνετε βλέ-ποντάς τον γραμμένον.

Ἐκεῖνος ποὺ ἐπιθυμεῖ ν' ἀποκτήση μνήμη ἰσχυρὴ καὶ πειθαρχημένη, πρέπει ν' ἀφιερώνη ἕνα τέταρτο ὡς μισὴ ὥρα τὴν ἡμέρα σὲ εἰδικὲς ἀσκήσεις της. Ἁπλὲς ἡ πολύπλοκες.

Τρεῖς ἁπλὲς μέθοδοι γυμναστικῆς τῆς μνήμης εἶ-νε οἱ ἑξῆς:

1) Ἀφινετε ἐπὶ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ μυαλό σας νὰ πλανηθῆ ἐλεύθερα ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη σκέψι, κι' ἔπειτα δοκιμάζετε νὰ ξανοδημιουργήσετε τὴν ἀλυσίδα τῶν σκέψεων σας, ἀλλὰ ἀντιθέτως. Παράδειγμα: Καθεσθε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ βλέπετε ἕνα πλοῖο. Σᾶς συμβίει τὸ καροδάκι ποὺ χάριοε στὸ γιιό σας ἡ θεια Καίτη. Θυμᾶσθε τότε ὅτι πρέπει νὰ στείλετε μιὰ κάρτ-ποστὰλ στὴν Καί-τη κι' ὅτι εἴδατε μερικὲς ὡραῖες σ' ἕνα κατάστημα. Δίπλα τους ὑπῆρχε ἕνας ἀνοιγμένος χάρτης τῆς περιφερειας, ποὺ ὑπεδείκνυε τὰ πιὸ ἀξιοθέατα σημεία. Στενοχωρεισθε λοιπὸν ποὺ δὲν ἔχετε μαζί σας τὸ ποδήλατό σας, γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆτε.... Καὶ τώρα, δοκιμάζετε ν' ἀκολουθῆσετε τὸν ἀντίθετο δρόμο σκέψεων: Ξεκινᾶτε δηλαδὴ ἀπ' τὰ τοξεῖδια μὲ τὸ ποδήλατο καὶ προχωρεῖτε στὸ χάρτη, στὶς κάρτ-ποστὰλ, στὴν Καίτη στὸ καροβάκι, στὸ πλοῖο... Ἴσως βοήτε δυσκολία στὴν ὀρχή, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπιμείνετε. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερη ἄσκησις πει-θαρχίας γιὰ τὴ μνήμη.

2) Φέρνετε στὸ νοῦ σας ἕνα δωμάτιο ποὺ τὸ ξέ-ρετε καλά. Καὶ προσοπθεῖτε νὰ καθορίσετε τὴ θέσι κάθε πόρτας, παραθύρου καὶ ἐπίπλου. Ποῦ εἶνε ὁ διακόπτης τοῦ ἠλεκτρικοῦ; Τὸ καλοριφέρ; Ὑπάρ-χουν κουρτίνες; Τί εἰκόνες κρέμονται στοὺς τοί-χους;... Κάνετε ὅσο μπορεῖτε τελειότερα αὐτὴ τὴν ἀναπαράστασι, καὶ τὴν προσεχὴ φορὰ ποὺ θὰ βρεθῆτε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἐξελέγχετε τὰ λάθη καὶ τὶς παραλείψεις σας.

3) Ἀναπολεῖτε ὅσα τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερα τὰ περιστατικὰ τῆς προηγουμένης ὥρας. Ποῦ ἤσαστε πρὸ μιᾶς ὥρας; Τί κάνατε; Τί σκεπτόσαστε καὶ αἰ-σθάνοσαστε; Τί συνέβη τότε: Ὅσο περισσότερες λεπτομέρειες θυμηθῆτε τόσο τὸ καλλίτερο.

Μελετῆστε τὸ πρόσωπο ἑνὸς διπλανοῦ σας, ἐνῶ τοξειδεύετε μὲ τὸ τρὰμ ἢ μὲ τὸ λεωφορειο. Ἔ-πειτα κλείστε τὰ μάτια σας καὶ περιγράψετε δια-νοητικῶς τὸ πρόσωπο αὐτό, σὰν ν' ἀπευθύνεσθε σὲ κάποιον ἄλλον. Τὸ βράδυ, προσπαθῆστε νὰ θυμη-θῆτε μὲ ποιους μιλήσατε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τί εἴπατε.

Ἂν ακολουθῆσετε ἐπιμελῶς αὐτὲς τὶς συμβουλὲς ἐπὶ λίγες βδομάδες ἐὰ παρατηρῆστε ὅτι ἀρχίζετε νὰ θυμᾶστε πολὺ εὐκολώτερα τὰ ὀνόματα καὶ τὰ πρόσωπα. Θὰ ξαφνιασθῆτε ἴσως βλέποντας ὅτι θυ-μᾶσθε τώρα διευθύνσεις καὶ ἀριθμοὺς τηλεφώνου, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ τὰ κυττάζετε. Καὶ δὲν θὰ χρειασθῆτε πιὰ νὰ γράφετε τὰ ψώνια σας ἢ τὰ ραντεβοῦ σας γιὰ νὰ μὴ τὰ ξεχάσετε. Ὅσο αὐξά-νει ἡ ἐμπιστοσύνη σας στὴ μνήμη σας, θὰ ἐγκατα-λείπετε τὰ ἐξωτερικὰ βοηθήματα. Θὰ πετάξετε γρη-γορα τα... πνευματικὰ δεκανίκια σας καὶ θὰ περ-πατῆστε ἐλεύθερα μὲ τὰ πόδια σας...

Μ. ΦΟΥΡΣΤ

Οὐώλτερ Πίτζον

Ο «ΦΟΒΟΣ» τοῦ Χόλλυγουντ

Ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο μέσα σ' ἕνα ἀσανσὲρ

Ὁ Οὐώλτερ Πίτζον εἶνε ἀ-πὸ τοὺς ἀστέρας, ποὺ μένουν πάντοτε «νέοι», χωρὶς τὰ χρό-νια νὰ ἐπηρεάζουν οὔτε τὴν ἐ-ξωτερική τους ἐμφάνισι οὔτε τὴν καλλιτεχνική τους σταδιο-δρομία. Μ' ὅλο ποὺ πλησιάζει σήμερα τὰ πενῆντα (γεννήθηκε τὸ 1898) εἶνε πάντοτε εὐθυτε-νὴς καὶ ρωμαλέος (ζυγίζει 95 κιλὰ καὶ ἔχει ἀνάστημα 1 μ. 88), ἔχει κατάμαυρα μαλλιά, χωρὶς οὔτε μιὰ ἄσπρη τρίχα καὶ γαλανὰ μάτια μὲ νεανικὴ ἔκφρασι.

Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς μιλάει σιγὰ, σὰν νὰ κάνη κάποια ἐκ-μυστήρευσι καὶ κοκκινίζει ἀκόμη ἐμπρὸς στὶς νέες. Ὡστόσο, δὲν δυσκολεύεται νὰ τὰ ψιλνη στὶς γυναῖκες, ἀλλὰ μόνον ὅ-ταν τὸ ἀκροατήριό του ἀποτε-λεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἄν-δρες. Γιατί; διαφορετικά, τὰ γάνει. μπερδεύει τὰ λόγια του καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πῆ.

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι, μ' αὐ-τὴ τὴν ἀτολμία του χαρακτή-ρος του ἦταν προωρισμένος νὰ γίνη ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα θύματα τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ συνέ-βη τὸ ἀντίθετο. "Οταν πρώτο-εμφανίσθηκε στὸ Χόλλυγουντ, οἱ περισημότεσες ντίβες τῆς ἐ-ποχῆς τὸν πολιόρκησαν προσ-φέροντάς του τὸν ἑαυτό τους. Ὁ Οὐώλτερ Πίτζον ὅμως δὲν βρῆκε καμμιὰ ποὺ νὰ τοῦ ἀ-ρέση. Κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσαν ποιοί ἦσαν οἱ λόγοι αὐτῆς τῆς ψυχρότητός του ἀπέναντι τῶν ἀ-στέρων, δὲν δυσκολεύοταν ν' ἀπαντήση:

— Οἱ γυναῖκες ποὺ παίζουν στὸν κινηματογράφο εἶνε ἀνί-κανες νὰ ἐμπνεύσουν ἕναν ἀλη-θινὸ ἔρωτα. Εἶνε ὅλες ματαιό-δοξες καὶ κούφιες. Ἀπὸ ἔρωτα δὲν ἔνουν τὴν παραμικρὴ ἰ-δέα. Θέλουν νὰ τὶς μεταχειρί-ζεσαι σὰν κούκλες καὶ νὰ ἐκ-τελῆς κοντὰ τοὺς χρέη ντα-ντᾶς. νοσοκόμου καὶ καμαριέ-ρας Λυπᾶμαι ἀλλὰ δὲν ἔνω καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἱκανό-τητες...

Μιὰ μέρα, ὁ Οὐώλτερ Πί-τζον ἀνέβαινε στὸν 32ο ὄροφο ἑνὸς οὐρανοξύστου τῆς Νέας Ὑόρκης. Μέσα στὸ ἀσανσὲρ Βοισκόταν μόνος μὲ μιὰ πολὺ διορφη νέα, ποὺ φαινόταν, δ-μως, τὸ ἴδιο ντροπαλὴ ὅπως κι' αὐτός.

Εἶχαν ἀνταλλάξει μερικὰ δειλὰ Βλέμματα, ἀλλὰ δὲν τολ-μοῦσαν νὰ μιλήσουν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ξαφνικά, τὸ ἀσανσὲρ σταμάτησε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὀορόφους. Δὲν πήγαινε οὔτε πάνω οὔτε κάτω. Καὶ γρειάσθηκαν τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθῆ.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς ὧρες ἔπαιξαν ἕναν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ Πίτζον. Γιατὶ Βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀσανσὲρ τοελλὰ ἐρω-τευμένος μὲ τὴ γοητευτικὴ σύν-τροφο τοῦ μικροῦ ἀτυχήματός του.

Ἡ ἀγαπημένη του λεγόταν Ρουθ Βάλκερ. "Εδωκαν ραντε-βοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα κι' ἀ-πὸ τότε οἱ συναντήσεις τους ἔ-γιναν πολὺ συχνές.

Ὁ Οὐώλτερ Πίτζον τῆς εἶνε κρύψει ὅτι ἦταν ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς εἶχε παρουσιασθῆ μ' ἕνα ψεύτικο ὄ-νομα. Ὡστόσο, φλεγόταν τώρα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν κά-μη γυναῖκα του. Ἀλλὰ δὲν εὐ-σιρκε τὸ θάρρος νὰ τῆς τὸ πῆ. Μιὰ μέρα, τέλος τῆς εἶπε ὅτι ἕνας φίλος του πάστωο ἤθελε νὰ τῆς μιλήση.

Ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς ἔκαμε στὴ Ρουθ τὴν πρότασι ποὺ ὁ Πίτζον δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πῆ. Ἡ νέα ἀναλύθηκε ἀμέσως σὲ δάκρυα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, γινόταν σύζυγος τοῦ ἠ-θοποιοῦ.

Ἀπὸ τὸ γάμο τους αὐτὸ ἀ-πόχτησαν ἕνα ἀγοράκι, ποὺ εἶ-νε σήμερα ἄνδρας σχεδόν.

Τὸ ζευγάρι Πίτζον - Βάλκερ ἀναφέρετα στὸ Χόλλυγουντ σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ ζοῦν ὁμονικά, χωρὶς ν' ἀκουσθῆ ποτὲ τίποτε «εἰς βάρος των. Ἀλλωστε, ὁ Πίτζον διακινοῦ-σει καὶ σήμερα ἀκόμη ἔπειτα ὁπὸ δεκαπέντε γρόνια συζυγι-κῆς ζωῆς πὼς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναῖ-κα του.

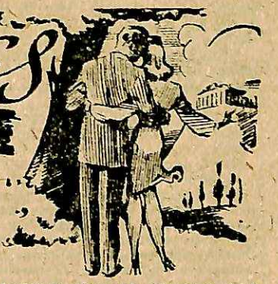
Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς πίνει ἐλάχιστα. ἀποφεύγει τὸν πολὺ κόσμο, καί, ὅταν δὲν εἶνε ἀπη-σχολημένος μὲ τὴν ἐργασία του, διαβάζει Μαζὶ μὲ τὸν Σὰλ Μπουαγιέ, εἶνε οἱ δυὸ «σοφοὶ» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ Πίτζον ἔχει μιὰ πρώτης τάξεως Βιβλιοθήκη, ἀλλ' ὄχι ἁ-πλῶς γιὰ ἐπίδειξι, ὅπως συμ-βαίνει μὲ τοὺς περισσότερους ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶ-νε ἕνα ἀληθινὸ τέρας γνώσεων καὶ ἡ πολυμάθειά του συνοδεύ-εται ἀπὸ ἕνα κριτικὸ καὶ σαρ-καστικὸ πνεῦμα, ποὺ ἐκδηλώνε-ται πολλὲς φορὲς καὶ μέσα στὸ στοῦντιο εἰς βάρος τῶν συνα-δέλφων του τῶν σκηνοθετῶν κτλ. Στὸ Χόλλυγουντ, τὸν φο-βοῦνται καὶ τὸν ἀγαποῦν. Γιατὶ οἱ παρατηρήσεις καὶ οἱ κρί-σεις του εἶνε γωρὶς κακία καὶ ὑπαγορεύονται μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν γιὰ ἐμφάνισι τοῦ ἔργου.

Ὁ Οὐώλτερ Πίτζον ἔχει παί-ξει ὡς τώρα μαζὶ μὲ τὴν γοητευτικὴ Μώρην Ὁ' Χάρα, τὴ Γκρὴτ Γκάρσον, τὸν Λάνα Τάρ-νερ, τὸν Βὰν Τζόνσον, τὸν Τζίντζερ Ρότζερς, τὴν Τζόαν Μπένετ καὶ ἄλλους ἀστέρας πρώτου μεγέθους. Οἱ ρόλοι του σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ τελευταῖα του ἔργα, ὅπως ἡ «Κυρία Μινί-βεο» ἡ «Κυρία Κιουρὶ», ὁ «μί-στερ Πάρινγκτων», οἱ «Διακο-πὲς στὸ Μεξικὸ» ἔχουν μείνει ἀλησμόνητοι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἕνας εὔθυμος τύπος

"Ω! πόσο ζηλεύω αὐτοὺς τοὺς ἐξυπνους τύπους τῶν σα-λονιῶν ποὺ ξέρουν καὶ λένε χαριτωμένες ἱστορίες, εὐθυμα ἀνέκδοτα κι ἕνα σωρὸ ἀστει-ότητες. Μέσα στὸ μυαλό τους ἔχουν ὁλόκληρη ἀποθήκη ἀπὸ χιοῦμορ καὶ τοὺς θλέπεις, φί-λε μου στὰ καλὰ καθοῦμενα νὰ τὸ ξεφουρνίζουν στὶς πα-ρέες καὶ νὰ τὶς γοητεύουν. Πρό παντος τὶς κυρίες καὶ τὶς δεσποινίδες, ποὺ τοὺς ἀρέσουν πολὺ οἱ εὐθυμοι τύποι. Ναί τό-χω παρατηρήσει πὼς οἱ εὔθυ-μοι τύποι — ὄχι οἱ σοχλοί, νὰ μὴ τὰ μπερδεύουμε τὰ πράγμα-τα — τραβᾶνε πολὺ τὶς γυναῖ-κες καὶ γίνονται περιζήτητοι. Ἡ γυναῖκα,φύσει μελαγχολική καὶ δυστυχισμένη κατὰ βάθος, ὅπως τὴν ἔκω ψυκολογήσει, κάνει ἀμὰν γιὰ γιὰ γελάση τὸ πικρομένο της χειλάκι. Καὶ νά, λοιπὸν ὁ εὔθυμος τύπος ποὺ ἔρχεται καὶ τῆς ζαλεγράρει τὴν ψυχή...Κι' ἀπὸ κεῖ μέχρι τὸ ἀ λ λ ο — καταλαβαίνάμιστε τώρα — ἡ ἀπόστασι δὲν εἶνε μεγάλη.

Ἡ γυναίκα λέει:

— Τί εὔθυμος τύπος! Μ' ἔκα-νε κι αι νέλασα.

Καὶ γιὰ νὰ γελάση μὲ τὰ ἐ-ξυπνα πράματα ποὺ λέει ὁ φί-λος, πάει καὶ μαζὶ του καὶ ὑ-στερα... Ὑστερα τὰ εἴπαμε. Πόσες τὴν ἐπισθαν ἔτσι. Καὶ κάποτε τὰ πολλὰ ἀστεία κατα-λήγουν καὶ σὲ γάμο. Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ θέμα ἐπιτέθυτε μου νὰ διαπραγματευθῶ ἐνταῦθα.

★

Λοιπόν, τοὺ λέτε, ὁ φίλος μου ὁ Λάμπρος ἦταν ὁ γόνος τῶν συναναστροφῶν. Ὅταν βρι-σκόταν σὲ μιὰ συντροφιά, πάν-τα αὐόλαγε καὶ πεντέξη ἑξυ-πνες ἱστορίες ποὺ ἔκαναν τὸ ἀκροατήριο νὰ λιγώνεται στὰ γέλια. Τί θέλεις καὶ δὲν ἔλεγε τὸ παλιόπαιδο. Πικάντικα ἀνέκδοτα μὲ ἥρωες γιατροὺς, δικηγόρους καλογέρους καὶ συνταγματάρχας. καλαμπούρια τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀ-λησιμώνες ἱστοριοῦλες ζευ-γαριῶν, χιοῦμορ τοῦ Ναστρα-δὶν Χότζα, ὑψηλότατες πανουρ-γίες τοῦ Μπερτόλδου καὶ τοῦ Μπερτολδίνου, παρασκήνια τῆς αὐλῆς τοῦ Λοδοδίκου δεκάτου τόσου φιλοσοφικὲς περιπέτειες τοῦ ἀρχαίου Διογένη, χοντρο-κομένες ἱστορίες τοῦ χωριοῦ καὶ ἄλλα πολλά.

Μόλις ἐρχόταν ἡ κουβέντα γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ζήτημα ἀμέσως εἶχε τὸ σχετικὸ ἀνέ-κδοτο ἕτοιμο. Ἂς ποῦμε, μι-λοῦσε κάποιος γιὰ ναυτικούς. Ὁ Λάμπρος ἅρπαζε ἀμέσως τὴν εὐκαιρία:

— Μιὰ φορά, ποὺ λέτε, ἦταν ἕνας πλοίαρχος ἀνύπαντρος... Καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ ἀστεία ἱ-στορία καὶ... κα-κα-κὰ τὰ γέλοια.

Φυσικὰ ὁ Λάμπρος ἦταν πε-ριζήτητος σὲ κάθε συντροφιά. Αὐτὸ εἶνε περιττὸ νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ τὸ λέω. Καὶ πρὸ παντός, πολὺ πιὸ φυσικὰ στὰ θηλυκά. Οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες ἔ-καναν σὰν τρελλὲς γιὰ τὶς δι-πλήσεις του.

— Ἀ! θὰ εἶνε καὶ ὁ κύριος Λάμπρος; Περίφημα!

Ἔφτανε νὰ δηλώσης ὅτι θὰ ἦταν καὶ ὁ κύριος Λάμπρος στὴν παρέα, γιὰ νὰ εἶνε πλή-

χνῶ τὶς δυστυχίες τῆς ζωῆς μου. Κι' ἔπειτα τὰ λέτε τόσο ὄμορφα!...

—Ἄφοῦ, λοιπόν, σᾶς ἀρέσουν τόσο πολύ, δὲν ἐρχόσαστε κανένα θράδυ νὰ σᾶς τὶς πῶ τετ-à-τέτ;

—Χά, χά, χά!..., ξέσπασε ἡ Νένα. Τί ὡραῖα ποὺ τὸ εἴπατε αὐτό.

—Λοιπόν θαρθῆτε;

—Ναί.

Καὶ ὡρίσαν ποῦ καὶ πότε καὶ βρέθηκαν μαζί. Κι' ἔτσι ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο. Σὲ κάθε ραντεβοῦ ὁ Λάμπρος σερβιρίζε καὶ δυό-τρεῖς ' εὔθυμες ἱστορίες, ἀναμεσα στὰ φιλιά, τὰ ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ ἄλλα σχετικά. Ἡ Νένα γυρίζε στὸ σπίτι της ἐνθουσιασμένη, μὲ καλὴ διάθεσι, καὶ μ' ἀνάλαφρη ψυχή. Κι' ἔβαλε στὸ νοῦ της νὰ παντρευτῆ τὸ Λάμπρο. Αὐτός, θέβαια, δὲν τῆς εἶχε κανεὶ κουθέντα γιὰ τέτοιο ζήτημα ἀλλὰ μποροῦσε νὰ ἦταν βέβαιη πῶς, ἂν τοὔφερνε τὸ λόγο αὐτή, θὰ δεχόταν πρόθυμα. Γιατὶ ἡ Νένα εἶχε τὸν τρόπο της. Δυὸ σπίτια καὶ μετρητὰ σὲ ὑγιὲς νομισμα. Κι' ἐπὶ τέλους καὶ ὁμορφη ἦταν καὶ πολλὲς ἄλλες χάρες εἶχε. Κι' αὐτὸ ἡ Νένα δὲν τὸ σκέφτηκε τόσο ἀπὸ ἔρωτα. Ἀπόθλεπε σὲ κάτι πιὸ σταθερὸ καὶ πιὸ σπουδαῖο. Κοντά στὸ Λάμπρο θὰ περνοῦσε μιὰ ζωὴ γεμάτη γέλοιο καὶ χαρά. Γιὰ φαντάσου, ἀλήθεια, νὰ ξυπνᾶη καθε πρωὶ ἀκούγοντας μιὰ εὔθυμη ἱστορία. Τὸ μεσημέρι νὰ διανθίζεται τὸ γεῦμα μ' ἕνα νοστιμὸ ἀνέκδοτο. Τὸ θράδυ, πρὶν τοὺς πάρη ὁ ὕπνος, νὰ τῆς λέη πάλι δυό-τρεῖς φρέσκες ἱστορίες καὶ νὰ κοιμᾶται εὐχάριστα, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη! Καὶ νὰ περνᾶη ὅλος ὁ θίος της ἔτσι, σ' ἕνα ἀδιάκοπο κύμα ἀπὸ γέλοια. Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ὁλοκληρη εὐτυχία, ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν ἑκατομμύρια γυναῖκες στὸν κόσμο. Καὶ ἑκατομμύρια γυναῖκες ποὺ κατοδικάζονται σὲ μιὰ σκυθρωπὴ ζωή, δίπλα ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ καὶ κατσούφη σύζυγο, ποὺ δὲν ξέρει νὰ πῆ μιὰ ἐξυπνη καὶ ἀστεία κουθέντα. Ἂν δὲν πρόφταινε νὰ πάρη αὐτὴ τὸ Λάμπρο, ἴσως θὰ τῆς τὸν ἁρπαζε καμμιὰ ἄλλη, πιὸ κοπάτσα. Καὶ τότε ἡ Νένα θὰ κατέληγε στὸν κατσούφη ποὺ λέγαμε καὶ θάκλαινε τὴ χαμένη της εὐτυχία. Μὰ ὄχι... Μιὰ τέτοια κουταμάρα δὲν θὰ τὴν ἔκανε ποτὲ ἡ Νένα.

Ἀφοῦ μελέτησε καλὰ τὸ ζήτημα καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί της ἔκανε λόγο τὸ ἴδιο θράδυ. Ἐγυρε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί γνώμη ἔχεις γιὰ τὸ γάμο, Λάμπρο;

—Γιὰ τὸ γάμο; εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ σοῦ πῶ μιὰ νόστιμη ἱστορία. Μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας...

—Μὰ στιγνὴ Λάμπρο. Σοῦ μιλάω σοβαρά. Καὶ θέλω νὰ πῶ: Τί γνώμη ἔχεις γιὰ τὸ γάμο, σχετικὰ μὲ μᾶς τοὺς δυό. Δηλαδή, μᾶς σκέφτηκες ποτὲ παντρεμένους;

Ὁ Λάμπρος συγκινήθηκε. (Οἱ εὔθυμοι τύποι συγκινοῦνται θαῤῥειὰ καὶ πιὸ ἀληθινὰ ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς). Χάϊδεψε τὰ μελλιὰ τῆς Νένας, τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ εἶπε μὲ ἀλλοιώτικο τόνο στὴ φωνή του:

—Πολὲς φορὲς ἀνάπη μου... Θάμαστε τόσο εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυό...

Φιλήθηκαν. Καὶ ὕστερα ἡ Νένα εἶπε:

—Καὶ τώρα πές μου τὴν ἱστορία σου.

★

Καὶ παντρεύτηκαν, ποὺ λέτε. Ἦταν ὁ πιὸ χαρούμενος γάμος ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μου. Ἔλαμπε τὸ συγκινημένο προσωπάκι τῆς νύφης καὶ ὁ γαμπρὸς ἀκτινοβολοῦσε δίπλα της. Ὕστερα κάθησαν στὸ τραπέζι. Ὁ Λάμπρος εἶπε μερικὰ ἀνέκδοτα ἀκόμα. Καὶ κατόπιν οἱ νειόπαντροι σηκώθηκαν νὰ φύγουν γιὰ μιὰ κουκλίστικη θίλλα ποὺ εἶχαν νοικιάσει σὲ κάποια ἐξοχή, γιὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

—Στάσου γαμπρέ! φώναξαν οἱ προσκεκλημένοι. Πρὶν φύγης μιὰ ἱστορία ἀκόμα. Τὴν τελευταία.

Ὁ Λάμπρος ἔξυσε τὸ κεφάλι του, σκέφτηκε σκέφτηκε καὶ θρῆκε:

—Μιὰ φορά, ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη τῆς Ρωσσίας...

Ὅταν τελείωσε τὸ πλῆθος ξέσπασε σὲ γέλοια, σὲ χειροκροτήματα καὶ—σὲ φωνές:

—Στὸ καλό, γαμπρέ!...

Ὅλοι ζήλευαν τὸ γαμπρὸ καὶ ὅλες ζήλευαν τὴ νύφη.

★

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο δὲν τοὺς ἔμειναι καιρὸς γιὰ ἀνέκδοτα: Ὅταν ὅμως ξύπνησαν ἀργὰ τὸ πρωῒ, χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι, ἡ Νένα τὸν φίλησε, σφίχτηκε κοντά του σὰν γατοῦλα καὶ τοῦ εἶπε:

—Τώρα, χρυσέ μου, πές μου καμμιὰ ἔξυπνη ἱστοριοῦλα, ἀπὸ κεῖνες ποὺ ξέρεις.

Ὁ Λάμπρος κατσούφιασε.

—Ἔλα λοιπόν... Πές μου.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀνάπη μου; Δὲν ξέρω ἄλλη!

—Τί; ἔκανε μὲ κατάπληξι ἡ Νένα. Δὲν ξέρεις ἄλλη;

—Ὄχι! Ὅλες ὅσες ἤξερα τὶς εἶπα καὶ τὶς ξέρεις καὶ σύ. Τὴν τελευταία τὴν εἶπα χτὲς τὸ θράδυ, στὸ τραπέζι. Καὶ τὸ ἀπόθεμά μου τελείωσε. Θέλεις νὰ ξαναρχίσουμε τὶς ἴδιες;

—Δυστυχῶς θὰ σὲ ἀπογοητεύσω ἀγάπη μου. Δὲν ἔχω τίποτα καινούργιο νὰ σοῦ πῶ. Μήπως ξέρεις ἐσὺ καμμιά;

Ἡ Νένα δαγκώθηκε. Τὸ πράσωπάκι της συννέφιασε. Τραθήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λάμπρου, κι' ἔμεινε συλλογισμένη, καὶ μελαγχολική γιὰ πολλὴν ὥρα ὅπως κάθε ἄνθρωπος ποὺ θλέπει τὰ ὄνειρά του νὰ γκρεμίζωνται.

★

Κι' αὐτή, νομίζω, θὰ εἶνε ἡ πιὸ εὔθυμη ἱστορία ποὺ ἔχετε ἀκούσει!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Ανθρωποι - σεισμογράφοι

Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν τὴν περίπτωσι ἑνὸς πεταλωτοῦ ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ αἰσθάνεται τὶς σεισμικὲς δονήσεις, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν βρίσκεται τὸ μέρος ὅπου συμβαίνουν.

Μιὰ σύγκρισις μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν καλυτέρων ἀγγλικῶν σεισμογράφων ἀπέθη ὑπὲρ τοῦ πεταλωτοῦ τοῦ Μάντσεστερ. Οἱ «παρατηρήσεις» του ἦσαν καλύτερες καὶ ἀκριθέστερες.

Ἕνας ἄλλος «ἄνθρωπος-σεισμογράφος» ζοῦσε πρὸ ἐτῶν στὴ Νότιο Γαλλία.

Τὸ χάρισμα αὐτὸ εἶχε ἐπίσης καὶ ὁ Γκαΐτε, ποὺ προσιδεάνονταν ὄχι μόνο τοὺς σεισμούς ἀλλ' ἐπίσης τὶς θύελλες, τὶς μεγάλες τοικυλίες κλ. Ὁ ὑπηρέτης του Σέϊντερ ἀφηγεῖται ὅτι τὸν ξύπνησε τὴ νύκτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6ην Φεθρουαρίου 1783 καὶ τοῦ εἶπε: «Κάπου ἔγινε σεισμός αὐτὴ τὴ στιγμή». Δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα — δὲν ὑπῆρχε τότε οὔτε ἀσύρματος, οὔτε τηλέγραφος — ἔφτασεν ἡ εἴδησις τῶν τρομερῶν σεισμῶν ποὺ εἶχαν καταστρέψει ἐκείνη τὴ νύκτα τὴν περιοχὴ τῆς Καλαθρίας καὶ τὴ Σικελία.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 138

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Λιμὴν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ποὺ λέγεται καὶ Καρβασάρας.

2) Ἀρπακτικὸ πτηνὸ (δημ.). — Προφήτης τῆς Γραφῆς ποὺ εἶχε μιὰ καταπληκτικὴ περιπέτεια.

3) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.).—Ἄρθρο (πληθ.).—Σύμφωνον.— Μονὰς μετρήσεως ἐπιφανείας (γαλ.).

4) Νότα μουσικῆς.— Μένα ὀροπέδιον τῆς κεντρικῆς Ἀσίας.— Πρωτόγονο φωτιστικὸ μέσον (δημοτ.).—Ἀριθμητικό.

5) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.— Τὸ καλοκαίρι στὰ γαλλικά, — Ἀρχηγία.

6) Ὀπτασία. — Πρωτεύουσα Μακεδονικοῦ νομοῦ.— Τὸν ζητᾶμε στὴν προσευχή. (αἰτ.).

7) Χαϊδευτικὸς τύπος γυναικείου ὀνόματος.— Συμπλήρωμα τῆς γυναικείας • κομψότητος προοριζόμενο γιὰ τὴν ὄσφρησι (πληθ.).— Νησὶ τῆς Ἰνδονησίας.

8) Μποροῦν ν' ἀντικατασταθοῦν τὸ «Ξ». — Ἐπρὰ περιτριγυρισμένη ἀπὸ θάλασσα (αἰτιατ.).— Σάπια (ἀρχ.).—Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).

9) Ἄρθρο (θηλ.).— Πρόγονος τοῦ Ο.Η.Ε.

10) Τελικὸς σύνδεσμος. — Μάρκα ξένων σιγαρεττῶν.—Μέρος τοῦ προσώπου.— Δεικτικὸν ἐπίρρημα (δημοτ.).

11) Πολυτραγουδημένο ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους δέντρο (δημοτ.).— Τέλειος.— Μὴν τοῦ ἔτους (δημωτ.).

12) Τέτοια εἶνε ἡ λατινικὴ γλῶσσα.— Τέτοιος εἶνε κάθε κάτοικος τοῦ Παραδείσου.—Εὐχαριστῶ (ξεν.).

13) Παιδικὴ ἀρωμοτεια (γεν.). —Ὁ Ἅδαμ... χωρὶς κεφαλή.— Θρησκεία ἡ θρησκευτικὸν δόγμα.

14) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).— Θὰ τὴν βρῆτε στὰ κέρια μιᾶς γρηᾶς χωριάτισσας μὰ καὶ σὲ μιὰ σαλάτα.—Ὁλόκληρος.— Δυὸ φωνήεντα ἀπ' τὴ λέξι «ΟΑΣΙΣ».

15) Ὑποθετικόν.— Νότα μουσικῆς.— «...Τζόλωσεν» ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ πρώτου ὁμιλοῦντος φίλμ.—Ἄρρο.

16) Πόλις ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ μεγάλο πόλεμο τῆς ἀρχαιότητος.—Ἀθλητής.

17) Συγκέντρωσις πολλῶν προσώπων πρὸς λῆψιν ἀποφάσεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μεγάλος σύγχρονος Ἰταλὸς μουσουργός.

2) Ἡ τιμή της... ποτὲ δὲν σταθεροποιήθηκε.— Δὲν πληρώνουν φόρο (οὐδετ.)

3) Μεγάλος κόλπος τῆς Ν. Ἰταλίας.—Ἐπιτήδεια κατάλληλα.

4) Βεβαιωτικὸ (ἀρχ.)—Ἀνατολίτικο ἐπιφώνημα.— Ρωμαντικὸς Γάλλος συγγραφεὺς (ἐπώνυμ.). — Ἀντικαθιστοῦν στὴ γλῶσσα μας τὸ τέταρτο γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαθήτου.

5) Δίφθογγος.— Τελικὸς σύνδεσμος.— Φωνῆεν.— Ποταμὸς τῆς Ἑλθετίας.— Δυὸ συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφαθήτου.

6) Περσσοτικὴ ραγδαία βροχή.— Κανεὶς δὲν τοὺς δίνει μεγάλη σημασία (οὐδ.).— Πολυμοθῆς (γεν.).

7) Μιὰ τέτοια οὐσία ὑπάρχει καὶ στὸν ἐγκέφαλό μας.— Τέτοια μέση ἀναζητοῦμε τὸ κολκαίρι.—Ὁ πρῶτος δολοφόνος.

8) Λεπτὴ κλωστή.— Ἱστορικὸς πυρποληθείς.— Ἀκαθαρσία (δημ.).— Ἀνώνυμος ἑταιρία.

9) Ἐπαναλειθανόμενο μᾶς δίνει ἕνα μονότονο ἦχο ποὺ ἀκούγεται συχνὰ στὶς ζοῦγκλες τῆς Ἀφρικῆς.— Θὰ τὸ βρῆτε σὲ πολλὲς ἐπιγραφές.

10) Ἄρθρο.— Σῶμα, ἀνάστημα (ἀρχ.).— Μέρος τοῦ προσώπου.— Ἑκατὸ τετραγωνικὰ μέτρα (γαλ.).

11) Μεγάλη ἔκτασις γῆς.—Ὁ μεθητὴς αὐτὸς τιμωρεῖται.—Ἐπίρρημα ἐπαναληπτικό.

12) Ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολλὰ νηματία (οὐδ.).— Χειροπιαστός.—Ἔνδυμα (ὄχι τῆς ἐποχῆς).

13) Φωνῆεν εἰς διπλοῦν. — Τουρκικὸς τίτλος (γεν.).— Θὰ τὰ βρῆτε ὁπωσδήποτε μέσα στὴν «κρέμα». — Δεσποινὶς (ξεν.).—Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.)

14) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πλ.). — Μολλιά.— Τὸ «ἡμεῖς», στὴν δωρικὴ διάλεκτο.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.

15) Ὑπόλοιπα.— Βρίσκονται στὸ φοῦονο.

16) Ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηθῶν Ἀμφίονος.— Σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ Ἀργολίδο.

17) Μεγάλη ἑορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης.

Δ.Σ.Δ. (Κορινθία)

Ἡ λύσις τοῦ 137 στὴ σελ. 70

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ Φλυαροῦν...

Οἱ προτιμήσεις καὶ ὁ χαρακτὴρ

Ἀ φανταζόσαστε ποτὲ ὅτι τὰ ἀρώματα μποροῦσαν νὰ νε.... φλύαρα κι' ἀδιάκριτα; Κι' ὅμως, ἕνα ἄρωμα μπορεῖ πράγματι ν' ἀποκαλύψη τὸ χαρακτῆρα σας καὶ τὴν προσωπικότητά σας, νὰ δώση πληροφορίες γιὰ σᾶς περισσότερες ἀπ' τὸν πιὸ στενό σας φίλο, λεπτομερέστερες καὶ ἀκριθέστερες παρὰ ἂν τὶς δίνατε σεῖς ὁ ἴδιος, γιατὶ τὸ ἄρωμα δὲν ἔχει κανένα συμφέρον νὰ πῆ ψέμματα...

«Μὰ πῶς θὰ γίνη αὐτό;» θὰ ρωτήστε μὲ ἀπορία. Μὲ τὸν ἁπλούστερο τρόπο τοῦ κόσμου. Ὁ ἴδιος ὁ χαρακτῆρας τοῦ κάξε ἀνθρώπου τὸν σπρώχνει νὰ διαλέξη ἕνα ἄρωμα ἢ ἕνα λουλούδι. Κι' νὰ τὸ προτιμήση ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Εἶνε φανερὸ ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ προτιμάει τὶς ἀκρίθες καὶ ἀριστοκρατικὲς γαρδένιες δὲ μπορεῖ νάνε ὅμοια στὴν ψυχὴ καὶ στὴν προσωπικότητα μ' ἐκείνη ποὺ ἀγαπάει τὰ ταπεινὰ ἀγριολούλουδα. Κι' ἐκείνη ποὺ δείχνει προτίμησι στὸ ἄρωμα «ἄμπρ», εἶνε ἀσφαλῶς πιὸ παθητικὴ καὶ λιγώτερο «σπορτίβ» ἀπ' τὴν ἄλλη ποὺ μεταχειρίζεται τὸ λεβάντα.

Ἂν θέλετε, λοιπόν, ν' ἀνακαλύψετε τὸν ἀληθινὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀραθωνιαστικοῦ σας ἢ τῆς καλλίτερης φίλης σας, ρωτᾶστε τους ὀθωότατο — δίχως βέβαια, νὰ καταλάθουν τὸ λόγο— ποιὸ εἶνε τὸ ἄρωμα ποὺ προτιμοῦν. Ἡ ἀπάντησίς τους θὰ σᾶς κατατοπίση ἀμέσως γιὰ τὶς ψυχικὲς τους ἰδιότητες, τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς κλίσεις τους.

Νὰ τώρα μερικὲς ἀντιστοιχίες ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων ἀρωμάτων καὶ τῆς προσωπικότητος ἐκείνων ποὺ τὰ προτιμοῦ. Ὀφείλονται σ' ἕνα γνωστὸ γνωστὸ καὶ διακεκριμένο Γάλλο ψυχολόγο.

"Αν ἀγαπᾶτε τὸ ἄρωμα...

ΤΗΣ ΑΚΑΚΙΑΣ

ΤΟΥ "ΑΜΠΡ"

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΕΙΚΙΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΜΟΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΙΟΥ

ΤΗΣ ΦΤΕΡΗΣ

Εἶσθε ἀπόλυτα εἰλικρινής, μέχρις ὑπερβολῆς. Τὰ αἰσθήματά σας εἶναι ἀληθινὰ κι' ἁγνά, δίχως προσποίησι, καὶ δὲν μποῦρεῖτε νὰ τὰ κρύψετε, κι' ἂν ἀκόμη τὸ θελήσετε. Μπορεῖ καθέναις νὰ θασίζεται στὴ φιλία σας. Θὰ προτιμοῦσατε νὰ σᾶς σκοτώσουν, παρὰ νὰ προδώσετε ποτὲ ἐκείνους ποὺ σᾶς ἐμπιστεύονται.

"Οσοι συνηθίζουν ν' ἀρωματίζωνται κατὰ προτίμησιν μὲ «ἄμπρ», εἶναι τύποι φλογεροὶ στὸν ἔρωτα, γεμᾶτοι πάθος, ὁρμητικοί.. ἀλλὰ ὄχι παντοτε πιστοί! Λατρεύουν τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ τὶς θάζουν πάνω ἀπὸ κάθε τι. Ἡ φιλία τους εἶναι ἀσήμαντη, καὶ δὲν πρόκειται θέθαια ποτὲ νὰ θυσιασθοῦν γι' αὐτήν.

Εἶσθε γλυκειά, τρυφερή, λεπτή. "Εχετε ὅμως συμφέρον καὶ ἐμφυτη ροπὴ νὰ ἐνώσετε τὴ ζωή σας μ' ἕναν ἄνθρωπο ζωηρότερο ἀπὸ σᾶς, ἕναν ἄνθρωπο πιὸ θερμὸ κι' ἐμπαθῆ, ποὺ θὰ σᾶς προσφέρη μιὰ θαθύτερη καὶ πραγματικώτερη ἔννοια τῆς ζωῆς.

Σᾶς ἀρέσουν ἡ ἐξοχή, τὸ ὕπαιθρο, τὸ φθινόπωρο οἱ μακρυνοὶ περίπατοι μέσα στὴ θάση, καὶ γενικῶς οἱ φυσιολατρικὲς χαρές. "Εχετε τρόπους ἁπλοὺς καὶ φιλοφρονητικούς. Ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ ζῶα, κι' ἐκεῖνα πάλι τὸ ἀντιλαμθάνονται καὶ σᾶς δείχνουν μιὰν ἰδιαίτερη κλίσι.

Λέγεται ὅτι τὸ ἄρωμα αὐτὸ ἦταν ἀγαπητὸ ἡ ἀθυναμία τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος. Ἔτσι, ὅσον λοιπὸν ἀκολουθεῖτε τὰ γοῦστα της, ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς τὸ κυνήγι καὶ τὰ σπόρ. "Εχετε ἕνα χαρακτῆρα ἀοκετὰ ἄγριο, ὄχι τόσο κοινωνικό. Αἰσθάνεσθε ἰδιαίτερη κλίσι πρὸς τα μακρυνὰ ταξίδια καὶ τὶς ἐξαιρετικὲς περιπέτειες.

"Εχετε ὑγεία ἐξαίρετη, ἐξασφαλισμένη ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Εἶσθε δραστηρία, εὐδιάθετη, αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς ἐμποδίζει καθόλου νὰ ξέρετε νὰ κρατᾶτε μεγάλη «ἀπόζα», ὅταν χρειάζεται. Οἱ κινήσεις σας κι' ὁ ἐσωτερικός σας κόσμος διευθύνονται ἀπ' τοὺς νόμους τῆς ἀπόλυτης ἁρμονίας.

Σᾶς τραθάει κάθε τι τὸ μυστηριῶδες. Ἀγαπᾶτε ἰδιαιτέρως τὸ διάχυτο ἡμίφως τῆ σιωπῆ, τὴ μουσική. Εἶσθε μυστικοπαθὴς ἡ προωρισμένη γιὰ τοὺς μεγάλους ἔρωτες. Ὡστόσο πρέπει νὰ ἐπιθλέπεστε πάντοτε τὴν ὑγεία σας, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴν εἶναι ἀρίστη.

Εἶσθε φύσις ὀνειροπόλος. Κλίνετε ἀπὸ χαρακτῆρος στὴν ἀνησυχία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐλπίδα. Μελαγχολεῖτε πολὺ εὔκολα. Ἀλλὰ σὲ τρελὰ κι' ἀκράτητα γέλια. Εἶναι προτιμώτερο γιὰ σᾶς, γιὰ διαφόρους λόγους, νὰ μὴ φλερτάρετε πάρα πολύ.

Εἶσθε γυναῖκα λεπτὴ σὲ ὅλα, στὰ γοῦστα τοῦς, στοὺς τρόπους σας, στὶς λέξεις καὶ στὶς κινήσεις σας. "Εχετε ὅμως τὸ ἐλάττωμα... νὰ μὴν εἶσθε πάντοτε πιστή! Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ μιὰ ἔμφυτη ἀνάγκη σας γιὰ συχνὴ ἀλλαγὴ περιθάλλοντος, αἰσθημάτων καὶ προσώπων. Ἀναζητεῖτε καινούργιες φιλίες καὶ ἔρωτες.

Εἶσθε «σπορτίβ» ἀλλὰ καὶ κομψὴ συγχρόνως. Ἀπεχθάνεσθε κάθε τι τὸ πολὺ κοινό, τὸ χυδαῖο. Ἀγαπᾶτε ὅτι εἶναι ἁπλό, ὑγιὲς καὶ φυσικὸ συγχρόνως. Ἐφ' ὅσον σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς σας προτιμᾶτε νὰ μένετε στὴν ἐξοχή, παρὰ στὴν πόλι.

Προσοχή! Δυσπιστεῖτε πρὸς τὶς γυναῖκες ποὺ ἐκδηλώνουν προτίμησι στὸ ἄρωμα τοῦ μοσχου. Εἶναι συνήθως ἐπικίνδυνες, φιλάρεσκες. Σκορπίζουν γύρω τους μιὰ μαγνητικὴ ἕλξι, ἀπ' τὴν ὁποία πολὺ λίγοι ἄντρες ξέρουν καὶ μποροῦν νὰ ξεφύγουν.

Λένε πὼς εἶναι τὸ ἄρωμα τῶν «μοιραίων γυναικῶν». "Αν ἔχετε προτίμησι σ' αὐτό, εἶσθε ἀνεξιχνίαστη, αἰνιγματικὴ καὶ συχνὰ σκληρή. Δὲν σᾶς φοθίζουν καθόλου οἱ κίνδυνοι στὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ καὶ στὴ φιλία, εἶσθε συνήθως ἀληθινὰ πιστὴ κι' ἕτοιμη νὰ θυσιασθῆτε γι' αὐτή.

Μὴν ἐμπιστεύεσθε ποτὲ σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀρέσει αὐτὴ ἡ θαρεῖα μυρωδιά. Εἶνε ἀπογοητευμένοι ἀπ' τὴ ζωή, δὲν πιστεύουν πιὰ σὲ τίποτε. Κι' ἐπειδὴ ἀκριθῶς ἔχουν τέτοια πεσσιμιστικὴ ἀντίληψι γιὰ τὸν κόσμο, εἶναι προθότες στὸν ἔρωτά τους ὅπως καὶ στὴ φιλία τους.

Εἶσθε γλυκειά, τρυφερή, καλή, μὲ ὑπερβολικὰ ἀνεπτυγμένη «θηλυκότητα». Ὁ ἔρως γιὰ σᾶς, ὅσο κι' ἂν εἶναι ὁρμητικός, ἔχει πάντα στὸ θάθος του λίγη μητρική στοργή. Εἶσθε ὥμορφη καὶ ξέρετε νὰ ἐκτιμᾶτε τὴν ὡραιότητα καὶ στοὺς ἄλλους. Σᾶς ἀρέσει καθετὶ τὸ ἁρμονικὸ καὶ τέλειο.

Εἶσθε λαίμαργη, καὶ πολὺ μάλιστα! Συγχρόνως ὅμως εἶσθε ἐξαιρετικὰ καλόκαρδη, κι' ἑπομένως σᾶς ἀρέσει νὰ μοιράζεσθε μὲ τοὺς ἄλλους τὰ γλυκίσματα ποὺ φτιάνετε μὲ τόση τέχνη. Ἡ καλωσύνη σας γίνεται αἰτία νὰ σᾶς συγχωροῦν ὅλοι γιὰ τὴν ἐλαφρὴ τεμπελιά σας.

Εἶσθε τύπος «σπορτίβ», πολὺ ἰσορροπημένη, κι' ἐπιπλέον προικισμένη ἀπ' τὴ Φύσι μ' ἐξαιρετικὴ, σιδερένια ὑγεία. Ντύνεσθε κομψὰ καὶ λιτὰ συγχρόνως μὲ ἄριστο γοῦστο, ποτὲ ἐπιδεικτικά. "Ολη σας ἡ προσωπικότης σκορπίζει γύρω της ἀφθαγη κι' ἀκατανίκητη χάρι.

"Αν ἀγαπᾶτε τὸ ἄρωμα...

ΤΟΥ "ΜΥΓΚΕ"

ΤΗΣ ΛΕΒΑΝΤΑΣ

ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑΣ

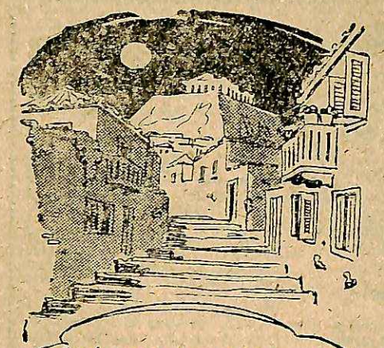
ΤΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΤΗΣ ΒΑΝΙΛΙΑΣ

ΤΗΣ ΒΕΡΒΕΝΑΣ

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Κονδυλάκης και το πόκερ

Το κλειστό πόκερ στην παλιά Αθήνα ήταν μέχρι και πέρα απ' τους βαλκανικούς πολέμους ένα απ' τα δημοφιλέστερα παίγνιδια των Αθηναίων. Γινότανε, όχι μόνο σε πολλά σπίτια φιλικά, αλλά και στις λέσχες και στα ιδιαίτερα των μεγάλων Αθηναϊκών κέντρων — όπως π.χ. στου Ζαχαράτου, όπου ύπηρχε και το περίφημο «πατάρι», όπως τόλεγαν, και όπου επάιζαν, μαζί με άλλους, και οι άσσοι της παλαιάς αθηναϊκής δημοσιογραφίας και των γραμμάτων: ο Παπαντωνίου, ο Κονδυλάκης, ο Μαλακάσης, και πολλοί άλλοι.

Ένας απ' τους τακτικούς θαμώνες στο ιδιαίτερο αυτό διαμέρισμα του Ζαχαράτου ήταν και ο Γιάννης Κονδυλάκης, ο πατέρας του αθηναϊκού χρονογραφήματος. Αύτός από παλιάς δάσκαλος που ήταν, έγινε σπουδαίος συγγραφεύς, εδημιούργησε το μοντέρνο και κομψό τότε, στύλ του χρονογραφήματος. Μπήκε έτσι και στη δημοσιογραφική οικογένεια, πήρε επιφανή θέσι με το ψευδώνυμό του «Διαβάτης» έγινε και πρόεδρος της «Ενώσεως Συντακτών» ένα φεγγάρι και στό τέλος πέθανε συντοξιούχος στην Κρήτη, την ιδιαίτερή του πατρίδα μετά τη λήξι του πρώτου παγκοσμίου πολέμου Δούλεψε στην «Εφημερίδα», στό «Άστυ» στην «Εστία» και πολύν καιρό στό «Εμπρός».

★

Τον προφτάσαμε, λοιπόν, τον αλησμόνητο δάσκαλό μας, στα τελευταία του χρόνια όταν έμπαινε, μ' όλα τα γηρατειά του, τις χειμωνιάτικες νύχτες, στού Ζαχαράτου. Πρίν ν' ανεβή στό πατάρι, γιά νά παίξη κλειστό πόκερ, με την συνειθισμένη παρέα του, τρίβοντας τά χέρια του άπ' το κρύο παράγγελνε στό γκαρσόνι ένα κονιάκ φωνάζοντας:

—Παιδί, ένα παλτό!

Άφού κατέβαζε μονορούφι το κονιάκ στό πόδι σταλωνόταν, ζεσταινόταν κι' άνέβαινε κοτσονάτος στό «πατάρι». Κι' έπαιρνε θέσι σ' ένα απ' τα λενόμενα «καρρέ», είς τα όποία, όμως πολλές φορές, παίζανε και πέντε παίχτες, άφού έβαναν στήν τράπουλα και τά έξάρια.

Τά χαρτοπαικτικά άνέκδοτα του συγγραφέως του «Ποτούχα» έμειναν άλησμόνητα στόν δημοσιογραφικό κόσμο. Ήταν όλα ώραιότατα γεμάτα πνεύμα και δροσιά, γνήσια προϊόντα της θυμοσοφίας και του σαρκαστικού πνεύματος του δημιουργού του ώραιοτέρου είδους του άττικού χρονογραφήματος.

Ήτανε ό κύρ - Γιάννης, ένας άπό τούς πιό ιπποτικούς και άξιοπρεπείς παίχτες. Όσάκις κανένας παίχτης κέρδιζε και στό τέλος τον καλούσε νά του κάμη το τραπέζι, ό Κονδυλάκης, μολονότι χαμένος, ύπερήφανα άπαντούσε:

—Συνήθως νενματίζω στού Κονδυλάκη! Ευχαριστώ!

Μιά νύχτα Πρωτοχρονιάς ό Κονδυλάκης ήρθε καλεσμένος στήν («Αθηναϊκή Λέσχη») όπου τον περιποιήθηκε ιδιαίτερα ό μακαρίτης Πρόεδρος Σούτσος, που τόν διάβαζε και τον έκτιμούσε πολύ. Κατά το παλιό έθιμο έπαιζαν τότε, κάθε Πρωτοχρονιά, μπακαρά, αλλ' ό Κονδυλάκης, σάν φιλοξενούμενος που ήταν, μπήκε στό έστιατόριο μέ το μέλος που τόν συνώδευε και παρήγγειλε «αύγά μάτι». Τά βράδυα, συνήθως, έτρωγε λίγο. Όσο νά του φέρουν όμως τ' αύγά έβλεπε στήν διπλανή αίθουσα ποϋπαίζαν μπακαρά και ό πειρασμός δέν τόν άφινε. Σηκώθηκε, λοιπόν, σέ μιά στιγμή, λέγοντας πρός τόν συνοδό του:

—Άς δοκιμάσω κ' έγώ τήν τύχη μου, μέρα ποϋνε για το καλό του χρόνου!

Στήν τσέπη του δέν ύπήρχε παρά ένα άσημένιο τάλληρο της έποχής έκείνης. Έπλησίασε, λοιπόν, το μεγάλο τραπέζι, ποντάρησε το μοναδικό τάλληρο κάι... φού! σέ λίγα δευτερόλεπτα, το σάρωσε το ζυράφι της μπάνκας!

Μελαγχολικός κι' άμίλητος ό Κονδυλάκης ξαναγύρισε στήν αίθουσα του ρεστωράν όπου του είχαν σερβίρει τ' «αύγά μάτια». Κύτταξε μελαγχολικά το πιάτο του και κουνώντας το κεφάλι του μουρμούρισε:

—Μωρέ, δέν καθόμουνα στ' αύγά μου;

★

Μιά άπό τις άδυναμίες του ήταν νά σατυρίζη τούς συναδέλφους του πού έβγαζαν στή μέση — στά χρόνια του ρωμαντισμού — διάφορες καινούργιες θεωρίες. Μεταξύ αύτών, κάποτε ήταν και ό Πολύβιος Δημητρακόπουλος που διδάσκε, σέ μιά έποχή, την θεωρία του «μυστικού της ζωής» κι' άνέπτυσσε σέ διαλέξεις, ότι ό άνθρωπος «έχει δύο πόλους τον θετικο και τον άρνητικό».

—Κάνεις λάθος! του φώναξε ό Κονδυλάκης άπ' το βάθος της γεμάτης αίθουσας. Οί πόλοι είνε τρείς: ό θετικός, ό άρνητικός, και της μαμάς σου!

Στήν ίδια, περίπου, έποχή κάποιος άλλος Άθηναίος λόγιος που είχε μάλιστα όργανώσει και πνευματιστικές έσπερίδες σέ μερικά άνοιχτά Αθηναϊκά σπίτια της έποχής έκείνης, επέμενε ότι τον παρατσέκονται διάφορα διάσημα πνεύματα και μα του οποίου έδημοσίευσε και φωτογραφία πρός γενικήν ίλαρότητα.

Τήν ίδια μέρα το πρωί, ό Κονδυλάκης μπήκε στού Ζαχαράτου και τον είδε άπέναντί του. Τότε, φώναξε στό παιδί:

—Γκαρσόν, δύο καφέδες!

—Τίνος ό άλλος κυρ - Γιάννη; ρώτησε το γκαρσόνι έλληκτο.

—Του... Βίκτωρος Ούγκώ! άπάντησε μέ σοβαρότητα ό Κονδυλάκης. Τόν περιμένω νά γυρίση άπ' το φωτογραφείο του Γαζιάδη!

★

Πρίν νά πεθάνη ό Κονδυλάκης, άποτραβήχτηκε στά Χανιά. Έκεί έπαιζε στή λέσχη της πόλεως μέ μιά παρέα άπό έμπόρους και έπιστήμονας που τόν άναπαύσαν και τόν καλοϋσαν τακτικά. Ένα βράδυ έχανε στό πόκερ. Και σέ μιά στιγμή, όταν ήρθε ή σειρά του νά μοιράση χαρτιά, σταμάτησε άφηρημένος χαϊδεύοντας την τράπουλα. Τότε, ένας άπ' τούς συμπαίχτες τους του είπε:

—Έλα, τώρα, μοίρασε χαρτιά μπάρμπα!

Ό Κονδυλάκης, μέ κάθε ύπαινιγμό ή λέξι που σχετιζότανε μέ την ήλικία ένοιώθε... πλήγμα έγχειριδίου. Γυρίζει, λοιπόν, μέ πικρή είρωνεία και λέει στούς άλλους ήρεμα:

—Βρέ παιδιά, έδώ στά χαρτιά δέν χάνει μόνο, κανείς, τά λεφτά του. Άποκτά και συγγενείς!

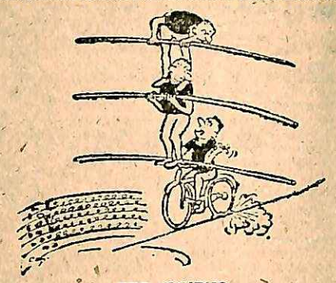
Πολλά, παρασπολλά χαριτωμένα άνέκδοτα του άπαντώνται και στά ώραία χρονογραφήματά του, έκ των όποίων τά περισσότερα άξίζουν πραγματικά τάς τιμάς του βιβλίου.

Όταν κατάλαβε ότι πλησίαζε ό θάνατός του, κουβασμένος ό «Διαβάτης» αύτός της ζωής και της δημοσιογραφίας άποτραβήχτηκε στό χωριό του στήν Κρήτη όπου έκλεισε γιά πάντα τά μάτια του ό σαρκαστής των πάντων και του έαυτού του.

Δ. ΓΑ.

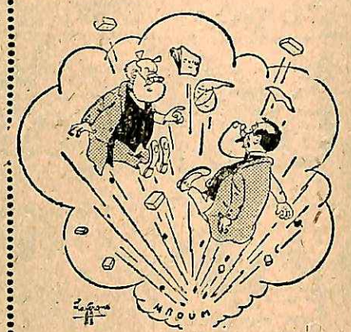

Ι. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

—Παιδιά, σάς πληροφορώ ότι μάς έπιασε λάστιχο!

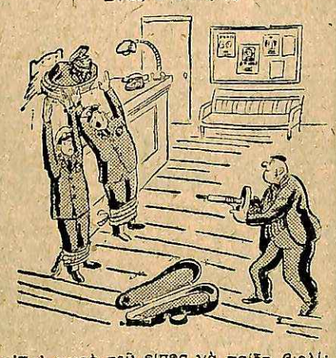

ΜΕΤΑΞΥ ΧΗΜΙΚΩΝ

—Είχα δίκηο ποϋ σού έλεγα ότι έκείνο το κόμμα δέν ήταν στή θέσι του!

Ένας άτυχος...

—Έσύ μωρέ τοϋ είπες νά παίξη βιολί;

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ

Και το είκτρό κατάντημα ένός πρίγκηπος

Πρίν άπό μερικές μέρες, οί έφημερίδες όλου τού κόσμου άνήγγειλαν τό θάνατο της αύτοκρατείρας Έρμινίας, της δευτέρας συζύγου τού έκπτώτου Κάϊζερ Γουλιέλμου Β', και σχεδόν συγχρόνως τή σύλληψι τού γυιού της άπό πρώτο γάμο, πρίγκηπος Φερδινάνδου Σεναίγ - Καρολαΐ. Ό πρίγκηψ είχε ύποβαλεί μήνυσι «κατ' άγνώστων» γιά κλοπή οίκογενειακών κοσμημάτων του. Άλλά ή άμερικανική άστυνομία είχε λόγους νά πιστεύη ότι είχε σκηνοθετήσει ό ίδιος την κλοπή, γιά νά μήν άναγκασθή νά μοιρασθή την κληρονομία με τά άλλα μέλη της οίκογενείας του...

Οί σχετικές έρευνες λοιπόν άποκάλυψαν ότι τά κοσμήματα αύτά είχαν σταλή λαθραία άπ' την αύτοκράτειρα, που ήμενε στή σοβιετική ζώνη, στό γυιό της που είνε καταφύγει στην άμερικανική. Είχε άναλάβει τή μεταφορά τους, μέ κίνδυνο της ζωής της κάποια Βέρα Χέρμπστ, μιά ώμορφη μελαχροινή 39 έτών, με μακρυά μαλλιά. Είχε παραδώσει δέ στόν πρίγκηπα 95 πολύτιμες πέτρες και κοσμήματα. Τά 29 λοιπόν άπ' αύτά — τά πιό πολύτιμα — είχαν έξαφανισθή.

Ή άμερικανική άστυνομία έκαμε μιά έρεύνα στό σπίτι μιάς άδελφής τοϋ πρίγκηπος, της πριγκηπίσσης Κάρμο Χαρτούνγκ, κι' άνεκάλυψε 25 πολύτιμες πέτρες. Άλλες 6 βρήκε στό διαμέρισμα της Βέρας Χέρμπστ.

Άλλά τό μυστήριο δέν είχε λυθή έτσι... Σύμφωνα μ' ένα παληό λογιστικό κανόνα, ένα άδικαιολόγητο πλεόνασμα τοϋ ταμείου σημαίνει ότι λείπουν χρήματα. Και στην προκειμένη λοιπόν περίπτωσι, έφ' όσον οί άστυνομικοί άναζητοϋσαν 29 πετράδια κι' είχαν βρή 31 ύπήρχε... κάποιος λάκκος στή φάβα!

Πράγματι έξακοιβώθηκε ότι τά κοσμήματα που είχαν βρεθή στό σπίτι της πριγκηπίσσης Κάρμο, δέν ήσαν έκεϊνα που ζητοϋσαν. Ή πριγκήπισσα είνε τρέξει κουτά στή μητέρα της, στις τελευταίες ώρες της, κι' όταν είχε έξαναγυρίσει στην άμερικανική ζώνη είχε περάσει κι' αύτή λαθραία μερικά άκόμη κοσμήματα.

Όσο γιά τή Βέρα Χέρμπστ, μπόρεσε ν' άποδείξη ότι ή αύτοκράτειρα της είχε έμπιστευθή τά πετράδια που βρέθηκαν στό σπίτι της γιά νά τά παραδώση στή γήρα τοϋ πρωτοτόκου γυιοϋ της. Γιατί — ποόσθεσε ένδεικτικά ή κ. Χέρμπστ — «ή αύτοκράτειρα δέν είνε μιά πολλή έμπιστοσύνη στό γυιό της Φερδινάνδο».

Άκόμη πιό σπαρταριστές όμως λεπτομέρειες — κι' άγνωστες ώς τώρα στόν πολύ κόσμο, όπως κι' οί προηγούμενες — άποκάλυψε μιά συνταραστασις τοϋ πρίγκηπος και της Βέρας. Έξακοιβώθηκε δηλαδή ότι ή ώραία μελαχροινή ύπήοξε ώς τον τελευταίο καιρό φιλενάδα τοϋ πρίγκηπος. Έπειτα όμως ό Φερδινάνδος την είνε έγκαταλείψει έαφνικά, νιά νά συμφιλιωθή μέ την πρώην σύζυνό του Ρόζά Ράουχ, τραγουδίστρια σέ καφέ - κονσέρ, άπ' την όποία είνε πάρει διαζύνιο!

Ή Βέρα κατηγοροϋσε τον τέως φίλο της ότι δέν της είνε κάν έπιστρέψει τά στόονγυλα ποσά που τοϋ είχε δανείσει όταν τά κοσμήματα τοϋ στέμματος βρισκόντουσαν άκόμη στήν κατοχή της αύτοκρατείρας. Ό Φερδινάνδος πάλι, λυσσασμένος έναντίον της, ύποστήριζε ότι ήταν ύποπτος ό έαφνικός θάνατος της μητέρας του λίγες ώρες άφοϋ την είχε έπισκεφθή ή Βέρα, και ζητοϋσε νά γίνη άμέσως νεκροψία!

Οί Άμερικανοί άστυνομικοί άρχισαν πιά νά μήν καταλαβαίνουν τίποτε, στή μπλεγμένη αύτή ύπόθεσι. Άπεφάσισαν λοιπόν νά κάμουν στόν πρίγκηπα και στή σύζυγό του ένεσι με τόν περίφημο «όρρό της άληθείας». Άφοϋ διαμαρτυρήθηκε ζωηρότατα ό Φερδινάνδος άναγκάσθηκε νά δεχθή. Άλλά ό όρρός τοϋ άπέσπασε μόνον μερικές δηλώσεις άσυνάρτητες και χιουμοριστικές που δέν διαφώτισαν καθόλου την ύπόθεσι. Έτσι, μή ξέροντας άποδείξεις έναντίον του, ή άμερικανική άστυνομία τόν άφισε έλεύθερο κι' άνέθεσε τη συνέχισι των έρευνών στή γερμανική άστυνομία.

Ώστόσο, τά άπλυτα έξακολουθοϋσαν νά βγαίνουν στή φόρα... Άπεκαλύφθη π. χ. ότι ό πρίγκηψ είχε ξανασυλληφθή το 1942 γιατί είνε βάλει φωτιά στόν πύργο του γιά νά είσπράξη την άσφάλεια. Ή ύπόθεσις όμως είχε σκεπαστή κι' ή πυροκαγιά είνε άποδοθή σέ «άμέλεια». Πάντως ή άσφάλεια δέν πληρώθηκε...

Έξακοιβώθηκε έξ άλλου ότι, σ' ένα έρωτηματολόγιο που είχε συγκεντρώσει νιά νά έπιτύχη μιά θέσι σωφέρ της άγγλικής στρατιωτικής ύπηρεσίας, ό Φερδινάνδος είχε βεβαιώσει ότι δέν ύπήοξε ποτέ Ναζής. Κι' όμως περιείχαν τό όνομά του οί πίνακες των μελών τοϋ έθνικοσοσιαλιστικοϋ κόμματος με άριθμό μητρώου 1 261 249 Διαπιστώθηκε άκόμη ότι ό Άγγλος άξιωματικός, που έπρόκειτο νά τόν έγη σωφέρ του ύπήοξε έραστής της συζύγου του, ώς την ήμέρα που ό Φεοδινάνδος ξανασυμβιλιώθηκε μεζί της...

Έτσι, ό πρίγκηψ ξανασυλακίσθηκε, μέ την κατηγορία της «ψευδοϋς δηλώσεως» την ίδια ήμέρα της κηδείας της μητέρας του.

Τά πράγματα βοίσκονται προσωρινώς σ' αύτό το σημείο. Μέσα άπ' τή φυλακή του ό Φερδινάνδος κατακεραυνώνει τις άμερικανικές άρχές.

— Ναί έκλεψα τά κοσμήματα τοϋ Κάϊζερ λέει σαρκαστικά, γιά νά τά στείλω στό Χίτλερ στόν Άνταρκτικό, μέσα σ' ένα «ίπτάμενο δίσκο»!

Κατηγορεί έπίσης τούς Άμερικανούς άστυνομικούς ότι μεταχειρίζονται «τις μεθόδους της Γκεστάπο»!...

—Ύποφέρω άκόμη άπ' τά άποτελέσματα τοϋ «όρρού της άληθείας»! Βεβαιώνει. Μέ ύπέβαλαν σέ μιά παύτη άνάκρισι 17 ώρών κατά συνέχειαν και κατόπιν σ' άλλες 9, άπό 8 ώρες περίπου την καθεμιά!

Όκίζεται δ.ι γιά νά έξασφαλίση τά κοσμήματα άπό ξένους πράκτορες τά είνε βάλει άπό διαυγίσμα ένός Άμερικανοϋ άξιωματικοϋ, μέσα σέ μιά βαλίτζα. Στό ίδιο όμως διαμέρισμα έμεναν και 4 άξιωματικοί άλλης έθνικότητος

— Πώς θέλετε λοιπόν νά έέρω ποιός έκλεψε τά κοσμήματα; κατηγόνει ό πρίγκηψ.

Βεβαιώνει ότι οί Ρώσσοι τον ένθρεύονται ίδιαιτέρως, γιατί ύπηρέτησε κατά τον πόλεμο σέ μιά γερμανική μεραρχία, που είνε άγωνισθή τόσο άγρια, ώστε είνε έπονομασθή άπ' τούς Ρώσσους «Μεραρχία των δολοφόνων». Άρνείται ώστόσο ότι ύπήρξε Ναζής.

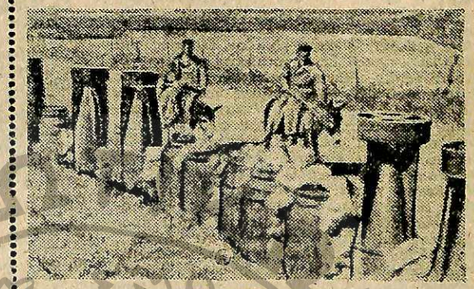
— Κατατάθηκα στά Ές - Ές τό 1928 λέει, άλλά άποτραβήχθηκα μετά 4 χρόνια, όταν κατάλαβα τί είδους όργάνωσις ήταν.

Οί Άμερικανοί είνε πεισμωμένοι που δέν μπόρεσαν ώς τώρα ν' άνακαλύψουν την άλήθεια. Έχουν ώστόσο την πεποίθησι ότι πρέπει ν' άναζητήσουν τά κοσμήματα μέσα στήν πριγκηπική οίκογένεια...

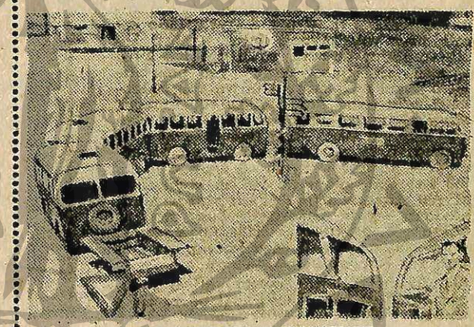
Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ

Ό Άλαν Στέφεν έχει κερδισέι τον τίτλο τοϋ «Μίστερ Άμερική», τοϋ ώραιοτέρου, δηλαδή, άνδρός της Άμερικής. Μέ τή βοήθεια της συζύγου του και γραμματέως του Γκοέης, διευθύνει τώρα μιά σχολή γυμναστικής, όπου φοιτοϋν όσοι και όσες όνειρεύονται ν' άποκτήσουν όμορφιά και σωματική άρμονία. Στό γραφείο της σχολής του, καθώς και στά μαθήματα εύφωνίζεται συνήθως σχεδόν γυμνός, γιά νά δείχνη το πλαστικό του σώμα.

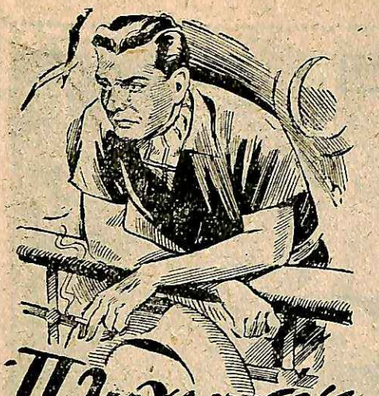
ΟΡΑΚΤΕΣ ΑΠΟ... ΒΟΜΒΕΣ

Στούς έξοχικούς δρόμους των χωρών της Κρήτης. Βλέπει κανείς συχνά φράχτες κτημάτων άπο... άχρηστευμένες γερμανικές βόμβες. Ή φωτογραφία αύτή δημοσιεύθηκε σ' ένα άμερικανικό περιοδικό.

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Χάρις σ' ένα μηχανισμό που έπενόησε ό Σουηδός μηχανικός Γκούνναρ Μάρντεν, θα μπορή στό έξής ένα λεωφορείο νά τραβάη πίσω του άρκετές «ρυμούλκες» γεμάτες μέ έπιβάτες. Κάθε στροφή τοϋ βολάν, που κάνει ό σωφέρ τοϋ λεωφορείου, μεταδίδεται αύτομάτως στούς τέσσερες τροχούς όλων των ρυμουλκουμένων όχημάτων.

Πλημμένα

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Ξενητειά...

Τὸ ὑπερωκεάνειο μπῆκε σιγὰ—σιγὰ στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Τὰ καταστρώματά του μαυρίζαν ἀπ' τὸν κόσμο. Ὅλοι περιμένανε πὼς καὶ τί τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ μεγάλο καράβι θὰ πλεύριζε στὴν προκυμαία, γιὰ νὰ πηδήξουνε πότε στὴν ξηρά, στὶς ἀγκαλιὲς τῶν δικῶν τους ποὺ τοὺς περιμέναν. Ἦταν ὅμως ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ μεροκοὶ ποὺ δὲν τοὺς περίμενε κανένας! Γύριζαν ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς τόπους, κι' ἡ 'Ελλάδα ἡ λατρεμένη τους Πατρίδα, πρόβαλε γι' αὐτοὺς σὰ δεύτερη ξενητειά. Οἱ δικοί τους, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπάγαν ἢ ἐχανε πεθάνει, ἢ τοὺς νομίζαν ἐκείνους γιὰ πεθαμένους, καὶ δὲν περιμένανε πιὰ τὸ γυρισμό τους... Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ δὲν τὸν περίμενε κανένας στὴν προκυμαία, ἦτανε κι' ὁ Λάμπρος ὁ Ζαρμπῆς. Ἄδυνατος ἀξύριστος σχεδὸν κουρεμένος, στεκότανε σὲ μιὰ κουπαστή, καὶ μὲ τὰ μάτια του κύτταζε ἁπληστα αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο μέρος ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει τόσον καιρό, τόσα χρόνια, καὶ δὲν εἶχε ἐλπίσει νὰ τὸ ξαναδῇ ποτέ... Εἶχε φύγει, τόσφέρουνε μὲ τόση σπατάλη τὰ νειάτα... Εἶχε φύγει μὲ τὴν ἐλπίδα μὲ τὴ βεβαιότητα σχεδόν, πὼς ἐκεῖ στὴν ξενητειά, θὰ πετύχαινε, καὶ πὼς, γυρίζοντας, θάχε νὰ προσφέρῃ μιὰν ἄνετη ζωὴ στὴ γυναίκα του, στὸ γυιό του, ποὺ τὸν εἶχε ἀφίσει μωρό... Ἀλήθεια, πόσος νἄχε γίνει τώρα ὁ γυιός του;... Ἔλειπε δέκα ὁλόκληρα χρόνια ὁ Λάμπρος. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔπρεπε ὁ γυιός του νἄχε μεγαλώσει, νἄχε γίνει κοτζὰμ παλληκάρι! Κι' ἡ γυναίκα του, ἡ καλή του Καίτη, τί νἄκανε ἄραγε; Πόσο δυνατὰ τάχε νοσταλγήσει αὐτὰ τὰ δυὸ λατρεμένα του πλάσματα ὁ Λάμπρος!... Στὴν ξενητειά, τὶς πικρὲς ὧρες τῆς μοναξιᾶς του, ὁ ἄντρας ἐνοιωθε τὰ μάτια του δακρυσμένα κάθε φορὰ ποὺ ἡ σκέψη του πετοῦσε στὴν Καίτη στὸ Γιωργάκη του... Ἡ τύχη ὅμως δὲν τοῦ τάχε φέρει βολικά, ἐκεῖ στὴν ξενητειά. Εἶχε παλέψει σκληρά, μὰ τὸ μόνο ποὺχε καταφέρει ἦτανε νὰ ζήσῃ ὁ ἴδιος. Ποῦ καὶ ποῦ, κόβοντας ἀπ' τὸ καθημερινό φαΐ του, ἔστελνε στὴν Ἀθήνα τίποτε λίγα, ἐλάχιστα λεφτά. Οἰκονομίες ὅμως ποῦ νὰ μαζέψῃ ὁ φουκαρᾶς... Εἶδε κι' ἀπόειδε, λοιπόν, κι' ἀφοῦ στὰ δέκα χρόνια δὲν εἶδε προκοπή, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ.

Τὸ ὑπερωκεάνειο πλεύρισε, κι' ὁ Λάμπρος κατέβηκε στὴν ξηρά, μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀνώνυμο πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν τῆς τρίτης θέσεως. Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὴ γνώριμη ἑλληνικὴ γῆ, τοὔρθε νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ χῶμα... Σιγὰ—σιγὰ προχώρησε πρὸς τὸν ἠλεκτρικό. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ συνωστιζότανε γύρω του πολυθόρυβος, νόμιζε πὼς τὸν ἀγκάλιαζε μὲ στοργή... Ἦταν ὁ κόσμος τῆς πατρίδος, ποὺ μίλαγε τὴν ἴδια γλῶσσα μ' αὐτόν... Ὁ Λάμπρος τοὺς ἐνοιωθε σὰν ἀδερφούς...

Ἔφτασε τὸ τραῖνο στὴν Ὀμόνοια κι' ὁ ξενητεμένος ἀνέβηκε σιγὰ—σιγὰ τὶς σκάλες τοῦ σταθμοῦ. Μὲ τὰ πόδια πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Μεταξουργεῖο. Ἐκεῖ κάπου, σ' ἕνα στενὸ δρομάκι, θυμότανε τὸ σπιτάκι του—τὸ σπιτάκι τους... Μ' ὅλα τὰ καινούργια σπίτια ποὺχανε χτιστῆ γύρω, τὸ γνώρισε. Μὲ τί καρδιοχτύπι ἀντίκουσε τὴν κλιματαριὰ ν' ἀνκαλιάζῃ τὸ μαντρότοιχο καὶ νὰ ξεγειλίζῃ πρὸς τὰ ἔξω.. Ζύγωσε σιγὰ—σιγὰ τὴ σιδερένια πόρτα, καὶ κύτταξε μέσ' στὴν αὐλή. Τὰ γεράνια εἴχανε μεγαλώσει στὶς γωνιές. Τὸ ἴδιο κι' ἡ πορτοκαλιά, ποὺ τὴν εἶχε ἀφίσει μικρὸ κλαράκι φυτεμένο στὴ γῆ, καὶ τὴν ξανάβρισκε δέντρο μεγάλο, καταπράσινο...

Δισταχτικὰ ἔσπρωξε τὴν αὐλόπορτα ὁ Λάμπρος καὶ μπῆκε. Νύχτωνε. Μὲ δήματα ποὺ τρέμανε προχώρησε στὸ δωμάτιό τους καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Δυν τοῦ ἀπάντησε κανείς. Στὸ δεύτερο χτύπημα, ἄνοιξε μιὰ διπλανὴ πόρτα, κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Ποιὸς εἶναι;

—Ζητάω τὴν κυρία Καίτη... ἀπάντησε ὁ Λάμπρος.

—Ἄ!... τὴ μαντὰμ Καίτη...

«Μαντάμ»;... Γιατί: Ὁ Λάμπρος ἔμεινε σκεφτικός.

—Δὲν εἶναι μέσα αὐτὴ τὴν ὥρα... τοὔπε ἡ γειτόνισσα.

—Πότε θὰ γυρίσῃ;

—Μά, δὲν ξέρω...

Ἡ γειτόνισσα, κύτταζε μὲ φιλύποπτη περιέργεια αὐτὸν τὸν κουρελῆ μὲ τὸ μικρὸ μπογαλάκι στὸ χέρι. Ὁ Λάμπρος δὲν τῆς ἔδωσε σημασία. Ὁ νοῦς του ἦταν ἀλλοῦ...

—Δὲ μοῦ λέτε, τῆς ξαναπε, ...ὁ γυιὸς τῆς κυρίας Καίτης δὲν εἶνε δῶ;...

—Ἄ! Ὁ Γιῶργος;

—Ναί....

—Αὐτὸς ὅπου νἄναι θἄρθῃ... Τὸ καϋμένο, ἔρχεται κουρασμένο, πέφτει καὶ κοιμᾶται...

—Εἶναι καλά;...

—Ἄμ... Καλὰ εἶναι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ αὐλόπορτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἕνα ξυπόλυτο παιδί, ἀγύωτο, μαυροκίτρινο. Τὰ χέρια του ἦτανε γεμᾶτα μουτζοῦρες τὸ ἴδιο καὶ τὰ ροῦχα του. Μόλις τὸ εἶδε τὸ παιδί, ὁ Λάμπρος ἐνοιωσε ἕνα δυνατὸ κλονισμό Τὰ πανιασμένα του χείλια μουρμουρίσανε.

—Γιωργάκη!... Ἄγιοι μου...

Τὸ παιδάκι κύτταζε νεμάτο ἀπορία αὐτὸν τὸν ἄγνωστο ποὺ τῶχε πάρει τώρα στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τόσφιγγε... τόσφιγγε...

—Φίλησέ με, Γιωργάκη... τοῦ ψιθύριζε μ' ἀναφυλλητά. Εἶμαι ὁ πατέρας σου!...

—Ὁ πατέρας μου;... ἔκανε τὸ ἀγοράκι σὰ χαμένο.

—Ναί... Πᾶμε λίγο μέσα νὰ τὰ ποῦμε οἱ δυό μας... εἶπε ὁ Λάμπρος ποὺνοιωθε τὰ μάτια τῆς γειτόνισσας καρφωμένα σὰν ἐνοχλητικώτατα ἐρωτηματικὰ ἀπάνω του.

Ὁ μικρὸς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί, κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μπήκανε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὅλα ἐδῶ μέσα ἦταν ἴδια, ὅπως τάχε ἀφίσει τότε ὁ Λάμπρος... Μόνο μιὰ δαρειὰ μυρουδιὰ ἀπὸ φτηνὴ μπριγιαντίνη κυριαρχοῦσε τώρα στὴν ἀτμόσφαιρα...

Δὲ χόρταινε νὰ βλέπῃ τὸ γυιό του... τὸν ἔπαιρνε στὰ γόνατά του, τὸν φιλοῦσε...

—Γιατί εἶσαι ξυπόλυτος;... τὸν ρώτησε.

—Τὰ παπούτσια μου τρυπήσανε...

—Γιατὶ εἶσαι μουτζουρωμένος;

—Δουλεύω σ' ἕνα μηχανουργεῖο... Μαθαίνω τὴν τέχνη...

—Πότε θἄρθῃ ἡ μαμά σου;...

—Ἄ... Ἡ μαμὰ ἀργεῖ... Ἐγὼ τρῶω καὶ κοιμᾶμαι, γιατὶ ἔχω νὰ ξυπνήσω πρωΐ..

—Κι' ἐκείνη; ρώτησε μὲ σφιγμένο τὸ λαρύγγι του ὁ Λάμπρος.

—Κοιμᾶται σὰν ξυπνάω.. Φεύγω κι' ἐγὼ προφυλαχτικὰ μὲ τὰ νύχια, γιὰ νὰ μὴν τὴν ξυπνήσω...

Σιγὰ—σιγά, σκιζότανε τὸ πέπλο μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ πέπλο ποὖχαν ἁπλώσει μπροστά του ἡ ἀπόστασι καὶ τὰ χρόνια, κι' ὁ φτωχὸς ξενητεμένος ἔβλεπε! Ἔβλεπε τὴ γυναῖκα του, τέτοια ὅπως ἦτανε, τὸ γυιό του τὸ ἴδιο... Πονοῦσε δυνατὰ μέσα του, μὰ ὁ πόνος δὲν ἦταν ἀνυπόφορος: Τοὺς εἶχε ξαναβρῆ, μποροῦσε νὰ ξαναδουλέψῃ γι' αὐτούς, στὸ πλευρό τους...

Ἔστειλε τὸ γυιό του νὰ ψωνίσῃ κάτι πρόχειρο, στὴ γειτονιά, κι' εἶχε τὴν ἔξοχη εὐκαιρίστησι νὰ φάῃ μαζί του! Κι' ὕστερα, εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δυό τους, χορτασμένοι, πέσανε καὶ κοιμηθήκανε...

Τοὺς ξυπνήσανε τὲ φιλιὰ μιᾶς γυναῖκας, ποὔκλαγε ἀγκαλιάζοντάς τους καὶ τοὺς δυό...

—Μαμά... ἔλεγε ὁ μικρός, ἀγουροξυπνημένος. Ἦρθε ὁ μπαμπᾶς!...

—Καίτη... Λατρευτή μου!... ψιθύριζε ὁ Λάμπρος.

—Ἤρθες... ἔλεγε κι' ἡ γυναῖκα, μαγεμένη.

—Ναί, ἤρθα.. τῆς ἀπάντησε. Γιὰ νὰ μείνω μαζί σας γιὰ πάντα... Γιὰ νὰ σᾶς ξεκουράσω...

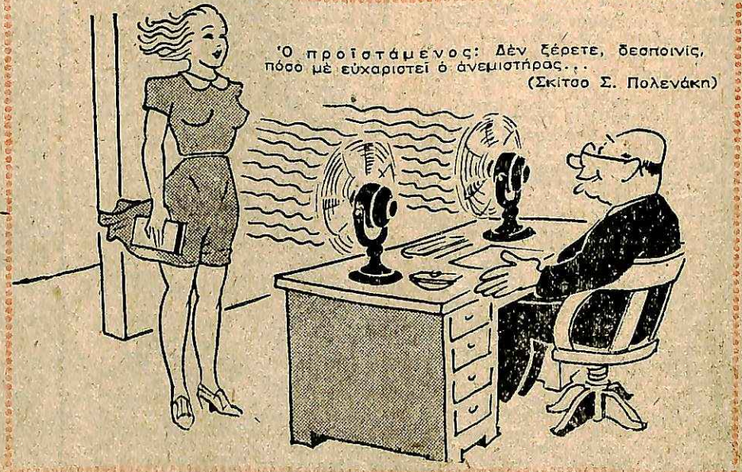
Ἡ γυναῖκα ἔκλεισε τὰ μάτια της, σὰ θσυπωμένα ἀπ' τὸ πολὺ φῶς!... Ἀλήθεια, εἶχε τόσο κουραστῆ περπατῶντας τόσα χρόνια πάνω στὸ πεζοδρόμιο...

—Ξέρεις, Λάμπρο... ἄρχισε.

—Δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτα! τὴν ἔκοψε ἐκεῖνος. Ἀπὸ αὔριο ξαναρχίζουμε νὰ ζοῦμε· ἐσὺ νὰ μαγειρεύῃς, ὁ Γιωργάκης νὰ πηγαίνῃ σχολεῖο... Κι' ἐνὼ νὰ δουλεύω γιὰ ὅλους μας...

Τὰ τρία κεφάλια τους ἦταν ἑνωμένα. Στὰ πικραμένα χείλια τους ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, τόσα χρόνια, λουλουδιάζανε τρία χαμόγελα. Δὲν εἴχανε νὰ ἐλπίζουνε πολλὰ πράματα ἀπ' τὴ ζωή· μόνο λίγη φτηνὴ εὐτυχία, ποὺ τοὺς ἦταν ὅμως ἀρκετή, γιατὶ τοὺς τὴν εἶχε στεοήσει ἡ ξενητειά, καὶ τώρα ποὺ τὴν ξαναβρίσκανε τοὺς φαινότανε σὰν δῶρο σταλμένο ἀπ' τὸ Θεό.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ὁ προϊστάμενος: Δὲν ξέρετε, δεσποινίς, πόσο μὲ εὐχαριστεῖ ὁ ἀνεμιστήρας...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Η καμωδιούλα μας

Ή παρεξήγησις

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΛΟΥΙΖΑ ΒΑΪΚΩ
ΟΛΙΒΙΕ ΝΤΥΖΑΡΝΤΕΝ
ΠΩΛ, ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΗΣ κ. ΒΑΪΚΩ

(Στό Παρίσι. Ή έκατομμυριούχος Λουίζα Βαϊκώφ δίνει διαταγές την ώρα που βγαίνει έξω στό γέρο ζυρωρό της).

ΛΟΥΙΖΑ: Πώλ θά έρθη κάποιος νέος, την ώρα που θά λείπω, άπό τό μεσοπάτωμα γραφείο, γιά ν' άντικαταστήση τόν καμαριέρη που έφυγε χθές. Θά τόν κρατήσης ώς πού νά γυρίσω

ΠΩΛ: Μάλιστα, κυρία.

("Υστερ' άπό λίγο, στήν είσοδο της έπαύλεώς ό νεαρός άρχιτέκτων Όλιβιέ Ντυζαρντέν θειλάς άρκετά γελοίως, ρίχνει ένα τελευταίο βλέμμα σ' άνοιχτά κιτρινο γάντια του και στό πελώριο λευκό τριανταφυλλο πού μαγκανεται σάν μικρό λάκκο στή μπουτονιέρα του).

ΟΛΙΒΙΕ: Είμαι καλά;... Ναι! Όλιβιέ είσαι καλα!... Δέν ξέρω γιατί είμαι λίγο φοβισμένος σ' αυτή τη πρώτη έπίσκεψι που κάνω στή κ. Βαϊκώφ. Άλλ' ήταν τόσο καλή προχθές στό σπίτι τού Ζάσμεν και νομίζω πώς αύτή η πρόταση γάμου πού θά της κάνω γιά την άνεψιά της δέν θά την δυσαρεστήση

(Διορθώνεται, ξαναδιορθώνεται κι' έπι τέλους αποφασίζει νά χτυπήση τό κουδούνι. Ό Πώλ πηγαίνει ν' άνοίξη τη πόρτα).

ΟΛΙΒΙΕ (δειλά): Μήπως... Μήπως ή κυρία Βαϊκώφ είνε έδώ;... Είμαι...

ΠΩΛ (τόν διακόπτει άπότομα): Καλά, καλά, φίλε μου! Ξέρω ποιός είσθε... Έλάτε άπ' έδώ μαζί μου...

ΟΛΙΒΙΕ (ροζιασμένος): Μή ύποδέχεσαι φιλικά... άλλά μέ μεγάλη οίκειότητα αύτός ό νέρο. Ύπηρέτης.

ΠΩΛ (τόν σπρώχνει στήν κουζίνα): Όρίστε, καθίστε έδώ...

ΟΛΙΒΙΕ (έκπληκτος): Άστεία ύποδοχή κι' αύτή νά δέχωνται τούς άνθρώπους στήν κουζίνα!

ΠΩΛ: Ώς πού γάρθη ή κυρία θά σάς κρατήση συντροφιά.

(Ένώ ό Όλιβιέ καθεται ό Πώλ τόν έξετάζει μέ βλέμμα σύγκρισης).

ΠΩΛ (σκέπτεται): Μπά!... Τρίτης τάξεως καμαριέρης φαίνεται. Δέν έχει ούτε μετσωτές κάλτσες!... (δυνατά). Μά τί βλέπω!... Ένα λουλούδι στή μπουτονιέρα!... Τί έλλειψις καλαισθησίας, φίλε μου. Έλάτε! Πετάξτε το, πετάξτε το γρήγορα! Ή κυρία δέν θά σάς το συγχωρήση!

ΟΛΙΒΙΕ (καταπλήκτος): Ώ! νομίζεις;.. (πετάει λυπημένος τό τριανταφυλλο του).

ΠΩΛ: Βεβαιά, όπως και τά γάντια. Κίτρινα γάντια.. Πφ!...

ΟΛΙΒΙΕ (παραγμένος): Δέν της αρέσουν κι' αυτά. Μήπως θέλε πράσινα;

ΠΩΛ: Δέν σ' ένδιαφέρει τί της άρέσει. Σ' αύτη την περίπτωσι χρειάζονται άσπρα γάντια

ΟΛΙΒΙΕ: Άσπρα;...

ΠΩΛ (σιγά): Τί βλάκας πού είνε!... (δυνατά): Άσπρα ή μούρα... και γυαλιστερά. Νά πάρτε τά δικά μου... Είνε μ' όμως λίγο μενγάλα.. Μπά! Δέν πειράζει! Σαί η ζακέττα σας όκι άνοιχτη Κουμπώστε την κουμπώστε την, διάβολε... Και μήν ξεχνάτε, πώς ή κυρία προσέχει πολύ στήν περιβολή...

ΟΛΙΒΙΕ (φαίνεται στενοχωρημένος μέσα στή κουμπωμένη ζακέττα του και με τό πελώρια μαύρα γάντια): Ώ, θεέ μου! Είνε λοιπόν τόσο τρομερή;...

ΠΩΛ: Τρομερή, ή κυρία; Όχι, είνε μιά πολύ καλή γυναίκα. Άλ' έχω νιατί θέλετε νά μήπτε έδώ. Πολλοί έκανον τό ίδιο.

ΟΛΙΒΙΕ (σκέπτεται): Θά έχω φαίνεται άντιπαθητική!

ΠΩΛ: Τό κτήμα είνε ώραίο ή έπαυλις βολική. Μεγάλη περιουσία, ύψηλή άριστοκρατία... θαυμάσια σύτοκίνητα, σοφίτες ύγιεινές και εύάερες...

ΟΛΙΒΙΕ (έκπληκτος): Σοφίτες!

ΠΩΛ: Άμ' ή κουζίνα... (τόν χτυπάει στόν ώμο). Πώς σάς φαίνεται ή κουζίνα;...

ΟΛΙΒΙΕ: Ώ, θεέ μου! Είλικρινώς σάς λέγω ότι όλα αύτά δέν μ' ένδιαφέρουν και πολύ!...

ΠΩΛ (περιφρονητικά): Ά, έτσι; Όπως άγαπάς. Πάντως ή κυρία θά εύχαριστηθή μαζί σου.

ΟΛΙΒΙΕ (ένθουσιασμένος): Ά, είμαι πολύ εύχαριστημένος ξέρετε, πολύ εύχαριστημένος!...

ΠΩΛ: Μόνον ένα κακό ύπάρχει: ή μικρή!

ΟΛΙΒΙΕ: Ποιά μικρή;

ΠΩΛ: Νά, ή άνεψιά της κυρίας ή δεσποινίς Νινέτ!

ΟΛΙΒΙΕ (χαμογελώντας): Έ, λοιπόν;

ΠΩΛ: Δέκα όκτώ χρόνων, δροσερή και ώμορφη, άλλά ένα άκρητο πλάσμα, άγαπητέ μου!... Όκληρη πεισματάρα, ιδιότροπη, νευρική και άκατάστατη!...

ΟΛΙΒΙΕ (σαστισμένος): Άκατάστατη; Τί μού λέτε;

ΠΩΛ: Αύτό πού σάς λέω!... Μέχρι μ' όλ' αύτά είνε και όξύθυμη!... Νά, ο πρόκατοχός σας...

ΟΛΙΒΙΕ: Είχα ένα προκάτοχο;

ΠΩΛ: Δεκάδες, φίλε μου!...

ΟΛΙΒΙΕ (ζαλισμένος): Ώ, θεέ μου!...

ΠΩΛ: Τόν προκατόχου σας τόν πέτυχε ένα πιάτο στό κεφάλι... γιατί μύριζε τό ψάρι.

ΟΛΙΒΙΕ: Μά δέν έπαιναε αύτός!...

ΠΩΛ: Τί σημασία έχει; Θά δήτε...

ΟΛΙΒΙΕ (τρομαγμένος): Ώ, όχι, όχι... Προτιμώ νά φύγω άμέσως... άμέσως! Θά πήτε στή κ. Βαϊκώφ ότι ήμουν λίγο άδιάθετος... ότι... ότι... ότι θέλετε έπί τέλους.... Όρίστε τά γάντια σας... Και φεύγω άπ' αύτό τό σπίτι γιά πάντα! Δώστε μου τά κίτρινα γάντια μου! (Φοράει τά γάντια του ταραγμένος). Και το τριανταφυλλο τό ώραίο μου τριανταφυλλο!... (σκύβει κι' το παίρνει). Άντίο φίλε μου! Και σάς εύχαριστώ!... Ά, σάς εύχαριστώ χίλιες φορές! Μού κάματε μιά έκδούλευσι! Άπό ποιά καταστροφή γλυτώνω!... (φεύγει με το τριανταφυλλο στό χέρι). Τί πήνα νά πάθω!... Θάπαιρνα μιά στρίγγλα!... Θάπαιρνα μιά στρίγγλα!...

(Και φεύγει, τρέχοντας σάν νά τόν κυνηγούν άλοι οί διάβολοι της Κολάσεως).

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

●●

Κερδίζει περισσότερ... με τόν ύπνο

Σ' ένα γερμανικό γραφείον εύρέσεως έργασίας, πρότειναν πρό ήμερών σ' ένα άνεργο μιά δουλειά άρκετά καλή. Άλλά έκείνος άρνήθηκε, άφού έμαθε τό μισθό.

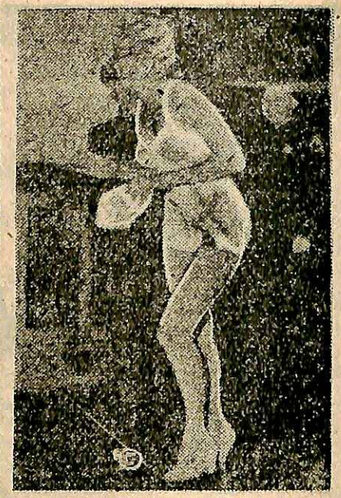
— Δέν είμαι τεμπέλης, ούτε άργασιάς! Άλλά δέν είμαι και ήλίθιος! Κάθε μέρα κοιμάμαι ώς τό μεσημέρι και γλυτώνω έτσι το πρωϊνό πρόγευμα. Με τά κουπόνια τού ψωμιού πού έξοικονομώ άγοράζω στό τέλος κάθε βδομάδας ένα μεγάλο ψωμί και το πουλάω στή μαύρη άγορά. Έτσι κερδίζω τά διπλάσια άπ' όσα μού προτείνετε...

Τά άσχημα της πρωτοτυπίας

Ό ίδιοκτήτης ένός μικρού ρεστωράν τού Σικάγου είχε θελήσει νά δείξη πρωτοτυπία, κρεμώντας πίσω άπ' τή βιτρίνα του τα μιά επιγραφή: «Άν πεινάτε και δέν έχετε λεφτά, έλάτε μέσα. Θά σάς θρέψουμε δωρεάν». Τρεις νέοι λοιπόν, με άδειανή κοιλιά και πορτοφόλι, μπήκαν ένα βράδυ, στόν παράδεισο αύτό. Τών πεινασμένων, έφαγαν... το καταπέτασμα κι' έξεθύμωσαν την κατάπληξί τους όταν το γκαρσόνι τους παρουσίασε το λογαριασμό! Τόβαλαν τότε στά πόδια, άλλά ό καταστηματάρχης τούς κυνήγησε, έπίασε τόν ένα και τόν έπήγε στην άστυνομία. Ή δικαιοσύνη όμως τόν άπήλλαξε. Όταν άπέδειξε ότι είχε άπλώς έπωφεληθή... άπ' την εύνοικη έντύπωσι που προσφέρει το κατάστημά του!

ΜΠΑΡ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Μεταξύ άλλων τελειοποιήσεων και γεμίσεων, το καινούργιο άγγλικό έπιβατικό άεροπλάνο «Άέρο. Τυντόρ ΙΙΙ» έχει κι' ένα μπάρ άπό πλαστική ούσία, γιά την άναψυχή των έπιβατών του. Τέσσερα ισχυρά μοτέρ δίνουν στό άεροπλάνο ταχύτητα μέχρι 320 χιλιομέτρων την ώρα. Έχει μήκος 31 ½ μέτρων και μπορεί να μεταφέρη άνετα 40 έπιβάτες.

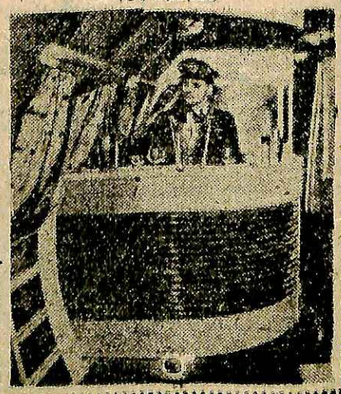
ΜΙΑ ΘΟΡΥΒΩΔΗΣ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ»

Ή Άμερικανίδα Μόλλισεντ Νάϋλορ, που έχει τόν τίτλο της «Βασιλίσσης των σκανδαλωδών καταθέσεων» έχει άναστατώσει τις Ήνωμένες Πολιτείες μέ τις έκκεντρικότητές της. Έσχάτως έκανε την έμφάνισί της στό κακουργιοδικείο της Σάντα Άννα της Καλιφορνίας μέ... μαγιό γιά νά κιτηθέση διάφορες σκανδαλώδεις λεπτομέρειες σχετικώς μ' ένα πολύκροτο έρωτικό δράμα.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΣΠΕΡΝΟΥΝ ΓΡΑΣΙΑ!

Ή σπορά τού γρασιδιού στούς κήπους έχει πάρει μιά νέα μορφή στήν Άμερική: Άφού προετοιμασθή τό έδαφος, άπλώνεται πάνω του, σαν καλλί, ένα φύλλο ζελατίνης που περιέχει τούς σπόρους τού γρασιδιού, μαζί μέ τά οχετικά λιπάσματα και «όρμόνες». Σκεπάζεται κατόπιν μέ άχυρα και ποτίζεται. Οί σπόροι φυτρώνουν κι' οί ρίζες τους είσχωρούν και στερεώνονται στό έδαφος ένώ ή ζελατίνη διαλύεται και χάνεται σέ λίγες ήμέρες.

Τό «μαγεμένο ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ» τού Μονακό

Πρίγκηψ Ρενιέ, ό ντροπαλός έρωτευμένος

Στό είδυλλιακό και ρωμαντικό περιβάλλον τού Μονακό, ό νεαρός πρίγκηψ διάδοχος Ρενιέ μεγάλωσε κι' άνατράφηκε μέ τό νανούρισμα της θαλασσινής αύρας και το φλοίσβο των κυμάτων στην άκρογιαλιά... Κατάγεται έξ άλλου άπό μιά οίκογένεια ίδεολόγων, αίσθηματικών, ρωμαντικών και τρυφερών. Ήταν φυσικό λοιπόν νά γίνη κι' αύτός το «μαγεμένο Βασιλόπουλο» της έποχης μας.

Είναι ώμορφος μάλλον ψηλός, εύκίνητος και χαμογελαστός. Του άρέσουν τά σπόρ, ιδίως δέ το τένις, το ράγκμπυ, ή ίππασία, το ναυτικό σκί, το γκόλφ και το κολύμπι. Σκοπεύει ν' άγοράση ένα γιώτ. Λατρεύει το αύτοκίνητο και σωφάρει σάν τρελλός, άλλά μέ άξιοθαύμαστη μαεστρία, στόν αύτοκινητόδρομο Νικαίας - Μονακό.

Ώστόσο είναι ντροπαλός κι' άνειροπόλος. Διαβάζει ρωμαντικά βιβλία και πολυάριθμα θεατρικά έργα. Όταν σπούδαζε στό Μονπελλιέ, έπαιξε έπανειλημμένως και μ' άξιοσημείωτο ταλέντο μαζί μ' ένα θίασο έρασιτεχνών ήθοποιών. Γράφει δέ τώρα ένα δικό του θεατρικό έργο. Έχει έπίσης γράψει στά πρώτα νεανικά χρόνια του ποιήματα συγκινητικά, μελαγχολικά ή γιουμουριστικά, πάντοτε όμως τρυφερά. Ντρέπεται ώστόσο να μιλήση γι' αύτά κι' άποφεύγει ίσο μπορεί, όταν του ζητούν να τά διαβάση.

Στην έρωτική ζωή του ό πρίγκηψ Ραινιέ δέν ύπήρξε σκληρός καρδιοκλέφτης — όπως θά μπορούσε νάταν, μέ τά τόσα προσόντα του — άλλ' άπεναντίας, ένας ρωμαντικός τύπος μ' ευαίσθητη ψυχή. Οί πρώτοι έρωτές του ήσαν πλατωνικοί. Κάποτε, ήταν έρωτευμένος έπί πολλούς μήνες μέ την άδελφη ένός φίλου του. Έβγαιναν έξω μαζί της, δέν έτόλμησε όμως ποτέ νά της έκυυστηοευθή το φλογερό αίσθημά του. Μόνον κάπου - κάπου, στόν κινηματογράφο, καθισμένος κοντά της, της έπισνε το γέρι υέσα στό σκοτάδι... Αύτη ύιήρξε ή μοναδική έκδήλωσις τού έρωτός τους που ήταν σφυδρός, άλλά και συγκρατημένος. Ή κοπέλλα ήταν μετρίου άναστήματος, μέ μαλλιά και μάτια καστανά, νευάτο πρόσωπο και χαριτωμένο χαμόγελο... Ό έρως έκείνος έμεινε γι' αύτην ή προσφιλέστερη άνάμνησι της έφηβικής ζωής του, της έποχής που πρωτοάνοιγαν τά φτερά της ψυχής του.

Άφού ταξίδεψε κατόπιν στήν Έλβετία και στήν Άγγλία, ό πρίγκηψ Ραινιέ πήγε στό Μονπελλιέ της Γαλλίας, γιά νά πάρη πτυίο φιλοσοφίας. Έκανε συντροφιά έκεί με άλλους φοιτητάς, συμπατριώτες του. Μολονότι προσπαθούσε νά διατηρήση το «ίνκόγνιτο» του, έγινε γνήσιος ό εύνοούμενος των κοριτσιών και των νέων γυναικών, που καλούσε ή εύθυμη φοιτητική συντροφιά στά γλέντια της. Όλες αύτές όμως οί πεταλουδίτσες πέρασαν άπ' τη ζωή του σάν φλέοτ δίχως σημασία άφήνοντάς του μόνο μιά εύχάριστη άνάμνησι.

Την έποχή έκείνη, είχε γνωρίσει μιά νέα καλής οίκογενείας, τη Σιμόνη Σ'..., ψηλή λεπτή, ξανθή, με πράσινα μάτια. Την είχε βρή πολύ ώμορφη. Όταν λοιπόν μιά φιλική του οίκογένεια διοργάνωσε ένα «σουρπράϊζ - πάρτυ», ό πρίγκηψ παρακάλεσε νά προσκληθή κι' ή Σιμόνη. Ή κοπέλλα όμως αύτή ήταν άρραβωνιασμένη. Ζήτησε λοιπόν άπ' το μνηστήρα της την άδεια, νά δεχθή την πρόσκλησι, κι' έκείνος τρομερά ζηλιάρης, θύμωσε, τη ναστούκισε και πήγε κατόπιν νά άνακοινώση στη μητέρα της ότι διέλυε τούς άραβώνες. Ό πρίγκηψ καταστενοχωρήθηκε, όταν έμαθε το δοάμα αύτό που είχε προκαλέσει δίχως νά θέλη.

Άργότερα, ξαναείδε έπανειλημμένως τη Σιμόνη για την όποία ένοιωθε πάντοτε ένα νοσταλγικό θαυμασμό. Σέ μιά γιορτή ένος φιλικού σπιτιού, στη Νίκαια, ήταν προσκεκλημένη κι' ή Σιμόνη. Θέλησε άραγε νά τη δοκιμάση ό πρίγκηψ; Ποιός ξέρει... Πάντως, της συνέστησε ένα καλό του φίλο, Παριζιάνο, ώς... πρίγκηπα Όλάφ της Σουηδίας! Ό ψευτοπρίγκηψ γόρεψε πολλές φορές μέ την κοπέλλα και στό τέλος της πρότεινε νά κάνουν μαζί το πολυθρύλητο «μπάνιο τού μεσονυκτίου», που γίνεται δίχως μαγιό... Έκείνη δέχθηκε. Και ξαναγύρισε έπειτα άπό πολλή ώρα άπ' την άκρογιαλιά, κρατώντας άγκαζέ τόν «πρίγκηπα Όλάφ»...

Τό άλλο πρωί, ό ψευτοπρίγκηψ της έστειλε ένα μπουκέτο, συνοδευόμενον άπ' το μπιλιέτο του, που φανέρωνε την άληθινή ταυτότητά του. Όλη ή Νίκαια γέλασε μέ την ύπερβολικά τρυφερή Σιμόνη. Κι' ό πρίγκηψ Ραινιέ έκουλε κάτω άπ' το γαμόγελό του τη θλίψι του γιατί είχε διαλυθή ένα άκόμη ρωμαντικό του όνειρο...

Τό 1943, ό πρίγκηψ έρωτεύθηκε μιά Γαλλίδα ήθοποιό μέ ταλέντο, ξανθή, μέ γαλανά μάτια, τη Μόνικα Π... Ή νέα αύτη ήταν Έβραία, και συνεπώς δέν μπορούσε νά έξασκήση το έπάγγελμά της. Ούτε κάν στή μή κατεχομένη Γαλλία. Ό πρίγκηψ νοίκιασε «ίνκόγνιτο» γιά μιά βδομάδα ένα διαμέρισμα σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Νικαίας και διοργάνωσε μιά γοητευτική έσπερίδα, όπου προσκάλεσε και τη Μόνικα. Έτσι άρχισε το είδύλλιό τους, που διήρκεσε όμως μόνο μερικές μέρες.

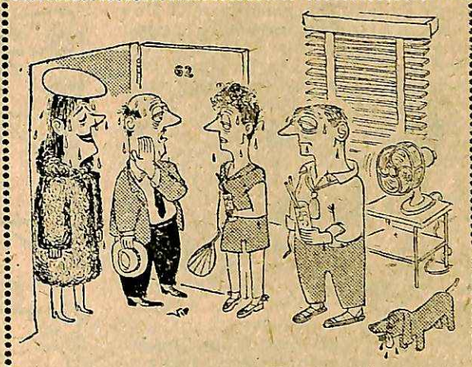
Κατόπιν τούς γκρισε μιά παρεξήγησι: Ό πρίγκηψ ύποψιάστηκε ότι ή Μόνικα τού παίστανε τη φλογερά έρωτευμένη, μόνο και μόνο μέ την υστεροβουλία νά έπιτύχη την πρόσληψί της στό θέατρο του Μονακό, ή στο ραδιοφωνικό σταθμό όπου έργάζονταν ήδη μερικοί άλλοι Έβραιοι καλλιτέχναι. Μιά έλλειψι αύτοπεποιθήσεως τόν έκανε νά άμφιβάλλη άν μπορούσε νά έμπνεύση ένα τόσο ζαφνικό και όρμητικό αίσθημα. Ύπάρχει κάποτε και στά «μαγεμένα βασιλόπουλα» το φροϋδικό «σύμπλεγμα κατωτερότητος»...

Έτσι λοιπόν, προτίμησε νά μή ξαναιδή τη Μόνικα. Ή περιπέτεια του όμως μαζί της έμεινε στην άνάμνησί του σάν μιά φωτεινή εικόνα μέσα στίς μαύρες μέρες τού πολέμου...

Έπειτα πήγε στό Παρίσι, όπου βρισκόταν ή μητέρα του Σαρλοττα. Κι' άρχισε νά σπουδάζη, γιά νά πάρη δίπλωμα πολιτικών επιστημών. Στό θλιβερό και γερμανοκρατούμενο Παρίσι είχε μιά περαστική και σύντομη περιπέτεια μέ μιά Ρωσσίδα γοητεύτρια, που είχε μαγευτή άπ' την γοητεία του, χωρίς νά ξέρη την άληθινή του ταυτότητα.

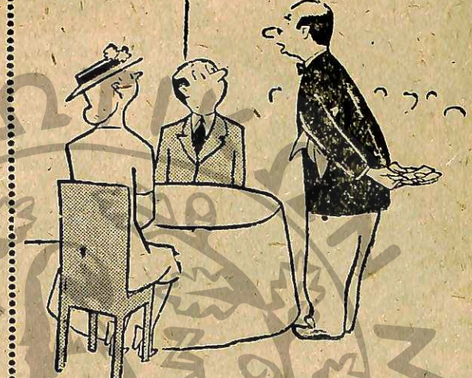
Μετά τη συμμαχική άπόβασι, τολέμησε μαζί μέ τις γαλλικές δυνάμεις και παρασημοφορήθηκε μέ τόν Πολεμικό Σταυρό.

Τώρα μοιάζει τόν καιρό του μεταξύ Παρισιού και Μονακό. Οί καλοί φίλοι και συγγενείς προσπαθούν νά... τόν άλυσσοδέσουν μέ τά δεσμά τού νάμου! Αύτός όμως δέν φαίνεται γιά την ώρα διατεθειμένος νά θυσιάση την έλευθερία του.

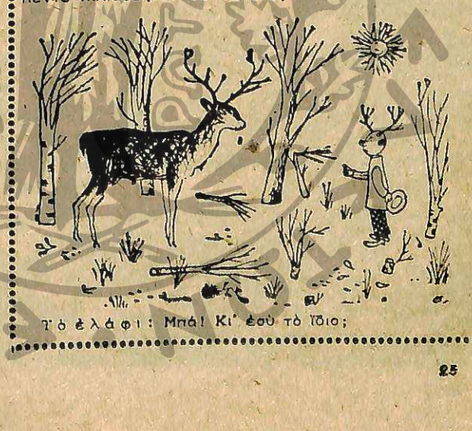

Ό σύζυγος (σιγανά): Πήτε της κάτι γιά την καινούργια γούνα της!

Όταν ό κυνηγός έχει εύαίσθητη καρδιά...

Τά γκαρσόνι: Τά ρέστα σας, κύριε... δέκα πέντε χιλιάδες... Τά θέλετε;

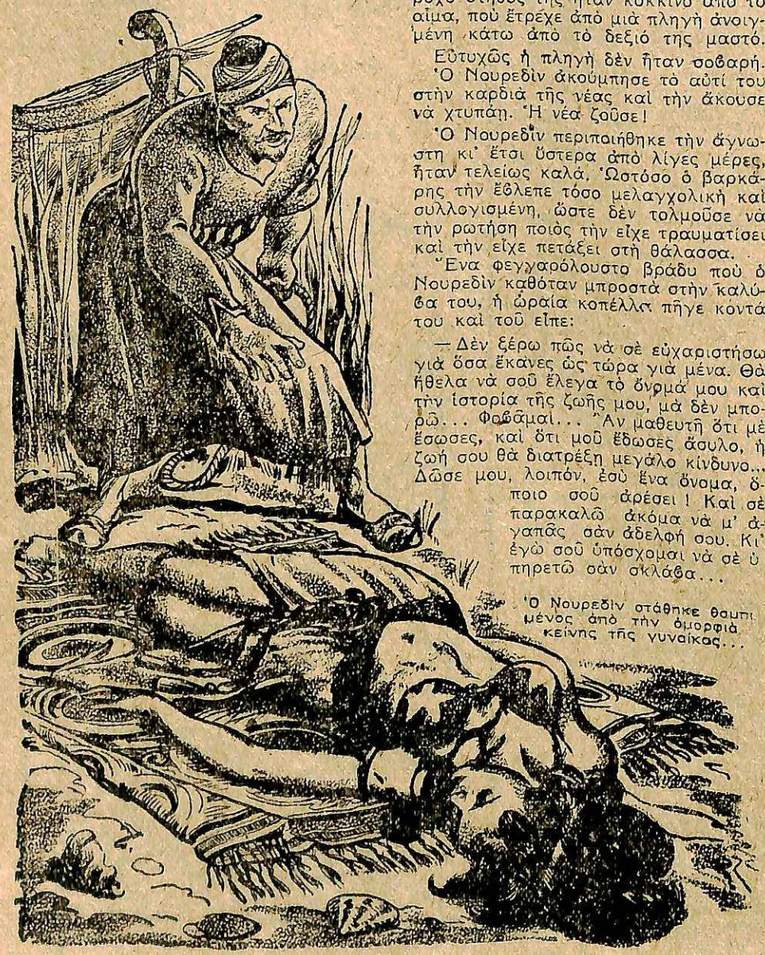
Τό έλάφι: Μπά! Κι' έσύ τό ίδιο;

Η Αγαπημένη του Αλητού Σαΐντ

Αίσθηματικό διήγημα

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα. Ὁ Νουρεδὶν ξαπλωμένος στὴ βάρκα του, ποὺ τὴν ἄφινε νὰ τὴν ὁδηγῇ τὸ ρεῦμα, κύτταζε τ' ἄστρα ποὺ τρεμόλαμπαν στὸν οὐρανό. Πάνω ἀπὸ τὰ ταπεινὰ σπιτάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ὑψωνόταν τὸ παλάτι τοῦ σουλτάνου Ἀμποὺ Σαΐδ. Ἡ βάρκα τοῦ Νουρεδὶν εἶχε κιόλας περάσει κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι, ὅταν, ξαφνικά, ὁ βαρκάρης ἄκουσε ἕναν κρότο πίσω του, σὰν νἄπεσε ἕνα βαρὺ δέμα ἀπὸ ψηλά. Ὑποψιάστηκε, τότε, ἄρπαξε τὰ κουπιά, γύρισε πίσω, κι' ἀντίκρυσε ἕνα δέμα, ποὺ εἶχε πέσει πάνω στὴν ἄμμο τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. Πήδηξε τότε ἔξω, πλησίασε καὶ εἶδε πὼς μέσα σ' ἕνα χαλὶ παχὺ ἦταν τυλιγμένη μιὰ γυναῖκα ἀναίσθητη!... Ξετύλιξε ἀμέσως τὸ χαλὶ καὶ στάθηκε θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ ἐκείνης τῆς γυναίκας!

Ἀπὸ ποῦ εἶχαν πετάξει αὐτὸ τὸ δέμα; Τί ἔγκλημα εἶχε γίνει; Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ πέρασαν σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Νουρεδίν. Μὰ ὁ βαράρης δὲν ἄργησε νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του, νὰ καταλάβῃ πὼς ἴσως ἡ γυναῖκα ἐκείνη νὰ εἶχε ἀνάγκη βοηθείας καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ πολύτιμο καιρό. Ἄρπαξε λοιπὸν τὴ γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τραβᾷ μὲ δύναμι τὰ κουπιά. Σὲ λίγο βρισκόταν στὴν καλύβα του, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πολιτείας, σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκροθαλασσιά.

Ὁ Νουρεδὶν στάθηκε θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ ἐκείνης τῆς γυναίκας...

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ ἄγνωστη γυναῖκα ἦταν ξαπλωμένη στὸ στρῶμα τοῦ Νουρεδίν. Στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ, ὁ βαρκάρης εἶδε πὼς εἶχε μπροστά του μιὰ νέα σπάνιας ὁμορφιᾶς, ἕνα πραγματικὸ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου. Τὰ μακρυὰ κατάμαυρα μαλλιά της πλαισίωναν τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της. Τὸ ὑπέροχο στῆθος της ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ πληγὴ ἀνοιγμένη κάτω ἀπὸ τὸ δεξιό της μαστό.

Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ δὲν ἦταν σοβαρή. Ὁ Νουρεδὶν ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὴν καρδιὰ τῆς νέας καὶ τὴν ἄκουσε νὰ χτυπᾷ. Ἡ νέα ζοῦσε!

Ὁ Νουρεδὶν περιποιήθηκε τὴν ἄγνωστη κι' ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἦταν τελείως καλά. Ὡστόσο ὁ βαρκάρης τὴν ἔβλεπε τόσο μελαγχολικὴ καὶ συλλογισμένη, ὥστε δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ρωτήσῃ ποιὸς τὴν εἶχε τραυματίσει καὶ τὴν εἶχε πετάξει στὴ θάλασσα.

Ἕνα φεγγαρόλουστο βράδυ ποὺ ὁ Νουρεδὶν καθόταν μπροστὰ στὴν καλύβα του, ἡ ὡραία κοπέλλα πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω γιὰ ὅσα ἔκανες ὡς τώρα γιὰ μένα. Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ ἔλεγα τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου, μὰ δὲν μπορῶ... Φοβᾶμαι... Ἂν μαθευτῇ ὅτι μὲ ἔσωσες, καὶ ὅτι μοῦ ἔδωσες ἄσυλο, ἡ ζωή σου θὰ διατρέξῃ μεγάλο κίνδυνο... Δῶσε μου, λοιπόν, ἐσὺ ἕνα ὄνομα, ὁποιο σοῦ ἀρέσει! Καὶ σὲ παρακαλῶ ἀκόμα νὰ μ' ἀγαπᾷς σὰν ἀδελφή σου. Κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ ὑπηρετῶ σὰν σκλάβα...

Ὁ Νουρεδὶν τῆς χάϊδεψε συγκινημένος τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Τὰ χρήματα ποὺ κερδίζω ἀπὸ τὴ βάρκα μου μᾶς φτάνουν νὰ ζήσουμε κι' οἱ δυό... Θὰ σὲ κρατήσω λοιπὸν κοντά μου, ὡς ὅτου θελήσῃς μόνη σου νὰ φύγῃς... Δὲν θὰ ζητήσω ποτὲ νὰ μάθω ποιὰ εἶσαι... Θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ προστατεύω σὰν ἀδελφή μου — ὅπως κι' ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ ὑπηρετῇς σὰν ἀδελφὴ κι' ὄχι σὰν σκλάβα!...

★

Τὶς μέρες ἐκεῖνες ὁ βασιληᾶς Μποὺ Σαΐδ ἦταν μελαγχολικὸς καὶ κακόκεφος. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ ποιὸς κρυφὸς καϋμὸς ἔκανε τὸν εὔθυμο κι' ἀνοιχτόκαρδο ἄλλοτε βασιληᾶ νὰ εἶνε τώρα τόσο βαρύθυμος. Ὧρες - ὧρες τὸν ἔπιανε κάτι σὰν τρέλλα. Ἔβερνε ὅποιον εὕρισκε μπρός του, διάταζε νὰ κρεμάσουν δυὸ - τρεῖς ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους, βασάνιζε τοὺς σκλάβους του. Ὅταν μάλιστα ἡ μανία του ἔφτανε στὸ κατακόρυφο τοῦ παροξυσμοῦ ἔπαιρνε ἕνα τόξο, ἔβγαινε στὸ μεγάλο ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ του κι' ἔρριχνε βέλη ἐναντίον τῶν διαβατῶν, ποὺ περνοῦσαν στὸ δρόμο. Δὲν περνοῦσε μέρα, ποὺ νὰ μὴ σκοτώσῃ ἔτσι δυὸ - τρεῖς ὑπηκόους του. Οἱ κάτοικοι τῆς πολιτείας δὲν τολμοῦσαν πειὰ νὰ περάσουν κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἕνα μεσημέρι κάποιος περαστικὸς διάβαινε ἀμέριμνος κάτω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Θὰ ἦταν ξένος φαίνεται, ἀφοῦ ἀγνοοῦσε ποιὸς κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε.

Ὁ Μποὺ Σαΐδ ποὺ στεκόταν στὸν ἐξώστη του μόλις εἶδε τὸ διαβάτη τὸν ἔτοξευσε γελῶντας ἄγρια. Μὰ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιληᾶ ἔτρεξαν κοντὰ στὸ διαβάτη γιὰ νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν πᾶνε νὰ τὸν θάψουν, τὸν εἶδαν νὰ σηκώνεται ὄρθιος καὶ νὰ χαμογελᾷ.

— Τὸ βέλος, τοὺς εἶπε ἀτάραχος, πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου... Εἶδα ὅμως ὅτι μοῦ τὸ εἶχε ρίξει ὁ πολυχρονεμένος μας βασιληᾶς κι' ἔπεσα κάτω... γιὰ ν' ἀφήσω τὸν Μποὺ Σαΐδ, μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε καλὸς σκοπευτής.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιληᾶ ἀποφάσισαν νὰ παρουσιάσουν τὸ διαβάτη αὐτὸ στὸ Μποὺ Σαΐδ, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ὁ ἴδιος τί ἔπρεπε νὰ τὸν κάνῃ.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ τόλμησες νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὸ βέλος μου; ρώτησε, ἀγριεμένος ὁ βασιληᾶς τὸν ἄγνωστο περαστικό, ὅταν τοῦ τὸν παρουσίασαν οἱ αὐλικοί του.

— Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος πλουσιώτερος ἀπὸ σένα! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ σταθερὴ φωνή.

Ὁ σουλτάνος ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ θυμό του γιὰ τὴν αὐθάδειά του.

— Πές μου τ' ὄνομά σου! τοῦ φώναξε.

— Ὀνομάζομαι Νουρεδὶν καὶ εἶμαι βαρκάρης! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Καὶ πῶς τολμᾷς ἐσύ, ἕνας φτωχὸς βαρκάρης νὰ λὲς ὅτι εἶσαι πλουσιώτερος ἀπὸ μένα;

— Γιατὶ ἐγὼ ἔχω στὴν ταπεινή μου καλύβα ὅ,τι μοῦ χρειάζεται γιὰ νἆμαι εὐτυχισμένος, ἐνῶ ἐσύ, πολυχρονεμένε μου, παρ' ὅλα τὰ πλούτη σου, φαίνεσαι ἄνθρωπος πολὺ δυστυχισμένος, φαίνεται σὰν νὰ σοῦ λείπῃ κάτι!...

Οἱ αὐλικοὶ περίμεναν ν' ἀκούσουν τὸ σουλτάνο νὰ δίνῃ διαταγὴ νὰ ἀποκεφαλίσουν ἀμέσως αὐτὸν τὸν αὐθάδη.... Τὰ λόγια ὅμως τοῦ βαρκάρη ἔκαναν βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Μποὺ Σαΐδ.... Κύτταξε τὸ Νουρεδὶν μὲ προσοχὴ κι' ἀνυπόκριτο θαυμασμό, ἔμεινε συλλογισμένος λίγο καὶ ὕστερα ψιθύρισε:

— Τὰ λόγια σου αὐτά, ἄνθρωπε ἔχουν μεγάλο νόημα γιὰ μένα... Μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό.... Καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσο σ' ἐκτιμῶ θάρθω νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ μόνος μου στὴν καλύβα σου... Θέλω νὰ δῶ τὴν καλύβα αὐτή, ποὺ τὴν θεωρεῖς καλύτερη καὶ ἀπὸ τὸ παλάτι μου...

★

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ ὁ Μποὺ Σαΐδ ἐπισκέφθηκε τὸ Νουρεδὶν στὴν καλύβα του, βρῆκε περιποίησι, ποὺ δὲν τὴν περίμενε ποτὲ ἀπὸ ἕναν ταπεινὸ βαρκάρη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Νουρεδὶν εἶχε εἰδοποιήσει τὴ Δουργὰ — αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχι δώσει στὴ νέα — ὅτι περίμενε ἕνα ἐπίσημο ξένο, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς φανερώσῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς καὶ ἡ νέα ἔβαλε τὰ δυνατά της γιὰ νὰ σιγουρίσῃ τὴν καλύβα καὶ νὰ φτιάξῃ τὰ καλύτερα φαγητά. Ὡστόσο δὲν παρουσιάστηκε ἡ ἴδια στὸ σουλτάνο. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ Νουρεδίν, γιὰ νὰ περιποιηθῇ περισσότερο τὸν ὑψηλὸ ξένο τοῦ ἄνοιξε ἕνα πιθάρι γεμάτο παληὸ κρασί, ποὺ εἶχε τὸ γλυκὸ χρῶμα τοῦ τοπαζιοῦ.

Ὁ Μποὺ Σαΐδ ἔμεινε γοητευμένος. Τὸ καλὸ κρασὶ τοῦ Νουρεδὶν τὸν εἶχε κάνει νὰ λησμονήσῃ καὶ τὴν ἐπίσημη ἰδιότητα του καὶ τὸ κρυφὸ ἐκεῖνο σαράκι ποὺ τοῦ ἔτρωγε τὴν καρδιά.

— Ἔχεις δίκηο! ἔλεγε κάθε τόσο στὸ Νουρεδίν. Ἐσὺ εἶσαι πλουσιώτερος ἀπὸ μένα! Τίποτε δὲν σοῦ λείπει! Πόσο σὲ ζηλεύω!...

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ σουλτάνος ἦταν τόσο μεθυσμένος ποὺ εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ Νουρεδὶν καὶ ἀστειευόταν μαζί του.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν στὴν πόρτα τῆς καλύβας. Ὁ Νουρεδὶν γύρισε ἀνήσυχος τὸ κεφάλι του κι' εἶδε νὰ στέκεται στὴν ὀρθάνοιχτη πόρτα ἡ Δουργὰ ποὺ εἶχε χλωμιάσει κι' αὐτὴ μόλις ἀντίκρυσε τὸ σουλτάνο. Ἀμέσως κατόπιν ἡ νέα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ χάθηκε σὰν καπνός, ἀφήνοντας ἕνα ξεφωνητὸ φόβου κι' ἀγωνίας!...

Ὁ σουλτάνος δοκίμασε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ νὰ τρέξῃ πίσω της. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ ὄρθιος στὰ πόδια του...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ σκιά; ρώτησε κατόπιν τὸ Νουρεδίν.

— Εἶνε ἡ Δουργά, ἡ ἀδελφή μου! ἀποκρίθηκε ὁ βαρκάρης.

— Ὄχι! ὄχι! οὐρλιαξε ὁ Μποὺ Σαΐδ. Δὲν μπορεῖ νἆναι ἀδελφή σου! εἶνε ἡ Νουρμαχάλ!... Εἶνε τὸ φάντασμα τῆς Νουρμαχάλ, ποὺ τὴν σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

Καὶ ὁ Μποὺ Σαΐδ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ μ' ἀπελπισία:

— Νουρμαχάλ!... Νουρμαχάλ!.... Λυπήσου με καὶ μὴ μὲ βασανίζῃς πειὰ ἀπὸ τὸν Ἄλλο Κόσμο!... Ἂν ἤξερες πόσο μετάνοιωσα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα!... Ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ σὲ μαχαίρωσα, δὲν μπορῶ νὰ βρῶ οὔτε στιγμὴς ἡσυχία! Ἡ ἀνάμνησι σου μὲ κυνηγάει παντοῦ!... Τώρα ποὺ σ' ἔχασα, μισῶ ὅλον τὸν κόσμο...

Ἔπεσε κατόπιν στὸ πάτωμα σκέπασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ ξέσπασε σ' ἕνα πικρὸ κλάμμα...

Ὁ Νουρεδὶν τὸν κύτταζε ἀμίλητος κι' ἀκίνητος. Εἶχε καταλάβει πειὰ ποιὰ ἦταν ἡ νέα, ποιὸς τὴν μαχαίρωσε καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα καὶ γιατὶ ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ μαθευτῇ ὅτι ζοῦσε ἀκόμα....

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα συλλογισμένος ὁ Νουρεδὶν ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σουλτάνο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, χαμογέλασε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα του, γιὰ νὰ βρῇ τὴ Νουρμαλάχ.

Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν καλύβα, ἡ Δουργά, ποὺ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, προχώρησε καὶ μπῆκε ἀποφασιστικὰ στὴν καλύβα.

Ὁ σουλτάνος σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του ὅταν ἔνοιωσε ἕνα τρυφερὸ χέρι νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά. Μόλις ἀντίκρυσε τὴ Δουργὰ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα ὄρθιος καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Δὲν εἶσαι, λοιπόν, φάντασμα; Εἶσαι ἀληθινὰ ἡ Νουρμαχάλ;

— Εἶμαι ἡ Δουργά, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νουρεδίν! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

— Ὄχι! ὄχι! Εἶσαι ἡ Νουρμαλάχ, ποὺ τὴν σκότωσα σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας!...

— Ἀφοῦ σκότωσες ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσες, ψιθύρισε τὸ μάτια δακρυσμένα, μὴν τὴν ξυπνᾶς ἀπ' τὸν αἰώνιο ὕπνο της καὶ ἄφησε ἐμένα, τὴ Δουργά, νὰ ζήσω μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό μου, τὸ Νουρεδίν!

— Εἶσαι ἡ Νουρμαχάλ! ξαναπε μὲ πεῖσμα ὁ σουλτάνος καὶ θὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό.

Ἅρπαξε τὴν κοπέλλα στὴν ἀγκαλιά του, τῆς ἔσχισε τὸ μεταξωτὸ φόρεμά της στὸ στῆθος καὶ ὅταν εἶδε πάνω ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστό, νωπὸ ἀκόμα τὸ σημάδι τῆς μαχαιριᾶς, κόλλησε τὰ χείλη του μὲ παραφορὰ στὴν κλεισμένη πληγή, φωνάζοντας μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια:

— Εἶσαι ἡ Νουρμαχάλ!... Σὲ ξαναβρίσκω!... Ὦ! σοῦ ὁρκίζομαι στὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλὰχ ὅτι θὰ σὲ κάνω νὰ λησμονήσῃς στὴν ἀγκαλιά μου τὰ πικρὰ φαρμάκια ποὺ σὲ πότισα... Μιὰ νύχτα θέλησα νὰ σὲ σκοτώσω, ἐπειδὴ

Ὁ σουλτάνος ἅρπαξε τὴν κοπέλλα στὴν ἀγκαλιά του.

μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ ὑποψία ὅτι δὲν μ' ἀγαποῦσες πιά...

— Πῶς μπόρεσες νὰ τὸ φαντασθῇς αὐτό, πατισάχ μου;

— Ἤμουν τρελλός!... Δὲν ἤξερα τι ἔκανα... Δὲν ξέρω ὅμως ἂν ἐξακολουθῇς ἀκόμα νὰ μ' ἀγαπᾷς...

Ἡ εὐνοουμένη τοῦ ἔριξε τότε μιὰ θερμὴ ματιά, ἄφησε τὸ ὡραῖο της κεφάλι νὰ γείρῃ στὸν ὦμο του καὶ εἶπε:

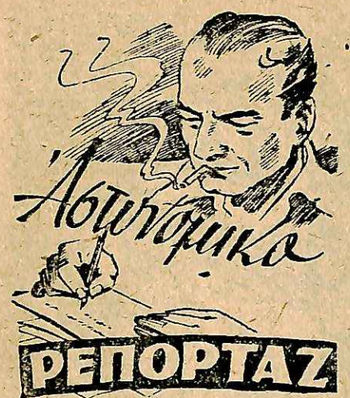
— Ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ!...

★

Ὅταν ὁ Νουρεδὶν ξαναγύρισε στὴν καλύβα ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος, ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ πουθενὰ τὴν «ἀδελφή» του, κι' εἶδε τὴν κοπέλλα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σουλτάνου, κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τους πῶς ἦσαν καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Γέλασε τότε δυνατὰ καὶ εἶπε:

— Ἄ! πατισάχ! Παίρνω πίσω τὸ λόγο μου! Μὲ τέτοιο θησαυρό, ποὺ κρατᾷς στὴν ἀγκαλιά σου, ἐσὺ τώρα εἶσαι πλουσιώτερος καὶ πειὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα!...

ΛΟΥΪ ΓΚΑΛΕ

Μυστικοὶ πράκτορες

Τὸ 1933 μιὰ πληροφορία ἀνασταύωσε τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Πειραιῶς: Ὁ θουλικὸς μυστικὸς πράκτωρ Λώρενς περνοῦσε μέ ἕνα καραβάκι προερχόμενος ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Κανεὶς φυσικὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἰδῆ οὔτε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Μὰ οἱ πληροφορίες ἀνέφεραν ὅτι στὸ καράβι αὐτὸ εἶχε μπαρκάρει ὡς πάστορας. Μέσα στὸ πλοῖο μαθεύτηκε κατόπιν ὅτι εἶχε ἐμφανισθῆ μὲ ἀμφίεσι πλουσίας κι' ἰδιότροπης ἀοιστοκράτισσας καὶ τέλος στὴ Μασσαλία, εἶνε γεγονός, πὼς ξεμπαρκάρισε μὲ τ' ὄνομα Παπαδόπουλος, Ἕλληνας ἔμπορος ποὺ πήγαινε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ψωνίσῃ !... Σᾶς ἀναφέραμε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα πὼς ἀγωνίζονται οἱ μυστικοὶ πράκτορες νὰ προστατέψουν τὴν πατρίδα τους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της. Στὴν Ἑλλάδα ἡ ὀργάνωσι τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἄρχισε πιὸ συστηματικὰ ἐπὶ Δικτατορίας Παγκάλου. ὁπότε προϊστάμενός της τοποθετήθηκε ὁ στρατηγὸς Φέσσ πουλος.

Τὸ 1933 ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ στὸν Πειραιᾶ. διευθυνόταν ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο κ. Ζ. Παπᾶ ποὺ σήμερα βρίσκεται στὴν Ἀγγλία, τοὺς ὑπαστυνόμους Αὐγ. Ἀσταβάνη καὶ Νῖκο Χειλᾶ κι' ἕνα πλῆθος ἐξησκημένων καὶ εἰδικὰ καταρτισμένων ὑπαλλήλων, ποὺ ἐργαζόντουσαν ἀξιοθαύμαστα.

Ὁ Πειραιεὺς πράγματι ἔχει ἀναδείξει τοὺς καλυτέρους ἀστυνομικοὺς τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ ἀστυνόμου κ. Λ. Παρίση ποὺ μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ συνταγματάρχου Ι. Τσιγάντε τοῦ «Μίδα 614», ἀντικατέστησε αὐτὸς ὡς «Ζ. 27», τὸν ἀρχηγὸ τῆς ὀργανώσεως. κατὰ διαταγὴν τοῦ Στρατηγείου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἐνσάρωθηκε θαυμάσια.

Τὴν περίοδο ἰδίως τοῦ Αἰθιοπικοῦ πολέμου ὅλοι οἱ μυστικοὶ πράκτορες λάβανε ἐντολὴ νὰ κινηθοῦνε. Ὅλα τὰ κράτη εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι βοισκόμαστε στὶς παραμονὲς τοῦ δεύτερου Πανκοσμίου πολέμου. Ἔτσι κοντὰ στὶς ἄλλες χῶρες γέμισε κι' ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ ξένες καὶ γοητευτικὲς καλλιτέχνιδες ἀπὸ πλουσίους περιηγητὰς κι' ἀπό... κάθε καρυδιᾶς καρύδι. Ἦταν κάπως δύσκολο φυσικὰ νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς τί ἀκριβῶς ἤθελαν στὴν Ἑλλάδα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὕποπτοι τύποι.

Χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο τῆς περιόδου τῆς Κατοχῆς εἶνε τὸ ἀκόλουθο τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἀγγέλου Ἔβερτ, τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ Τσιγάντε.

Μιὰ μέρα τὸν ἐπισκέφθηκε φουρτουνιασμένος ἀπ' τὴν ὀργή του στὸ γραφεῖο του ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἰταλικῆς κατασκοπείας ταγματάρχης Πιτσιτόλα καὶ μὲ ζωηρὸ τόνο ζητοῦσε νὰ μάθῃ πῶς, στὴν ταυτότητα ποὺ εἶχε βρεθῆ πάνω στὸν Τσιγάντε, ὑπῆρχε ἡ ἀνάγλυφη σφραγίδα τῆς Ἀστυνομίας. Ἦταν ἀναμισθήτητο ὅτι ἡ ταυτότητα αὐτὴ ἦταν γνησία κι' ὅτι εἶχε ἐκδοθῆ κανονικὰ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία !...

Καὶ πραγματικὰ δὲν εἶχε ἄδικο. Τὴν ταυτότητα τοῦ Τσιγάντε τὴν εἶχε ἐκδώσει ἡ ἴδια ἡ ἀστυνομία. Μὰ ὁ κ. Ἔβερτ, ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν ψυχραιμία του, δὲν τὰ ἔχασε καὶ ἀπάντησε στὸν θρασὺ Ἰταλό :

—Αὐτὴ ἡ ταυτότητα δὲν εἶνε γνησία. Εἶνε πλαστὴ ἡ ἀνάγλυφη σφραγίδα της !... Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μετρήσετε τὶς διαστάσεις της !...

Καὶ παίρνοντας ἕνα κομμάτι στυπόχαστο χτύπησε ἀπάνω του μὲ δύναμι καὶ μὲ θυμὸ τὴν ἀνάγλυφη σφραγίδα !... Ὁ Πιτσιτόλα ἔσκυψε μέτρησε, ξαναμέτρησε. καὶ εἶδε ὅτι στὶς διαστάσεις ὑπῆρχε πραγματικῶς σημαντικὴ διαφορά. Ζήτησε τότε συγγνώμην κι' ἔφυγε, βέβαιος ὅτι εἶχε χρησιμοποιηθῆ πλαστὴ ἀνάγλυφη σφραγίδα. στὴν ταυτότητα τοῦ Τσιγάντε....

Τί εἶχε συμβῆ ; Τὸ πιὸ ἁπλὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου ! Στὸ στυπόχαρτο ὅπως ἦταν πορῶδες καὶ μαλακὸ μὲ τὸ χτύπημα, ἀλλοιώθηκαν αἱ διαστάσεις τῆς ἀνάγλυφης σφραγίδας, ἔγιναν μεγαλύτερες κι' ἔτσι ἡ σφραγίδα τῆς ταυτότητος τοῦ Ἰω. Τσιγάντε ποὺ εἶχε μικρότερες διαστάσεις φαινόταν μὲν ἴδια, ἀλλὰ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν πλαστή !..

Ἄλλο ἐνδιαφέρον ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴν δράσι τῶν ἀστυνομικῶν εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο :

Δυὸ ἀπὸ τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ τὶς πιὸ διαβολεμένες τόσο γιὰ τὴν ὡμορφιά τους ὅσο καὶ τὴν ἐξυπνάδα τους γυναίκες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἦταν μιὰ μικρούλα κι' ὡμορφη Ἀγγλίδα ὑπήκοος ποὺ κουβόταν στὴν Ἑλλάδα μὲ ἑλληνικὸ ὄνομα καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀντωνοπούλου. Ἡ τελευταία γνώριζε μὲ κάθε λεπτομέρεια ποὺ βρισκόντουσαν οἱ μυστικοὶ πομποὶ τῶν Συμμάχων. Οἱ Ἰταλοὶ ὅμως κατάφεραν ν' ἀνακαλύψουν ὅτι αὐτὲς οἱ γυναίκες ἦταν ἐπικίνδυνες. τὶς πιάσανε καὶ τὶς κλείσανε στὶς γυναικεῖες φυλακές. Ὅλοι οἱ μυστικοὶ πράκτοροες εἶχαν θορυβηθῆ "Αν μιλοῦσαν αὐτὲς οἱ δυὸ κοπέλλες θὰ παίρναν πολὺ κόσμο στὸ λαιμό τους... Καὶ ἀσφαλῶς, μὲ τὰ φοικερὰ Βασανιστήρια ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἰταλοὶ θὰ τὶς ἀνάγκαζαν νὰ μιλήσουν... Μὰ τότε συνέβη κάτι ἀπρόοπτο. Ἕνα πωῒ, στὶς γυναικεῖες φυλακὲς σταμάτησε ἐν' αὐτοκίνητο μὲ Ἰταλοὺς. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ζήτησε τὴν διευθύντοια τῶν φυλακῶν καὶ τὸν Ἰταλὸ ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς καὶ τοὺς παρέδωσε ἕνα ἔγγραφο. Ἦταν διαταγὴ νὰ παραδώσουν τὴν δεσποινίδα Ἀντωνοπούλου καὶ τὴν σύντροφό της γιὰ νὰ τὶς μεταφέρουν ἀμέσως γι' αὐτὴν ἀνάκρισι...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἐντολὴ καὶ ἡ διευθύντοια τῶν φυλακῶν παρέδωσε τὴν δεσποινίδα Ἀντωνοπούλου καὶ τὴν φίλη της στοὺς δηθεν Ἰταλούς. Ἐκεῖνοι τὶς παρέλαβαν, ὑπόγραψαν καὶ τὸ σχετικὸ χαρτί κι' ἔφυγαν βιαστικά. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δὶς Ἀντωνοπούλου δὲν μεταφέρθηκε στὸ Ἰταλικὸ Φρουραρχεῖο. Κρύφθηκε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι κι' ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴ φίλη της φυγαδεύθηκαν γιὰ τὴν Μέση Ἀνατολή.

Οἱ Ἰταλοὶ ποὺ τὶς παρέλαβαν ἦταν "Ελληνες ἀστυνομικοὶ μεταμφιεσμένοι ποὺ ἐξετέλεσαν μὲ ψυχραιμία καὶ τόλμη τὴν διαταγὴ ποὺ τοὺς εἶχεν δοθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους τους κατ' ἐντολὴν τοῦ Στρατηγείου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς...

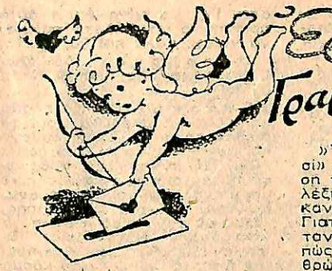
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ὁ σύζυγος: Τί κρυφοκυττάζεις; Δὲν ξέρεις πὼς εἶναι ἀπρεπές;

—Τί μὲ μέλλει, μπαιπᾶ ὅν δὲν εἶνε πλούσιος; Ὅταν μὲ πάρῃ θὰ ἔχῃ πλούσιο πεθερό!

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Ἡ σύζυγος: Παναγία μου! Τώρα θὰ βγῇ ὁ καῦκος τοῦ ρολογιοῦ καὶ θὰ τὸν τρομάξῃ!...

Αὐτὲς ποὺ δὲν μᾶς ἀγαπᾶνε!

Πῆρα τὸ πάρα κάτω γράμμα, σὰν ἀπάντησι αὐτῶν ποὺ εἶχα γράψει στὸ «Θησαυρὸ» σχετικὰ μὲ ὅσες... μᾶς ἀγαπᾶνε:

"Ἀξιότιμε κ. Χαιρόπουλεε.

» Καιρὸς εἶνε πιὰ ν' ἀκουσθῆ κι' ἡ φωνὴ τῆς Altera partis: Θὰ μιλήσω ἐξ ὀνόματος τῶν κοριτσιῶν που... δὲν σᾶς ἀγαπάνε! Κι' αὐτὸ ποὺ μ' ἔκανε νὰ τ' ἀποφασίσω ἦταν τὸ τοσο μετοιόφρον (τί λόγος!) σημείωμά σας στὸ «Θησαυρο». Ἀγανακτεῖτε ἡ τουλαχιστον στένοχωριέστε γιατὶ ὑπαρχουν κοριτσάκια ποὺ σας ἀγαποῦν, ἐνοχλεῖσθε ἀπ' τὶς ἐκδηλωσεις τους, καταντησε το τηλέφωνο «προαιώνιος ἐχθρός» σας κι' ὁμως – μεταξὺ μας – δὲν παραλειπετε εὐκαιρία νὰ το ἀγαφερετε (81372...) καὶ μ' ἕνα τρισχαριτωμένο τρόπο μαλιστα, λες καὶ θὰ ὑποστῆτε τὴν μεγαλειτερη ἀγγαρεία, γιατὶ θ' ἀκουσετε μιὰ ὄρασερὴ φωνοὐλα νὰ σᾶς λέη τὰ αἰώνια λογια (τραβᾶτε με κι' ἂς κλαίω...). Ξέρετε κάτι; Ἡ μετριοφροσυνη καὶ μαλιστα τοῦ εἰδους τοῦ δικοῦ σας, εἶναι ὁ πιο ἐπικίνδυνος κι' ὑπερφιαλος ἐγωϊσμος, ὁ δὲ ναρκισσισμός σας εἶνε ἀπαραμιλλος. Παίονετε (στὸ χαρτὶ δηλαδη) ἐκεῖνο το κουρασμένο ὕφος, το βαρυεστημένο, το ἐλαφρῶς μπλαζέ, ἀκριβῶς γιατὶ ξέρετε πὼς αὐτὸ τρελλαίνει τὶς γυναίκες ποὺ σᾶς πλάθουν στὴ φαντασία τους ὅπως θέλουν μὲ ἐκεῖνους τοὺς ἀκαταμαχητους ἀσπιένιους κρατᾶφους, καὶ σᾶς ἀγεποῦν. "Εχουν, βέβαια, κάποιο δικηό. Ὅσο μυαλὸ τοὺς λείπει, τόσο ταλέντο ἔδωσε σὲ σᾶς ὁ Θεός. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω. καὶ σᾶς συγχαίρω γι' αὐτὸ πὼς οἱ συνθέσεις σας ἔχουν μιὰ πασζέν-νη τεχνοτροπία. Θυμίζουνε τειγγανικο βιολί. τὸ ξεπερνοῦν παίνουνε ρουσσικο χρώμα, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἐκφράζουν τὸν σπαραγμὸ καὶ τὸν πόνο. Μελωδίες ἀτσέτες σὰν χτύποι καρδιᾶς, ποὺ πονᾶει μιᾶς δειλῆς καρδιὰς ποὺ ἀγαπᾶει, κι' ἀκίνητη, ἀδρανής, καλεῖ κάποια «Νεφρὴ γι' ἀπῶ μόνο ἀπῶ») ἡ ἀβουλη φτερώνει ἡ' ὀνειρο: «Νὰ μποροῦσε μιὰ νυχτιὰ νὰ τῆς πῆ τὸ σ' ἀγαπῶ, καὶ νὰ φύνη...»)

»"Ω! Ὑπάρχει σίνουρο μιὰ γοητεία ἀπαράμιλλη στὴ μουσικὴ σας. Δημιουργεῖ αὐτὸ ποὺ λέν οἱ Γερμανοὶ «Stimmung» – λέξι ἀμετάφραστη, ποὺ σχεδὸν σημαίνει: Ἀτμόσφαιρα, διάθεσι. Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ἄκουσε τὸ «Ἀπῶφε μύρισε θρεχή» καὶ δὲν ἔνιωσε τὴ μυρουδιὰ τοῦ νοτισμένου χώματος. δὲν εἶδε τὸν μολυβένιο οὐρανό, κι' ἴσως αὐθόρμητα δὲν κρύφτηκε ὁ' ἕνα...ὑπόστεγο! Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ἡ ἐκεῖνη, ποὺ μὲ τὴν ὀδύνη τῆς αἰώνιας ἀναζήτησης καὶ τῆς νοσταλγίας ποὺ φέρνει ἡ μογαδιὰ δὲν ψιθυρίζει ("Ἀπῶφε μοῦ λείπεις") ποὺ μὲ τὶς μετοπτώσεις ὕψους καὶ βάθους τῆς φωνῆς (χαρακτηριστικὰ τῶν τραγουδιῶν σας) δὲν κλαίει μὲ λυγμούς χωρὶς νὰ θέλη, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθη!...

»"Αν ὁ Δάντης στὴν "Κόλασι" του ἤθελε νὰ προσωποποιήσῃ τὸν πόνο, θἄπρεπε νὰ διαλέξῃ τὰ τραγούδια σας καὶ θὰ κανε τὴν κόλασι παράδεισο... Γιατί, εἶνε γλυκὸς ὁ πόνος ὅταν τραγουδιέται... Πιστεύω, πὼς τὸ ἀνώτατο χρέος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε, ἐναρμονίζοντας τὸν πόνο, τὴ χαρά, σὰν ἐκδήλωσι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς – νὰ τραγουδήσῃ... "Αν ὁ κόσμος ἔδινε τὴν ἀπαιτούμενη προσοχὴ στὸ τραγούδι σίνουρα θἄμαστε εὐτυχισμένοι...

» Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, εἶμαστε ζῶα, ἀνήμερα θεριά, κι' ἡ μουσικὴ μᾶς ἡλυκαίνει, μᾶς μερώνει... "Αξιος θαῤῥαμαστὴς εἶσθε κ. Χαιρόπουλε, μὰ πρὸς Θεοῦ ὄχι... γυναικόδαμαστής... Δὲν εἶν' ὁ ἔρωτας ἄεθρας μὲ φθογγόσημα... Οἱ γυναῖκες δὲν σᾶς ἀγαποῦν. Σὰν θαυμαζουν. "Οχι τόσο σὰν λογοτέχνη, γιατὶ ἐκεῖ ὑπερεῖτε κάπως (συγχωρῆστε μου τὴ γνώμη) μὰ σὰν ἄξιο συνθέτη, ποὺ ἂν δὲν εἶνε Βάγνερ μὲ μεταφυσικὲς ἀγωνίες, δὲν πάυει νάνε Χαιρόπουλος. δεμένος μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ζωὴ μὲ τὶς χαρὲς της, τὸν πόνο, τὶς μ'ζερίες καὶ – ἀλλοίμονο! – μὲ τὴν ἀναζήτησι κάποιου φευγάτου ἰδανικοῦ, ποὺ παίονει τὴν μορφὴ πότε γυναίκας, πότε κάποιου ἐξαίσιου ἀγῶνα, καὶ πότε μένει αὐτὴ ἡ ἀναζήτησι χωρὶς κανένα ἀντικείμενο... Αὐτοὶ εἶνε οἱ πιὸ τραγικοὶ ἥρωες. Ζητάνε, χωρὶς νὰ ξέρουν τί. Θὰ τοὺς συμβοὐλευα νὰ τραγουδήσουνε γιὰ ν' ἀλαφρώσουν: "Ἕνα τραγοὐδι τοῦ Χαισόπουλου ποὺ δὲν γράφτηκε ἀκόμα...

» Μὰ.. τὸ παράκανα. Παρασύρθηκα στὴ φλυαρία — σὰν γυναίκα ποὺ εἶμαι — κι' ἴσως στὴν αἰσθηματολογία — πάλι σὰν γυναίκα ποὺ εἶμαι... Ξέφυγα μάλιστα κι' ἀπ' τὸ σκοπὸ τοῦ γράμματός μου. (Οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν κανένα σκοπό, ἢ μᾶλλον ἔχουν ἕναν: Νὰ πεντοευτοῦν. Τίποτ' ἄλλο!).

» Θέλω νὰ καταλήξω πὼς οἱ γυναῖκες δὲν σᾶς ἀγαποῦν. Ὅμως ἐγὼ – νὰ πάρ' ἡ ὀργή – σᾶς... ἀγαπῶ!...

» Ἐλπίζοντας νὰ πάρω ἀπάντηση προτοῦ νεράσω.

Μιὰ φλύαρη

Υ.Γ. Μοῦ παραπονέθηκε μιὰ φίλη μου ποὺ σᾶς ἔγραψε στὸ «Ἐρωτικο Γραμματοκιβώτιο»: Γιατί ὀργεῖτε τόσο νὰ ἀπαντᾶτε; Θὰ μοῦ πῆτε: Πληθώρα ἐπιστολῶν κλπ. Ναί. Μὰ ἐσεῖς ἐξαφανιστήκατε τόσες ἑβδομάδες ἀπ' τὶς στῆλες τοῦ «Ε. Γ.». Ξέρετε τι σκέπτομαι; "Αν ὑποτεθῆ πὼς σᾶς ρωτῆση καμμιὰ ἂν πρέπει π. χ. νὰ κάνη παιδί, ὡσπου νὰ τῆς ἀπαντήσετε. τὸ παιδὶ θἄχη πάει... φαντάρος!

'Η ἴδια»

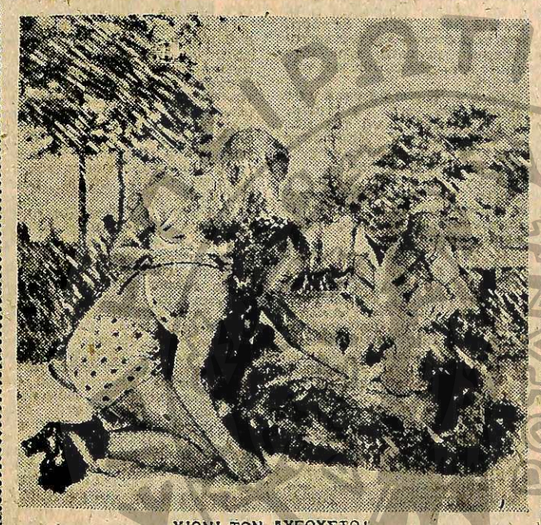
Ἀναδημοσίευσα ὁλόκληρο τὸ γράμμα. Αὐτὴ ποὺ τόγραψε ξέρει λεπτικὰ γερμανικά, γαλλικά, φιλολογία καὶ ἱστορία τῆς μουσικῆς. Ξέρει ἀκόμα νὰ σκέπτεται καὶ νὰ παρουσιάζη μ' ἕνα χαριτωμένα κακόπιστο διαλόγισμὸ τὰ πράγματα ὅπως θέλει νὰ εἶνε, κι' ὄχι ὅπως εἶνε πραγματικά: Τὸ τηλέφωνό μου δὲν τὸ δίνω γιὰ νὰ μοῦ... ἐκφράζουνε τὸν ἔρωτά τους τὰ κορίτσια, οὔτε τὴ διευθυνσί μου γιὰ νὰ παίρνω ραβασάκια. Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἐπιστολογράφοι μου – ἄντρες ἢ γυναῖκες – ποὺ μοῦ ζητοῦν ἕνα σωρὸ πράματα, ἀσχετα μὲ τὴ σελίδα αὐτὴ – νὰ τοὺς ἀκούσω στὸ τραγοὐδι, νὰ τοὺς βοηθήσω νὰ βροῦν δουλειά, ἢ, ἀκόμα νὰ τοὺς βοηθήσω καὶ οἰκονομικά! Σ' αὐτοὺς δίνω τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μου, τὸν ὁποῖον, ἄλλωστε, κι' ἂν ἀκόμα δὲν τὸν δώσω, τὸν παίρνει μόνος του ὁπόιος θέλει... ἀπὸ τὴ σελίδα 334 τοῦ τηλεφωνικοῦ καταλόγου... Ὅσο γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μου, τὴν ἔχω δώσει ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ ὅσους θέλουν τὸ βιβλίο μου ("Ἐκεῖνος– Ἐκείνη). Οἱ ἀναγνῶσταί μου δέ, βρήκανε δουλειὰ νὰ μοῦ γράφουνε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι μου, ὁ ἕνας γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ κάτι «ἐπειγόντως» γιὰ τὸ "Ε. ρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο», ὁ ἄλλος γιὰ νὰ... μὲ βρίσῃ ἐπειδὴ βάζω τοὺς μαθητὰς νὰ διαβάζουνε κι' ὄχι νὰ ἐρωτεύωνται τὶς συμμαθήτριές τους, ἡ τρίτη γιὰ νὰ μοῦ στειλη λουλούδια πατημένα σὲ φύλλα χαρτιοῦ κι' ἡ τετάρτη κάρτες τετραπλόωμες μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Εἶσαι!»... Καθὼς βλέπεις ἡ «φλύαρη» – ἐγὼ μᾶλλον νομίζω ὅτι εἶναι «ψλύαρος»– μιὰ γυναίκα, κι' ἂς μὲ συγχωρήσουν οἱ καλὲς μου ἀναγνῶστριες, δύσκολα μπορεῖ νὰ γράψῃ ἕνα τέταιο γράμμα...—ἡ δουλειὰ μου εἶχει ἀρκετὰ ἐνοχλητικὰ ἐπακολούθα, ὥστε νὰ μὴν ἀποτελῆ «ναρκισσισμὸ» ἡ θαῤῥευστημάρα μου. Θὰ ἤθελα νάξα τὴ «φλύαρη» μιὰ Τρίτη πωῒ, ὅταν ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Θησαυροῦ» ζητάει κι' ἄλλο μυθιστόρημα στὸ τηλέφωνο – τὸ ἀποστολέν τὸ... καταπὶς ἀδηφάγο τὸ τυπογραφεῖο! – κι' ὕστερα ἀπὸ τέσσερα ξενύχτια γιὰ τὸ γράψιμό του «Διαλόγου» τοῦ μυθιστορήματος, τοῦ Βερ'ερου καὶ τοῦ «Ἐρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου», ὕστερα ἀπὸ πρόβες τραγουδιῶν καὶ ἀπὸ ἐνορχηστρώσεις, τὸ κακόμοιρο τὸ κεφάλι τοῦ γράφοντος διστάζεται νὰ στυφῆ συμπληρωματικῶς... Τότε θἄθελα ἂν ἡ «φλύαρη». ἢ ὁποιοδήποτε ἀπ' αὐτὲς ποὺ νομίζουν ὅτι ἡ δουλειὰ μας εἶνε γλέντι, καὶ μοναδική μας προοπτικὴ εἶνε νὰ προκαλοῦμε καὶ νὰ δεχόμαστε ἐρωτόλογα δὲ θἀλλάζε ἀμέσως γνώμη...

Τὸ γράμμα ὅμως ποὺ δημοσιεύω σήμερα δείχνει διαφορετικὸν καὶ καλλιεργημένον ἄνθρωπο. Γιὰ τὴν μουσικὴ μου, εἰδικά, ἀποτελεῖ τὴν πιὸ κολακευτικὴ κριτική. Ἂς μὴ νομίστη ὅμως ὅτι τὸ δημοσίεψα γι' αὐτὸ – εἶχε καὶ τόσα ἐναντίον μου... Τὸ δημοσίευσα, πρῶτα γιατὶ ἦτανε καλογραμμένο, καὶ δεύτερο γιατὶ μοῦδωσε ἀφορμὴ νὰ πῶ στὶς ἀνερωτημένες τοῦ κυκλου μας : Πρὸς Θεοῦ! Μὴ μᾶς ἀγαπᾶτε! Ἀφιστε μας νὰ μουντζουρώνουμε χαρτιὰ ποὸς τέρψιν μας καὶ, τὸ πολὺ πολύ, λυπηθῆτε μας...

Ι. Β. Ραϋμόνδον: Ἡ «κοινωνικὴ διαφορὰ» δὲν παίζει μεγάλο ρόλο, ὅσο ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας σας : Αὐτὰ τὰ τρία χρόνια ποὺχει περισσότερα ἡ ἀγαπημένη σας, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ συζυνικῆς συμβιώσεως θὰ γίνουν ἐφιάλται σας. Διότι ἐκείνη θὰ εἶνε γρηά, στὰν ἐσεῖς θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ εἶστε κατσονάτος! Ἂς δἀπηρθῆ λοιπὸν ἡ «ἐρωτικὴ φιλία» σας, κι' ἂς μὴ μεταβληθῆ σέ... φιλικὸν ἔρωτα !

«"Ατυχον 713». Ἐνταῦθα: Στὸ ὑπ' ἀριθ. 440 τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀπάντησα, γράφετε στὴ «Μικρὴ Ἐρωτευμένη»: «Πῶς ἐτοι ἐξαφνα ὁ ἀγαπημένος σας ἔπαψε νὰ δίνη σημεῖα ζωῆς; Μήπως τὸν προσβάλατε; Μήπως ὑπάρχει καμμιὰ καινούργια περιπέτεια στὴ ζωή του;» «Λοιπὸν κ. Χαιρόπουλε», συνεχίζετε, «λόγω τοῦ ὅτι μοῦ εἶχε πῆ προηγουμένως τὸ ψευδώνυμό της ἡ Μικρὴ Ἐρωτευμένη. σᾶς ἁπλῶ ὅτι τυχάνω ὁ ὑποφαινόμενος ὁ ἀγαπημένος της! Εἶμαι 18 ἐτῶν, ὕψος 1.88, βάρος 98 κιλὰ ζαρθος καὶ ὁμοφος». Χαίω πολὺ ἀναπτέ μου!... Ὦστε, 98 κιλά: Καὶ φαίνεστε τόσο ἐλαφρός...

«Κάτια Ε.»: Μοῦ γράφετε μὲ μολύβι, διότι «βρίσκεστε σχολείο», καὶ μὲ μολύβι πολὺ ἀχνό. "Αν ποσπαθοῦσα νὰ

ΧΙΟΝΙ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ!

Θέλοντας νὰ προσφέρουν μιὰ ἀσυνήθιστη διασκέδασι στοὺς προσκεκλημένους των, ἡ σοπρανο τῆς "Οπερας τῆς Ν. Υόρκης Μόνα Πάουλη κι' ὁ σύζυνός της Ντὴν Χόλτ ἀπεθύνθησαν σ' ἕνα ἐργοστάσιο τεχνητῆς ψύξεως, τὸ ὁποῖο μὲ εἰδικὲς ἐκφενδονιστικὲς συσκευὲς καὶ μὲ τριμμένο πάγο, κατώρθωσε νὰ σκεπάσῃ μὲ χιόνι ἕνα τμῆμα τοῦ πάρκου των, στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Πάνω στὸ τεχνητὸ αὐτὸ χιόνι, ἡ εὔθυμη συντροφιὰ ἀπήλαυσε μὲ τὴν καρδιὰ της διάφορα χειμωνιάτικα παιγνίδια καὶ σπορ. Ἀπὸ τότε, μιμήθηκαν τὴν ἰδέα κι' ἄλλοι πλούσιοι Νεοϋορκέζοι. Ἡ ἀσυνήθιστη αὐτὴ διασκέδασι στοιχίζει... μόλις 1.000 δολλάρια!

διαβάσω τί γράφετε, θὰ ἔβλαπτα τὰ μάτια μου καὶ θὰ παρέβαινα τὴν ἀρχή μου: Δὲν ἀπαντῶ σὲ ἐρωτευμένους μαθητάς, ποὺ γράφουν μάλιστα τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος γράμματα γιὰ τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο»!...

«Ἰδεαλιστήν»: Καὶ γιὰ σᾶς ἰσχύουν τὰ ἴδια μὲ τὴν παραπάνω — ἐκτὸς τῶν παρατηρήσεων γιὰ τὸ μολύβι... Διαμαρτύρεστε: «Γιατί ἀγανακτεῖτε μὲ τοὺς μαθητικοὺς ἔρωτες, καὶ μεταχειρίζεστε πάντα στὰ μυθιστορήματά σας τὴν ἔκφραση «σὰν ἐρωτευμένος μαθητής»; Λοιπόν, θὰ προσθέτω ἀλλοτε: «Σὰν κακῶς ἐρωτευμένος μαθητής», κι' ἔτσι θὰ ἡσυχάσουμε!

«Κ. Δ.» καὶ «Γ. Α.» (δυὸ ἐρωτευμένους στρατιῶτας τοῦ μετώπου). Λιτόχωρον. Ἀγαπᾶτε δυὸ βλαχοπούλες τοῦ Ὀλύμπου καὶ προσθέτετε: «Ἀλλά, τί τὸ ὄφελος; Εἶν' εὐκολώτερο νὰ γίνῃ κανεὶς κατακτητὴς τῆς Ἀλβανίας ἢ καὶ ὅλης τῆς Ἰταλικῆς Αὐτοκρατορίας παρὰ τῆς καρδιᾶς μιᾶς Ἑλληνίδας Βλαχοπούλας...» Ἀλλοίμονο στὶς βλαχοπούλες μας, ἂν εἴχανε τὰ σεβαστὰ ἐρείσματα τοῦ Μπενίτο Μουσσολίνι!... Στὸ ὡραῖο ἑλληνικὸ βουνό, δίπλα στὸ θυμάρι καὶ στὸ σκίνο ὁ «πολιτισμὸς» τῶν πόλεων ἀδρανεῖ καὶ ὅποιος Ἀθηναῖος θελήσῃ νὰ μεταφέρῃ στὸ κρυστάλλινο ὑπαίθρο ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς πρωτευούσης,... πιπάει στὴν πήτα! Μὲ ρωτᾶτε πῶς μποροῦνε νὰ κατακτηθοῦν οἱ βλαχοπούλες. Σᾶς ἀπαντῶ: Μ' ἕναν τρόπο ποὺ τὸν ἀποφεύγουν συνηθέστατα οἱ κακομαθημένοι Ἀθηναῖοι: μὲ τὸ στεφάνι!

«Μιὰ πονεμένη καρδιά»: Εἴσαστε μαθήτρια, ἀγαπήσατε τὸ φίλο μιᾶς συμμαθητρίας σας, κλπ. Ξαναγράψτε μου ἀφοῦ πάρετε — ἂν πάρετε ποτέ... — τὸ δίπλωμά σας!

«Πτωχὸν ἐρωτευμένον», Θεσσαλονίκη: Ἡ ἀγαπημένη σας δέχτηκε νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν, ὕστερα ὅμως σᾶς τὴν πῆρε πίσω ὁ πατέρας της. Κι' ὅταν ζητήσατε νὰ τὴν ἀρραβωνιαστῆτε, σᾶς ἀπήντησε ὅτι «θὰ πάρῃ ἕναν ἄλλον πλούσιον»... Ἡ ντροπὴ εἶνε δική της, ἐφ' ὅσον ἔκανε τόσα, καὶ δὲν ἐδέχτηκε τὴν ἐπανόρθωσι ποὺ τῆς προσφέρατε. Ξεχάστε την.

«Ἀπελπισμένη»: Ὁ σεβάσμιος ἀγαπημένος σας δὲν εἶνε σοβαρὸς ἄνθρωπος. Αὐτὴ ἡ ἀλλοπρόσαλλος στάσις ταιριάζει μᾶλλον σ' ἕνα μαθητή. Ἀφοῦ εἶνε, λέτε, ἐπιστήμων σοβαρὸς καὶ ὑποφέρει τόσο στὸ γάμο του, πρέπει νὰ φερθῇ μὲ ἀποφασιστικότητα. Ἐπὶ τέλους, σᾶς χρωστάει τὴ λῆξι ὅλης αὐτῆς τῆς ἐκκρεμμότητος, ποὺ εἶνε ἀποκλειστικὰ εἰς βάρος σας. Αὐτὸς τί κάνει; Σὲ ἡλικία ποὺ ἄλλοι πίνουνε χαμομῆλι, αὐτὸς φόρεσε φτερὰ καὶ πετάει σὰν ἐρωτιδεύς... Κρατῆστε σθεναρὴ στάσι μόνον ἔτσι ἴσως κερδίσετε.

«Χαρούμενον νέον»: Εἶστε, γράφετε, ἕνας ἁπλὸς νέος ποὺ ἡ μόνη σκέψις σας εἶνε τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ μόνη ἀδυναμία σας τὸ ποδόσφαιρον. Ἀπομακρύνετε ἐπιμόνως τὰ κορίτσια ποὺ σᾶς πλευδίζουν ἐρωτικῶς, διότι φρονεῖτε ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη ὁ καιρὸς σας γιὰ σοβαρὸν ἔρωτα. Ἔχετε ἀπολύτως δίκιο. Τελειώστε μὲ τὸ καλὸ τὸ Πολυτεχνεῖο, καὶ τότε, ὅταν πιὰ δὲ θὰ βλέπετε σὰ μπάλλες τοῦ φούτμπὸλ τὶς καρδιὲς τῶν γυναικῶν, ἀποφασίζετε ν' ἀγαπήσετε...

«Ἀπιστη»: Ὄχι, δὲν εἴσαστε «μοιραία» κι' «ἀκαρδη», καὶ «σκληρή», ὅπως γράφετε εἴσαστε ἕνα μικρὸ κακομαθημένο πλάσμα, ποὺ ἔπεσε στὰ πολὺ μαλακὰ μιᾶς ἀγάπης παθολογικῆς — αὐτῆς τῆς ἀγάπης ποὺ νοιώθει ὁ ἄντρας σας γιὰ σᾶς... Κι' ἐσεῖς τὸν πληρώνετε ἔτσι... Ἂν ἤσαστε ὅμως διεστραμμένος τύπος, ὅπως ἐπιμένετε νὰ μοῦ φανερωθῆτε στὸ κυνικώτατο γράμμα σας δὲ θ' ἀφήνατε νὰ σᾶς ξεφεύγουνε ποῦ καὶ ποῦ οἱ τύψεις... Ἀκοῦστε: Κάνετε μιὰ φριχτὴ πρᾶξι! Συνέλθετε στὰ μαθῆσε τὴν. Συλλογιστῆτε τὸ ἀγγελοῦδι σας, σκεφτῆτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν σπρώχνετε στὴ ντροπὴ καὶ στὴν καταστροφή. Διαβάστε τὶς γραμμές μου στὸ συνένοχό σας' ἂν εἶνε «λογοτέχνης» ὅπως λέτε, ἂν ἔχη ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ κι' εὐαισθησίας, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ μείνετε ἄνθρωπος...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πεταλουδίτσες τῆς νύχτας

«Μὲ μεγάλο πόνο διαβάζω τὶς συμβουλὲς ποὺ δίνετε σ' αὐτὴ τὴ σελίδα. Ἂν πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ὑπῆρχε τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο», ἴσως νὰ μὴν ἤμουν σήμερα μιὰ «πεταλουδίτσα τῆς νύχτας...»

Καὶ συνεχίζει μὲ τὸ ἴδιο παράπονο τὰ βασανιστικὰ καὶ τοὺς καϋμοὺς ἡ «Πεταλουδίτσα τῆς νύχτας», ποὺ δὲν εἶχε κανένα νὰ τῆς δώσῃ μιὰ συμβουλή. Ὀρφανὴ φτωχή, χωρὶς καμμιὰ ὑποστήριξι, προσπάθησε νὰ ὑπερπηδήσῃ ὅλους τοὺς κινδύνους, μὰ στὸ τέλος δὲν τὰ κατώρθωσε. Παρασύρθηκε καὶ σήμερα κλαίει πάνω στὰ ἐρείπια τῆς δυστυχισμένης της ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς της. Φτωχὴ κόρη, Πάντα εἶνε καιρὸς γιὰ τὴν ἐπανόρθωσι ἑνὸς κακοῦ. Προσπάθησε καὶ θὰ τὸ πετύχῃς καὶ θὰ βρῇς τὴ γαλήνη.

Ματωμένη Ἀθῆδα Ρ. Ω.: Λυπήθηκα πολύ, μικρούλα μου, γιὰ τὸ περιστατικό σου. Παρηγορήσου. Δὲν εἶσαι ἡ μόνη. Τὸ καλλίτερο ποὺ ἐχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ τὰ πῇς μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἀρραβωνιαστικό σου, ὁ ὁποῖος ἂν εἶνε λογικὸς καὶ σὲ ἀγαπᾶ, θὰ λάθῃ ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἐλαφυντικά.

Στ. Ἀγγ.: Τίποτα δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς, μικρούλα μου. Σ' ἀγαπᾶ. Δὲν θὰ σὲ ξεχάσῃ. Γράφε του συχνὰ καὶ νὰ μεταχειρίζεσαι πάντοτε τὴν ἴδια τακτική: τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγένεια.

Δειλὸν Ἐρωτευμένο: Τὸ βλέπω ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ μὴ βιασθῆτε νὰ τῆς κάνετε ἐξομολόγησι. Κερδίσετε πρῶτα τὴν ἐμπιστοσύνη της. Ὁ καιρὸς θὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Καλὸν Ἀγρό, Δράμα: Διαβάστε τὶς συμβουλὲς ποὺ δίνω παραπάνω στὸν «Δειλὸ Ἐρωτευμένο» καὶ συμμορφωθῆτε καὶ σεῖς σχετικῶς.

Ν. Π. Σ.: Ἀφοῦ μὲ τὸ περισστατικό ποὺ σᾶς συνέβη γνωρίσατε καλλίτερα πρόσωπα καὶ πράγματα τότε τί ἐπιμένετε;

Σάλλα: Οὔτε τὰ ὀνόματα ζέρουμε, οὔτε τὶς διευθύνσεις ἐκείνων ποὺ μᾶς γράφουν στὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο». Εἶνε πολὺ συγκινητικὴ ἡ ἱστορία τῆς σταδιοδρομίας σας καὶ σᾶς συγχαίρω.

Τελειόφοιτην: Ἔδωσα τὴ διεύθυνσί σας σὲ 2-3 τελειοφοίτους.

Ἀμοιρη Ὀρφανή: Σὲ λυποῦμαι πολύ, μικρούλα μου. Ἔτσι συνήθως συμβαίνει μὲ τοὺς ἀστατους καὶ ἐπιπόλαιους χαρακτῆρες. Προσπάθησε νὰ ξεχάσετε. Ὁ μεγάλος πόνος θὰ σᾶς κατασταλάξῃ τὴ ζωή.

Τρελλὴ Πουλακιδίτσα: Εἶσθε ἀρκετὰ λογικὴ κι' ἐκεῖνος πολὺ ἔξυπνος. Μπορεῖτε εὔκολα νὰ συνεννοηθῆτε, ἀφοῦ ὁ ἕνας ἀγαπᾶ τὸν ἄλλο. Κι' ἔτσι μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία θὰ μιλᾶτε καὶ γιὰ τὰ οἰκονομικά σας ζητήματα. Προπάντων ὅμως εἰλικρίνεια στὶς ἐξηγήσεις σας.

Ραντεβουίστρια: Ἐχετε δίκηο ν' ἀνυπομονῆτε. Ἔχω ἀπαντήσει. Παίρνουν ὅμως ὅλα τὴ σειρά τους. Χιλιάδες γράμματα φθάνουν στὰ γραφεῖα μας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ δημοσιεύσωμε ὅλα. Περιμένετε.

Πράσινα Μάτια Π. Γ. Δ.: Ἡ βιασύνη συνήθως καταστρέφει πολλὰ ὡραῖα πράγματα. Ἀρκεσθῆτε πρὸς τὸ παρὸν σὲ μιὰ καλὴ φιλία.

Ἀνυπόμονη Μικρούλα: Προβλέπω ὅτι θὰ τὰ κάνετε θάλασσα. Πέστε στὸν Π. νὰ σᾶς ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα σας. Ἂν δεχθῇ λύεται ἡ ἀμφιβολία σας. Ἂν δὲν δεχθῇ, τότε ἐγκαταλείψετε καὶ τὸν Α καὶ τὸν Π.

Ἐλεύθερη Σκλαβωμένη Ν.: Δὲν βλέπω τὸ μέλλον σου νὰ βρίσκεται σὲ σταθερὸ δρόμο μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα ποὺ θὰ σὲ κάνουν δυστυχισμένη. Νομίζω πὼς ὅσο εἶνε καιρὸς ἀκόμη γιὰ τὸν ἀποφυγῆς καὶ ἀφοῦ ἔχεις νοῦν καὶ πείραν κανόνισε τὴ ζωή σου ἀνεπηρέαστη, δίχως ἀρρωστιάρικα αἰσθήματα. Εἶμαι βεβαία ὅτι σύντομα θὰ βρεθῇ κάποιος στὸ δρόμο σου ποὺ θὰ ἐκτιμήσει τὰ προτερήματά σου.

Ρίτα Πονεμένη: Ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δώσω, εἶνε ν' ἀκούσετε τοὺς γονεῖς σας, ὄχι μόνον ἀπὸ καθῆκον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ λογικὴ πρὸς τὰ πράγματα. Ὁ γάμος δὲν εἶνε μιὰ κούκλα, ποὺ στὸ κάτω κάτω, ἂν δὲν μᾶς ἀρέσῃ τὴν πετᾶμε. Ὁ γάμος εἶνε κάτι ἱερὸ καὶ στὰ 19 σας χρόνια δὲν μπορεῖτε νὰ ζέρετε ἀκόμη ὅσα ζέρουν οἱ γονεῖς σας.

Ἀνθισμένο γιασεμί Κ. Μ.: Πολὺ καλὰ ἀρχίσατε μὲ τὸ τηλέφωνο. Δείχτε του τὴ φιλία σας καὶ ἂν δῆτε ὅτι θὰ τὴν σεβασθῇ, τότε θὰ μπορέσετε νὰ ἐξηγηθῆτε καλύτερα.

Μ; Σ. Γ. Π. Τερέλα: Ὁποιος ἀγαπᾶ πραγματικὰ οὔτε βρίζει οὔτε χτυπᾶ τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο. Ἀμφιβάλλω, λοιπόν, ἂν σᾶς ἀγαπᾶ. Ἀπομακρυνθῆτε ὅσο εἶνε καιρὸς γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσετε ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ἀγάπη που δὲν ἐσβυσε, Κ. Λ.: Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρακαλᾶτε νὰ σᾶς ἀγαπήσουν. Ἂν εἴχατε ἕναν ἄτυχον ἔρωτα προσπαθῆστε νὰ τὸν ξεχάσετε. Ἐξ ἄλλου εἴστε μόνον 17 χρονῶν καὶ ἔχετε ἕνα πατέρα ποὺ σᾶς ὑπεραγαπᾶ καὶ σᾶς καμαρώνει καὶ δύο ἀδελφάκια. Γυρίστε, κυττάχτε τους καὶ λησμονήσετε τὸν περαστικὸ πρῶτο αὐτὸν ἔρωτα τῆς ζωῆς σας.

Κάποια: Δὲν εἶνε ὅλα ὕλη μόνον. Ἀπόδειξις ἡ καλὴ καὶ ἀγνὴ φιλία ποὺ ἔχεις μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἐδῶ καὶ 6 χρόνια. Ὑπάρχουν πολλὲς τέτοιες φιλίες οἱ ὁποίες διακόπτονται γιὰ λόγους σκοπιμότητος, ὅταν βρεθῇ κανείς, ὅπως βρεθήκατε σεῖς μπροστὰ σὲ μιὰ πρότασί γάμου. Καλὰ κάνατε ποὺ τοῦ τὸ εἴπατε, γιατὶ ἔτσι τὸν βολιδοσκοπήσατε. Ἄσχημα πάλι κάνατε ποὺ διώξατε μιὰν εὐκαιρία. Μὴν τὸ ξανακάνετε. Προσέχετε ὅμως μὴν ἐκτεθῆτε λόγῳ τῶν φιλικῶν σας σχέσεων μὲ τὸν κύριο αὐτό. Ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ κρίνῃ οὔτε νὰ καταλάβῃ τὰ ἀγνὰ αἰσθήματα.

Μικρὴ Ἐλπίδα, Χ.Δ.: Ἀπὸ τότε πέρασαν 3 χρόνια. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἐξηγηθῆτε γιὰ τὸ μέλλον; Ἂν ἡ φιλία σταυάτησε ἕως ἐδῶ, μὴν ἐπιμένετε. Κυττάζετε καὶ τὸ μέλλον σας.

Β. Θ. 73: Τὰ λόγια σας γιὰ τὴ βαθειὰ ἀγάπη σας πρὸς τὴ Ρίτα εἶνε πολὺ συγκινητικά. Γιατὶ ὅμως νὰ ὑποφέρετε τόσο πολύ; Πρέπει νὰ βάλετε καλὰ στὸ μυαλό σας ὅτι μιὰ μέρα θὰ γίνετε ἐντελῶς καλὰ καὶ τότε θὰ μπορέσετε νὰ πάρετε γυναίκα σας τὴν ἀγαπημένη σας. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ βάλετε πεῖσμα, νὰ γίνετε καλὰ καὶ θὰ γίνετε.

Μέρλουστ: Δὲν ἔλαβα γράμμα σας ἀκόμη. Περιμένω.

Γιασεμί Ο.: Κατάλαβα πολὺ καλά, μικρούλα μου, τὰ αἰσθήματά σου. Ἔχεις εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ καλὴ ἀνατροφή. Ὄχι. Ἡ ἀγάπη δὲν ἦρθε ἀκόμα. Αὐτὸ ποὺ νοιώθεις εἶνε μιὰ μεγάλη φιλία καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν διατηρήσῃς. Ἴσως μὲ τὸν καιρὸ ἡ φιλία νὰ γίνῃ ἀγάπη. Πότε ὅμως; Ὅταν ἐνηλικιωθῆτε καὶ ὡριμάσετε. Ἀφῆστε λοιπὸν, τὸν κόσμο νὰ λέῃ.

Ρολάνδος 320: Καὶ τὸ ἕνα καλὸ καὶ τὸ ἄλλο καλλίτερο. Ὁ πατέρας θὰ ἐέλνα νὰ σᾶς δῇ ἀποκατεστημένο, ὅπως πρέπει ἡ καρδιά του, κι ἐσεῖς θέλετε νὰ ζήσετε σύμφωνα μὲ τὶς περιοθήσεις σας Δυστυχῶς ἡ κοινωνία μας ἐλεεινολογεῖ ὅταν ἀποφασίσωμε νὰ πάρωμε μιὰ γυναίκα παρασιστρατημένη. Τὸ ζήτημά σας εἶνε τόσο ἀσαφὲς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ δώσω μιὰ ὑπεύθυνη συμβουλή. Ζυγίστε τα ὅλα, ἀποφασίσετε κι' ὁ Θεὸς μαζί σας.

Σπετσιακὸ Ἀγριολούλουδο: Εἴσαστε ἕνα κοριτσάκι 16 χρονῶν. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένετε ἐπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια. Ἔχετε μπροστά σας τὴ ζωὴ καὶ ὁπωσδήποτε θὰ ἀναπόσετε ἐκεῖνον ποὺ θὰ παντρευθῆτε.

Σπετσιακὸ Ἀγριοκάτσικο: Νὰ κρατήσετε τὴ θέσι σας καὶ ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμή, κι' ἂν σᾶς ἀγαπᾶ πραγματικὰ τότε θὰ τὸ δείξῃ μόνος του. Νἄχετε, λοιπόν ὑπομονή.

Δακρυσμένο χαμόγελο: Μιὰ παιδικὴ ἀγάπη δὲν εἶνε πραγματικὴ ἀγάπη. Τὰ χρόνια θὰ σᾶς δείξουν πόσο ἄδικα ὑποφέρετε καὶ θὰ χαμογελᾶτε τότε μὲ τὸ παιδικὸ αὐτὸ αἴσθημά σας. Μὴν παρασύρεστε λοιπὸν καὶ βασανιζόσαστε ἄδικα.

Σ.Ο.Σ., Η.Δ.Κ.: Αὐτὰ λέγονται παιχνίδια τῆς ἀγάπης. Ὅταν παντρευθῆτε ὅλα αὐτὰ θὰ ἐξαφανισθοῦν. Καὶ ζέρετε γιατί; Γιατὶ εἴσθε εὐγενικὸς καὶ ζέρετε νὰ φέρεσθε σὲ μιὰ γυναίκα μὲ σεβασμό.

Ἀπάχην: Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς τὸ πῆτε. Μιὰ ἐξήγησις θὰ σᾶς πλησιάσῃ περισσότερο τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κι' ἐκεῖνη σᾶς ἀγαπᾶ.

Μαραμένο Ἀγριολούλουδο Λακωνίας: Δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀγαπᾶ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἐνδιαφέρεται τόσο λίγο γιὰ σᾶς. Ἂν σᾶς ἀγαποῦσε τὸν καιρὸ ποὺ ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆτε, θὰ ἐρχόταν ὁ ἴδιος σπίτι σας νὰ σᾶς ζητήσῃ. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι κάποιο κουφὸ σκοπὸ ἐπιδιώκει. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ τὸν ἀποφύγετε.

Ἀναστατωμένη καρδιὰ ἢ φτωχὸ Παιδί, Πειραιᾶ: Νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι σὲ ὅλα τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω, ἀπαντῶ ἀμέσως. Εἶνε ὅμως ζήτημα χώρου γιατὶ κατὰ χιλιάδας καταφθάνουν τὰ γράμματα στὸ γραφεῖο μας. Ἂν δὲν δημοσιεύθηκε ἀκόμα ἡ ἀπάντησίς μου θὰ δημοσιευθῇ. Δὲν θέλουμε πάντως νὰ ἀδικήσουμε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Μαῦρον Μαυρομάτην 20: Ὄχι. Εἶσθε τόσο εὐγενικός, ποὺ δὲν θὰ θελήσετε ποτὲ νὰ πληγώσετε τὴν καρδιὰ τοῦ φίλου σας. Εἶνε ὅμως ἀπαραίτητο νὰ τοῦ γράψετε, νὰ τοῦ ἐκθέσετε τὴν κατάστασι καὶ νὰ τῆς τὸ δείξετε τὸ γράμμα. Πάλι μαζί της, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησί του, θὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι

ΜΙΡΑΝΤΑ

Μάσκες ἀπὸ φροῦτα

ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ καὶ τὰ φροῦτα περιέχουν χημικὲς οὐσίες ποὺ εἶνε πολὺ ὠφέλιμες στὸ δέρμα μας. Γι' αὐτό, χρησιμοποιήθηκαν ἀνέκαθεν ὡς καλλυντικὰ καὶ σὲ παλαιοτέραν ἐποχή, ὅταν δὲν ὑπῆρχαν οἱ κρέμες, οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ κτλ., ποὺ κυκλοφοροῦν σήμερα στὸ ἐμπόριο, οἱ γυναῖκες κατέφευγαν στὰ διάφορα φυτικὰ προϊόντα γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ὁροσερότητα καὶ τὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου των.

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη, χάρις στὶς πολυπλόκες ἀναλύσεις της, ἐπιβεβαίωσε τὴ μεγάλη θεραπευτικὴ ἀξία ποὺ ἔχουν γιὰ τὸ δέρμα οἱ χυμοὶ διαφόρων χορταρικῶν καὶ φρούτων. Ἔτσι, παρασκευάσθηκαν οἱ διάφοροι θρεπτικοὶ προστατευτικοὶ ἢ μαλακτικοὶ χυμοί καὶ οἱ κρέμες, ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τὸ ἀγγοῦρι, τὸ καρότο τὸ μαρούλι κτλ.

Τὸ πρόβλημα τῶν καλλυντικῶν θὰ μποροῦσε ἔτσι νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶχε λυθῇ πιά.

Ἀλλ' οἱ νεώτερες ἔρευνες ἐμετρίασαν τοὺς πρώτους ἐνθουσιασμούς. Γιατὶ ἐγκριβώθηκε ὅτι τὰ καλλυντικὰ ποὺ εἶχαν ὡς βάσι αὐτοὺς τοὺς χυμοὺς ἦσαν πολὺ περιωρισμένης ἀξίας καὶ ἀναφισβήτητο κατώτερης ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ φυτικὰ προϊόντα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὴν παρασκευή των.

Ἔτσι, οἱ εἰδικοὶ τῶν ἰνστιτούτων καλλονῆς, τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική, ἀρχισαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ χημικὰ αὐτὰ παρασκευάσματα καὶ νὰ συμβουλεύουν τὴν ἐπιστροφὴ στὸ ἁπλὸ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ γιαγιάδες μας.

Ἡ φύσις μᾶς παρέχει εὐτυχῶς σὲ μεγάλη ἀφθονία καὶ ποικιλία τὰ κατάλληλα γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ προϊόντα. Μία γυναῖκα ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν καλλονή της, θὰ πρέπῃ νὰ καταφεύγῃ ὅσο μποροῦ συχνότερα σ' αὐτὰ καὶ ν' ἀποφεύγῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο τὰ διάφορα βιομηχανικὰ καλλυντικά, ἰδίως μάλιστα ὅταν δὲν εἶνε βεβαία γιὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀξία τους.

Νὰ μερικὲς μάσκες ἀπὸ φυσικὰ προϊόντα ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε στὴν ἐποχὴ του τὸ καθένα. Μιὰς ὥρας ἐφαρμογὴ εἶνε ἀρκετή. Μὴν τὴν ἀφήνετε ὅλη τὴ νύχτα. Γιατὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ χορταρικοῦ ἢ τοῦ φρούτου μὲ τὸ δέρμα σας μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ νὰ μαραθῇ καὶ νὰ χαλάσῃ. Καὶ τότε ἀντὶ νὰ καλὸ θὰ σᾶς κάμῃ κακό. Φυσικά, θὰ μείνετε ξαπλωμένη ὅσο ἔχετε τὴ μάσκα στὸ πρόσωπό σας. Ἕνα κομμάτι «σελοφὰν» θὰ προστατεύσῃ τὰ σεντόνια καὶ τὰ μαξιλάρια σας ἀπὸ τοὺς χυμοὺς ποὺ μπορεῖ νὰ τρέξουν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πολυσκοτίζετε τὸ κεφάλι σας γιὰ νὰ βρῆτε ποιὰ κρέμα σᾶς ταιριάζει ἢ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ προλάβετε τὶς ρυτίδες, ἢ, τέλος πάντων, θὰ δώσετε στὸ πρόσωπό σας τὴ δροσιὰ καὶ τὴ λάμψι τῆς νεότητος καὶ τῆς φρεσκάδας, ποὺ τόσον ἐπιθυμεῖτε. Πέντε ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ φυτικοῦ βασιλείου θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν ὅσοι τὸ θέλουν. Τὰ προϊόντα αὐτὰ εἶνε: τὸ λεμόνι τὸ καρότο τὸ ἀγγοῦρι, τὸ μαρούλι καὶ τὸ καρπούζι.

Νὰ πῶς θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ καθένα ἀπ' αὐτά:

Θὰ κόψετε τὸ λεμόνι καὶ τὸ ἀγγοῦρι σὲ λεπτὲς φέτες. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ νιὰ τὸ καρότο. Ὅσο γιὰ τὸ καρπούζι, οἱ φέτες θὰ εἶνε παχύτερες. Τὶς φέτες αὐτὲς θὰ τὶς καθαρίσετε ἀπὸ τὰ κουκούτσια τους. Τέλος, προκειμένου γιὰ τὸ μαρούλι, θὰ χωρίσετε ἕνα - ἕνα τὰ φύλλα του καὶ θὰ τὰ πλύνετε καλά.

1) Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὰ καρότο. Τὸ πολύτιμο αὐτὸ χορταρικὸ περιέχει μιὰ οὐσία, τὴν καροττίνη, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ «σφίγγῃ» τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προλαμβάνει τὴ χαλάρωσι τῶν ἱστῶν καὶ ἐμποδίζει τὸ σχηματισμὸ ρυτίδων. Τὸ καρότο λοιπὸν, θὰ σᾶς ξαναδώσῃ τὴ φρεσκάδα στὸ πρόσωπό σας.

2 Ὅταν εἴσαστε κουρασμένη, ὅταν τὸ πρόσωπό σας εἶνε «ξανανιωμένο» ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἢ ὅταν ὁ ἀέρας καὶ ἡ σκόνη ἔχουν κάμει τὸ δέρμα σας "ἄγριο", χρησιμοποιῆστε χωρὶς διαταγμὸ τὸ μαρούλι. Τὸ ὑπόνο ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ κάμετε θὰ εἶνε νὰ κόψετε μερικὰ φύλλα νὰ τὰ πλύνετε προσεκτικὰ καὶ νὰ σκεπάσετε μ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό σας. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ π

ΤΑ „ΚΟΡΑΚΙΑ„ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Οἱ θηριώδεις Κινέζοι εὐνοῦχοι

Η πριγκήπισσα Ντέο Λίνγκ, ἄλλοτε πρώτη Κυρία τῶν Τιμῶν τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Κίνας Τζοῦ Χσί, ἀπ' τὸ 1903 ὡς τὸ 1905, ἔχει γράψει ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Δυὸ χρόνια στὴν Ἀπηγορευμένη Πόλη». Μέσα σ' αὐτὸ λιπὸν τὸ βιβλίο κάνει πολὺ λόγο γιὰ τοὺς εὐνούχους τῆς κινεζικῆς Αὐλῆς. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Ἀμερικανὸς «σινολόγος» Μπούρκς, ἐπισκέφθηκε τελευταίως τὴν Κίνα, πῆγε νὰ ἰδῆ τὴν πριγκήπισσα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συμπληρωματικὲς πληροφορίες.

Περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Μπούρκς δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ τὴ συζήτησι. Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ ἕνα τόσο λεπτὸ θέμα μὲ μιὰ γυναίκα, καὶ μάλιστα μιὰ πριγκήπισσα, ἔστω καὶ ἠλικιωμένη... Ἐκείνη ὅμως τὸν διευκόλυνε, λέγοντάς του ἁπλᾶ μετὰ τὶς τυπικὲς φιλοφρονήσεις:

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἀνυπομονεῖτε νὰ μὲ ρωτήσετε γιὰ τοὺς εὐνούχους... Δὲν ξέρετε λοιπὸν ὅτι στὴν Κίνα ἐπιτρέπονται ὅλα τὰ θέματα συζητήσεως;

Καὶ τοῦ διηγήθηκε πράγματα περιεργότατα καταπληκτικά...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν Κυρία τῶν Τιμῶν, ὑπῆρχαν 3.500 εὐνοῦχοι στὴν Ἀπηγορευμένη Πόλι καὶ στὸ Θερινὸ Ἀνάκτορο. Χρησίμευαν ὡς... καμαριέρες στὶς κυρίες τῆς Αὐλῆς, γιατὶ ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις γυναικῶν ὑπηρετριῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ μόνος ἄρτιος ἄνδρας, ποὺ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μείνῃ μέσα στὸν ἀνακτορικὸ περίβολο, ἀφοῦ ἔκλειναν τὶς πύλες του μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἐγχείρησι στὴν ὁποία ὑπέβαλλαν τοὺς εὐνούχους, τοὺς ἀφαιροῦσε ὁλόκληρο τὸν ἀνδρισμό τους. Κι' αὐτὸ τοὺς μετέβαλλε σὲ κτῆνη. Ἀντίθετα πρὸς τὴ γενικὴ αὐτίληψι ὅτι ἡ στείρωσις εἶνε μέσον θεραπείας τῶν ἐγκληματικῶν τύπων, οἱ εὐνοῦχοι ἦσαν ὅλοι ἀπίστευτα σκληροί!

Τοὺς εἶχαν ἐπονομάσει «κοράκια», ἐξ αἰτίας τῆς στριγγῆς φωνῆς των. Αὐτὸ δὲ τοὺς ἔκανε νὰ λυσσοῦν. Γιὰ νὰ ξεθυμάνουν λοιπόν, ἔπιαναν μὲ παγίδες ζωντανὰ κοράκια — ποὺ ἦσαν πολυάριθμα στὴν Ἀπηγορευμένη Πόλι — καὶ τὰ ἔδεναν σὲ ρουκέττες, τὶς ὁποῖες ἄναβαν, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα τῶν δυστυχισμένων πουλιῶν ποὺ κατασπαράζονταν στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς ρουκέττας.

Κι' ὅμως οἱ κακοῦργοι αὐτοί παρ' ὅλη τὴ φυσικὴ ἀναπηρία τους εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παντρεύτοῦν μὲ ὑπηρέτριες τῆς Αὐλῆς! Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ τί ὑπέφεραν, τότε τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα... Πήγαιναν συχνὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πριγκήπισσα Ντέο Λίνγκ, τρομοκρατημένες, ξετρελλαμένες, ἀπελπισμένες, καὶ τὴ ρωτοῦσαν μὲ ἀπόγνωσι τί νὰ κάνουν. Τῆς ἔδειχναν τὸ σῶμα τους, γεμάτο πληγές, δαγκωματιὲς κάποτε δὲ καὶ ἀκρωτηριασμούς!

Μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε. Οὔτε ἡ πριγκήπισσα εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὶς βοηθήσῃ. Στὴν Κίνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ γυναίκα ἦταν σκλάβα τοῦ συζύγου της... Ἂν ἐπιχειροῦσαν νὰ φύγουν, θὰ τὶς ἐπαναπήγαιναν πίσω. Δὲν τοὺς ἔμενε παρὰ ἡ αὐτοκτονία...

Πολλὲς φορὲς πάλι, οἱ ὑπηρέτριες σχετιζόντουσαν ἀθέμιτα μὲ τοὺς εὐνούχους. Ἡ γρηὰ αὐτοκράτειρα Τζοῦ Χσὶ τὸ μάθαινε σχεδὸν πάντοτε. Ἀμέσως διέτασσε ν' ἀποκεφαλίσουν τὸν εὐνοῦχο, ἐμπρὸς στὴν ἔνοχη ὑπηρέτρια. Ἔπειτα ἔριχναν τὴ γυναίκα μπρούμυτα κατάγης, γυμνὴ καὶ δυὸ εὐνοῦχοι τὴ μαστίγωναν μέχρις αἵματος μὲ καλάμια μπαμπού. Ἂν σὐθλιαζε, ἐξακολουθοῦσαν τὸ μαστίγωμα ὡς ὅτου σωπάσῃ. Κάποτε δέ, τὴν ἀποκεφάλιζαν κι' αὐτὴν κατόπιν, ἂν ἡ αὐτοκράτειρα ἔκρινε ὅτι... δὲν εἶχε γιατρευτῆ!

Ὁ Τσάνγκ Τέ, ὁ παληὸς Μέγας Εὐνοῦχος, ζῇ σήμερα στὸ Τιέν—Τσίν...

Ὅλοι στὴν Αὐλὴ φοβόντουσαν τοὺς εὐνούχους. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ. Κι' ὁ καθένας φρόντιζε νὰ τοὺς δίνῃ γενναῖα φιλοδωρήματα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν εὐνοιά τους.

Ὁ περίφημος Μέγας Εὐνοῦχος Λὶ Λιὲν Γίνγκ ὑπῆρξε ἐπὶ μισὸν αἰῶνα ἡ ἀόρατη δύναμις πίσω ἀπ' τὸ θρόνο. Ἕνας θρύλος λέει ὅτι δὲν ἦταν εὐνοῦχος κι' ὅτι μάλιστα εἶχε γίνει πατέρας ἑνὸς γυιοῦ τῆς αὐτοκρατείρας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ νὰ μπῇ στὴν Αὐλὴ καὶ νὰ πλουτίσῃ, εἶχε αὐτοευνουχισθῆ!

Εἶχε τόση δύναμι ὁ Λὶ Λιὲν Γίνγκ, ὥστε τὸν καιρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Μπόξερς — τὴν ὁποία βοήθησε κρυφὰ ὅσο μποροῦσε —, ὅταν ἡ Αὐλὴ εἶχε κατφύγει ἀπ' τὸ Πεκίνο στὸ Σὶ 'Αν, ἔβαλε νὰ πετάξουν σ' ἕνα πηγάδι τὸ «Μαργαριτάρι τῶν Πολλακιδῶν», τὴν ὡραία εὐνουμένη δηλαδὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπὸ ἁπλῆ σκληρότητα! Ἦταν ὁ μόνος εὐνοῦχος ποὺ ἀδιαφοροῦσε τελείως γιὰ τὶς γυναῖκες. Τὸν ἐνδιέφεραν μόνο τὸ χρῆμα καὶ τὸ ὄπιον. Ἔλεγαν ὅτι ἡ περιουσία του ἦταν μεγαλείτερη ἀπ' ὅλα μαζὶ τὰ μετρητὰ τῶν Τραπεζῶν τῆς Κίνας.

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο ἡ διάδοχος τῆς Τζοῦ Χσί, ἕνας ἄλλος εὐνοῦχος, κατώτερος, ὁ Τσάνγκ Τέ, κατάφερε νὰ πάρῃ τὴ θέσι τοῦ Λιὲν Γίνγκ. Μολονότι δέ, μετὰ 3 χρόνια, ἡ Κίνα ἔγινε δημοκρατία, ὁ νέος Μέγας Εὐνοῦχος πρόλαβε στὸ σύντομο αὐτὸ διάστημα νὰ συγκεντώσῃ μιὰ περιουσία 10 ἑκατομμυρίων δολλασίων.

Ὁ Τσάνγκ Τὲ ζῇ ἀκόμη στὸ Τιὲν Τσίν. Δὲν ἀγαπᾶει τοὺς ξένους, δέχθηκε ὅμως τὸν Μπούρκς, γιατὶ τὸν συνώδευε ἡ ποιγκήπισσα.

Εἶνε ἕνας γεροντάκος 65 ἐτῶν, μὲ ζαρωμένα μάτια καὶ μὲ δίπλες στὸ πρόσωπο, ποὺ τοῦ δίνουν κάτι τὸ ἀποκρουστικό.

Εἶχε παντρευτῆ τρεῖς φορές, κι' οἱ γυναῖκες του πέθαναν ὅλες. Τώρα ἔχει πάρει τὴν τέταρτη. Ἔχει δὲ υἱοθετήσει ἕνα γυιό, γιὰ νὰ προσευχεται πάνω στὸν τάφο του. Ὅλοι οἱ Κινέζοι κι' οἱ εὐνοῦχοι ἰδιαιτέρως, ἐνδιαφέρονται πολὺ νὰ ἐξασφαλίσουν αὐτὲς τὶς μεταθανάτιες προσευχές.

Ἡ πριγκήπισσα ἐπισκέφθηκε τὴ σύζυγό του, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ μάθῃ πῶς ζῇ, γιατὶ ὁ σύζυγος δὲν τὶς ἄφισε οὔτε στιγμὴ μόνες...

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΝ

ΘΑ ΛΕΙΨΗ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ;

Τὰ κοιτάσματα τοῦ βυθοῦ τῶν θαλασσῶν

Στὰ τελευταῖα 30 χρόνια, οἱ πολιτικὲς συζητήσεις τῶν καφενείων τελειωναν συνήθως μὲ τὴ φράσι:

— Ὅλα εἶναι ζήτημα πετρελαίου, ἀγαπητέ μου!...

Ὅταν οἱ Ἄγγλοι ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἔλεγχο τῆς Ἀραβίας ὅταν ἡ Ἀμερικὴ ἐπενέβαινε στὶς ἐπαναστάσεις τῶν Νοτιοαμερικανῶν στρατηγῶν, ὅταν ὅλες οἱ εὐρωπαϊκὲς Κυβερνήσεις ἐρωτοτροποῦσαν μὲ τὴ Ρουμανία, παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ κοινὸς θνητὸς ἔκρινε ὅτι ἐπρόκειτο κατὰ βάθος γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ ὑγροῦ, περισσότερο παρὰ ἀπαραιτήτου στὸν αἰῶνα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου...

Κι' ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἦταν σωστή, τουλάχιστον ἐν μέρει. Οἱ δυὸ μεγάλες καὶ πανίσχυρες ἑταιρείες πετρελαίου, ἡ ἀμερικανικὴ «Στάνταρ Ὄϊλ» τοῦ Ροκφέλλερ κι' ἡ ἀγγλοολλανδικὴ «Ρόαγιαλ Ντότς» τοῦ Ντέτερτινγκ, δὲν ἐχώνευαν βεβαίως ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Μάλωναν γιὰ τὰ δικαιώματα πάνω στὰ κοιτάσματα πετρελαίου καὶ στὴν παγκόσμια ἀγορά. Καὶ ὑπέθαλπαν τὶς ἀντιστοιχες συγκρούσεις τῶν Κυβερνήσεων.

Ὡστόσο σήμερα ἡ κατάστασις ἔχει ἀλλάξει πολύ. Ἡ «Στάνταρ Ὄϊλ» κι' «Ρόαγιαλ Ντότς» δὲν εἶναι πιὰ τεράστιες δυνάμεις, ὅπως ποὺ 25ετίας. Τὶς συναγωνίζονται μ' ἐπιτυχία ἄλλες νεώτερες ἑταιρεῖες: ἡ ἀμερικανικὴ «Τέξας Ἤγκλ», ἀνεξάρτητη ἀπ' τὸ τραστ Ροκφέλλερ, καὶ ἡ ἐπίσημη ἀγγλικὴ «Ἀγγλοπερσικὴ Ἑταιρεία Πετρελαίου», ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ἤδη πολὺ μεγαλείτερο κῦρος ἀπ' τὴ «Ρόαγιαλ Ντότς». Ἐξ ἄλλου, δυὸ μεγάλες πετρελαιοπαραγωγοὶ χῶρες, ἡ Ρωσσία καὶ τὸ Μεξικό, ἔχουν ἐθνικοποιήσει τὸ προϊόν τους, κι' ἔτσι οἱ ἑταιρεῖες δὲν ἔχουν στὰ κράτη αὐτὰ καμμιὰ δύναμι. Τέλος, ὁ πόλεμος δημιούργησε καινούργια προβλήματα σχετικὰ μὲ τὸ πετρέλαιο σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἰδίως στὴ Ρουμανία καὶ στὶς Ὁλλανδικὲς Ἰνδίες.

Ὡστόσο, ὁ μεγαλείτερος... πονοκέφαλος τῶν ἑταιρειῶν καὶ τῶν Κυβερνήσεων ἀφείλεται σ' ἕνα ἄλλο γεγονός ποὺ ἔχει ἀλλάξει ριζικὰ τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς συνθῆκες: Τὰ παγκόσμια κοιτάσματα τοῦ πολυτίμου ὑγροῦ, ποὺ εἶναι ἀκόμη ἀπροσδιόριστο, θὰ ἐξαντληθοῦν σχεδὸν τελείως σὲ λίγον καιρό! Μετὰ 30 χρόνια τὸ πολύ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιὰ πετρέλαιο στὴ Γῆ!

Τὸ ἀποδεικνύουν ἀναμφισβήτητα οἱ ὑπολογισμοὶ τῶν γεωλόγων, οἱ ἐπίσημες στατιστικὲς κι' ἄλλα θετικὰ στοιχεῖα. Ἡ συνολικὴ ποσότης πετρελαίου ποὺ ἀπομένει σήμερα στὰ σπλάνχνα τῆς γῆς, φτάνει περίπου τὰ 7 δισεκατομμύρια τόννους. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐτησία κατανάλωσις πετρελαίου αὐξάνει κάθε χρόνο. Ἔτσι, τὰ ἀποθέματα θὰ ἐξαντληθοῦν πολὺ συντομώτερα ἀπ' ὅσο προεβλεπαν πρὸ 10 ἐτῶν.

Τὸ 1926, ὁ κόσμος παρήγαγε καὶ κατανάλωσε περίπου 100 ἑκατομμύρια τόννους. Δέκα χρόνια, ἀργότερα, τὸ 1936, ἡ ποσότης ἀνέβηκε στὰ 250 ἑκατομμύρια τόννους. Καί, τὸ 1945, τὸ τελευταῖο ἔτος τοῦ πολέμου, ἔφτασε τὰ 370 ἑκατομμύρια.

Ἂν ἡ κατανάλωσις διατηρηθῇ σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο, θὰ ἐξαντληθοῦν ὅλα τὰ ἀποθέματα σὲ 20 χρόνια. Ἐπειδὴ ὡστόσο ὁ πελευτταῖος αὐτὸς ἀριθμὸς ἀνταποκρίνεται στὶς ἔκτακτες ἀνάγκες τοῦ πολέμου, ἂς προσθέσουμε μιὰ προθεσμία 10 ἐτῶν— πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀλλάζει οὐσιωδῶς τὰ πράγματα...

Οἱ βασιλεῖς τοῦ πετρελαίου εἶναν ἐλπίσει γιὰ μερικὸ καιρὸ ὅτι οἱ γεωλόγοι θὰ βρισκαν καινούργια κοιτάσματα πετρελαίου, κάπου στὸν κόσμο. Πράγματι, οἱ ἐπιστήμονες ἐργάσθηκαν πυρετωδῶς, στὸν Καναδᾶ καὶ στὴν Ἀλάσκα, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Σιβηρία, στὸ Θιβέτ καὶ στὴ Μαντζουρία, ἀκόμη καὶ στὴ Γροιλανδία καὶ στὶς παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἔκαμαν γεωτοήσεις, ἐξέτασαν, λογάριασαν...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀνακάλυψαν μερικὲς νέες πηγές, ποὺ ἔχει ἀργήσει ἤδη ἡ ἐκμετάλλευσί τους: προπάντων στὸ βορειοδυτικὸ Καναδᾶ, στὴ Μαντζουρία καὶ στὶς πλαγιὲς τῶν Οὐραλίων. Τὰ κοιτάσματα ὅμως αὐτὰ δὲν εἶναι πολὺ πλούσια κι' ἐπομένως δὲν πρόκειται ν' ἀνεβάλουν τὴν κρίσιμη στιγμὴ περισσότερο ἀπὸ 5—6 χρόνια.

Εἶναι δὲ πιὰ μηδαμινὴ ἡ ἐλπίδα νὰ βρεθοῦν κι' ἄλλα κοιτάσματα, γιατὶ σήμερα δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ἀγνωστες χῶρες στὴ Γῆ.

Ὡστόσο οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες— ποὺ παράγουν τὰ 65% τοῦ πετρελαίου ἀκολουθούμενες ἀπ' τὴ Ρωσσία μὲ 11% κι' ἀπ' τὴ Βενεζουέλα μὲ 10% — θὰ χουν μετὰ 20 χρόνια ἕνα σημαντικὸ πλεονέκτημα ἀπέναντι τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Γιατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ συνέλαβαν κι' ἄρχισαν νὰ θέτουν σ' ἐφαρμογὴ ἕνα σχέδιο μεγαλεπήβολο: Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἄγνωστα κοιτάσματα πετρελαίου κάτω ἀπ' τὴ γῆ, θὰ τὸ ἀναζητήσουν στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης.

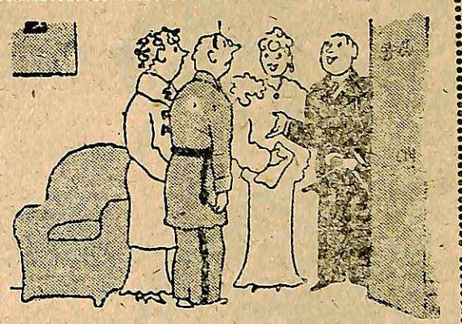
Περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι οἱ σχετικὲς ἐξερευνήσεις στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ παρουσιάζουν τεράστιες τεχνικὲς δυσκολίες, τόσο ποὺ σήμερα εἶναι ἀκόμη ἀδύνατες. Ἐπὶ πλέον, γεννᾶται κι' ἕνα ἄλλο σπουδαῖο πρόβλημα: Ἡ ἀνοιχτὴ θάλασσα δὲν ἀνήκει σὲ κανένα. Ἂν λοιπὸν ἐπιτύχουν οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ βροῦν μιὰ μέρα πετρέλαιο στὴ μέση τοῦ Εἰρηνικοῦ, σὲ βάθος 6.000 μέτρων, καὶ νὰ τὸ ἀντλήσουν μὲ σωλῆνες ὡς τὴν ἐπιφάνεια τὴν ἄλλη μέρα θὰ μποροῦν κάλλιστα οἱ Ρῶσσοι νὰ κάνουν μιὰ διάτρησι δίπλα στὴν ἀμερικανικὴ καὶ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ ἴδιο ὑποθαλάσσιο κοίτασμα. Κανεὶς δὲν θὰχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

Ἀφ' ἑνὸς λοιπὸν γι' αὐτὸ κι' ἀφ' ἑτέρου γιὰ τεχνικοὺς λόγους οἱ Ἀμερικανοὶ ἐφήμοσαν μιὰν ἄλλη λύσι: Ἀναζητοῦν πετρέλαιο στὰ «χωρικὰ ὕδατα» τους, δηλαδὴ σὲ μιὰ λουρίδα θαλάσσης πλάτους 5 μιλλίων, ποὺ ἀνήκει κατὰ τοὺς διεθνεῖς νόμους στὴ χώρα ποὺ κατέχει τὴν ἀκτή. Πράγματι δὲ ἀνακάλυψαν νέα κοιτάσματα στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ, καθὼς καὶ στὸν Εἰρηνικό, κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Καλιφορνίας, σὲ περιοχὲς δηλαδὴ δικές τους. Κι' ἔχουν ἀρχίσει ἤδη τὴν ἐκμετάλλευσί τους, ποὺ δὲν παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες γιατὶ τὸ βάθος εἶναι μικρό.

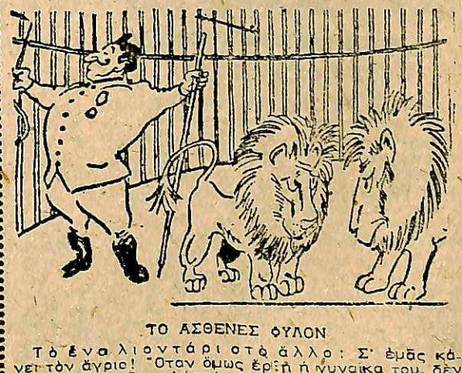
Λέγεται ἐπίσης ὅτι βρέθηκαν ἄλλα κοιτάσματα στὰ χωρικὰ ὕδατα τῆς Βενεζουέλας.

Ἀντιθέτως πρὸς τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἡ Ρωσσία δὲν ἔχει πολλὲς ἀκτὲς πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, ἐπομένως εἶναι πολὺ μικρότερες οἱ δυνατότητές της νὰ βρῇ πετρέλαιο. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς κυριωτέρους λόγους τῶν προσπαθειῶν της γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ πετρέλαια Περσίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ πετρελαίου θὰ λείψῃ ὁριστικὰ μόνον ἂν γίνῃ ἐκμετάλλευσις τῶν κοιτασμάτων τοῦ ἀνοιχτοῦ πελάγους. Οἱ ποσότητες ποὺ ὑπάρχουν στὰ ἀμερικανικὰ χωρικὰ ὕδατα, δὲν ἀσκοῦν παρὰ γιὰ νὰ μετατοπίσουν κατὰ λίγα χρόνια τὴ μοιραία ἡμέρα.

— Μᾶς συγχωρεῖτε ποὺ ἀργήσαμε. Κυττούσαμε μιὰ ὥρα νὰ βροῦμε δικαιολογία γιὰ νὰ μὴν ἔρθωμε κι' ἐπειδὴ δὲν βρήκαμε ἤρθαμε!

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΟΥΛΟΝ

Τὸ ἕνα λιοντάρι στὸ ἄλλο: Σ' ἐμᾶς κάνει τὸν ἄγριο! Ὅταν ὅμως ἔρχῃ ἡ γυναίκα του, δὲν τολμάει νὰ τῆς μιλήσῃ!...

— Σᾶς ἀναγγέλλω μὲ θλῖψι μου, κύριοι μέτοχοι, ὅτι ὁ ταμίας τῆς τραπέζης μας παρτήθη... μαζὶ μὲ τὸ ταμεῖο!

Ὁ κλέφτης: Ὡς ἐδῶ εἶχες τύχη, φίλε μου! Τώρα ἤρθε ἡ σειρά μου!...

Μαφιόζικες Γυναίκες

ΤΡΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ
σκλάβες των Βανδάλων

Ήταν 15 έτών μόνο ή Εύδοξία Λικινία όταν έφυγε άπ' τό Βυζάντιο, γιά νά παντρευθή μέ τόν νεαρό αύτοκράτορα τής Ρώμης Βαλεντιανό Γ'. Κι' όμως προσαρμόσθηκε νοήγδρα στό καινούριο περιβάλλον της καί στήν έπισημότητα πού τής έπέβαλλε ό τίτλος της «Αύγούστας».

Δέν άργησε ώστόσο νά καταλάβη, δτι τά παιδικά της όνειρα, διέφεραν πολύ άπ' τήν πραγματικότητα. Ό Βαλεντινιανός τήν παραμέλησε όλότελα, γιά νά ριχτή σέ άκόλαστους έρωτες. Ήταν ένας άπ' τούς χειρότερους αύτοκράτορες τής Ρώμης, άδρανής άβούλος, άσελγής, παίγνιο στά χέρια διεφθαρμένων αύλικών. Σκότωσε άπό φθόνο μέ τά' ίδια του τά χέρια ένα άριστοκράτη, πού τόν είχε σώσει άπ' τήν έπιδρομή τών Ούννων. Πρόσβαλε τήν τιμή τής ώραιότατης συζύγου τού συγκλητικού Πετρονίου Μαξίμου, άδιαφορώντας. Άν θά άποκτούσε έτσι έναν έγθρό ίσχυρό κι' έπικίνδυνο...

Ήταν σύνεπώς μοιραίο νά πληρώση κάποτε γιά όλ' αύτά! Στίς 17 Μαρτίου 455, ένώ παρακολουθούσε μέσα άπ' τό πολυτελέστατο φορείο του μιά στρατιωτική παρέλαση, τόν περικύκλωσαν ξαφνικά μερικοί συνωμόται καί τόν σκότωσαν έμπρός στά μάτια τής γυναίκας του, χωρίς νά έπιχειρήση κανείς νά τόν ύπερασπισθή. Ό Πετρόνιος Μάξιμος άναγορεύθηκε κατόπιν αύτοκράτωρ. Καί καθώς είχε μείνει χήρος, έξανάγκασε άμέσως τήν άτυχη Εύδοξία, νά τόν παντρευτή καί νά δώση γυναίκα στό γυιό του τήν μεγαλύτερη άπ' τίς δυό κόρες της.

Ένα Βράδυ, σέ στιγμές συζυγικής οίκειότητος, ώμολόγησε στήν καινούργια του σύζυγο δτι αύτός είχε βάλει νά δολοφονήσουν τόν Βαλεντινιανό. Καί πρόσθεσε ένα ψέμμα, γιά νά δικαιολογηθή:

— Τόν μίσοΰσα, γιατί σέ είχα έρωτευθή!

Έμπρός σέ μιά τέτοια άποκάλυψη, ή Εύδοξία ένοιωσε ξαφνικά νά τήν χωρίζη μιά άβυσσος άπ' τόν Πετρόνιο. Καί θεώρησε καθήκον της νά τόν έκδικηθή μ' έναν τρόπο φοβερό, άνάλογο πρός τό έγκλημά του. Έστειλε λοιπόν ένα κρυφό μήνυμα στό βασιλιά τών Βανδάλων Γενσέριχο, πού τρομοκατοΰσε τότε τή Βόρειο Άφρική.

«Έλα νοήγδρα! — τοΰγραφε. — Μόλις φανής, σάν έλευθερωτής, θά σέ πάρω ένώ ή ίδια άπ' τό γέροι, γιά νά σέ όδηγήσω στό θρόνο τής Ρώμης...»

Δέν χρειάσθηκε νά περιμείνη πολύ. Ένα πρωί οί Ρωμαίοι τρομοκρατήθηκαν άπό τήν είδησι δτι είχαν άποβιβασθή χιλιάδες Βάνδαλοι στίς έκβολές τού Τίβερι καί βάδιζαν πρός τήν πρωτεύουσα. Ό Πετρόνιος, ξετρελλαμένος άπ' τό φόβο, έπεχείρησε νά δραπετεύση. Άλλά τό άγανακτισμένο πλήθος τόν πρόλαβε.

Τόν έπισαν καί γωρίς τόν έλάγιστο διαταγμό άρχισαν νά τόν γτυποΰν μέ σπαθιά, ξύλα καί πέτρες.

Μάταια ζήτησε νά γλυτώση, μάταια κραύγαζε καί άπειλοΰσε. Σέ λίγα δευτερόλεπτα τόν είχαν ξαπλώσει κάτω νεκρό.

Μιά κραυγή άντήκησε τότε:

— Στό ποτάμι!... Στό ποτάμι!...

Τόν έσυραν πράγματι μέσα στούς δρόμους μέ ίαχές. Βλαστήμιες καί κατάρες καί τόν πέταξαν σάν σκύλο στόν ποταμό.

★

Τρεΐς μέρες άργότερα οί όδηδες τού Γενσέριχου είσέβαλαν στή Ρώμη. Οί ξανθοί αύτοί Γερμανοί Βάρβαροι ξεγύθηκαν στούς δρόμους, στίς πλατείες, στά μέγαρα, στούς ναούς, στά λουτρά, ούρλιάζοντας άγρια καί σκορπίζοντας παντοΰ τόν όλεθρο. Ήταν ή δεύτερη φορά πού καταστρεφόταν ή Ρώμη, έπειτα άπό τήν έπιδρομή τών Βησιγότθων, πού είχε γίνει πρό 45 έτών.

Ή αύτοκράτειρα Εύδοξία έσπευσε νά ύποδεχθή τόν άγριο νικητή μαζί μέ τίς κόρες της Εύδοκία καί Πλακιδία. Τά μάτια τού άρχηγοΰ τών Βανδάλων έλαμψαν άπό πόθο, όταν τίς είδε. Γιατί νά χάση τήν, ώραιότερη λεία;... Διάταξε λοιπόν ν' άλυσσοδέσουν τίς τρεΐς γυναίκες, όπως καί τούς άλλους αίχμαλώτους.

Ή λεηλασία τής Ρώμης κράτησε 14 ήμέρες, άπ' τίς 15 ώς τίς 21 Ίουνίου 455. Έπειτα, μιά μακρειά σειρά άπό κάρρα φορτωμένα μέ λάφυρα ξεκίνησε πρός τήν παραλία, όπου περίμεναν τά πλοία τών βαρβάρων. Έμπρός πήγαινε τό άνθρώπινο κοπάδι τών σκλάβων, σκίζοντας τόν άέρα μέ τούς θρήνους του...

Ή Εύδοξία, ή προδομένη προδότρια, πέρασε ήμέρες άγωνίας καί τρόμου. Συλλογιζόταν δτι ό Βάρβαρος Γενσέριχος, πού τήν είχε στά χέρια του, είχε ήδη ξεφορτωθή τόσους συγγενείς του, πετώντας τους σ' ένα ποτάμι, μέ μιά πέτρα στό λαιμό τους. Ποιός ξέρει τί τραγική τύχη περίμενε αύτήν καί τίς κόρες της!... Ή μιά άπ' τίς νέες, ή Πλακιδία, έπαιζε γιά τό χαμό τού άραβωνιαστικού της, κι' ή άλλη γιά τό σκοτωμό τού συζύγου της.

Έπί τέλους, τά πλοία έφτασαν στήν Καρχηδόνα. Έκεί ένας χριστιανός έπίσκοπος, άψηφώντας τόν καταδιωγμό τών Βανδάλων μετέβαλε τήν έκκλησία του σέ νοσοκομείο γιά τούς άρρωστους αίχμαλώτους.

Ό Γενσέριχος έβαλε σέ έφαρμογή ένα πολιτικό σχέδιο: Άνάγκασε τήν νεαρή Εύδοκία νά παντρευτή μέ τόν πρωτότοκο γυιό του Έννέριχο, ένα άξεστο βάρβαρο. Έπειτα άρχισε παζαρέματα μέ τή Σύγκλητο τής Ρώμης καί μέ τόν αύτοκράτορα τού Βυζαντίου γιά τήν έξαγορά τών τριών γυναικών. Οί Ρωμαίοι άδιαφόρησαν, γιατί είγαν μάθει τήν προδοσία τής Εύδοξίας καί θεώρησαν δικαία τήν τιμωρία της. Τό Βυζάντιο όμως, ίσχυρότερο καί μαχητικώτερο, άπάντησε στίς προτάσεις τού Γενσέριχου μέ άπειλές πολέμου.

— Δέν μ' ένδιαφέρει, πόλεμος ή είρήνη! δήλωσε έκείνος μέ άπάθεια. Έγώ θέλω τήν προίκα τής πριγκήπισσας πού πάντρεψα μέ τό γυιό μου, καί τά λύτρα γιά τίς δυό άλλες γυναίκες.

★

Ένας καινούργιος πόλεμος άρχισε έτσι, έξ αίτίας τών τριών έκείνων μοιραίων πλασμάτων. Ένας πόλεμος πού κράτησε 7 χρόνια.

Κάθε άνοιξι ό Γενσέριχος ξεκινοΰσε μέ τά πλοία του, λέγοντας στόν πιλότο του:

— Πήγαινέ με στούς λαούς πού ό Θεός θέλει νά τιμωρήση!

Κι' έπεφτε σάν κεραυνός έδώ κι' έκεί, στίς Ίταλικές άκτές, στή Δαλματία στήν Έλλάδα. Άπ' όπου περνοΰσαν οί Βάνδαλοι, δέν άφιναν πίσω τους τό παραμικρό ίχνος ζωής καί πολιτισμοΰ...

Ήσαν σάν ένα συμήνος άκρίδων, άληθινή κατάρα Θεοΰ άληθινή θεομηνία. Κατέστρεφαν τά πάντα, γκρέμιζαν, πυροπολοΰσαν, έκοβαν σύριζα τά δέντρα.

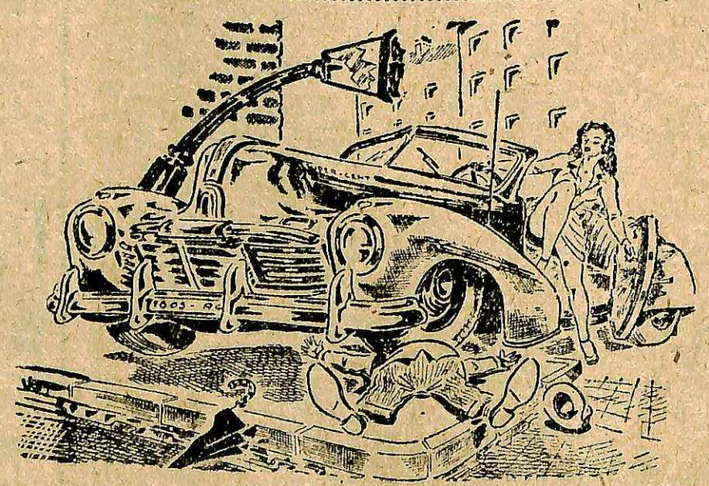
Όσους άνθρώπους συνέβαινε νά πιάσουν, άκόμα καί τούς πιό φτωχούς, άκίνδυνους, γηρασμένους, τούς άνασκολόπιζαν.

Ολόκληρες έκτάσεις είγαν έρημωθή, παρουσίαζαν θέαμα Κολάσεως!...

Έπί τέλους, ό αύτοκράτωρ Λέων (τού Βυζαντίου κι' ό άραβωνιαστικός τής Πλακιδίας Όλίβριος — ό όποίος είχε χαθή όπως είπαμε, άλλά ξαναεμφανίσθηκε κι' έγινε άργότερα αύτοκράτωρ τής Ρώμης — φόρτωσαν σ' ένα πλοίο όλα τά οίκογενειακά πλούτη τών τοιών γυναικών, χρήματα, καλλιτεχνήματα, πολύτιμα ύφάσματα καί τάστειλαν στό Γενσέριχο γιά τήν προίκα καί τά λύτρα πού ζητοΰσε.

Ή Πλακιδία, έλεύθερη πιά έφτασε στό Βυζάντιο καί μπόρεσε νά ξαναγκαλιάση τόν άρραβωνιαστικό της πού τήν είγε σώσει. Ή αύτοκράτειρα Εύδοξία, μαρσμένη άπ' τόν πόνο, άποφάσισε νά περάση τήν ύπόλοιπη ζωή της άποτραβηγμένη άπ' τόν κόσμο.

Ή δυστυχισμένη Εύδοκία δμως έμεινε άναγκαστικά στήν Άφρική, κοντά στόν ήμιάγριο σύζυγό της, στόν όποίο είχε χαρίσει ένα χαριτωμένο άγοράκι τόν Ίλδέριγο. Έπειτα άπό πολλά γρόνια, κατάφερε νά δραπετεύση καί νά καταφύγη στήν Ίερουσαλήμ. Έκεί τελείωσε τή ζωή της άφοσιωμένη στή θρησκεία, μέ προσευγές καί έλεημοσύνες, γύνοντας πικρά δάκρυα γιά δσες άπερισκεψίες είγε κάνει καί γιά τή ζωή της πού πήγε γαμένη έτσι καθώς πέρασε μέσα σέ άναστατώσεις καί συμφορές.

ΤΟ ΘΥΜΑ
— Μιά πού είσαστε άπό κάτω δέν μοΰ σφίγγετε λίγο τά φρένα;...

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ
πού σκοτώνει με τον ΗΧΟ

Μιά καταπληκτική έφεύρεσις

Μιά πολύ δυνατή έκρηξις ή καλύτερα μιά σειρά δυνατών έκρήξεων, πού παρατείνονται έπί ώρισμένο γρονικό διάστημα, προκαλούν στόν άνθρωπο ένα είδος «άποκτηνώσεως» ή «άδρανείας τών νευρικών κέντρων», πού ό βαθμός της ποικίλλει άνάλογα μέ τήν ένταση καί τή διάρκεια τού ήγου, άπό τό ένα μέρος καί τήν εύαισθησία τού άτόμου, άπό τό άλλο.

Τό πράγμα αύτό είνε σ' όλους μας λίγο ή πολύ γνωστό. Άλλωστε, ό τελευταίος πόλεμος μάς έδωκε πολλές φορές τήν κάθε άλλο παρά εύγάριστη εύκαιρία νά δοκιμάσωμε τήν καταλυτική δύναμι τού ήγου στά νεύρα μας.

Οί Γερμανοί έπιστήμονες στηριζόμενοι πάνω σ' αύτή τήν άρχή, είγαν κατορθώσει, κατά τό τέλος τού πολέμου, νά κατασκευάσουν ένα «κανόνι πού σκότωνε μέ τόν ήγο».

Τό κανόνι αύτό ήταν μιά τελειοποίησις τών πυροβόλων πού γρησιμοποιοΰνται σέ μερικούς φάρους γιά νά διαλύουν τήν όμίγλη.

Στό φάρο τού Νιδιντίκ π. γ., πού βρίσκεται πάνω σέ μιά μοναγική ύφαλο στή νότια άκρη τής Ούέσσεξ, λειτουργεί ένα τέτοιο κανόνι μεγάλης δυνάμεως, πού τροφοδοτεΐται άπό δύο άερομετρικούς κώδωνας. Ό ένας άπ' αύτούς παρέγει άσετυλίνη καί ό άλλος άέρα. Ένας μοχλός συγγρονίζει τίς κινήσεις αύτών τών κωδώνων σέ τρόπο πού ή άσετυλίνη καί ό άέρας έργονται σ' έπαφή κατά τήν έξοδό τους άπ' αύτούς καί άναφλέγονται. Ή άνάφλεξις των συνοδεύεται άπό μιά ίσγυροτάτη έκρηξι.

Οί κινήσεις τών δυό κωδώνων είνε ρυθμισμένες μέ τέτοιο τρόπο, ώστε οί έκρήξεις έπαναλαμβάνονται κάθε 20 δευτερόλεπτα.

Οί έκρήξεις αύτές προκαλοΰν ίσγυρότατες δονήσεις μεταξύ τών στρωμάτων τού άέρος, καί διαλύουν τούς πέπλους της όμίγλης. Έτσι, τό φώς τού φάρου γίνεται δραστό άπό τά πλοία πού διασγίζουν αύτή τήν περιογή.

Σύμφωνα μέ τίς ύπάργουσες πληροφορίες, κατά τόν ίδιο περίπου τρόπο λειτουργοΰσε καί τό «ήγητικό κανόνι» πού είγε κατασκευασθή άπό τούς Γερμανούς, δηλαδή, γάρις στήν άνάμιξι άσετυλίνης μέ άέρα. Τά συγκρατιζόμενα άπό τή έκρηξι κύματα δέν γάνονταν στό κενόν δπως στό φάρο τού Νιδιντίκ, άλλά διευθύνονταν πρός τό μέρος ένός μεγάλου παραβολικού κατόπτρου. Άπό έκεί άναγεροΰσαν πλέον δέσμες παραλλήλων ή συγκλινόντων ήγητικών κυμάτων, πού έπλητταν έναν ώρισμένο στόγο.

Τά κύματα αύτά θά μπορούσαν ν' άποκτήσουν τόση δύναμι, ώστε νά προκαλέσουν τόν άκαριαίο θάνατο άνθρώπων, τήν κατάρρευσι κτιρίων, γεφυρών κτλ. Θά έπέφεσαν, δηλαδή τά ίδια άποτελέσματα, δπως καί ένας ίσγυρότατος βομβαρδισμός. Τά άποτελέσματα αύτά θά ήσαν μάλιστα πολύ μεγαλύτερα, γιατί δέν θά ύπήγε κανένας τρόπος άμύνης.

Τό «ήγητικό» πυροβόλον πού έπενόησαν οί Γερμανοί τελειοποιείται σήμερα στίς Ήνωμένες Πολιτείες καί φαίνεται δτι θά άποτελέση ένα άπό τά καταστρεπτικώτερα όπλα έγός μέλλοντος πολέμου. Οί βομβαρδισμοί θά γίνωνται τότε μέ ήγητικά κύματα άπό τεράστιες άποστάσεις καί θά είνε άπρόοπτοι καί κεραυνοβόλοι. Ό άντίπαλος δχι μόνον θά αίφνιδιάζεται, άλλά θά είνε — δπως είπαμε — καί τελείως άνίκανος ν' άμυνθή.

Άλλά καί γιά τόν πόλεμο τών πρώτων γραμμών, οί Άμερικανοί σκέπτονται έπίσης νά γρησιμοποιήσουν τούς ήγους ώς όπλον.

Ό ρόλος των θά είνε νά έξαπατήδη ό άντίπαλος γιά τίς μετακινήσεις στρατευμάτων, τή μεταφορά πολεμικού ύλικού, τήν κατασκευή όγυρωματικών έργων κτλ.

Είδικά μεγάφωνα θά μεταδιδάζουν πρός έξαπάτησιν τού έγθρού τούς άναλόγους ήγους πού θά έγουν καταγραφή σέ δίσκους άπό πρίν. Π. γ. γιά τήν κατασκευή μιάς γεφύρας, οί δίσκοι αύτοί θά περιέγουν δλες τίς γαρακτηριστικές κινήσεις τής μεταφοράς καί τής τοποθετήσεως τών ύλικών, τά παραγγέλματα τών έπί κεφαλής της έργασίας τόν ψίθυρο τών έργατών, κλπ.

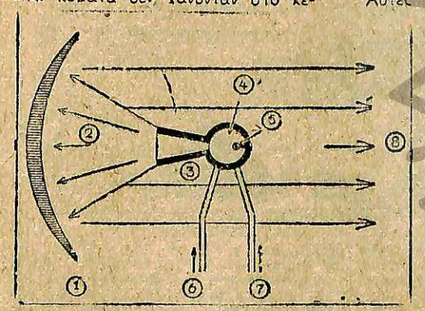
Έτσι, θά είνε δυνατόν νά δοθή ή έντύπωσις στόν άντίπαλο δτι κατασκευάζεται μιά γέφυρα στό Α σημείον, ένώ πραγματικά κατασκευάζεται στό Β ή δτι προετοιμάζεται μιά έπίθεσις σ' έναν τομέα ένώ προκειται νά έξαπολυθή άπό άλλον κτλ.

Μέ τόν τρόπο αύτό, δν δέν εύρεθή κανένα έπίσης σατανικό δργανο γιά τήν έξακρίβωσι της γνησιότητος τών ήγων, οί δυό άντίπαλοι θά βρίσκωνται σέ διαρκή παραζάλη σγετικά μέ τίς προετοιμασίες καί τούς σκοπούς τού ένός διά τόν άλλο πελαγωμένοι καί μακράν της άληθείας.

Αύτές είνε οί τελευταίες τελειοποιήσεις τής πολεμικής τέγνης στό κεφάλαιο τών ήγων.

Πορκειμένου, τέλος, γιά τούς ύπεροήγους, θά ήταν δυνατόν ν' άποτελέσουν ένα καταστρεπτικώτατο δπλον, άν έπετυγγάνετο ή μετάδοσίς των στόν άέρα μέ τήν άπαιτουμένη ένταση. Γιά τή στιγμή, δμως, οί ύπεροήγοι μεταβιβάζονται θαυμάσια μέσα στό νερό κι' έπιτοέπουν τήν πασακολούθησι της πορείας ύποβρυγίων, κτλ άλλ' ή μετάδοσίς των στόν άέρα προσκρούει σ' άνυπέρβλητα έμπόδια. Έτσι, πρός τό παρόν, τουλάγιστον δέν μπορεί νά γίνη λόγος γιά ύπεροηγητικό δπλο.

ΤΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ «ΗΧΗΤΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥ»
1) Παραβολικό κάτοπτρο. 2) Ήγητικά κύματα πού έκπέμπονται πρός τό μέρος τού κατόπτρου. 3) Στόμιο πυροβόλου. 4) Θάλαμος έκρήξεως. 5) Έπικρουστήρ. 6) Άσετυλίνη. 7) Όξυγόνον. 8) Ήγητικά κύματα πού άνταγακλώνται πρός τό μέρος τού άντιπάλου.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΑΣΤΕΓΩΝ

Ή έλλειψις στέγης στή Νέα Ύόρκη έγει καταντήσει άληθινά τραγική. Ή κυβέρνησις δέν έγει κατορθώσει νά «πάρη άποτελεσματικά μέτρα. Οί έπιγειρηματίαι περιορίζονται νά κτίζουν μόνο πολυτελή ξενοδογεία καί καταστήματα, πού τούς άποδίδουν μεγαλείτερα κέρδη. Ή κατάστασις αύτή άνάγκασε πολυάριθμα μέλη τής Ένώσεως Πολεμιστών νά διοργανώσουν τελευταίως μιά μεγάλη διαδήλωσι άπειτώντας άπ' τό δήμαρχο νά λύση τό πρόβλημα τής στέγης. Στίς πινακίδες πού κρατοΰν έγουν γράψει: «Θέλουμε σπίτια κι' δχι παράγκες»!...

ΝΕΟΙ ΤΥΠΟΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Τό αεροπλάνο X-15 τοΰ άμερικανικοΰ στρατοΰ, όλόκληρο μετάλλινο, είνε ίκανό ν' άπογειώνεται καί νά προγειώνεται γρήγορα προοριζεται δέ είδικώς γιά νά κατευθύνη τά πύρα τοΰ πυροβολικοΰ, μέ φωτογραφικές άναγνωριστικές πτήσεις γαί γιά πρόκειρο άνεφοδιασμό. Έγει μήκος 8 περίπου μέτρων καί ταγύτητα 160 γιλίων. τήν ώρα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ

Τά πλήκτρα τής γραφομηγανής καθαρίζονται περίφημα, ώστε νά άποτυπώνουν ψηφία όλοκάθαρα άν τά γτυπήση κανείς πάνω σέ μιά ταινία ένός νέου ζελατινοειδοΰς ύλικοΰ μήκους 16 πόντων καί πλάτους 1½. Μιά τέτοια ταινία μπορεί νά γρησιμοποιηθή έπανειλημμένως. Στήν εικόνα ένα στοιγείο (τό Μ) πρό καί μετά τόν καθαρισμό. Οί πρακτικές αύτές ταινίες γιά τόν καθαρισμό των ψηφίων είνε πάμφθηνες.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

Η ἀναισθησία ὡς θεραπευτική μέθοδος

Τὰ ἐνδιαφέροντα πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Γκαλκίν

Εἶναι γνωστὸν ὅτι μερικοὶ Εὐρωπαῖοι ἐπιστήμονες ἔχουν σημειώσει ἀξιόλογες ἐπιτυχίες στὴν ἰατρικὴ καὶ στὴ Βιολογία κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Τὰ πειράματα ὅμως ποὺ ἔγιναν προσφάτως, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ καθηγητοῦ Βσεβολόντ Γκαλκίν, προορίζονται πιθανώτατα γι' ἀποτελέσουν σταθμὸ στὴν ἱστορία τῆς Ἐπιστήμης.

Θανατηφόροι δόσεις κυανιούχου καλίου — ἑνὸς ἀπ' τὰ πιὸ κεραυνοβόλα δηλητήρια — ἔγιναν τελείως ἀβλαβεῖς γιὰ περαματόζωα. δὲν ὑπάρχει δὲ κανεὶς λόγος νὰ μὴ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ «ἐξουδετέρωσις» αὐτὴ τοῦ δηλητηρίου δὲν ἔγινε μὲ ἀντίδοτο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἁπλὴ ἀναισθήτησι τῶν ζώων.

Ἐπίσης μὲ τὴν ἀναισθησία ἐξεμηδενίσθησαν ἐντελῶς τὰ ἀποτελέσματα ἰσχυρῶν ὁρμονῶν, ὅπως ἡ Ἰνσουλίνη καὶ ἡ θυροξίνη, πάνω στὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Ὁ καθηγητὴς Γκαλκίν κι' οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες πειραματίζονται τώρα γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ποιὲς ἀρρώστειες μποροῦν νὰ σταματήσουν καὶ νὰ γιατρευτοῦν μὲ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ μέθοδο τῆς ἀναισθησίας. Ἐρευνώντας πρὸς τὴν σπουδαιοτάτη αὐτὴ κατεύθυνσι. ἔχουν ἤδη ἐπιτύχει νὰ προλάβουν τὴν ἐπανάληψι ἐπιληπτικῶν κρίσεων σὲ ζῶα. καὶ μάλιστα νὰ ἐξαλείψουν ὅλα τὰ ἴχνη ποὺ ἔχει ἀφίσει ἡ ἐπιληψία στὰ εὐαίσθητα ἐγκεφαλικὰ κύτταρά τους.

Ἐπίσης θεράπευσαν μ' ἐπιτυχία πολεμικὰ τραύματα καὶ ἐγκαύματα ποὺ ἐθεωροῦντο θανατηφόρα, πάντα μὲ τὴν ἀναισθησία. Σὲ μιὰ περίπτωσι μάλιστα. ἔσωσαν ἕνα κοριτσάκι 8 ἐτῶν. ποὺ εἶχε πάθει τέτανο καὶ ποὺ τὸ νόμιζαν ὅλοι καταδικασμένο!

Ὁ καθηγητὴς Γκαλκὶν τονίζει, ὅτι τὰ σχετικὰ πειράματα βρίσκονται ἀκόμη στὴν ἀρχή τους κι' ὅτι δὲν ἐπιτρέπονται συνεπῶς συμπεράσματα πολὺ βιαστικά. Προσθέτει ἐπίσης ὅτι οἱ ἐργασίες αὐτὲς βασίζονται σ' ἕνα ἀρκετὰ κοινὸ φαινόμενον τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Θἄνετε βέβαια προσέξει ὅτι οἱ μεθυσμένοι, ποὺ πέφτουν θύματα δυστυχημάτων στὸ δρόμο ἢ στὸ σπίτι τους, ὑποφέρουν ἀπ' τὶς συνέπειες πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ἕνα ξεμέθυστο ποὺ θὰ βρισκόταν στὴν ἴδια θέσι, καὶ γ' αὐτοεύονται γοργορώτερα ἀπ' τὰ χτυπήματα. Σὲ ὡρισμένες δὲ περιπτώσεις ἐπικινδύνων πτώσεων δὲν σπάζουν τὰ κόκαλά τους ὅπως θὰ περίμενε κανεὶς νὰ συμβῇ. Οἱ ἐπιστήμονες ἀνεζήτησαν τὴν αἰτία καὶ βρῆκαν μιὰ ἐξήγησι ἐπιστημονική: Σὲ κατάστασι μερικῆς ἀναισθησίας (ὅπως εἶνε ἡ μέθη) ὁ ἐγκέφαλος παύει προσωρινῶς νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, καὶ ἐπομένως εἶνε λιγώτερο ὑποκείμενος στὸν κλονισμὸ ποὺ προκαλεῖ ἕνα χτύπημα ἢ μιὰ ἄλλη σωματικὴ βλάβη.

Ἡ ἴδια ἀρχὴ ἐφαρμόζεται καὶ γιὰ τὶς ἀρρώστειες. Σὰν νὰ τὄφεραν δέ, οἱ γιατροὶ τοῦ παλιοῦ καιροῦ ἔδιναν δυνατὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ στοὺς ἀρρώστους ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ὀργανικὲς ἀσθένειες.

Στὰ πρῶτα πειράματά του, ὁ καθηγητὴς Γκαλκὶν χρησιμοποίησε δυὸ γάτες καὶ μιὰ ποσότητα «λεβιζίτου» — ἑνὸς ἐρεθιστικοῦ δηλητηριώδους ὑγροῦ, ἀναλόγου πρὸς τὸν «ὑπερίτην», ποὺ ἐφευρέθηκε στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ ποὺ προκαλεῖ ἀμέσως πονὴσιμο καὶ φουσκάλες στὸ δέρμα.

Ξύρισε τὸ τρίχωμα ἑνὸς μέρους τοῦ μηροῦ κάθε γάτας. Ἔπειτα νάρκωσε τὸ ἕνα ζῶο μὲ αἰθέρα. Τέλος, ἔσταξε μιὰ σταγόνα λεβιζίτου στὸ ξυρισμένο δέρμα καὶ τῶν δύο.

Ἡ γάτα ποὺ διατηροῦσε τὰς αἰσθήσεις της, ἔπαθε ἀμέσως τὸ χαρακτηριστικὸ ὀδυνηρὸ πρήξιμο, τὸν ἐρεθισμὸ καὶ τὶς φουσκάλες. Ἡ ἄλλη ἡ νασκωμένη, δὲν παρουσίασε τὴν παραμικρὴ ἀντίδρασι. Ὁ λεβιζίτης ἔμεινε πάνω στὸ δέρμα της, χωρὶς ν' ἀποδροφηθῇ, καὶ συνεπῶς δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα!

Τὸ ἑπόμενο πείραμα τῶν ἐπιστημόνων ἔγινε μὲ ὁρμόνες, πάνω σὲ ζῶα καὶ ἀνθρώπους. Ἐξακριβώθηκε δὲ ὅτι, μολονότι οἱ ἰσχυρὲς αὐτὲς διεγερτικὲς οὐσίες διωχετεύθησαν ἀπ' εὐθείας μέσα στὸ αἷμα, ἡ διακοπὴ τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ἐγκέφαλο ποὺ προκαλοῦσε ἡ ἀναισθησία, τὰ καθιστοῦσε τελείως ἀδρανῆ. Γιατὶ τὰ ὄργανα τοῦ σώματος., ποὺ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ τ' ἀπορροφήσουν, τὰ ἀγνόησαν ὁλότελα.

Τέλος, ἔγινε τὸ καταπληκτικώτερο πείραμα: μὲ τὸ κυανιοῦχον κάλιον. Τὸ δηλητήριο αὐτὸ προσβάλλει ὅλα τὰ κύτταρα τοῦ σώματος τοὺς προκαλεῖ ἀσφυξία, καθιστῶντας τα ἀνίκανα ν' ἀπορροφήσουν ὀξυγόνο. Κανονικά. θἄποεπε νὰ κεραυνοβολήσῃ μιὰ γάτα.

Δοκιμάσθηκε λοιπὸν σὲ 12 γάτες. Ἕξη ἀπ' αὐτές. ποὺ βρισκόντουσαν σὲ φυσιολογικὴ κατάστασι ἔπεσαν ἀμέσως νεκρές. Ἡ ἴδια θανατηφόρος δόσις δηλητηρίου χορηγήθηκε καὶ στὶς ἄλλες ἕξη γάτες. οἱ ὁποῖες ὅμως ἦσαν προηγουμένως νοσκωμένες μὲ ἀναισθητικό.

Στὶς δυὸ ἀπ' αὐτὲς εἶχε δοθῇ λιγώτερο ἀναισθητικό. κι' ἔτσι συνήλθαν 10 λεπτὰ μόνς μετὰ τὴ νάοκωσι Τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα πολὺ σύντομο δὲν εἶνε ἀοκέσει στὸν ὀργανισμὸ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ δηλητήριο μὲ τὸν κανονικὸ τρόπο "Οταν λοιπὸν συνῆλθαν οἱ γάτες, τὸ κυανιοῦχον κάλιον κυκλοφοροῦσε ἀκόμη μέσα στὸ αἷμα τους καὶ τὶς σκότωσε σὲ λίγες στιγμές.

Οἱ τέσσερες ἄλλες γάτες ἔμειναν σὲ ἀναισθησία ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ἀρκετὴ δηλαδὴ ὥστε νὰ φύγῃ ἐν τῷ μεταξὺ ὅλο τὸ δηλητήριο ἀπ' τὸν ὀργανισμό τους. Κι' ἔτσι συνῆλθαν σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε. σὰν νὰ τοὺς εἶχε δοθῇ καθαρὸ νεράκι!...

Στὰ πειράματα πάνω σὲ μιὰ ἐπιληπτικὴ γάτα, ποὺ εἶχε ἤδη πάθει 18 κρίσεις. ὁ καθηγητὴς Γκαλκὶν κι' οἱ βοηθοί του στσμάτησαν τὴν πρόοδο τῆς ἀρρώστειας, νασκώνοντας τὸ ζῶο ἐπὶ 3 ½ ὥρες. "Οταν ἡ γάτα ξαναδοῦκε τὶς αἰσθήσεις της. ἔπαψε νὰ προσβάλλεται ἀπὸ ἐπιληψία. καὶ μιὰ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι εἶχαν γιατρευτῇ οἱ βλάβες τοῦ ἐγκεφάλου της ἀπ' τὶς 18 προηγούμενες κρίσεις. χωρὶς ν' ἀφίσουν κανένα ἴχνος.

Τώρα οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναισθησίας στὴν πνευμονία καὶ στοὺς ρευματισμούς.

Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἔχουν δίκηο οἱ ὑπερασπιστὲς, ὅταν λένε ὅτι τὸ κρασὶ γιατρεύει κάθε ἀρρώστεια;...

◆◆

Ἀλουμίνιο ἀπὸ ἄργιλλο

Στὸ "Ἐργαστήριο ἐρευνῶν" τῆς Βασιγκτῶνς, ποὺ εἶνε τὸ μεγαλείτερο καὶ τελειότερο ὁλου τοῦ κόσμου. κατωρθώθη τελευταῖα ἡ κατασκευὴ ἀλουμινίου, καθαροῦ κατὰ 99,8 %, ἀπὸ κοινὸ ἄργιλλο.

Οἱ σχετικὲς ἐρευνες εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ τὸ 1942, τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ περιπολοῦντα στὴ θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν γερμανικὰ ὑποβρύχια εἶχαν περιορίσει στὸ ἐλάχιστο τὶς μεταφορὲς βωξίτου ἀπὸ τὴ νότιο Ἀμερικὴ καὶ συνεχίσθηκαν πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, γιὰ νὰ καταλήξουν στὰ σημερινὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐπεξεργασία τῆς ἀργίλλου γίνεται μὲ ὑδροχλωρικὸν ὀξύ. Τὸ κόστος τοῦ νέου προϊόντος εἶνε πολὺ μικρότερο ἀπὸ τὸ ἀλουμίνιο ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ βωξίτη.

Πλοῖο ἀπὸ ἀλουμίνιο

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατασκευάσθηκε τὸ πρῶτο πλοῖο ἀπὸ ἀλουμίνιο. «Εἶνε ἐλαφρότερο κατὰ 40 % ἀπὸ τὰ συνήθη πλοῖα καὶ μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ φορτία ἀνώτερα κατὰ 20 % ἀπ' αὐτά.

Αὐτοκίνητο μὲ τὸν κινητῆρα στὸ πίσω μέρος

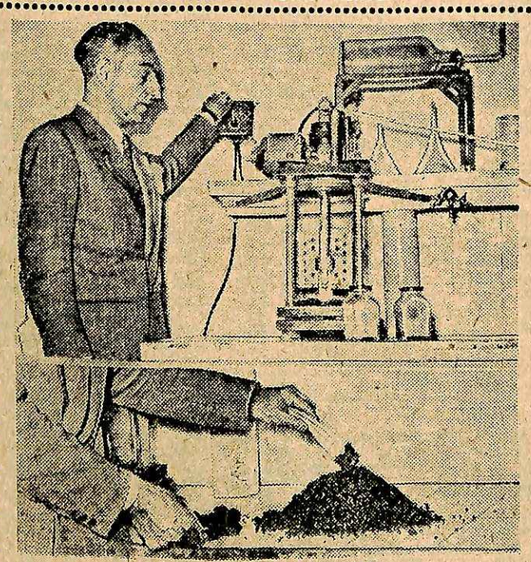
Ἡ τελευταία λέξις τοῦ αὐτοκινήτου εἶνε τὸ "Τοῦκερ 48» ποὺ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορά.

Ἡ πρωτοτυπία αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου εἶνε ὅτι ἔχει τὸν κινητῆρα πίσω. Στὸ μπροστινὸ μέρος ἔχει ἕνα εἶδος ντουλάπας γιὰ τὶς ἀποσκευὲς καὶ ἕνα μικρὸ «θωρακισμένο καταφύγιο» ὅπου οἱ ἐπιβάινοντες τοῦ αὐτοκινήτου μποροῦν νὰ καταφύγουν σὲ περίπτωσι δυστυχήματος (ἀνατροπῆς, συγκρούσεως κτλ.) ἂν, φυσικά, προφθάσουν.

Μιὰ ἄλλη πρωτοτυπία αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου εἶνε ὅτι ἔχει ἕνα τρίτο φανάρι ποὺ γυρίζει μαζὶ μὲ τοὺς τροχούς. Ἔτσι ὁ σωφὲρ μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὴ νύχτα, ὅταν γυρίζῃ τὸ βολὰν γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ στροφή, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει μὲ τὰ σημερινὰ ἀκίνητα φανάρια.

Ἐξ ἄλλου, στὴν Ἀμερικὴ ἐκαμάν τὴν ἐμφάνισί τους μεγάλα αὐτοκίνητα (ὅπως τὰ λεωφορεῖα) ποὺ προορίζονται γιὰ τοὺς πλουσίους ἐπιχειρηματίες. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ἔχουν ἰδιαίτερο κοιτῶνα. γραφεῖον, αἴθουσα ὑποδοχῆς, τουαλέττα μὲ λαυτρό, μπὰρ κτλ. Ἡ τιμή τους εἶνε 5.000 δολλάρια.

Λεωφορεῖο μὲ τὸν κινητῆρα στὸ πίσω μέρος ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἀθήνα.

ΣΤΕΡΕΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΒΕΝΖΙΝΗ

Ἔπειτα ἀπὸ 10 ἐτῶν πειράματα, ὁ Γάλλος χημικὸς Ζὰν Πατὺ - Λουπούρ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ κάμῃ τὴ βενζίνη στερεὴ κι' ὄχι εὔφλεκτη. Ἡ παραγωγὴ τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ γίνεται ταχύτατα κι ἐκατόμμυρια. Ἀποθηκεύεται δὲ χωρὶς κίνδυνο ἐξατμίσεως ἢ ἀναφλέξεως. Μὲ μερικὲς μικρὲς τροποποιήσεις, ὅλα τὰ κοινὰ μοτὲρ καταναλίσκουν αὐτὴ τὴν καύσιμη ὕλη. Ἡ ἐφευρεσις ἀγοράσθηκε ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὸ στρατό της. Στὸ πάνω μέρος τῆς εἰκόνας μας: Ὁ ἐφευρέτης ἐμπρὸς στὸ μηχάνημά του. Κάτω: Τὸ ὑλικὸ δένγ ἀνάβει μὲ τὴ φλόγα ἑνὸς ἀναμμένου χαρτιοῦ.

Οἱ «πολιτισμένες» ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Ἡ ἀγωνία μᾶς σκοτώνει

"Ἔπειτα ἀπὸ 10 ἐτῶν ἐντατικὲς μελέτες καὶ ἔρευνες. ὁ γνωστὸς Καναδὸς ἐνδοκρινολόγος δόκτωρ Χὰνς Σέλυε κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ λεγόμενες «γεροντικὲς» παθήσεις τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς ἀγωνίας, τοῦ φόβου καὶ τῆς ὑπερκοπώσεως, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴ σημερινὴ πυρετώδη ζωή μας.

Τὸ 1936, ὅταν ὁ δόκτωρ Σέλυε δίδασκε Βιοχημεία στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μοντρεάλ. πειραματιζόταν συγχρόνως μὲ ἐνέσεις ὁρμονῶν τῶν ὡοθηκῶν πάνω στὸ ἀδενικὸ σύστημα τῶν ποντικῶν. Χρησιμοποιοῦσε ὁρμόνες καθαρισμένες ἀπ' τὸν ἴδιον στὸ ἐργαστήριό του. Παρετήρησε λοιπὸν ὅτι οἱ ποντικοὶ ἀρρώσταιναν, ψφοῦσαν ἢ ἔβγαζαν ὄγκους στὸ σῶμα τους. Ἀναζητῶντας τὴν αἰτία, ἔκαμε ἐνέσεις στὰ πειραματόζωα μὲ ἁπλὲς καὶ γνωστὲς τοξικὲς οὐσίες. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν καὶ πάλι τὰ ἴδια. Πίστεψε λοιπὸν ὅτι δὲν τὰ προκαλοῦσαν οἱ ἴδιες οἱ ὁρμόνες, ἀλλὰ οἱ ἀκαθαρσίες ποὺ περιεῖναν.

Σιγὰ - σιγὰ ὡστόσο, ἄρχισε νὰ δίνῃ μιὰν ἄλλη ἑξήγησι στὸ πρόβλημα. "Ηξερε ὅτι ὁ πιτουειδὴς ἀδήν, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο, ἐπιδρᾶζει ὅλους τοὺς ἄλλους ἐνδοκρινεῖς ἀδένες τοῦ σώματος, σὰν νὰ εἶνε ὁ «διευθυντὴς τῆς ἀδενικῆς ὀρχήστρας». Κάθε εἶδους ἐρεθισμὸς ἢ βλάβη του ἀπὸ ξένες οὐσίες, ἀπὸ πνευματικὸ ἢ σωματικὸ κόπο. κλπ., μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ συμπτώματα σὰν αὐτὰ ποὺ παρετήρησε ὁ δόκτωρ Σέλυε στοὺς ποντικούς.

Ἐργαζόμενος ποὸς αὐτὴν κατεύθυνσι ὁ Καναδὸς ἐπιστήμων πειραματίσθηκε μὲ 15 γιλ. ποντίκια ἐπὶ 10 χρόνια. Ἐπενόησε διάφορα μηχανήματα. γιὰ νὰ κουράζῃ συνεχῶς νὰ ἐκνευρίζῃ, νὰ φοβίζῃ τὰ ζῶα αὐτά. Τὰ ἐξέθετε στὸ κρῦο. μέσα σὲ ψυγεῖα. Καὶ μπόρεσε ἔτσι νὰ τοὺς προκαλέσῃ τεχνητὰ τὶς καρδιακὲς καὶ κυκλοφοριακὲς παθήσεις γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε στὴν ἀρχή. ὡς ἀποτέλεσμα ἑνὸς ξεκουρδίσματος τοῦ ἀδενικοῦ των συστήματος.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηνεῖ ἁπλὰ τὴν ἐμφάνισι τῶν ἀνωμαλιῶν αὐτῶν στὸν ὀργανισμό:

Δὲν παίζουν ρόλο σ' αὐτὲς ὅλοι οἱ ἀδένες ἀλλὰ μόνον ὁ πιτουειδής. οἱ νεφροὶ καὶ οἱ ἐπινεφροειδεῖς. Ὁ πρῶτος κάνει τὴν ἀρχή. "Οταν δηλαδὴ ὑποβληθοῦμε σὲ κάποια ἀσυνήθη στὴν κούρασι ὁ πιτουειδὴς ἐκκρίνει μεγαλύτερη ποσότητα μιᾶς ὁρμόνης ποὺ λέγεται «κροτικοτροπίνη». Αὐτὴ πάλι κάνει τοὺς ἐπινεφροειδεῖς ἀδένες νὰ αὐξήσουν τὴν ἔκκρισι μιᾶς ἄλλης ὁρμόνης ποὺ μπαίνει στὸ αἷμα καὶ αὐξάνει τὴν ἀδρηναλικὴ πίεσι. Ἡ καρδιὰ λειτουργεῖ ταχύτερα κι' ὅλο τὸ σῶμα διεγείρεται, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἔκτακτη κατάστασι.

Ἐφ' ὅσον ὁ κόπος ἢ ἡ τσρανὴ δὲν συνεισθῆ ὅλα τὰ ὄργανα ξαναγυρίζουν κατόπιν στὴ φυσιολογικὴ τους λειτουργία. Διαφορετικά. ὁ μηχανισμὸς ποὺ προορίζεται ἀπ' τὴ Φύσι ὡς ἕνα σύστημα ἀσφαλείας καταντᾶ μιὰ μόνιμη καὶ βλαβερὴ ἀνωμαλία. Ὁ πιτουειδὴς ἀδὴν συνηθίζει πιὰ νὰ ἐκρίνη συνεχῶς περισσότερη κροτικοτροπίνη. Τὸ ἴδιο κι' οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες. Ἡ πίεσις τοῦ αἵματος, διαρκῶς μεγαλύτερη ἀπ' τὴν κανονική, βλάπτει τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Αὐτὰ πάλι, γιὰ νὰ προστατευθοῦν γίνονται παχύτερα. Ἔτσι προκαλοῦνται συσπάσεις τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἢ τοπικὰ σταματήματα τῆς κυκλοφορίας.

Οἱ νεφροὶ δὲν δένονται πιὰ ἀοκετὸ αἷμα γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τους. Ἀγνοῶντας δὲ τί συμβαίνει στὸ ὑπόλοιπο σῶμα. θέτουν εἰς ἐνέργειαν τὸ δικό τους προστατευτικὸ σύστημα. γιὰ ν' αὐξήσουν τὴν ἐπικίνδυνα ἐλαττωμένη ποσότητα τοῦ αἵματος. Ἐκκρίνουν δηλαδὴ μιὰ ἀυνητικὴ οὐσία, τὴ «ρενίνη», ποὺ ὁ προορισμός της εἶνε ν' αὐξήσῃ τὴν πίεσι τοῦ αἵματος σὲ τέτοια ἔκτακτη περίπτωσι.

Κι' ἔτσι συμπληρώνεται πιὰ ἕνας φαῦλος κύκλος: συνεχὴς κόπος. περισσότερη κορτικοτροπίνη, περισσότερη ὁρμόνη ἐπινεφριδίων, αὐξήσεις πιέσεως, ἐκκρισις ρενίνης ἀπ' τὰ νεφρά, μεγαλύτερη αὔξησις τῆς πιέσεως κ.ο.κ.

Ἀρχὰ ἡ γοήγορα. ἡ Βιολογικὴ αὐτὴ «ἁλυσίδα» προκαλεῖ βλάβες ἀνεπανόρθωτες: σκληρυντικὸ ἔξασθένησι τῆς καρδιᾶς, παθήσεις τῶν νεφρῶν, αἱμορραγίες τοῦ ἐγκεφάλου ἢ τῆς καρδιᾶς...

Κι' ὅλ' αὐτὰ — ἐπαναλαμβάνουμε — ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ ὑπερβολικὴ κούρασι. συγκίνησι, ἀγωνία. φόβο. ἔκθεσι στὸ κρῦο κλπ.

Ἀφοῦ ὁ δόκτωρ Σέλυε βεβαιώθηκε ὅτι ἡ ὁρμόνη τῶν ἐπινεφριδίων προκαλεῖ τὴ γενικὴ ἀναταραχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ, πειραματίσθηκε στοὺς ποντικοὺς μὲ ἐνέσεις τέτοιας ὁρμόνης. Γιὰ νὰ τονώσῃ μάλιστα τὴν ἐπίδρασί της ἀφῆσε ἀπὸ μερικὰ ζῶα τὸν ἕνα νεφρό τους ὥστε νὰ κουράζεται περισσότερο ὁ ἄλλος. Στὰ 90% λοιπὸν τῶν πειπτώσεων. προκάλεσε ἔτσι τεχνητὰ τὶς διάφορες ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος καὶ μπόρεσε μάλιστα νὰ ποσδιπτέψῃ τὴν ποοεία τους μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Διάφορες παρατηρήσεις ζωολόγων καὶ ἐξερευνητῶν ἐπιβεβαιώνουν τὶς βασικὲς ἀρχὲς τῆς θεωρίας τοῦ δόκτορος Σέλυε. Ἔχει διαπιστωθῇ π. χ. ὅτι οἱ καρδιακὲς παθήσεις εἶνε τελείως ἄγνωστες στὰ ζῶα ποὺ ζοῦν ἐλεύθερα σὲ φυσικὴ κατάστασι. Ἐπίσης δὲν προσβάλλουν, σχεδὸν ποτέ, τὶς πρωτόγονες φυλὲς — τόσο ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ὀνομασθοῦν «πολιτισμένες» ἀρρώστειες. Ὁ δόκτωρ Χόλντεν, γνωστὸς Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς καὶ ἐπιστήμων, ποὺ ἔχει κάμει ἐξερευνήσεις καὶ ἱστορικὲς μελέτες στὴ ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου. βεβαιώνει ὅτι ἡ πίεσις κι' οἱ καρδιακὲς παθήσεις εἶνε ἄγνωστες στὶς φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν. Προσθέτει δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παίζουν τὰ σαγματα ὅπως ἔρχονται. δὲν στενοχωροῦνται ποτὲ καὶ δὲν παρακουράζονται.

Τ. ΒΑΛΤΖ

Γελωτοθεραπεία

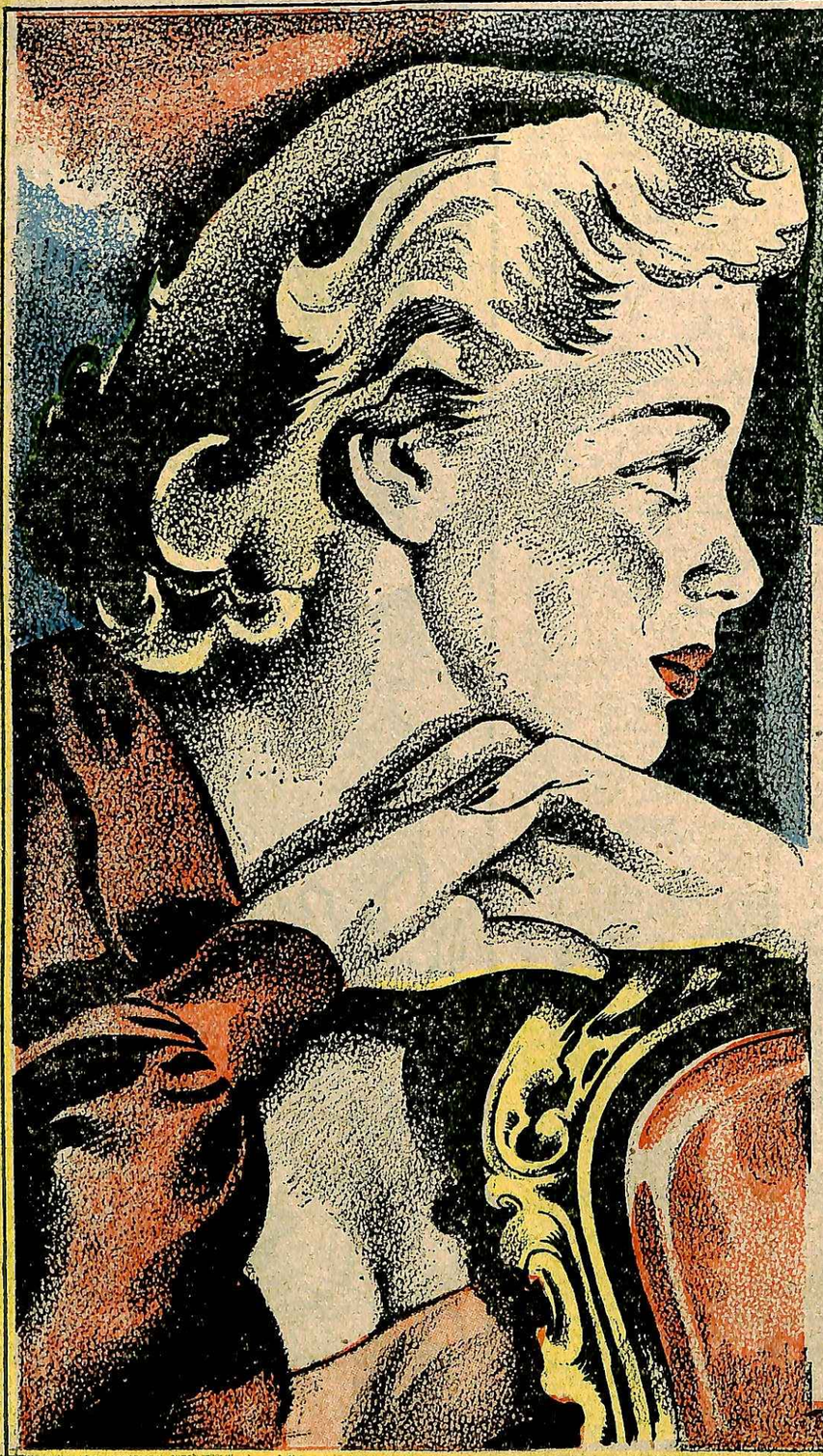
ΚΥΝΗΓΟΙ ΜΥΩΠΕΣ

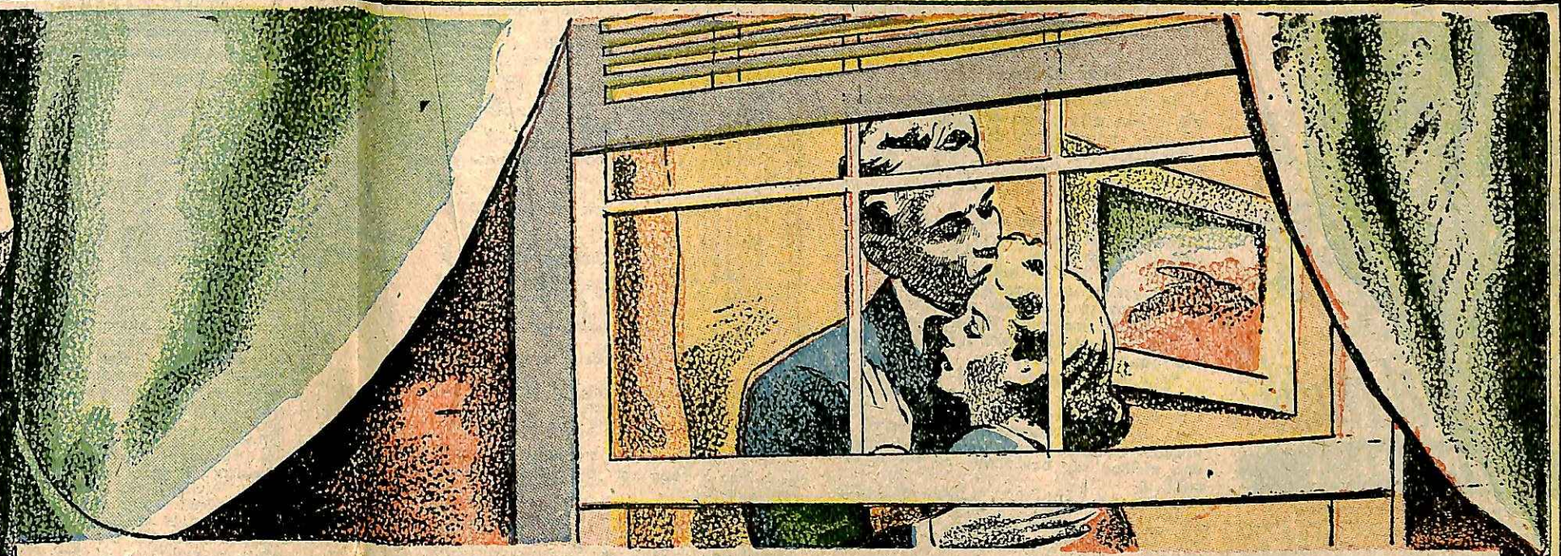
— Βάρα της! Μπεκάτσα εἶνε!...

Ὁ ἕνας ἐλέφας στὸν ἄλλο: Ἔ, ρὲ τύχη ποὺ ἔχει τὸ ξαδερφάκι μας!

— Δὲν εὐκαιρεῖ φέτος νὰ πάη ἔξοχή καὶ βολεύεται μέσα στὸ γραφεῖο!

Ο Άθλιος

Τρυφερό διήγημα

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ από μια επίσκεψη η κ. Ρουσέ μπήκε στο σπίτι της, άνυποπτη και τράβηξε στην κρεββατοκάμαρά της. Ποτέ της δεν φανταζόταν πώς θα μπορούσε να βρεθή μπροστά, σε τέτοιο θέαμα. Είδε τον άντρα της να κρατάη στην αγκαλιά του την όμορφη καμαριέρα της. Έκλεισε τότε απότομα την πόρτα δίχως να πη λέξι και κατέβηκε στο σαλόνι συντριμμένη κι' απδιασμένη. Ο άντρας που αγαπούσε, ο άντρας της την απατούσε με τον πιό χυδαίο τρόπο. Ένοιωθε περισσότερη περιφρόνησι παρά αγανάκτησι. Κλείστηκε στο μπουντουάρ της κι' έκει ξέσπασε σε λυγμούς.

Απόμεινε έτσι αρκετήν ώρα, κρατώντας το κεφάλι της με τα χέρια της, άνικανη να σκεφθή και να ενεργήση. Δέν ήτανε ούτε δυό χρόνια παντρεμένη και να που τα πιό αγαπημένα της όνειρα για μιά ζωή ευτυχισμένη γκρεμίζονταν απότομα. Η ατυχία την χτυπούσε σκληρά. Δίσταζε άκόμα να το πιστέψη. Κι' όμως η πραγματικότητα την διέψευδε.

Ωστόσο αναγκάστηκε στο τέλος να την παραδεχθή και να πνίξη τον πόνο της. Θα χώριζε. Έκλαιγε άκόμα όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα του μπουντουάρ της και μπήκε ο Ζάκ. Ο άντρας της πλησίασε κοντά της αργά, αθόρυβα, με πρόσωπο άναστατωμένο άμήχανος, με μάτια σάν καμένα, τρομοκρατημένος άπ' την άπελπισία του. Η στάσις οι κινήσεις του όμολογούσαν το σφάλμα του. Ήταν φανερό πώς ικέτευε συγγνώμην. Την παρακαλούσε με σύντομες φράσεις κι' η φωνή του έτρεμε:

—Σ' αγαπώ πάντα, Λουίζα, σ' αγαπώ μ' όλη μου την ψυχή δέν άγαπώ παρά εσένα... Θέρθηκα σάν κτήνος... Το παραδέχομαι... Ήτανε μιά στιγμή τρέλλας... Ντρέπομαι γιά λογαριασμό μου.. Παρασύρθηκα... Συγχώρα με... Πρέπει να με συγχωρέσης... Εκείνη έφυγε πιά... δέν θά την ξαναδής ποτέ σου...

Η Λουίζα κλαίγοντας σιωπηλή κι' άπόφευγε να τον κυττάξη. Ο Ζάκ εξακολούθησε να περασπίζεται. Εξηγούσε πώς, δίχως ο ίδιος να το καταλάβη, είχε παραφυρθή άπ' την όμορφιά της κι' έλλας αυτής μιά όμορφιά γνήσιο ποσκλητικότητα. Αυτό είχε γίνει έτσι ξαφνικά, δίχως να υπολογίση τις συνέπειες άπλως και μόνο γιά να ικανοποιήση τις αισθήσεις του. Ήταν ένοχος, το άναγνώριζε. Τώρα μονάχα η τύψις τον βασάνιζε, μιά τύψις που θάπαν αώνια, άν δέν τον συγχωρούσε.

Η Λουίζα άπόμενε άπαθής, δίχως να μιλάη, δίχως να κάνη ούτε μιά χειρονομία. Όταν ο Ζάκ σώπασε τού άπάντησε με πεγοή, άλλά άποφασιστική φωνή:

—Περιττό να δικαιολογήσαι, Ζάκ. Στό έξής, όλα τελείωσαν μετεξύ μας.

Από την ημέρα έκείνη, το άντρόγυνο έζησε σάν ξένο. Συναντιόντανε μονάχα στό τραπέζι. Ωστόσο μέσα στο ναυάγιο της εύτυχίας τους άπόμεινε μόνο η υπερηφάνεια της κοινωνικής τους τάξεως. Νόμισαν και οι δυό τους πώς θα ύπέφεραν πολύ περισσότερο άν ο κόσμος μάθαινε το δράμα τους κι' άν χώριζαν. Κι' έμειναν και οι δυό τους σύμφωνοι, γιά να σώσουν τα προσχήματα, να παίζουν γιά χάρι των φίλων τους και των συγγενών τους, την κωμωδία του ευτυχισμένου άντρόγυνου.

★

Έξη χρόνια πέρασαν ύστερα άπ' το γεγονός αυτό κι' η ζωή για τους Ρουσέ ήταν όπως οι ίδιοι ήταν χαρούμενοι, ευχάριστοι, ευτυχισμένοι, και μέσα στό σπίτι τους παγεροί. Η άτμόσφαιρα τους πιέζε. Στις άρχες έπαναστατούσαν, μά σιγά σιγά συνήθισαν στην καινούργια ζωή τους. Για να μη βρίσκωνται μόνοι, για να μη συλλογίζωνται τί τους χώριζε διασκέδαζαν: θέατρα, συναυλίες, χοροί, γεύματα, δεξιώσεις όλα τα παρακαλούθούσαν. Ήταν ένα μεθύσι άνάλαφρο που τους ζάλιζε και τους έπέτρεπε να λησμονούν το δράμα τους.

Όταν δέν έβγαιναν μαζί έξω, καθένας ήταν έλεύθερος να χρησιμοποιήση τις ώρες του όπως του άρεσε. Ο Ζάκ Ρουσσέ περνούσε τα βράδυα του στη λέσχη η με τις χορεύτριες της Όπερας. Η Λουίζα Ρουσσέ πήγαινε με τις φιλενάδες της σε διάφορες συγκεντρώσεις.

Πάρ' όλα αυτά, κάποια βράδυ, οι δυό σύζυγοι, κάπως κουρασμένοι, έπειτα άπ' το φαγητό τους άντι να βγούν όπως το συνήθιζαν έδώ και τόσους μήνες, κάθησαν στό σαλόνι. Ο υπηρέτης είχε σερβίρει το τσάι. Το καλοκαίρι είχε έρθει κι' ο κόσμος άρχιζε να φεύγη για τις έξοχές. Οι δυό σύζυγοι δέν ένοιωθαν καμμιά στενοχώρια που ξαναβρίσκονταν, ύστερα άπό τόσον καιρό, ο ένας κοντά στόν άλλο. Έχοντας ισως λησμονήσει το παρελθόν, κουβέντιζαν σάν φίλοι.

Άπόψε ώς τόσο αισθάνονταν κάτι σάν τρυφερότητα που τους πλημμύριζε και γλύκαινε την καρδιά τους. Η φωνή τους ήταν πιό ήρεμη, τα βλέμματά τους πιό απαλά. Δέν κουβεντίζαν σάν άντίπαλοι, σάν έχθροί, μά σάν άνθρωποι πολυθασανισμένοι που νυρεύουν καταφύγιο ό ένας κοντά στόν άλλον.

Η Λουίζα έξεικνε άπόψε όλη την κοκεττερία της κι' ο Ζάκ προθυμοποιόταν να την περιποιηθή. Κυττάζονταν μέσα στά μάτια και χαμογελούσαν. Ένοιωθαν μιά γλυκειά ταραχή. Θα ξαναβρίσκαν, λοιπόν, τη χαμένη εύτυχία τους; Ο Ζάκ το συλλογιζόταν αύτή τη στιγμή κι' έβλεπε πόσο ήταν δυστυχισμένος. Έξη χρόνια δίχως να φιλήση τη γυναίκα του, αύτό πήγαινε πολύ θυμόταν τώρα τα χάδια της το άρωμα της σάρκας της, το κορμί της, άνακάλυπτε άπόψε ξανά την όμορφιά της. Τού φαινόταν σά μιά άγνωστη που την έβλεπε γιά πρώτη φορά. Πόσο άλήθεια γοητευτική ήταν η Λουίζα! Είχε ένα μυστηριώδες θέλγητρο. Ήταν τόσο προκλητική, τόσο ποθητή που σκεπτόταν πώς η κατάκτησι της θάταν κάτι το εξαίσιο. Από τη στιγμή αύτή δέν συλλογίστηκε παρά πώς να πραγματοποιήση αύτο το όνειρο. Και ο Ζάκ άρχισε να την βλέπη όχι πιά σαν σύζυγος, μά σάν έρωτευμένος που προσαθεί να τυλίξη στά δίκτυα του τη γυναίκα που άγαπάει.

Από μέρος της η Λουίζα κατάλαβε όλο το τέχνασμα του άντρός της κι' ένοιωσε να κολακεύεται η υπερηφάνειά της βλέποντας στα μάτια του Ζάκ τον πόθο του. Τη φορά αύτή δέν αμφέβαλλε πώς ήθελε να την κατακτήση, να γίνη γι' αύτή όχι μονάχα ό νόμιμος σύζυγος, μά ό φίλος, ο πολυαγαπημένος. Κι' άρχισε τότε να χαλαρώνη τα έμπόδια. Χαμογελούσε με πονηρία, τούρριχνε κρυφές ματιές γεμάτες ύποσχέσεις άφινε έτσι τυχαία, το πενιούαρ της πιό άνοιχτό πάνω στο στήθος της, έπαιρνε στάσεις γεμάτες νωχέλεια και ηδυπάθεια, τον φλόγιζε όλόκληρο.

Σε λίγο, η Λουίζα, σηκώθηκε και διευθύνθηκε στην κρεββατοκάμαρά της. Ο Ζάκ την άκολούθησε μά στάθηκε στο μπουντουάρ, μη τολμώντας να μπή στό δωμάτιό της άν δέν τον φώναζε. Να που το όνειρό του είχε πραγματοποιηθή. Έπειτα άπό έξη χρόνια χωρισμού, θα ξαναβρίσκε τη χαμένη εύτυχία του. Θα πλησίαζε τη γυναίκα του με έρωτα, με τον καινούργιο έρωτα που φούντωνε μέσα του. Θα την έκανε δική του σάν φιλενάδα, όχι σάν νόμιμη σύζυγο. Η περιπέτεια ήταν, δίχως άλλο, απροσδόκητη.

Κοίθως το βλέμμα του διέτρεχε το μπουντουάρ, έπεσε πάνω στό τραπεζάκι της ντουλάπας. Έκεί ξεχώρισε ένα μικρό καρνέ. Το πήρε άδιάφορα να το ξεφυλλίση, περιμένοντας να τον φωνάξη άπό την κάμαρά της η γυναίκα του. Ήταν το ημερολόγιο της Λουίζας. Διάβασε μερικές σελίδες, έπειτο άλλες, ύστερα κι' άλλες. Και τότε είδε πόσο η γυναίκα του είχε ύποφέρει όλα αύτα τα χρόνια και πόσο του είχε μείνει πιστή. Μέρα μέ τη μέρα έγραφε έκεί μέσα όλο τον πόνο της, όλη την άγάπη της για τον άντρα που σε άγαπήσει. Και τότε ο Ζάκ κατάλαβε πόσο ύπήρξε άνάξιός της. Δίχως να περιμένη ώρισης, άνοιξε την πόρτα της κρεββατοκάμαρας κι' άρπαξε τη Λουίζα στην άγκαλιά του.

—Τί έπαθες; του είπε έκείνη χαμογελώντας, θέλοντας δήθεν να του ξεφύγη.

—Λουίζα, συχώρα με... Πόσο ύπέφερες, άλήθεια!

—Εγώ; έκανε χαμογελώντας έκείνη. Άποτάσαι, φίλε μου.

—Σούτ!... Τα ξέρω όλα,.. Το ημερολόγιο!...

—Το ημερολόγιο! πρόφερε η Λουίζα και τα μάτια της νέλιωσαν δάκρυα.

—Σώπα άγάπη μου. σώπα. Μην κλαίς. Έσβυσε πιά το παρελθόν. Άρχίζει τώρα μιά καινούργια ζωή.

—Ναί, είπε η Λουίζα. Άρχίζει μιά καινούργια ζωή!

Κι' άνταλλαξαν το πρώτο τους έρωτικό φιλί.

ΑΡΜΑΝ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς, διάσημη στὸ Παρίσι ὡς «γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου», καὶ φίλη τοῦ ἀρχισπάχη Λαντύ, ζητᾶει ἀπὸ τὸν θαυμαστή της Βερλὰκ νὰ προκαλέσῃ σὲ μονομαχία καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίπαλο ποὺ θὰ τοῦ ὑποδειξῃ. Καὶ γιὰ νὰ τὸν πείσῃ, τοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορία της:

Ὁ βαρῶνος Στέφανος ντὲ Λορμὸν, σ' ἕνα ταξίδι του στὴν Ἰταλία, ἐρωτεύεται τρελλὰ τὴ μητέρα της φλωρεντινῆ Ντορίνα Ντάζιο. Ἡ μητέρα του ὅμως τοὺς χωρίζει μ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποὺ τοῦ στέλνει, καὶ στὸ ὁποῖο κατηγορεῖ τὴ Ντορίνα ὡς ἀπιστη. Ὁ βαρῶνος φεύγει κι' ἡ Ντορίνα μένει μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ ἐξαδέλφου της Σάντι. Λίγους μῆνες κατόπιν, φέρνει στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, τὴ Φλαβιανή, κάρπο τοῦ ἔρωτός της μὲ τὸ βαρῶνο. Καὶ ἡ κόρη τῆς Ντορίνας καὶ ἡ Στεφανία ντὲ Λορμὰν (κόρη τοῦ βαρώνου ἀπὸ τὸ νόμιμο γάμο του) μοιάζουν καταπληκτικά. Ἡ Ντορίνα φεύγει κατόπιν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὡς χορεύτρια, θριαμβεύει ἐκεῖ καὶ γνωτεύει τὸν βαθύπλουτο νέο Ντανιὲλ Τόμσον. Ὁ Τόμσον δολοφονεῖται κατὰ λάθος, κι' ἀφίνει ὅλη του τὴν περιουσία στὴν κόρη τῆς Ντορίνας ποὺ ξαναγυρίζει στὴν Εὐρώπη. Μιὰ μέρα, ὁ βαρῶνος βλέπει τὴ Φλαβιανὴ καὶ νομίζει, λόγω τῆς ὁμοιότητός της, πὼς εἶνε ἡ κόρη του. Ἀντιλαμβάνεται ὅμως τὸ λάθος του, μαντεύει τὴν ἀλήθεια καὶ καταλαβαίνει ὅτι ἡ Ντορίνα ἦτανε ἀθῶα κι' ὅτι τὸν ἀπάτησε ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε πεθάνει στὸ ἀναμεταξύ. Ἐπισκέπτεται τὴ Ντορίνα καὶ ζητάει νὰ ἐξιλεωθῇ ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Στὴ ζωὴ τῆς Ντορίνας ἀναμιγνύεται ἤδη ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ. Ἀγαπάει τὴ Φλαβιανή, πέρνοντάς την γιὰ τὴ δεσποινίδα ντὲ Λορμόν. Μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ λάθος του. Ζητάει ἀπ' τὴ Ντορίνα τὸ χέρι τῆς κόρης της ἀλλ' αὐτὴ ἀρνεῖται μὲ τὴ δικαιολογία πὼς ἡ Φλαβιανὴ εἶνε μικρὴ πραγματικὰ ὅμως γιατὶ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ πὼς ἡ κόρη της ἦτανε νόθος! Ἡ Ντορίνα ἀπ' τὴ στενοχώρια της πεθαίνει κι' ἡ Φλαβιανή, ποὺ εἶχε μαντέψει πὼς κάποιο μυστήριο περιβάλλει τὴ γέννησή της, πιέζει τὸν θεῖο της Σάντι κι' αὐτὸς τῆς δίνει ὅλη τὴν τραγικὴ ἱστορία. Ἡ Φλαβιανὴ ὁρκίζεται τότε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τῆς μητέρας της. Γυρίζει στὸ Παρισι, καλεῖ τὸν Φλοριὰν καὶ τοῦ ζητάει νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ σὲ κανένα ὅσα ἤξερε καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ στὴν ἐκδίκησή της. Ἐκεῖνος, ποὺ εἶνε ἐρωτευμένος μαζί της, τὸ ὑπόσχεται. Τοῦ ζητάει δὲ νὰ τῆς συγκεντρώσῃ ὅσες πληροφορίες μποροῦσε γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ βαρώνου ντὲ Λορμάν.

6ον

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη... ἐγὼ, ἄλλωστε, μιὰν ἀποστολὴ νὰ σᾶς ἀναθέσω. Ἐσεῖς ποὺ εἶστε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, μπορεῖτε νὰ λανσάρετε μιὰ γυναῖκα στοὺς κύκλους ποὺ διασκεδάζουν; Θέλω νὰ μὲ λανσάρετε.

— Ἐσᾶς; Στὸν κόσμο αὐτόν; Μὰ θὰ νομίσουν πὼς εἶμαι ἐραστής σας! εἶπε ὁ Φλοριάν.

— Δὲν τὸ ξέρουμε αὐτό. Ὁπωσδήποτε, θέλω νὰ εἰσαχθῶ στὸν ἡμίκοσμο ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

— Ἔστω! παραδέχθηκε ὁ Φλοριάν.

— Κι' ἕνα ἄλλο: Ἀπὸ σήμερα δὲν ὑπάρχει πιὰ Φλαβιανὴ Ντάτζιο. Εἶμαι γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσίς.

Ἕνας ἀληθινὸς ἔρωτας

Τὸ δεῖπνο ποὺ ἔδωσε ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς στοὺς φίλους τοῦ Φλοριὰν τὴν ἔκαμε μὲ μιᾶς πασίγνωστη στοὺς κύκλους τῶν γλεντζέδων τοῦ Παρισιοῦ. Ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ τὴ γνωρίσουν καλύτερα, κι' ὅλοι θεωροῦσαν τὸ Σάντι ὡς τὸν ἐπίσημο «προστάτη» της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἐπέστρεψε κι' ὁ Βαρῶνος ντὲ Λορμὸν στὸ Παρίσι καὶ ξανάνοιξε τὸ σπίτι του. Ἡ κόρη του Στεφανία ἔκλεινε ἤδη τὰ δεκαεννιά της χρόνια κι' ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ.

Ἡ Ντεὰ τὸ ἔμαθε καὶ σκέφτηκε πὼς ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεώς της.

Στὸ ἀναμεταξὺ, ἐξακολουθοῦσε τὴ ζωή της φαινομενικὰ ἀμέριμνη.

Ἕνα βράδυ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτατα δεῖπνα ποὺ ἔδινε κάθε τόσο, στὰ δεξιά της καθόταν ὁ Σεμπαστιὰν ντὲ Ζουσερέ, νέος, πλουσιώτατος, μὲ ἀρρενωπὴ ὁμορφιά, ὁ μόνος ποὺ ξεχώριζε ἐκεῖ μέσα στὸ πλῆθος τῶν δανδήδων ποὺ τὴν τρυνόριζαν.

Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γιὰ τὰ πλούτη τῆς Ντεά, ὄνι μόνο γιατὶ ὁ ἴδιος ἦτανε πλουσιώτατος, ἀλλὰ καὶ γιατὶ τὸν ἐνδιέφερε μόνον ὡς γυναίκα.

Ἡ Ντεὰ τὸ εἶχε καταλάβει, γιατὶ κι' αὐτὴ ἔνοιωθε κάποια μυστηριώδη γοητεία νὰ τὴν σπρώχνῃ ποὸς αὐτόν,

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν ἀγαπήσω... σκεπτότανε. Καὶ δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω! Δὲν θ' ἀγαπήσω, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω συμπληρώσει τὸ ἔργον ποὺ ἔχω ἀναλάβει...

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἑσπερίδος, προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἢ νὰ βάζῃ ἕναν τρίτον ἀνάμεσά τους πότε τὸν Γκουστὰβ Ντεζορτὺ καὶ πότε τὸν Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ.

Ἀλλ' ἡ στάσις της αὐτὴ ἐπροξένησε στὸ Σεμπαστιὰν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα: τὸ αἴσθημα ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γεννιέται μέσα του γι' αὐτὴν ἄρχισε τώρα νὰ φουντώνῃ μὲ τὰ ἐμπόδια ποὺ τοῦ παρουσιάζονταν.

Τὴν ἑπομένη ξαναῆρθε στὸ μπουλβὰρ Μαγνιό. Κατώρθωσε νὰ βρεθῇ μοναχὸς μὲ τὴ Ντεά. ποὺ ἤνοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνησι μπροστά του.

Ἐκεῖ! μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ τὴν κατάλαβε ὅτι ἐπάλευε ἐναντίον τοῦ αἰσθήματος ποὺ γεννιότανε μέσα της, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσῃ καθαρά.

— Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω σοβαρά, τῆς εἶπε. Γι' αὐτὸ βιάστηκα νάρθω. Δὲν ξέρω ἂν καταλάβατε τί μοῦ συμβαίνει... Τὸ πιστεύω ὅμως, γιατὶ ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλατε γιὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνετε ἀπὸ κοντά σας, μοῦ δείχνει ὅτι τόχετε ἤδη μαντέψει... Μὰ πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ...

— Τί λοιπόν; ρώτησε προσποιούμενη τὴν ἔκπληκτη, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

— Σᾶς ἀγαπῶ!

— Ὦ! ἔκαμε γελῶντας νευρικά. Ἀλήθεια:

— Ναί, σᾶς ἀγαπῶ!

— Ξέρετε ὅτι δὲν εἶσθε ὁ μόνος ποὺ μοῦ τὸ λέτε αὐτό, κύριε ντὲ Ζουσερέ;

— Ξέρω πὼς, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν εἶνε ὁ ρόλος ποὺ παίζετε, δὲν ἀγαπᾶτε κανένα ἀπὸ κείνους ποὺ γνωρίζω, κανένα ἀπ' ὅσους εἶδα ἐδῶ...

— Μ' ἔχετε καταλάβει, λοιπόν. τόσο πολύ;

— Σᾶς κατάλαβα γάρις σ' αὐτὴ τὴ διαίσθησι ποὺ δίνει ὁ ἔρωτας.

— Ἀλλ' ὁ ἔρωτας εἶνε τυφλός, δὲν τὸ ξέρετε:

— Μή γελᾶτε. σᾶς παρακαλῶ γιατὶ σᾶς μιλάω σοβαρὰ γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ μοῦ ἐχετε ἐμπνεύσει.

Ἡ κόρη τῆς Ντορίνας φοικίασε. Αὐτὸς ὁ ἔρωτας ποὺ τὸν εἶχε ἤδη μαντέψει. τώρα τὴν ἐτρόμαξε.

Διετήρησε ὡστόσο τὴν εἰρωνική της ἔκφρασι.

Ὁ Σεμπαστιὰν ντὲ Ζουσερὲ ἐξακολούθησε:

— Δὲ βλέπω σὲ σᾶς μιὰ νορούμενη συντρόφισσα τῶν ἐφήμερων γλεντιῶν. Βλέπω τὴν ἀναπνεμένη, στὴν ὁποία δίνεται κανεὶς γιὰ πάντα...

— Θεέ μου! Τί ἔρωτας!

— Ἔτσι σᾶς ἀγαπῶ, αὐτὸς εἶνε ὁ ἔρωτας ποὺ σᾶς προσφέρω... Κι' ἐπειδὴ πιστεύω πὼς καμμιὰ ὑπόσχεσι. κανένας ὅρκος δὲν σᾶς δεσμεύει, γι' αὐτὸ σᾶς τὸ λέω...

— Τί μπορεῖτε νὰ ξέρετε:

— Ὄχι, δὲν ἀγαπᾶτε... Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε ἀγαπήσει... Δὲν θέλω νὰ τὸ ἐξετάσω. Τὸ παρελθὸν ἀνήκει σὲ σᾶς μονάχα. Ἀλλ' αἰσθάνομαι πὼς ἡ καρδιά σας εἶνε ἐλεύθερη... Καὶ σᾶς τὸ ζητῶ γιὰ νάσι. μή μὲ διώνετε, μή μοῦ ἀπανοσεύετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ. ἀφῆστε με ἀκόμα νὰ σᾶς τὸ πῶ. ὡς ποὺ νὰ περάσῃ μέσα στὴν καρδιά σας ἡ ἐρωτικὴ φλόγα ποὺ καίει μέσα στὴ δική μου τὴν καρδιά!

Ἡ Ντεὰ κατώρθωσε νὰ κατανικήσῃ τὴ γλυκειὰ τουφεότητα. ποὺ ἤνοιωθε νὰ τὴν κυριεύῃ

— Ὄχι! εἶπε. Ὄχι... Δὲν μπορῶ...

— Δὲν μπορεῖτε:

— Δὲν θέλω νὰ μείνετε στὴν ἀμφιβολία, κύριε ντὲ Ζουσερέ. Μοῦ εἰπατε ὅτι μοῦ μιλήσατε σοβαρά, γι' αὐτο πρέπει νὰ κάμω λήσατε σοβαρά, γι' αὐτο πρέπει νὰ κάμω τὸ ἴδιο κι ἐγώ.. γιατὶ ξέρω τί ὑποφέρει κανεὶς ὅταν ἀγαπάη καὶ δὲν ἀγαπιέται...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε:

— Μά...

— Σᾶς παρακαλῶ. τὸν διέκοψε. μήν ἐπιμένετε... Δὲν θὰ μπορούσα νὰ σᾶς πῶ τίποτα... Ἀφίστε με ναί. ναί. φύγετε... Ἀοβουάρ!

Σὰν ἄνθρωπος εὐγενής, ὁ Σεμπαστιὰν ντὲ Ζουσερὲ ὑποκλίθηκε, γνωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο. ψιθυρίζοντας ἕνα «φοβοῦμαι» μὲ τόσο γαμηλὴ φωνή. ὥστε ἐκεῖνη δὲν τὸν ἄκουσε.

Ἔφυγε νευριασμένος.. μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. τὸ κεφάλι φλογισμένο

Τὴν ἀναποῦσε παρόφορα.

★

Καὶ ἡ Ντεὰ τὸν ἀγαποῦσε

Τὸ εἶχε καταλάβει. καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἀντιδράσει ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος. προτοῦ νάνε πολὺ ἀργά...

Τῆς ἦταν ἀπαγορευμένο ν' ἀγαπήσῃ. νιὰ νάνε δοσμένη ὁλόκληρη στὸ μίσος της καὶ στὴν ἐκδίκησί της. κι' εἶχε φυσαστατωθῇ ὅταν κατάλαβε πὼς εἶχε γιὰ μιὰ στιγμὴ νοιώσει τὴν ἀνάγκη τῆς τουφεότητος.

Τώρα ἡ ἀνησυχία της δὲν εἶχε σβύσει,

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἀπιστία

Φράσω μου, δὲν θὰ συγχυστῶ
ἐὰν μὲ τσάκωρες σκαστό
μὲ τὴ Λενιὼ ἀνταμα.
Στὸ πόκερ τῆς ζωῆς αὐτὲ
ἐπῆρα φύλλο τραβηχτὸ
καὶ μοῦρθε.... ἄλλη ντάμα!..,

★

Λόγιο δὲν λέω παρδαλὰ
κι' ἂν τὸ ξετάσῃς πιὸ καλὰ
εἶμαι πολὺ ἐν τάξει.
Γιὰ πές μου, ἂν δὲν συμφωνῆς,
ἀπανοσεύεται κανείς,
τὸ κέφι του ν' ἀλλάξῃ!
Ἐγὼ σοῦ λέω φιλικῶς:
σοῦπα καὶ σοῦπα θιορκῶς
νὰ τρώω δὲν μ' ἀρέσει
θὰ φάω κι' ἕναν καπαμᾶ,

καὶ μπιφτεκάκι (κιωὰ
σὰν εἶνε καὶ πεσκέσι.

★

Γι' αὐτό, Φροσί θὰ σοῦ (τὸ πῶ,
ὅσο τυχὸν κι' ἂν σ' ἀ- (γαπῶ
μὲ ὅλη τὴν καρδιά (μου
πάντα τὸ κέφι μου (τραβᾶ
καμμιά... γωνιὰ μπα- (κλαβᾶ
καὶ... τὰ ὀρεκτικὰ (μου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

γιατὶ ἤξερε καλὰ πὼς θὰ ξανάβλεπε τὸν Σεμπαστιὰν ντὲ Ζουσερέ, καὶ προέβλεπε ὅτι ὁ ἔρωτάς του, γιγαντωμένος ἀπ' τὰ ἐμπόδια. θὰ τοῦ ἐνέπνεε μιὰ νέα προσπάθεια, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῇ.

Ἀλλὰ κυρίως ἀπ' τὸν ἑαυτό της. ἀπὸ τὴν καρδιά της, ἀπὸ τὸ μυαλὸ κι' ἀπὸ τὴ σάρκα της ἔπρεπε νὰ φυλαχθῇ περισσότερο παρὰ ἀπὸ κεῖνον.

Καὶ τότε εἶπε μέσα της, μὲ μιὰ σκληρὴ ἀποφασιστικότητα, νεμάτη ἀπελπισία:

— Θἄμαι σίγουρη ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω, ἂν γίνω ἀνάξιά του. Δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ θὰ τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μ' ἀγαπήσῃ, ὅταν δοθῶ σ' ἕναν ἄλλον, ὅταν δοθῶ χωρὶς ἀγάπη...

Ἡ κόρη τῆς Ντορίνας εἶχε ἤδη σχεδιάσει μέσα στὸ μυαλό της ἐκεῖνο ποὺ ἐσκόπευε νὰ κάνῃ ἐναντίον τῆς Στεφανίας ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη της, εἶχε πάρει τὸ δικό της ὄνομα καὶ τὴ δική της θέσι στὴν κοινωνία..

Τὸ σχέδιο εἶχε καταστρωθῇ σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες καὶ εἶχε μιλήσει γι' αὐτὸ στὸν Σάντι, ποὺ συμμεριζότανε τὸ μῖσος της καὶ ποὺ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ μητέρα της. τὴν ὑπάκουε τυφλά.

Ὁ Ἰταλὸς εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ λεπτομερέστατα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ντὲ Λορμόν.

Ἡ Φλαβιανὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ μιμῆται στὴν ἐντέλεια ὅλες τὶς κινήσεις τῆς Στεφανίας. Εἶχε μάθει ἀκόμα καὶ τὰ κουμάτια τοῦ πιάνου ποὺ προτιμοῦσε ἡ κόρη τοῦ βαρώνου καὶ τάμαθε κι' αὐτὴ νὰ τὰ παίζῃ.

Τώρα ἦταν ἕτοιμη. Ἡ στιγμὴ τῆς δράσεως εἶχε φτάσει.

— Ἀπασχολήσου ἐσύ, εἶπε τέλος στὸ Σάντι, γιὰ νὰ βρῇς τὸ μοναχικὸ σπίτι ποὺ εἴπαμε καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ χρειαστοῦμε.

— Δὲν θἄναι δύσκολο, ἀπήντησε ὁ Ἰταλός. Στὸ Παρίσι βρίσκει κανεὶς ἀνθρώπους γιὰ κάθε δουλειὰ ποὺ ἄμα πληρωθοῦν, μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι θελήσῃς...

— Θὰ τοὺς πληρώσουμε ὅ,τι μᾶς ζητήσουν, ἀλλὰ πρέπει νάμαστε σίγουροι γι' αὐτούς.

Ὁ Σάντι δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ στὰ περίχωρα τοῦ Παισιοῦ, ἕνα σπίτι ὅπως τὸ ἤθελε.

Ἦταν ἐντελῶς μοναχικὸ μέσα στὸ δάσος Μπρεβάν.

Ἔπειτα βρῆκε καὶ τὸ φύλακα, ἕναν Ἰταλὸ ὀνόματι Πιέτρο Ρομόλι. ποὺ τοῦ ἦτανε πιστός. γιατὶ ὁ Σάντι ἤξερε πὼς ὑπῆρχε εἰς βάρος του ἕνα ἔνταλμα ἀπελάσεως.

Δὲν ἤξερε λέξι γαλλικὰ κι' ἡ μόνη του δουλειὰ ἦτανε νὰ φυλάῃ τὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τὸ σκύλο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Σάντι. καὶ νὰ μὴν κάνῃ παρόξα μὲ κανένα ἀπολύτως.

Ἔμενε τώρα νὰ βροῦν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου ποὺ εἶχε καταστρώσει ἡ κόρη τῆς Ντορίνας: Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο αὐτό, θὰ ἀπήναν τὴν Στεφανίνα ντὲ Λορμόν, θὰ τὴν κοστούσαν φυλακισμένη μέσα στὸ ἐσωτερικὸ σπίτι καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἡ Φλαβιανὴ θἄπερνε τὴ θέσι της στὸ μέγαρο τῶν ντὲ Λορμόν. χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ χάρις στὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὶς δύο νέες.

— Αὐτὸ τὸ βράδυ. ἂν θέλης. τῆς ἐπρότεινε μιὰ μέρα ὁ Σάντι θὰ σὲ πάω σ' ἕνα μέρος ὅπου θὰ μπορέσῃς νὰ διαλέξῃς μόνη σου τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς χρειάζονται.

— Ποῦ θὰ πᾶμε: ρώτησε ἡ Φλαβιανή

— Σ' ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων. στὸ Σαρόν ὅπου συνάζουν ἄνθρωποι ἕτοιμοι νὰ πουλήσουν τὸ τομάρι τους κι' ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους δὲν θἄχῃς παρὰ νὰ διαλέξῃς.

— Καλά! Πᾶμε!

Ἡ Φλαβιανὴ καὶ ὁ Σάντι, ἄλλαξαν τὴ ἐμφάνισί τους καὶ πήγανε στὸ κέντρο αὐτό. ποὺ λεγότανε «Καρμανιόλα»

Εἴδαμε, στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἱστορίας τὸ ἐπεισόδιο ποὺ δημιουργήθηκε ἀπ τοὺς συντρόφους τοῦ Ζὰν Λαντύ. τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Συμμορίας τῆς Τράτας».

Ἡ Φλαβιανὴ ἔνιωσε μιὰ παράξενη τουφεότητα γιὰ τὸν ἀρχισυμμορίτη ποὺ εἶχε καυγαδίσει γι' αὐτήν. κι' εἶχε νικήσει.

Ὁ Ζὰν Λαντύ, ποὺ διαισθανότανε πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὶς ἄλλες ποὺ εἶχε γνωρίσει ὡς τότε, τὴν ρώτησε διστακτικὰ ποῦ θὰ τὴν ξανάβλεπε.

— Δὲν ξέρω! τοῦ ἀπήντησε μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ τοῦλεγε νὰ ἐπιμείνῃ στὴν πρότασί του.

— Ἐλᾶτε τὴν ἐροχόμενη Κυριακή. τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ χορέψουμε. Μαζί μου δὲν ἔχετε τίποτα νὰ φοβηθῆτε... Σᾶς ἐγγυᾶμαι ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς ἀγγίξῃ..

— Ποῦ θ' ἀνταωθοῦμε:

— Στὴν «Καρμανιόλα».

— Καλά.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε:

— Ναί.

— Δὲν μοῦ εἴπατε τ' ὄνομά σας. τὴν ξαναρώτησε σὲ λίγο ὁ Λαντύ.

— Φλαβία. ἀπήντησε ἡ κόρη τῆς Ντορίνας.

Καί, καθὼς ἐκεῖνος τὴ συνώδευε πλάϊ στὸν Σάντι, τοῦ πρόσθεσε:

— Αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἀπόψε μ' ἐμπόδισε νὰ κάμω ἐκεῖνο ποὺ σκόπευα... γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε πὼς ἤρθα γιὰ νὰ χορέψω κι' ἀκόμα λιγώτερο γιὰ νὰ δῶ τόσους ἄντρες νὰ χτυπιοῦνται γιὰ μένα...

— Τί σκοπεύατε. λοιπὸν νὰ κάμετε; ρώτησε ὁ Ζὰν Λαντύ.

— Ζητοῦσα κάποιον... Θὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ πρόκειται νὰ ξαναϊδωθοῦμε... Θὰ μοῦ βρῆτε ἀσφαλῶς ἐκεῖνον ποὺ μοῦ χρειάζεται..

Καί, ἐπειδὴ εἶχε ἤδη φτάσει στὸ σταθμό, στάθηκε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

— Λοιπόν, τὴν Κυριακή: τὴν ξαναρώτησε ὁ ἀρχισυμμορίτης.

— Τὸ ὑποσχέθηκα. ἀπάντησε ἡ κόρη τῆς Ντορίνας σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

★

Τὴν ἑπομένη Κυριακή. ἡ Φλαβιανὴ βάσταξε τὸ λόγο της.

Ὁ Λαντύ, ὑπερήφανος, τῆς ἐπρόσφερε μιὰ ρέσι στὸ τοαπέζι του, ὅπου σὲ λίγο ἤρθαν κι' ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας του, γιὰ νὰ θαυμάσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν ὡραία ἐκείνη ἄγνωστη, ποὺ τὴν ὠνόμασαν «Χρυσομαλλούσα».

Ἡ Φλαβιανὴ εἶχε καταλάβει πὼς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν ἐγκληματίαι.

Ὡστόσο σφιντάνε νὰ κατακτηθῇ ἀπὸ τὸν ἀρχισυμμορίτη.

Θυμότανε τὸν Σεμπαστιὰν ντὲ Ζουσερέ. ποὺ τὴν ἀγαποῦσε εἰλικρινὰ καὶ ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ἀποφύγῃ, καὶ ζητοῦσε νὰ σηκώσῃ ἀνάμεσά τους ἕνα τεῖχος ἀνυπέρβλητο, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἀπ' τὴν κατάσταση τῆς κι' ἀπ' τὴν ἀπέχθεια ποὺ θἄνιωθε γιὰ τὸν ἴδιο της τὸν ἑαυτό. ὅτι δὲν θὰ ὑπέκυπτε στὸν ἔρωτά του...

Καί. γι αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν ἀντιστεκότανε στὰ γάδια τοῦ ἀρχισυμμορίτη.

Γρήγορα. ἄλλωστε τοῦ ἀπέσπασε ὁμολογίες γιὰ τὴν πραγματική του ὑπόστασι.

Καὶ τότε ἔκλεισε μιὰ συμφωνία ἀνάμεσά τους: Ἡ Φλαβιανὴ θὰ τοῦ παρέμενε δική του, ἐφ' ὅσον θὰ τὴν ὑπάκουε.

Ὁ Ζὰν Λαντὺ ἔμεινε πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί του.

★

Τώρα τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, ποὺ τόσον καιρὸ καὶ μὲ τόση ἐπιμέλεια εἶχε διοργανώσει ἡ Φλαβιανή. ἦταν ἕτοιμο.

Ἡ Στεφανία ντὲ Λορμὸν πήγαινε συχνὰ. συνοδευόμενη ἀπ' τὴν καμαριέρα της, σὲ φτωχικὲς συνοικίες γιὰ νὰ μοιράσῃ ἐλεημοσύνες.

Δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ τὴν ἁπαγάγουν μέσα ἀπὸ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ φτωχόσπιτα ὅπου ἐσύχναζε.

Κι' ἐνῶ κατέστρωνε αὐτὸ τὸ σχέδιο ἡ Φλαβιανή. ἔμαθε τοὺς ἀροαβῶνες τῆς Στεφανίας μὲ τὸν ντὲ Λινιέ. Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν ἀγαπηθῇ κι' ὁ γάμος τους ἐθεωρεῖτο ἀπ' τοὺς πιὸ εὐτυχισμένους.

Αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἔφερε στὴ Ντεὰ μιὰ καινούρια ἰδέα: Θὰ ὑπέβαλλε τὴν ἀντίπαλό της σ' ἕνα φοιχτὸ μαρτύριο. χτυπώνται στὴν ἀγάπη της.

Φρόντισε νὰ προμηθευθῇ μιὰ φωτογραφία τῆς Στεφανίας ποὺ τὴν ἔπηρε μαζί της. πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὸν Καὶλ Βερλάκ.

Καὶ ὅταν τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικό της, καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἀφορμὴ τοῦ μίσους της. τοῦ ἔδειξε τὴ φωτογραφία τῆς Στεφανίας.

— Εἶνε καταπληκτικό! ἀνέκραξε ὁ τυχοδιώκτης. Ἂν δὲν μοῦ εἴχατε πῆ ὅσα μοῦ ἀποκαλύψατε, καὶ μοῦ δείχνατε ἁπλῶς αὐτὴ τὴ φωτογραφία. θὰ νόμιζα πὼς ἦταν δική σας...

— Κρατῆστε τη, γιατὶ θὰ σᾶς χρειαστῇ.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε τὸ καταχθόνιο σχέδιό της:

— Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λορμὸν εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Γκαστὸν ντὲ Λινιέ, κι' αὐτὸ τὸ γάμο θέλω νὰ τὸν ἐμποδίσω ὁπωσδήποτε! Θέλω νὰ συντρίψω τὴν εὐτυχία αὐτῆς τῆς νέας. ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὴ θέσι μου, καὶ τῆς ὁποίας ὁ πατέρας ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας τῆς μητέρας μου. Χτυπώντας αὐτήν. θὰ πλήξω συγχρόνως καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ ἀπαρνήθηκε ἀνανδρα.

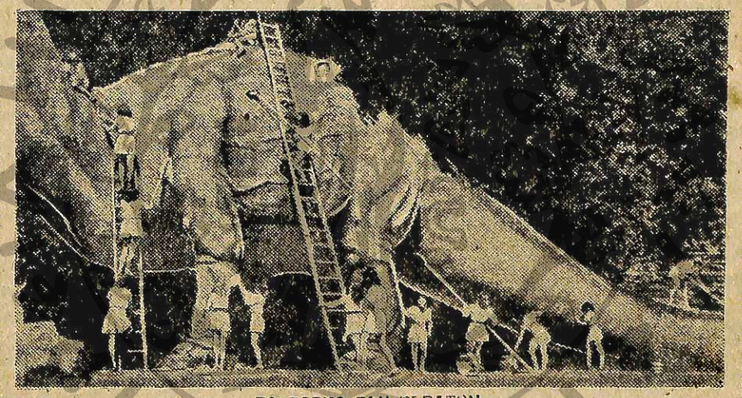
Ἐνῶ μιλοῦσε μὲ τόσο πάθος. τὸ μῖσος τὴν μεταμόρφωνε κ' ἡ ὁμορφιά της ἔπαιρνε μιὰν ἀλλόκοτη λάμψι.

— Ἂν κατάλαβα καλὰ τῆς εἶπε ὁ Καὶλ Βερλάκ, γιὰ νὰ καταστήσετε ἀδύνατον αὐτὸ τὸ γάμο, θέλετε νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς δεσποινίδος ντὲ Λορμὸν καὶ νὰ τὸν σκοτώσω...

— Ναί, ἀλλὰ ποὶν ἀπ' αὐτὸ θέλω κάτι ἄλλο..

— Τί λοιπόν; Ὅ,τι θέλετε θὰ τὸ κάμω.

— Αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ θἄναι δική μου δου-

ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἀξιοθέατα τοῦ πάρκου Κάλνκαρυ τοῦ Καναδᾶ εἶνε ἡ ἀναπαράστασις διαφόρων προϊστορικῶν τεράτων σὲ φυσικὸ μέγεθος. Στὴν εἰκόνα μας. οἱ φοιτήτριες τῆς πόλεως κάνουν τὴν τουαλέττα ἑνὸς πελωρίου δεινοσαύρου... ψεύτικου φυσικά!

λειά... Θέλω, χάρις σ' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα νὰ ντροπιάσω τὴ δεσποινίδα ντὲ Λορμόν... Θέλω.. προσποιούμενη πὼς εἶμαι αὐτή, νὰ κάνω νὰ πιστευθῆ πὼς σᾶς ἀγαπάει...

— Ἄ, ναί!... Σᾶς καταλαβαίνω.

— Μείνετε ἥσυχος. Ἀναλαμβάνω νὰ κάνω ὅ,τι χρειάζεται γι' αὐτό.. Πρέπει νὰ πεισθῆ ὁ κ. ντὲ Λιγιὲ πὼς ἡ μνηστή του εἶναι φίλη σας, καί, ἐπομένως νὰ σᾶς προκαλέση ἐκεῖνος σὲ μονομαχία...

— Καὶ τότε θὰ τὸν σκοτώσω...

— Ναί θὰ τὸν σκοτώσετε, γιατὶ θὰ μάθη πὼς εἶχε ξεγελαστῆ ἀπὸ τὴν ὁμοιότητά μας, θὰ ζητήση θὰ θελήση νὰ μάθη, θὰ μὲ ἀνακαλύψη ἴσως, κι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀνακαλύψη, ἢ, ἂν κατορθώση καὶ τὸ μάθη πρέπει νὰ μὴ μπορέση νὰ τὸ πῆ σὲ κανένα, πρέπει νὰ χαθῆ μαζί του, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργον τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεώς μου...

— Θὰ πεθάνη, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι! ἐδήλωσεν ὁ ξιφομάχος, ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Κι' ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶτε, θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ ἴδια ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐξυπηρετήσεως ποὺ θὰ μοῦ κάνετε, τοῦ εἶπεν ἡ Ντεά.

Ἔπειτα τοῦ ἐξήγησε τί ἔπρεπε νὰ κάνη.

Γιὰ νὰ πετύχη ἡ κατηγορία ἐναντίον τῆς κόρης τοῦ ντὲ Λορμόν, ἔπρεπε ὁ μνηστήρας της νὰ γνωρίση τὸν Κὰρλ Βερλάκ, ἔπρεπε ἀκόμη νάχη γι' αὐτὸν κάποιες ὑποψίες...

Ὅλα αὐτὰ τὰ κανόνισε περίφημα ἡ Ἰταλίδα, ποὺ εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὴ φαντασία.

Ἡ ἐκδίκησίς της ἦταν ἀσφαλὴς πιά καὶ μποροῦσε νὰ ἐπαναπαυθῆ ἐντελῶς πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν κυριευμένος ἀπὸ ἕνα τρελλὸ πάθος γι' αὐτήν.

Ἡ μονομαχία

Ἦτανε Κυριακή.

Ἡ Στεφανία ντὲ Λορμόν, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν πατέρα της παρακολουθοῦσε συνήθως τὴ λειτουργία στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαὶν - Φιλὶπ - ντὲ - Ρουλ. τὴν ἐνορία της.

Ἡ κόρη τῆς Ντορίνας τὸ ἤξερε ἀπὸ καιρό, εἶχε δὲ μάθει, τελευταία, ἀπὸ τὸν Φλοριὰν ντὲ Βεροντάκ, ὅτι στὴν ἴδια ἐκκλησία πήγαινε κι' ὁ Γκαστὸν ντὲ Λινιὲ μὲ τὴ μητέρα του.

Ὁ Κὰρλ Βερλάκ, προειδοποιημένος ἀπὸ τὴ Ντεὰ ντὲ Κουσίς, πῆγε κι' αὐτὸς ἐκείνη τὴν Κυριακὴ στὴν ἀριστοκρατικὴ αὐτὴ ἐκκλησία.

Ἤξερε τὶς θέσεις τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμὸν καὶ τῆς κόρης του, καὶ τοὺς πλησίασε.

Ὁ Γκαστὸν ντὲ Λινιὲ κι' ἡ μητέρα του καθόντουσαν δυὸ σειρὲς πιὸ πίσω.

Ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποία ὁ τυχοδιώκτης κυττοῦσε τὴ Στεφανία, δὲν ἄργησε νὰ τραβήξη τὴν προσοχὴ τοῦ Γκαστὸν ντὲ Λινιέ.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας τὸν παρακολουθοῦσε διερωτώμενος, χωρὶς ὅμως νὰ μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήση, ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ἐπιμονῆς του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὑπέθεσε πὼς ἴσως ἡ Στεφανία τὸν ἐγνώριζε, γιατὶ δυὸ - φορὲς τὴν εἶδε ποὺ τὸν κυττοῦσε προσεκτικά.

Ὅταν ἡ λειτουργία τελείωσε, ὁ Κὰρλ Βερλὰκ ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ βγῆ πρῶτος, βούτηξε τὰ δάχτυλά του στὴ λεκάνη καὶ πρόσφερε τὸ ἁγιασμένο νερὸ στὴ Στεφανία.

Τὸ αἷμα τοῦ Γκαστὸν ντὲ Λινιὲ ἔβραζε στὶς φλέβες του. Ἀλλ' ἤδη ὁ Κὰρλ Βερλὰκ εἶχε ἀπομακρυνθῆ.

— Μήπως γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριο; ρώτησε τὸν Βαρῶνο ντὲ Λορμόν.

— Ὄχι... Δὲν τὸν ξέρω.

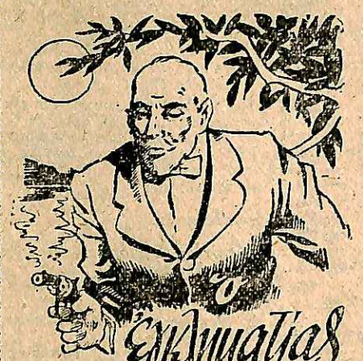
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ «Μοντέρνο Τραγούδι» τοῦ Κώστα Μάνεση, μ' ὅλα τὰ νέα τραγούδια ποὺ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία ποικὶ λὴν ὅλην, καὶ ἕνα ὁλοσέλιδο μουσικὸ τεμάχιο «σουξέ».

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ

Στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου (Ὠδείου 3), ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνοθέτης κ. Κουνελάκης θὰ διδάξη ἐφέτος ἐκτὸς τῶν τακτικῶν πρακτικῶν καὶ θεωρητικῶν μαθημάτων καὶ σκηνοθεσίαν μετὰ σκηνικῆς ἐφαρμογῆς.

Ἐγκλήματας ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Μιὰ καταπληκτικὴ περίπτωσις ὑπνοβασίας

Ἡ περίπτωσις ἑνὸς ἐγκληματίου, ποὺ θὰ ἦταν ὁ ἴδιος ἕνας ἀπηνὴς καὶ ἀκατοπόντητος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, ἀποτελεῖ κάτι τὸ ἀκατανόητο καὶ τὸ ἀπίστευτο σχεδόν.

Καὶ ὅμως μιὰ τέτοια περίπτωσις ἀναφέρεται στὰ ἀστυνομικὰ χρονικά.

Ἀλλ' ἂς ἀφηγηθοῦμε τὰ γεγονότα.

Ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1888, ὁ ὑπηρέτης ἑνὸς φούργαρη, διασχίζοντας τὴν πλατεῖα τῆς Σαὶντ - Ἀντρές, ποὺ ἦταν ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀνακάλυψε κοντὰ στὴν προβλῆτα τῶν λουτρῶν τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἔφερε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Τὸ πτῶμα αὐτὸ ἦταν ὁλόγυμνο. Μερικὰ βήματα πιὸ πέρα βρίσκονταν τὰ ροῦχα του, ποὺ ἦσαν διπλωμένα μὲ μεγάλη προσοχή.

Ἡ ταυτότης τοῦ θύματος δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβωθῆ. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν γνωστὸ βιομήχανο ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸν Ἀντρὲ Μονέ ποὺ ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Σαὶντ - Ἀντρές, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του.

Ἀπὸ μιὰ ἱδιοτροπία, ὁ Μονὲ ἔπαιρνε τὸ λουτρό του μόλις βράδυαζε. Τὸ ἴδιο εἶχε κάμει καὶ τὸ προηγούμενο βράδυ.

Κατὰ τὶς ὀκτὼ πῆρε τὸ μαγιό του καὶ ἕνα σεντόνι καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του νὰ τὸν περιμένη στὸ ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου θὰ ἔτρωγαν μαζί, μόλις θὰ νύριζε ἀπὸ τὸ λουτρό του.

Ἀλλὰ δὲν γύρισε καθόλου τὸ βράδυ καί, ὅπως εἴπαμε, βρέθηκε νεκρὸς τὸ ἄλλο πρωΐ.

Ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις τῶν Παρισίων μόλις εἰδοποιήθηκε γιὰ τὸ ἔγκλημα, τηλεγράφησε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα λογνωτικά της, τὸν ἐπιθεωρητὴ Ρεμπὲρ Λεντρὺ νὰ τρέξη ἀμέσως στὴ Σαὶντ - Ἀντρές.

Ὁ Λεντρὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μὲ ἄδεια στὴ Χάβρη, ποὺ ἀπεῖχε μόλις 3 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Σαὶντ - Ἀντρές.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀσσος μεταξὺ τῶν ντέτεκτιβ, ποὺ διέθετε τότε ἡ παρισινὴ ἀστυνομία. Μόνος του καὶ χωρὶς καμμιὰ βοήθεια, εἶχε κατορθώσει νὰ λύση πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ αἰνίγματα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Λεντρὺ εἶχε μιὰ καταπληκτικὴ ὀσφρησι καὶ ἡ διαίσθησί του ἦταν ἀξιοθαύμαστη καὶ ἀλάνθαστη πάντοτε. Ὡς τόσο, δὲν στηρίζόταν μόνο σ' αὐτή. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα ἔγκλημα, δὲν ἄφινε οὔτε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια χωρὶς νὰ τὴν ἐξετάση μὲ τὴ μεγαλείτερη προσοχή. Γι' αὐτὸ εἶχε τόσες ἐπιτυχίες στὸ ἐνεργητικό του.

Ἀλλὰ μὲ πόσους μόχθους δὲν πλήρωνε αὐτὲς τὶς ἐπιτυχίες! Πολλὲς φορὲς τοῦ συνέβη νὰ κοιμηθῆ ἕξη ὧρες μέσα σὲ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Παρακολουθοῦσε μόνος του καὶ τὰ πιὸ δοκιμαστικὰ ἴχνη, ἔτρεχε ἀπὸ τὴ μιὰ πόλι στὴν ἄλλη, μεταμφιεζόταν πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα καί, στὸ τέλος, κατώρθωνε πάντα ν' ἀνακαλύπτη τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε. Τότε μόνο ἠσύχαζε.

Ἡ ἐργασία δμως αὐτή, θὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταβάλη ὄχι μόνο ἕναν ἄνθωπο ἀλλὰ δέκα. Καὶ ὁ Λεντρύ, ὅπως ἦταν ἐπόμενο δὲν μπόρεσε ν' ἀνθεξη ὡς τὸ τέλος. Ἡ ὑγεία του κλονίσθηκε σοβαρὰ καὶ ἄρχισε νὰ πασχίζη ὑστερικὲς κρίσεις, ποὺ πολλὲς φορὲς ἔκαναν ἐκείνους ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ νομίζουν πὼς εἶχε χάσει τὸ λογικό του.

Γι' αὐτό, οἱ προϊστάμενοί του τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ δεχθῆ τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ ἔδιναν καὶ τὸν ἐστειλαν στὴ Χάβρη, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ.

Ἀλλὰ τώρα ἦταν ἕνας μῆνας ποὺ ἀπουσίαζε. Κι' ὅπως βρισκόταν κοντὰ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, σκέφθηκαν πὼς ἦταν ὁ καταλληλότερος γιὰ ν' ἀναλάβη τὴν ἐξιχνίασί του.

Ἔτσι ὁ Λεντρὺ ἔλαβε τὴν ἐντολὴ νὰ τρέξη στὴ Σαὶντ - Ἀντρὲς καὶ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς εἶδε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς βρισκόταν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Μονὲ ἦταν ἕνας ἀγαθώτατος ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἐχθρό. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ περίπτωσις ληστείας ἔπρεπε ν' ἀποκλεισθῆ. Γιατὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ βιομηχάνου, ποὺ περιεῖχε ἀρκετὲς χιλιάδες φράγκων εἶχε μείνει ἄθικτο.

Ὁ Λεντρὺ κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν μάταιο ν' ἀναζητήση τὰ ἐλατήρια τοῦ ἐγκλήματος. Σκέφθηκε τότε νὰ κάμη κάτι ἄλλο. Χάραξε ἕναν κύκλο διαμέτρου 40 περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα καὶ ἄρχισε νὰ ἐρευνᾶ τὸ ἐσωτερικό του σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ κράτησε πολλὲς ὧρες. Τέλος, ἀνακάλυψε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Ἀλλ' ἡ ἀγσκάλυψις αὐτὴ ἦταν τόσο καταπληκτική, ποὺ δυσκολεύοταν νὰ πιστέψη τὰ μάτια του.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα, περιπλανήθηκε ἀσκοπα στοὺς δρόμους τῆς Σαὶντ - Ἀντρὲς καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ παρουσιάσθηκε στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Χάβρης.

— Βρῆκα τὸ δολοφόνο, τοῦ εἶπε. Νὰ ἕνα πρόχειρο - σχέδιο τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ πέλματος τοῦ ποδιοῦ του πάνω στὴν ἄμμο. Φαίνεται πιθανὸν ὁτι παρακολουθοῦσε κρυφὰ τὸ ἔθυμα του ἀπὸ πίσω καὶ γιὰ νὰ μὴν κάνη θόρυβο εἶχε βγάλει τὰ παπούτσια του. Τὸ ἀποτύπωμα αὐτὸ τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ παρουσιάζει ἕνα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό. Λείπει ἀπ' αὐτὸ ἡ πρώτη φάλαγξ τοῦ χονδροῦ δακτύλου.

Κατόπιν, ὁ Λεντρὺ ἔβγαλε τὸ ἀριστερό του παποῦτσι καὶ εἶπε:

— Κυττάξετε, κύριε διευθυντά. Ὁ δολοφόνος εἶμαι ἐγώ! Δὲν θυμᾶμαι οὔτε πῶς ἔκαμα αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, οὔτε γιὰ ποιὸ λόγο... Ἀλλ' εἶνε βέβαιο ὁτι τὸ ἔκανα ἐγώ. Καὶ ἴσως δὲν εἶνε τὸ μόνο!...

Πραγματικὰ ἀπὸ τὸ χοντρὸ δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ τοῦ Λεντρύ, ἔλειπε ἡ πρώτη φάλαγξ.

Συνέλαβαν τότε τὸ Λεντρὺ καὶ ἡ ἀνάκρισις ποὺ ἔγινε ἀποκάλυψε ὁτι ἦταν δράστης καὶ πολλῶν ἄλλων ἐγκλημάτων.

Ὁ ντέτεκτιβ ἦταν ὑπνοβάτης! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατεδίωκε τὸ ἔγκλημα γινόταν τὴ νύκτα, ἕνας τρομερὸς κακοῦργος, ποὺ σκότωνε χωρὶς καμμιὰ αἰτία. Τὸ ἴδιο εἶχε κάμει καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ Μονέ. Ὅταν ξυπνοῦσε, κάθε ἀνάμνησις τοῦ ἐγκλήματος τοῦ εἶχε σβυσθῆ ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ ἰσόβια δεσμά. Ἀλλ' ἀργότερα, τὸν ἄφησαν νὰ βγαίνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε. Γιατὶ ἦταν ἀκίνδυνος. Ἀλλὰ τὸ βράδυ τὸν ζανακλειδώνανε στὸ κελλί του.

Ὁ Λεντρὺ ἔζησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο 51 χρόνια. Καὶ πέθανε μόλις τὸ 1939 σὲ ἡλικία πολὺ μεγάλη.

◆◆

Διαβάζετε γρήγορα;

Μελέτες καὶ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ διάφορες χῶρες, ἀπέδειξαν ὅτι στὰ πιὸ μορφωμένα κράτη τὰ 70% τῶν κατοίκων διαβάζουν ἄσχημα καὶ δὲν ἀγαποῦν τὰ Βιβλία καὶ τὰ περιοδικά. Οἱ ἀγγλικὲς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες ἔκαναν κατὰ τὸν πόλεμο τέτοιου εἴδους πειράματα σ' ἑκατομμύρια στρατιῶτες καὶ διαπίστωσαν ὅτι οἱ περισσότεροι μποροῦσαν νὰ διαβάσουν 200 λέξεις στὸ λεπτό. Ζήτησαν ἀπ' τοὺς διανουμένους νὰ διαβάζουν τουλάχιστον 350. Πολλοὶ λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἀπέτυχαν! Τὸ ρεκὸρ στὴν Ἀγγλία εἶνε 800 λέξεις στὸ λεπτό, προϋποθέτει ὅμως μεγάλη μόρφωσι καὶ πλουσιώτατο λεξιλόγιο. Οἱ δημοσιογράφοι, οἱ καθηγηταί, οἱ ἥθοποιοί κλπ., πρέπει νάναι ἱκανοὶ νὰ διαβάζουν 600 λέξεις στὸ λεπτό.

ΓΙΑΤΙ Η ΓΗ εἶναι μαγνήτης;

Ἕνα ἄλυτο μυστήριο

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ἀπὸ αἰῶνες ὁτι ἡ Γῆ εἶνε ἕνας πελώριος μαγνήτης, ποὺ προσανατολίζει τὶς μαγνητικὲς πυξίδες κατὰ τὴ διεύθυνσι Βορρᾶ - Νότου. Γιατὶ ὅμως συμβαίνει αὐτό; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει... Οἱ ἐπιστήμονες κούρασαν ἄδικα τὸ μυαλό τους ἀναζητώντας τὴν ἐξήγησι.

Ἦταν πρὸ πολλοῦ γνωστὸ ὅτι ὁ μαγνητισμὸς τῆς Γῆς δὲν μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στοὺς μεγάλους ὄγκους σιδήρου ποὺ περιέχονται στὰ σπλάχνα της γιατὶ τὸ μέταλλο αὐτὸ εἶνε ὑπερδιάπυρο. Ἔχει δὲ ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ σίδηρος χάνει τὸ μαγνητισμό του ὅταν ἀνεβῆ ἡ θερμοκρασία του.

Τώρα λοιπὸν ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς Μπλάνκετ, εἰδικὸς στὴ μελέτη τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, διετύπωσε μιὰ θεωρία ἀληθινὰ ἐπαναστατική, ποὺ βασίζεται σὲ θετικὲς παρατηρήσεις καὶ στὴ λογική. Σύμφωνα μ' αὐτήν, ὁ μαγνητισμὸς τῆς Γῆς ὀφείλεται στὸ μέγεθός της καὶ στὴ γρήγορη περιστροφή της.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ μαγνητισμὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὡς φυσικὴ δύναμις περιβάλλεται ἀπὸ βαθὺ μυστήριο. Ἔχουμε τόσο συνηθίσει νὰ Βλέπωμε στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας τὰ διάφορα μαγνητικὰ φαινόμενα, ὥστε περνοῦμε δίπλα τους, χωρὶς νὰ τοὺς δίνωμε σημασία. Κι' ὅμως ὁ μαγνητισμὸς εἶνε ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα — ἂν χαρακτηρίσωμε ὡς θαύματα τὰ πράγματα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβωμε...

Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη δὲν ξέρει περισσότερα ἀπ' ὅσα πρὸ 5 αἰώνων γιὰ τὴν παράξενη ἰδιότητα τοῦ μαγνητολίθου. Τοῦ φυσικοῦ δηλαδὴ μαγνήτου ποὺ σχηματίζεται μέσα σὲ κοιτάσματα ὀρυκτῶν σιδήρου. Ἔχουμε καλυναγωγήσει τὴ δύναμι τῶν μαγνητῶν, ξέρουμε ἱκανοὶ νὰ δημιουργοῦμε μαγνητικὰ πεδία κατὰ τὴ θέλησί μας μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, κι' ὅμως δὲν ἔχουμε ἀκόμη ἐξηγήσει πῶς λειτουργεῖ ἕνας μαγνήτης.

Γιατὶ τραβάει μικρὰ κομμάτια σιδήρου; Γιατὶ ἕνα γάλκινο σῦρμα ἀποκτᾶ μαγνητικὲς ἰδιότητες, ὅταν περάσῃ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα μέσα ἀπ' αὐτό; Γιατὶ ἡ Γῆ συμπεριφέρεται, σὰν τεράστιος μαγνήτης μὲ τοὺς δύο πόλους της; Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις δὲν εἶνε βέβαιο ὡς τώρα ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησι.

Ἔγιναν βεβαίως σνετικὲς προσπάθειες. Μερικοὶ φυσικοὶ π. χ. παραδέχονται ὅτι ἡ δύναμις τῶν μαγνητῶν ὀφείλεται σ' ἕνα ἀόρατο ρεῦμα, ποὺ κινεῖται συνεχῶς ἀπ' τὸν ἕνα ποὸς τὸν ἄλλο πόλο τους. Οἱ ἔρευνες ὅμως δὲν ἀπεκάλυψαν τὴν ὕπαρξι κανενὸς τέτοιου ρεύματος. Ἐπίσης ἡ νεωτέρα φυσικὴ δὲν παραδέχεται τὴν ὕπαρξι τοῦ «αἰθέρος», μιᾶς ἄϋλης οὐσίας μὲ τὴν ὁποία ἐπεχείρησαν ἄλλοι φυσικοὶ νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι στὸ μαγνητισμό.

Ὁπωσδήποτε, ὁ μαγνητισμὸς εἶνε μιὰ δύναμις ποὺ ἐλαττώνεται βαθμιαία, ὅσο αὐξάνει ἡ ἀπόστασις ἀπ' τὴ μαγνητικὴ οὐσία, καὶ ποὺ περνάει ἀκόμη καὶ μέσα ἀπ' τὸ κενό.

Τὶς ἴδιες λοιπὸν ἰδιότητες παρουσιάζει καὶ ἡ Γῆ μαγνήτης, ἡ δύναμις δηλαδὴ μὲ τὴν ὁποία τραβάει ἡ Γῆ ὅλα τὰ πράγματα πρὸς τὸ κέντρον της. Οἱ ἐπιστήμονες πρόσεξαν ἀνέκαθεν τὴν ἀναλογία αὐτὴ μεταξὺ μαγνητισμοῦ καὶ βαρύτητος.

Δεχόμεθα τὴ δύναμι τῆς βαρύτητος σὰν ἕνα βασικὸ νόμο τῆς Φύσεως, σὰν τὸ χαλάζιο χοῦμα τοῦ οὐρανοῦ ἢ τὴ διαφάνεια τοῦ νεροῦ. Ὅλα τὰ βαρυὰ ἀντικείμενα πέφτουν πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ δὲν χωσεῖ κάν στὸ μυαλό μας ὅτι μπορεῖ νὰ συμβῆ ἀλλοιῶς.

Τώρα λοιπὸν φαίνεται ὅτι κι' ὁ μαγνητισμὸς ἀποτελεῖ μιὰ τέτοια βασικὴ ἰδιότητα κάθε ὕλης. Κατὰ τὴ θεωρία τοῦ καθηγητοῦ Μπλάνκετ, ὁποιοδήποτε σῶμα μπορεῖ νὰ γίνη μαγνήτης, ἀρκεῖ νὰ περιστροφῆ μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα.

Ὁ καθηγητὴς Μπλάνκετ ἔκαμε τὶς ἑξῆς δυὸ παρατηρήσεις:

1) Οἱ μετρήσεις τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ Ἡλίου δείχνουν ὅτι ἔχει ἀνάλογη ἔντασι μὲ τὸ μαγνητισμὸ τῆς Γῆς, ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψει ὁ μεγαλύτερος ὄγκος του κι' ἡ μικρότερη ταχύτης περιστροφῆς του.

2) Οἱ μετρήσεις τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ ἄστρου 78 τῆς Παρθένου, δείχνουν ὅτι ἔχει σχεδὸν ἀνάλογη ἔκτασι μὲ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἡλίου, ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψει οἱ διαφορὲς μεγέθους καὶ ταχύτητος περιστροφῆς.

Τελευταίως μόνο κατόρθωσαν οἱ ἀστρονόμοι νὰ μετρήσουν μὲ ἀκοίβεια τὸ μαγνητισμὸ τῶν οὐρανίων σωμάτων, μὲ τὴν παρατήρησι τῶν ἐλαφῶν μεταβολῶν ποὺ προκαλεῖ στὴν τροχιὰ τοῦ φωτὸς των. Μὲ ἀνάλογη μέθοδο βοίσκεται καὶ ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς των.

Ὁ Ἀμερικανὸς φυσικὸς Μπάμπκοκ μέτρησε ἔτσι τὸ μαγνητισμὸ τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ ἄστρου 78 τῆς Παρθένου. Συνδυάζοντας λοιπὸν τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς μὲ τὶς δικές του μετρήσεις γιὰ τὴν ταχύτητα περιστροφῆς τῶν ἰδίων οὐρανίων σωμάτων ὁ καθηγητὴς Μπλάνκετ κατέληξε στὰ συμπεράσματα ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Καὶ παρουσίασε τὴ θεωρία του ὡς τὸ συνδετικὸ κρίκο, ποὺ ἀναζητοῦσε ἡ Ἐπιστήμη μεταξὺ μαγνητισμοῦ καὶ βαρύτητος.

Ὡσαύτως, ὅπως ὁ σίδηρος ὁ νάλυψ τὸ κοβάλτιον, κλπ. μποροῦν ν' ἀποκτήσουν μαγνητικὲς ἰδιότητες, νωρὶς νάνουν περιστροφικὴ κίνησι. Ὁ Μπλάνκετ δὲν ἔχει ἐξηγήσει γιατὶ παρουσιάζουν αὐτὴ τὴν ἐξαίρεσι. Τονίζει ὅμως ὅτι ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἄλλα ὑλικὰ σώματα, ὁ χαλκός, τὸ μάρμαρο, τὸ ξύλο, κλπ., γίνονται μαγνῆτες, ὅταν περιστραφοῦν μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Δυστυχῶς νιὰ νὰ ἀποκτήσουν μαγνητισμὸ ἀρκετὸ ὥστε νὰ μετρηθῆ μὲ τὰ ὑπάρχοντα εὐαίσθητα ἐργαστηριακὰ ὄργανα θάπρεπε νὰ περιστροφοῦν τόσο νοήτορα... ὥστε ἡ φυγόκεντρος δύναμις θὰ τὰ συνέτριβε σὲ γίλια κομμάτια!

Συνεπῶς, ἡ θεωρία τοῦ καθηγητοῦ Μπλάνκετ δὲν μπορεῖ ποσωσινῶς ν' ἀποδειχθῆ μὲ ἐργαστηριακὰ ἔργα.

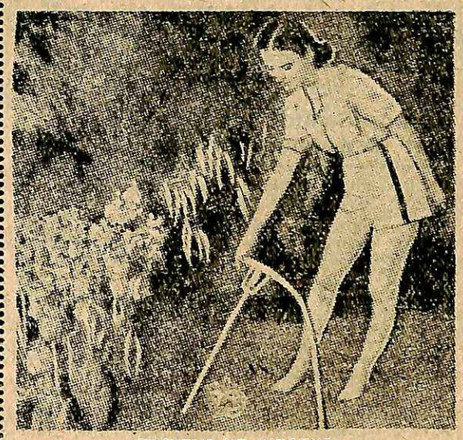
Ἐκπτώσεις

Στὴν Ἀποθήκη:

Ἐμμ. Γ. Μαλακοῦ
ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 1
(πλησίον Ἁγίου Μάρκου)
Τηλέφωνον 32.809

Γυναικείες μεταξωτ.	5.000
Κυλόττες	2.000
Κυλόττες μεταξωτὲς	5.000
Κομπιναζὲς	6.000
Κομπιν. ζέρσεϋ	8.500
Κομπιν. ζέρσεϋ διπλὸ	10.000
Κομπιν. σατινὲ ἔξτρα	17.500
Κάλτσες ἀνδρικ. ριγὲ	1.600
Σοσόνια ἀνδρῶν	1.500
Ἐσώβρακα κοντὰ	4.500
Ὑποκάμ. ἑταμινὲ	8.000
Ὑποκάμ. ζέρσεϋ	10.000
Ὑποκάμ. καρὼ σπὺρ	12.500
Ὑποκάμ. ζέρσ. ἔξτρα	19.500
Ὑποκ. λινομπὲτ. ΑΑΑ	26.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμή. Πώλησις λιανικὴ καὶ γονδρική.

ΠΟΤΙΣΜΑ ΜΕ ΛΙΠΑΣΜΑ

Τὸ ποτισμα τῶν κήπων μπορεῖ νὰ γίνη μὲ τὴ νέα αὐτὴ συσκευὴ ποὺ συνδέεται μ' ἕνα κρουνὸ νεροῦ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μετάλλινο σωλῆνα, ποὺ ἔχει στὴν κορυφή του ἕνα διαφανὲς δοχεῖο μὲ χημικὸ λίπασμα. Ἡ ἄλλη ἄκρη τοῦ σωλῆνος χώνεται στὸ ἔδαφος, σὲ βάθος ἀνάλογο πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ φυτοῦ. Τὸ νερό, περνῶντας μέσα ἀπ' τὸ δοχεῖο διαλύει μιὰ ποσότητα λιπάσματος καὶ τὴ διασκορπίζει ἀνάμεσα στὶς ρίζες.

Τὰ κακὰ τοῦ φεμινισμοῦ

Τὸ «κατηγερῶ» μιᾶς Ἀμερικανίδος

Ἡ διάσημη Ἀμερικανίδα ψυχίατρος Μαρύνια Φάονγαν ἔγνει ἀποκτήσει τόση πεῖρα στὴ δουλειά της, ὥστε καυχᾶται ὅτι ἀναγνωρίζει ἕνα νευροπαθῆ μὲ τὴν πρώτη ματιά. Τώρα λοιπὸν ἀσχολεῖται μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη νευρολογικὴ περίπτωσι: τὸ «φεμινισμό».

Ἀφοῦ μελέτησε πολὺ τὸ ζήτημα, συνεπέρανε ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας ἐπέτυχαν μὲν τὶς διεκδικήσεις των, εἶνε ὅμως οἱ νικημένες τῆς μάχης τοῦ φεμινισμοῦ, γιατὶ ἔχασαν τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα τοῦ φύλου των.

Σ' ἕνα τελευταῖο βιβλίο της, ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελίξεως τῆς γυναίκας εἶνε ἡ ἀθλιότης. Οἱ ἐπιδημίες, ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης, τὰ ἀμαρτωλὰ πάθη, τὰ φυλετικὰ μίση, τὸ διαζύγιο! Βεβαιώνει, τέλος, ὅτι οἱ φεμινίστριες ἔκαμαν πολὺ ἄσχημα, ὑποστηρίζοντας τὰ «δικαιώματα τῆς γυναίκας».

«Ἡ γυναῖκα — λέει — ἔχει δυὸ βασικὲς ἀνάγκες: νὰ τραφῆ καὶ ν' ἀποκτήση παιδιά. Γιὰ νὰ τὶς ἐκπληρώση, πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ ὡρισμένη ψυχολογικὴ καὶ σωματικὴ κατάστασι. Ἐφ' ὅσον γεννήθηκε γυναίκα, δὲν μπορεῖ νάνε εὐτυχισμένη, παρὰ μόνον, ὅταν ζῆ σὰν γυναίκα. Ὁ σουφραζετισμὸς εἶνε ἡ χειρότερη πνευματικὴ διαστροφή. Δυστυχῶς δέ, οἱ πρῶτες σουφραζέτες κατώρθωσαν νὰ μολύνουν καὶ τὶς ἄλλες ὁμοφύλους των. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνουν οἱ γυναῖκες νευρικώτερες, ἐπιθετικώτερες καὶ πιὸ τρελλὲς παρὰ ποτέ γιατὶ κατὰ βάθος, ὅτι κι' ἂν κάνουν, δὲν θὰ ξεσωθοῦν ποτὲ μὲ τοὺς ἄντρες. Παραπονοῦνται ἐξ ἄλλου ὅτι δὲν τὶς ἀγαποῦν πιὰ σ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ παράδεισος ΤΩΝ ΑΝΔΡΕΙΩΝ

Μόλις τελείωσε ἡ μάχη τοῦ Ἐυλώ στὶς ἑντεκα τὴ νύχτα, ἕνας λοχαγὸς κι' ἑνας ἱππέας τοῦ 5ου συντάγματος τῶν ἐφίππων κυνηγῶν, χτύπησαν τὴν πόρτα κάποιου σπιτιοῦ, ποὺ ἕνας στρατιώτης Ρῶσσος τοὺς εἶχε δείξει. Κρατοῦσαν ἕνα φορεῖο, ὅπου ἦταν ζαπλωμένος ὁ στρατηγὸς τους. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ὁ Ρῶσσος κόμης Ζογκορῶφ παρουσιάστηκε. Μιλοῦσε τὴ γαλλικὰ καὶ δὲν χρειάστηκαν πολλὲς ἐξηγήσεις. Πάντοτε ὅλλωστε ἕνας πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν ἀρνεῖται τὴ βοηθειὰ του στὸν πληγωμένο ἐχθρό. Ὁ ἴδιος ὁ κόμης ὡδήγησε μ' ἕναν, πυρσὸ τοὺς ξένους του ὡς τὸ σαλόνι ὅπου ἀπόθεσαν μὲ προσοχὴ τὸ φορτίο τους.

— Κύριε εἶπε ὁ λοχαγός, ὁ στρατηγός μας πέθανε! Δυὸ ὁβίδες τοῦ ἔχουν κόψει τὰ πόδια. Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀκόμα ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ περίφημους στρατηγοὺς τῆς αὐτοκρατορικῆς στρατιᾶς. Ἴσως νὰ τὸν γνωρίζετε. Εἶνε ὁ στρατηγὸς Κουστὰν Κορμπινώ.

Ὁ Ρῶσσος ἔβγαλε τὸ σκοῦφο του.

— Τὸν ἐγνώριζα, ὅπως τὸν γνωρίζει ἡ Ρωσσία ὁλόκληρη, εἶπε. Θλιβερὴ τύχη!... Εὐαρεστηθῆτε, κύριοι νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ σπίτι μου ὅπως σᾶς ἀρέσει.

Ὁ κόμης Ζογκορῶφ ἐτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῆ ὅταν ἄνοιξε ἀξαφνα ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ παρουσιάστηκε ὁ ἐπίστάτης του.

— Κύριε, εἶπε, ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ζήτησε στένη γι' ἀπόψε στὸ σπίτι σας καὶ σὲ λίγα λεπτὰ θὰ εἶνε ἐδῶ.

Ὁ κόμης Ζογκορῶφ γύρισε στὸ λοχαγό:

— Κυριε, τοῦ εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ ξέρει τὸ θάνατο τοῦ στρατηγοῦ Κορμπινώ;

— Ὄχι, κύριε·

— Πρέπει λοιπὸν νὰ κρύψουμε ἀπ' τὸν Αὐτοκράτορα τὸν ἐάνατο ἑνὸς πολεμιστοῦ ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν τιμοῦσε ὡς ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ ἀνδρείους τῆς στρατιᾶς του. Τι σκέπτεστε νὰ κάνετε;

— Ὅ,τι σκέπτομαι εἶνε πολὺ ἁπλό, εἶπε ὁ λοχαγός.

Καὶ γύρισε πρὸς τὸ στρατιώτη.

— Σωφρενιώ! φώναξε. Ὁ Αὐτοκράτωρ θάρθη νὰ κοιμηθῆ ἐδῶ. Θὰ σὲ δῆ, θὰ σ' ἀναγνωρίσῃ πὼς εἶσαι ὁ ὑπηρέτης τ ο ῦ στρατηγοῦ Κορμπινὼ καὶ θὰ σοῦ ζητήσει νέα ἐκ μέρους του.

— Μάλιστα λοχανέ.

— Τότε κι' ἐσὺ ἀπάντησέ του μ' αὐτὰ τὰ λόγια: "Μεγαλειότατε ὁ στρατηγός μου ἄφησε τὶς μπόττες του στὸ πεδίον τῆς μάχης". Καταλάβες, Σωφρενιώ;... Καὶ δὲν θὰ πῆς ψέμματα γιατὶ στ' ἀλήθεια ἄφησε ἐκεῖ τὰ δυό του πόδια.

Ἕνα δάκρυ ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ γέρου στρατιώτη.

Ἄξαφνα θόρυβος ἀκούστηκε στὸ σπίτι.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων! ἀνήγγειλε ὁ ἐπιστάτης.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε φτάσει πραγματικὰ συνοδευόμενος ἀπ' τὸν πρίγκηπα Ντερτιέ.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ κόμης Ζογκορῶφ ἀπεύθυνος τὸν λόγο του ὡς δίγαμος ἑνὸς φίλους του τὸν ρώτησε:

— Γιατί σὲ εἶχαν μέσα Μολάχ;

— Γιατί... εἶχα λησμονήσει νὰ σκοτώσω τὴν πρώτη μου γυναίκα, ὅταν ἐπῆρα τὴ δεύτερη!

— Ἔχεις παρασπιμοφορηθῆ στὸ Ἀούστερλιτς τοῦ εἶπε. Ὀνομάζεσαι Μασσονιέο καὶ σὲ φωνάζουν Σωφρενιώ. Ἔ;...

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

Τὸ τεράστιο μνημονικὸ τοῦ Αὐτοκράτορος προξενοῦσε σ' ὅλους κατάπληξι.

— Περίμενε, ξανάπε ὁ Αὐτοκράτωρ. Εἶσαι γενναῖος καὶ τίμιος. Καὶ γι' αὐτὸ, ἐχεις ἐξασφαλίσει τὴ θέσι σου στὸ παράδεισο τῶν ἀνδρείων. Ἄ, κάτι θυμήθηκα ἀκόμα... Εἶσαι ὁ ὑπηρέτης τοῦ στρατηγοῦ Κορμπινώ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Στρατιωτικὴ ράτσα αὐτοὶ οἱ Κορμπινώ. Παλιὰ οἰκογένεια. Καὶ τὰ τρία ἀδέλφια ὑπηρετοῦν τώρα στὸ στρατό μου κι' εἶνε οἱ πιὸ ὡραῖοι μου ἱππεῖς!

Ὁ Σωφρενιὼ ἔτρεμε. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνέβαινε τὴ σκάλα.

Στὸ τέταρτο σκαλοπάτι στάθηκε καὶ ρώτησε.

— Ποῦ εἶνε ὁ στρατηγός σου;

Οἱ καρδιὲς ὅλων πάγωσαν.

— Ἄφησε τὶς μπόττες του στὸ πεδίο τῆς μάχης, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης ἀκολουθῶντος τὴν παραγγελία τοῦ λοχαγοῦ του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνη τὶς σκάλες.

— Νὰ τοῦ πῆς....

Ὁ Ναπολέων εἶχε τὴ συνήθεια νὰ χρησιμοποιῆ τοὺς παλιοὺς παρασπιμοφορημένους στρατιῶτες του ὡς ἀγγελιοφόρους τῶν καλῶν εἰδήσεων.

— Νὰ τοῦ πῆς, ἐξακολούθησε, ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα εἰς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Ἐυλὼ θὰ βαφτίση τὸ κοριτσάκι του.

Ὁ κόμης ἄνοιξε κατόπιν μιὰ πόρτα κι' ὁ Αὐτοκράτωρ μπῆκε μέσα.

Ὁ Σωφρενιὼ εἶχε μαρμαρώσει στὴ θέσι του.

— Ε, λοιπὸν τοῦ εἶπε ὁ λοχαγός του, μόλις ἔφυγε ὁ Αὐτοκράτωρ, βλέπεις ὅτι ὅλα ἐγίναν ὅπως σοῦ εἶπα;

— Ναί,... Ἐκτὸς ἀπ' τὴν παραγγελία του Αὐτοκράτορα πρὸς τὸ στρατηγό μου.

— Μπά! Θὰ τοῦ τὴν πῆς κι' αὐτὴ ὅταν ἀνταμώσετε στὸν παράδεισο τῶν ἀνδρείων.

Μὰ ὁ στρατιώτης μουμούρισε:

—Ἡ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος πρέπει νὰ ἐκτελεσθῆ... νὰ ἐκτελεσθῆ χωρὶς ἄλλο... Λοχαγέ μου, ποῦ εἶνε ὁ παράδεισος τῶν ἀνδρείων;

—Ἐκεῖ ψηλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ λοχαγός. Καὶ τώρα καληνύχτα.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Σωφρενιὼ πῆρε τὸ πιστόλι του.

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ρωτήσω ἂν θὰ συναντήσω ἐκεῖ ψηλὰ τὸ στρατηγό μου, ψιθύρισε συγκινημένος. Θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο στὴν πρώτη θέσι τοῦ παραδείσου τῶν ἀνδρείων. Ἐμπρός, Σωφρενιώ, ἐκτέλεσε τὴ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος!

Ἀργὰ - ἀργὰ κατέβηκε τὶς σκάλες καὶ βγῆκε στὴν αὐλὴ Μιὰ ἐκπυροσκρότησις ἀγτὴκησε μέσα στὴ νύχτα κι' ἕνα σῶμα κυλίστηκε πάνω στὸ χιόνι.

Ὁ Σωφρενιὼ ἦταν νεκρός!

Ὁ γέρω στρατιώτης ἐκτελοῦσε ἔτσι τὴ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ πήγαινε νὰ πῆ στὸ στρατηγό του. Ἐκεῖ ψηλὰ στὸν παράδεισο τῶν ἀνδρείων, ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ βάφτιζε τὴ κορούλα του!...

Γ. ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

Ἑβραϊκὸ χιοῦμορ

Ὁ δάσκαλος κάνει στὰ παιδιὰ μάθημα γραμματικῆς δίνοντας τους μιὰ λεξὶ ὡς βάσι γιὰ νὰ σχηματίσουν φράσεις.

— Λοιπὸν παιδιά μου, τοὺς λέει, θέλω νὰ μοῦ σχηματίσετε φράσεις μὲ ὑποκείμενο τὴ λέξι "παιδί".

Ὁ μικρὸς Ἰσαὰκ: Τὸ παιδὶ εἶνε φρόνιμο.

Ὁ δάσκαλος: Πολὺ καλά

Ὁ μικρὸς Σαμουὴλ: Τὸ παιδὶ πηγαίνει περίπατο.

Ὁ δάσκαλος: Πολὺ ὡραία. Κάμε καὶ σὺ Μωϋσῆ μιὰ φράσι.

Ὁ μικρὸς Μωϋσῆς: Ἡ ἀδελφή μου παντρεύτηκε

Ὁ δάσκαλος: Τί σχέσι ἔχει αὐτό; Θέλω νὰ ἔχῃ μέσα καὶ τὸ «παιδι»

Ὁ μικρὸς Μωϋσῆς: Περιμένετε σὲ μερικοὺς μῆνες, δάσκαλε, καὶ θάρθη καὶ τὸ παιδί. Ὁ γάμος ἔγινε τὴν περασμένη βδομάδα.

★

Ὁ Κὰν συναντᾶ τὸν Μπλοὺμ στὸ δρόμο.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, φίλε μου; τὸν ρωτᾶ.

—Ἀπὸ τὸ λουτρό.

—Ἀπὸ τὸ λουτρό; Ἄφησε τὶς τερατολογίες.

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι. Αὐτὸ τὸ πρωὶ ἔκαμα μιὰ θαυμάσια δουλειά. Καὶ καταλαβαίνεις καμμιὰ φορά... δὲν ξέρει κανεὶς τί κάνει ἀπὸ τὴ χαρά του...

★

Ὅταν ὁ Μολὰχ βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὅπου εἶχε ἐκτίσει τὴ ποινή του ὡς δίγαμος ἑνὸς φίλος του τὸν ρώτησε:

— Γιατί σὲ εἶχαν μέσα Μολάχ;

— Γιατί... εἶχα λησμονήσει νὰ σκοτώσω τὴν πρώτη μου γυναίκα, ὅταν ἐπῆρα τὴ δεύτερη!

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ «χωριό-ρομπότ»

Ὅλα γίνονται μὲ ἠλεκτρισμὸ

Τὸ Σαὶντ Ἰλαὶρ σὺρ Ἔλπ δὲν εἶνε παρὰ ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλλίας μὲ 900 κατοίκους. Αὔριο ὅμως θάχῃ γίνει διάσημο σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, γιατὶ τὸ "ἀνακάλυψαν" οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ διακηρύσσουν στὶς ἐφημερίδες τους ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ αἰῶνος μας!

Τὸ χωριὸ αὐτὸ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως σὰν ὅλα τ' ἄλλα, μὲ τὴν πλατεῖα του, τὸ σχολεῖο, τὸν κεντρικὸ δρόμο του, τὰ μικρὰ σπίτια καὶ τὰ μεγάλο ἀγροκτήματα. Ἀλλά, ὅταν ζήσῃ κανεὶς ἐκεῖ λίγες ὥρες, ἀντιλαμβάνεται ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ «πολι - ρομπότ».

Σ' ὅλα τὰ σπίτια του, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ φτωχικά, ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐξασφαλίζει τὶς μεγαλύτερες δυνατὲς ἀνέσεις. "Ὁχι μόνο ἡ θέρμανσις, ὁ φωτισμὸς καὶ τὸ μαγείρεμα γίνονται ἀποκλειστικὰ μὲ ἠλεκτρισμό, ἀλλὰ τὸ κάθε τι εἶνε ἠλεκτροκίνητο. Ὑπάρχουν σὲ κάθε σπίτι 3 χωριστοὶ ἠλεκτρικοὶ μετρηταί: τοῦ φωτισμοῦ, τῆς κινήσεως καὶ τῆς θερμάνσεως.

"Ἐχουν γίνει ὅλα τόσο αὐτόματα, ὥστε ὅταν ἡ νοικοκυρὰ χρειάζεται νερὸ κρῦο ἢ ζεστό, δὲν κάνει κὰν τὸν κόπο ν' ἀνοίξη τὴ βρύσι. Ἀρκεῖται μόνο νὰ πιέσῃ ἕνα κουμπί!

Ἡ θερμότης ποὺ παράγει τὸ ρεῦμα, ἀποταμιεύεται κατὰ τὶς "νεκρὲς" ὥρες καὶ διατηρεῖ ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ μιὰ γλυκειὰ θερμοκρασία σ' ὅλα τὰ δωμάτια.

Ἐπίσης τὸ ζεστὸ νερὸ διατηρεῖται σ' ἕνα θερμοαπομονωτικὸ δοχεῖο, ἀπ' ὅπου διοχετεύεται στὴν κουζίνα καὶ στὸ λουτρό.

Δὲν ὑπάρχουν ἀσανσέρ, γιατὶ τὰ σπίτια εἶνε μονόροφα. "Ὅλες ὅμως οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἀνοιγοκλείνουν μὲ ἠλεκτρισμό.

Τέλος, ἕνα τεράστιο ψυγεῖο τῶν 10 τόνων βρίσκεται στὴ διάθεσι ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ. Καθένας μπορεῖ νὰ φυλάξη ὅ,τι θέλει μέσα στὰ μικρὰ κλειδωμένα ντουλαπάκια του, ποὺ εἶνε ὅμοια σὰν αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὶς Τράπεζες. Ἡ ψῦξις ἐπιτρέπει νὰ διατηρηθοῦν ὡμὰ κρέατα ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες.

Οἱ κτηματίες περιοῦν μακαρία ζωὴ στὸν ἐπίγειο αὐτὸ παράδεισο. Οἱ βαρειὲς δουλειὲς γίνονται μὲ μοτέρ, τὰ ζῶα φυλάγονται μέσα σὲ ἠλεκτρισμένα περιφράγματα κι' οἱ ἀγελάδες ἁρμέγονται μὲ ἠλεκτρισμό!

Οἱ περιβολάρηδες ἐπιτυγχάνουν θαύματα μὲ τὸν ἠλεκτρισμό. Ζεστατίνουν δηλαδὴ μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ὁλόκληρα κομμάτια τοῦ κήπου των, ὅπου παράγουν τὰ χειμῶνα πρώϊμα λαχανικά, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ καιροῦ.

"Ὁλο αὐτὸ τὸ θαῦμα ὀφείλεται σ' ἕναν ἄνθρωπο: τὸ δήμαρχο τοῦ χωριοῦ κ. Λαχανιέ. Ὁ ἴδιος ἦταν δήμαρχος καὶ τὸ 1936, ὅταν ἀποφάσισε νὰ ἐπιχειρήση ἕνα τεράστιο καὶ τολμηρὸ πείραμα: νὰ μεταμορφώσῃ τὴ ζωὴ τῶν συγχωριανῶν του μὲ τὸν ἠλεκτρισμό.

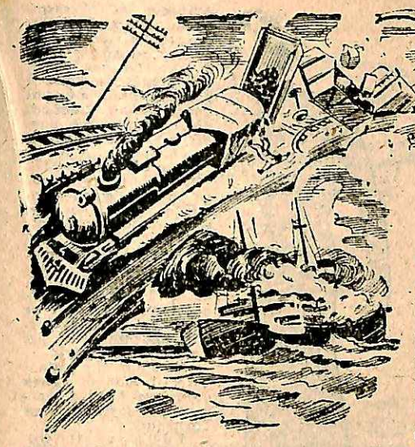
Σὰν καλὸς ψυχολόγος, δὲν ἄρχισε μὲ μιὰ θορυβώδη ρεκλάμα τῶν σχεδίων του, ἀλλὰ ...μὲ δωρεὰν μαθήματα μαγειρικῆς! Ἕνας μάγειρος πρώτης τάξεως δίδαξε στὶς περίεργες νοικοκυρὲς πῶς νὰ φτιάνουν τὰ νοστιμώτερα, ἁπλούστερα καὶ πρωτοτυπώτερα φαγητά, ἀποκλειστικὰ ὅμως σὲ ἠλεκτρικὴ κουζίνα!

"Ετσι, σὲ λίγους μῆνες, οἱ νοικοκυρὲς κι' οἱ σύζυγοί τους εἶχαν γίνει ὁπαδοὶ τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας. Ἀλλὰ ὁ δήμαρχος ἐνοοῦσε νὰ χρησιμοποιηθῆ ὁ ἠλεκτρισμὸς γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς σκοποὺς καὶ σ' ὅλα τὰ σπίτια. "Ἔθεσε λοιπὸν στὴ διάθεσι τῶν κατοίκων ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη, μηχανήματα, κλπ., μὲ πληρωμὴ σὲ πολλὲς δόσεις. Νίκησε ἔτσι καὶ τοὺς τελευταίους διστάγμους. Κι' ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐπεκράτησε παντοῦ, ἀπ' τὸ ὑπόγειο ὡς τὴ σοφίτα, ἀπ' τὸν κῆπο ὡς τὸ στάρλο.

Τέλος, ὁ κ. Λαχανιὲ ἐγκατέστησε τὸ μεγάλο δημοτικὸ ψυγεῖο μὲ τὰ ντουλαπάκια, γιὰ τὴ χρῆσι ὅλου τοῦ χωριοῦ.

Θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἡ ζωὴ κι' ἡ κίνησις νεκρώνονται στὸ «χωριὸ - ρομπότ», ἂν τύχῃ νὰ διακοπῆ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπὸ κάποια βλάβη. Μὰ ὁ κ. Λαχανιὲ ἔχει λάβει τὰ μέτρα του: Σὲ περίπτωσι βλάβης τοῦ ἐργοστασίου ἠλεκτροπαραγωγῆς ποὺ τὸ τροφοδοτεῖ κανονικά, τὸ δίκτυό του συνδέεται ἀμέσως μὲ ἄλλο, μὲ τὴν ἁπλῆ μετακίνησι ἑνὸς διακόπτου.

Δὲν ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου περιορισμοὶ ρεύματος στὸ εὐτυχισμένο χωριό, γιατὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς παράγεται ἀπὸ ὑδατοπτώσεις καὶ δὲν διακόπτεται ποτέ.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ Καταστροφές

Ἡ ἀνατίναξις τῆς πυριτιδαποθήκης

Μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ ἀκούγονταν κάθε τόσο τὰ στερεότυπα ξεφωνητὰ τοῦ ἀντίλλασσαν μεταξύ τους οἱ σκοποὶ τῆς μεγάλης πυριτιδαποθήκης τοῦ Λαγκουμπράν.

Πιὸ πέρα, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ξεχώριζε ὁ πολεμικὸς ναύσταθμος τῆς Τουλώνος. Κάπου - κάπου, δυὸ πλοῖα ἐστέλναν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο μιὰ σειρὰ φωτεινῶν σημάτων. Ἔπειτα, τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν καὶ πάλι πυκνό.

Οἱ ὧρες τῆς νύχτας κυλοῦσαν μονότονες καὶ ἀργές. Ἔξη... Σὲ λίγο, θὰ ξημέρωνε ἡ 5η Μαρτίου τοῦ 1899.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀνθυπασπιστής, ἀκολουθούμενος ἀπὸ 14 στρατιῶτες προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς πυριτιδαποθήκης. Σὲ κάθε σκοπιὰ ἄφηνε κι' ἀπὸ ἕνα φρουρό, ἀντικαθιστῶντας ἐκείνον ποὺ φρουροῦσε ὡς τότε. Ἔπειτα, διευθύνθηκε στὴν κεντοικὴ σκοπιὰ τοῦ διανυκτερεύοντος ἀρχιφύλακος.

—Ἐν τιμῇ καὶ συνειδήσει, ἀναφέρω ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῆς πυριτιδαποθήκης διεξάγεται κανονικά. Στὴν ἐπιθεώρησί μου δὲν παρατήρησα τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο...

Ὁ ἀρχιφύλαξ στεκόταν σὲ στάσι ἄψογης προσοχῆς. μὲ τὸ νέρι στὸ γείσο τοῦ πηλικίου.

Ξαφνικά, ὁ ἀνθυπασπιστὴς τὸν εἶδε νὰ γάνῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ παραπατάῃ σὰν μεθυσμένος.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ ἐξακριβώσῃ σὲ ποιοὺς λόγους ὀφείλετο ἡ περίεργη αὐτὴ στάσις τοῦ ὑφιστάμενου του. Γιατὶ εἶχε καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ σκοπιὰ τραντάζόταν. σὰν κάποιο ἀόρατο χέρι νὰ ἔσπρωχνε τοὺς Βαρειοὺς πέτρινους τοίχους της. Κάτι, σὰν μιὰ ὑπόκωφη βουὴ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κτιρίου. Κι' ὁ ἀέρας εἶχε μιὰ περίεργη ὁσμὴ πυρκαϊᾶς.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σκοπιᾶς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ δυνατὴ ἔκρηξις ἀκούσθηκε ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου. Ἡ σιδερένια πόρτα τῆς σκοπιᾶς κλείσθηκε μὲ ὁρμή. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τὴν ἀνοίξουν. Ὁ αὐτόματος μηχανισμὸς εἶχε καταστραφῆ.

Ἦταν τώρα φυλακισμένοι καὶ οἱ δυὸ μέσα στὸ μικρὸ αὐτὸ χῶρο—ποὺ ἐμοιαζε σὰν τάφος.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἔσκυψε μὲ ἀγωνία στὸ μικρόφωνο ποὺ συνέδεε τὴ σκοπιὰ τοῦ ἀρχιφύλακος μὲ τὶς ἄλλες σκοπιὲς καὶ τοὺς θαλάμους τοῦ κτιρίου.

Οἱ σκοποὶ ἀπαντοῦσαν κανονικά. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πυριτιδαποθήκης δὲν ἔπαιρνε καμμιὰ ἀπάντησι.

Καὶ οἱ ἐκρήξεις συνεχίζονταν κανονικὰ κάθε δύο ἢ τρία λεπτά. Ἡ ἔντασίς τους ἦταν μέτρια κι' ἐμοιάζαν σὰν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μακρυνὲς βροντές.

Ἡ μεγάλη ἔκρηξις ἐκείνη ποὺ σάρωσε τὰ πάντα, ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι περίπου λεπτά.

Ἦταν κάτι τὸ τρομακτικό, ποὺ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου δυσκολεύεται νὰ συλλάβῃ. Γιὰ μισὴ ὥρα σχεδὸν τὸ ἔδαφος ἀναταραζόταν χωρὶς καμμιὰ διακοπὴ ἀπὸ τὶς δονήσεις. Καὶ τὰ ἐρείπια σωριάζονταν πάνω στὰ ἐρείπια.

Ἔπειτα ἁπλώθηκε ἡ σιωπή. Μιὰ σιωπὴ θανάτου. Τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς εἶχε συντελεσθῆ.

Ἀλλὰ τί εἶχε συμβῆ;

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ δὲν ἐπέζησε κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ διαλευκάνουν τὸ μυστήριο τῆς τραγικῆς καταστροφῆς.

Ἡ φωτιὰ φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἄρχισε στὸ θάλαμο, ὅπου εἶχαν τοποθετηθῆ μερικὰ βαρέλια μὲ ἄκαπνη πυρίτιδα. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ εἶχεν ἁπλωθῆ στὰ γειτονικὰ διαμερίσματα, ποὺ ἦσαν γεμάτα μὲ παντὸς εἴδους πυρομαχικά.

Ἀλλ' ἡ καταστροφὴ δὲν περιορίστηκε μόνο στὴν πυριτιδαποθήκη. Μιὰ βροχὴ ἀπὸ βλήματα εἶχε πέσει πάνω στὸ δυστυχισμένο χωριὸ τοῦ Λαγκουμπράν ποὺ ἁπλωνόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πυριτιδαποθήκη.

Πολλὰ βλήματα εἶχαν πέσει ἐπίσης πάνω στὰ πολεμικὰ πλοῖα ποὺ ναυλοχοῦσαν μέσα στὸ ναύσταθμο τῆς Τουλώνος.

Τὰ ἀγήματα τῶν ναυτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἔφτασαν σὲ λίγο στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς ἀντίκρυσαν ἕνα τρομακτικὸ θέαμα.

Ἀπὸ τὴν πυριτιδαποθήκη δὲν εἶχεν ἀπομείνει οὔτε ἴχνος. Μόνο μερικοὶ σωροὶ ἐρειπίων ποὺ ἐκάπνιζαν ἀκόμη διακρίνονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Τὸ ἴδιο τρομακτικὴ ἦταν ἡ καταστροφὴ στὸ Λαγκουμπράν. Ἀπὸ τὰ 97 σπίτια του μόνον 4 ἔστεκαν ἀκόμη ὄρθια, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν ὑποστῆ μεγάλες βλάβες. Ὅλα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦσαν ἕναν ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ ἐρείπια. Πελώρια δέντρα εἶχαν ξεριζωθῆ ἀπὸ τὸ ἔδαφος κι' εἶχαν τιναχθῆ μὲ ὁρμὴ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Σὲ ὡρισμένα μέρη τὸ ἔδαφος εἶχε σχισθῆ κι' εἶχε σχηματίσει βαθειὲς χαράδρες, ὅπως σὲ μιὰ ὀρεινὴ περιοχή. Σ' ἄλλα μέρη, εἶχαν σχηματισθῆ ὀρμητικοὶ χείμαροι ἀπὸ ὑπόγεια ὕδατα, ποὺ ἡ ἔκρηξις τὰ εἶχε κάμει νὰ βγοῦν στὴν ἐπιφάνεια.

Καὶ παντοῦ ὑπῆρχαν ἀνθρώπινα πτώματα, θαμμένα ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια. Μερικῶν ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῆς πυριτιδαποθήκης τὰ πτώματα βρέθηκαν σὲ ἀπόστασι ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως, παραμορφωμένα μ' ἕναν τρόπο ἀνατριγιαστικό.

Οἱ ἐργασίες τῆς διασώσεως ἄρχισαν ἀμέσως.

Ἀλλὰ τί μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς σωροὺς τῶν ἐρειπίων ποὺ σκέπαζαν τὰ πάντα;

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, εἶχαν ἀνασυρθῆ ἑκατὸ περίπου πτώματα νεκρῶν. Διακόσιοι τραυματίσι εἶχαν μεταφερθῆ ἐπίσης στὰ νοσοκομεῖα τῆς Τουλώνος.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀπολογισμὸς τῆς τραγικῆς καταστροφῆς.

Μερικοὶ βουλευταὶ ἀπέδωκαν τὴν ἀνατίναξι τῆς πυριτιδαποθήκης σὲ ἐνέργεια πρακτόρων ξένης δυνάμεως.

Ἦταν σωστὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; Ἢ μήπως ἐκρύβετο ἐκεῖ κάποιο ἀτύχημα, ποὺ ὀφείλετο στὴν ἀπροσεξία ἢ τὴν ἀμέλεια κάποιου φρουροῦ; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ.

Πελώρια δέντρα εἶχαν ξεριζωθῆ καὶ τιναχθῆ μακρυὰ πάνω στοὺς χωρικούς.

••

Θὰ ἐμφανισθῆ γυμνὴ γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς

Σύμφωνα μ' ἕναν παληὸ ἀγγλικὸ θρύλο, ἕνας Ἄγγλος Βαρῶνος, ποὺ εἶχε λόγους νὰ ὑποπτεύεται τὴν πίστι τῆς συζύγου του, λαίδης Γκοντίβα, τὴν καταδίκασε νὰ διασχίσῃ γυμνὴ τοὺς δρόμους ἐνὸς χωριοῦ, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸν πύργο του. Ἡ δυστυχισμένη λαίδη, λέει ἡ παράδοσις, σκέπασε τὴ γυμνότητά της μὲ τὰ πλούσια ὁλόβαθα μαλλιά της.

Ἀπὸ τὸ θρύλο αὐτό, μιὰ νεαρὴ καὶ ὡραιοτάτη Ἀγγλίδα, ἡ μὶς Νάνσυ Τζόνταν ἐνεπνεύσθη ἕνα πρωτότυπο τρόπο φιλανθρωπικοῦ ἐράνου. Ἀνήγγειλε, λοιπόν, ὅτι θὰ διασχίσῃ γυμνὴ σχεδὸν τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου καὶ ὅτι κάθε ἄνδρας ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ λάγνο βλέμμα θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ πληρώσῃ ἕνα πρόστιμο ἀπὸ ἕξη πέννες στοὺς ἀκολούθους ποὺ θὰ τὴ συνοδεύουν. Ἡ μὶς Τζόρνταν καὶ οἱ συνοδοί της θὰ εἶνε ἐφίπποι. Τὰ νομίσματα ποὺ θὰ συγκεντρωθοῦν θὰ διατεθοῦν γιὰ ἕνα νοσοκομεῖο.

Κατέρριψε ἕνα ἀεροπλάνο μὲ μιὰ ἄδειχ μποτίλια μπύρας!

Ἕνας ψαρὰς στὴ Νέα Ὀρλεάνη κατέρριψε ἕνα ἀεροπλάνο μὲ μιὰ μποτίλια μπύρας.

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ πετοῦσε πολὺ χαμηλά, γιὰ νὰ σκορπίσῃ D. D. T. στὴν περιοχὴ καὶ πέρνοῦσε διάκρικὸς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ψαρά ποὺ εἶχεν ἐκνευρισθῆ καὶ ἀπέβιδε στὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸ ὅτι τὰ ψάρια δὲν τσιμποῦσαν.

Στὸ τέλος, ἅρπαξε μιὰ ἄδεια μποτίλια μπύρας καὶ τὴν πέταξε ἐναντίον τοῦ ἀεροπλάνου.

Κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι, ὅμως, ἡ μποτίλια βρῆκε τὸ ἀεροπλάνο στὴν ἔλικα καὶ τῆς ἔπροξένησε σοβαρώτατες ζημιές. Τὸ ἀεροπλάνο ἀναγκάσθηκε τότε νὰ προσγειωθῆ σ' ἕνα γειτονικὸ γήπεδο. Γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθοῦν οἱ βλάβες ποὺ εἶχεν ὑποστῆ καὶ νὰ ἀπογειωθῆ καὶ πάλι χρειάσθηκαν πέντε ὁλόκληρες ὧρε

Η θέλησ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Πολλές αγαγώστριες μοῦ ζητοῦν τὴ συμβουλή μου γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ὡραία τους ἐμφάνισι, ἔστω καὶ ἂν ἔχη περάσει ἡ πρώτη νεότης. Καὶ βρίσκω πολὺ δικαιολογημένη αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία τους, γιατὶ δὲν ἔπεται ὅτι ἐπειδὴ περνοῦν τὰ χρόνια πρέπει μιὰ γυναίκα νὰ παραμελῆ τὴν καλαισθησία της, ποὺ συντείνει τόσο πολὺ στὸ θέλγητρό της. Ἀντιθέτως, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια τόσο πρέπει νὰ περιποιῆται μιὰ γυναίκα τὸν ἑαυτό της, εἴτε ἀνύπαντρη εἶνε, εἴτε παντρεμένη, εἴτε μητέρα, εἴτε γιαγιά. Ἂς μὴ διστάζη νὰ συμβουλεύεται κάθε μέρα τὸν πιστὸ σύντροφό της, τὸν καθρέφτη, καὶ ἂς προσέχη καλὰ γιὰ ν' ἀκούη ὅ,τι τῆς ἐκμυστηρεύεται. Ἂς μὴν ἀποφεύγη ν' ἀκούη κάτι ποὺ τὴν δυσαρεστεῖ, γιατὶ ἂν δὲν τὸ ἀκούση δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸ διορθώση. Θὰ τὸ διορθώση δὲ ἂν τὸ θελήση. Ὅλα διορθώνονται μὲ ἕνα κατάλληλο μακιγιάρισμα, μὲ ἕνα σχετικὰ καλό, ἁρμονικὸ χτένισμα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μυστικὸ ποὺ κάνει τὴν Παριζιάνα νὰ εἶναι πάντα γοητευτικὴ σ' ὁποιαδήποτε ἡλικία κι' ἂν βρίσκεται. Ποτὲ δὲν παραμελεῖ τὸν ἑαυτό της. Ποτέ, πρὸ πάντων, δὲν παύει νὰ συμβουλεύεται τὸν καθρέφτη της, τὸν πιστὸ αὐτὸ φίλο ποὺ δὲν τῆς λέει ποτὲ ψέμματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Μὲ τὶς πρῶτες δροσερὲς ἡμέρες εἶνε φυσικὸ νὰ ἀρχίσωμε νὰ σκεπτόμαστε τὴν φθινοπωρινὴ μας ἐμφάνισι.

Ὁ καιρὸς περνᾶ βιαστικὰ καὶ δὲν ἀργοῦμε ν' ἀντιληφθοῦμε πὼς τὰ καλοκαιρινά μας φουστάνια πρέπει νὰ μποῦν κατὰ μέρος, ὅσο κι' ἂν θ' ἀποφασίσωμε μὲ λύπη μας νὰ τ' ἀποχωρισθοῦμε.

Ὅπως εἴπαμε καὶ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, τὸ πρῶτο κοστούμι ποὺ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήση εἶνε τὸ ταγιέρ, τὸ ἐλαφρὸ ντεμι-σαιζὸν ταγιὲρ ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῆ καὶ ὅλο τὸν Σεπτέμβριο γιὰ ν' ἀντικατασταθῆ τοὺς ἑπόμενους μῆνες πάλι μὲ ταγιέρ, ἀλλὰ κάπως βαρύτερο.

Ἡ μόδα ἐπιζητεῖ πάντα γι' αὐτὰ τὰ ταγιὲρ τὴν κλασσικὴ γραμμή, ἐπιτρέποντας ὅμως κάποια ἐλαφρεία ποικιλία στὴ ζακέττα, ποὺ νὰ δείχνη τὸ ἀτομικὸ γοῦστο τῆς κάθε γυναίκας καὶ νὰ ὑπογραμμίζη τὴ μέση μὲ κάποια ἐπιδέξια γραμμὴ ποὺ συχνὰ ὀφείλεται μονάχα στὶς τσέπες.

— Μετὰ τὰ ταγιὲρ ἔρχονται τὰ ἐπαίσιοφόρια ποὺ ἄρχισαν ἤδη νὰ εἶνε ἀπαραίτητα.

Ἡ μόδα τὰ θέλει μὲ κλασσικὴ γραμμὴ ποὺ θυμίζει τὶς ρεδιγκότες, μὲ εὐθύγραμμο κούμπωμα ἀπὸ τὸ κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ ὡς τὴ μέση ἢ μὲ δυὸ σειρὲς κομπιὰ σὲ μικρὴ ἀπόστασι τοποθετημένα ἢ μὲ ἕνα διαγώνιο κούμπωμα στὸ πλάϊ.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο γίνεται πολὺ ἐφαρμοστὸ στὴ μέση μὲ σχετικὸ φάρδος πρὸς τὰ κάτω, ἄλλοτε μεγαλύτερο καὶ ἄλλοτε μικρότερο.

Τὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπαγγελμάτων εἶνε ἡ νέα γραμμὴ τῶν ὤμων.

Πάνε πιὰ τὰ τετράγωνα σχήματα, τὰ τόσο ἀκαλαίσθητα ὅταν ἦσαν ὑπερβολικά. Ἐπανερχόμεθα στοὺς κ...νικοὺς τορνευτοὺς ὤμους ποὺ ἐπιτρέπουν στὴ γυναίκα νὰ δείχνη ὅλη τὴ χάρι τοῦ κορμιοῦ της, χωρὶς νὰ τὴν κρύβη κάτω ἀπὸ μιὰ ψεύτικη ἰδιοτροπία τῆς μόδας.

Ὡς συνέπεια αὐτοῦ ξανάρχονται στὴ μόδα τὰ ραγκλὰν μανίκια ποὺ ἐναρμονίζονται τόσο μὲ τὴ γραμμὴ τῆς ρεδιγκότας, ποὺ κάποτε γαρνίρεται μὲ λίγη γούνα, τόσο λίγη, ὥστε ἁπλῶς νὰ προαναγγέλλη τὸν χειμῶνα.

Τὸ καθημερινὸ φόρεμα

Τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ φορέματα εἶνε ἀπὸ λεπτὰ λαινάζ καὶ τὰ χρώματά τους εἶνε ἀνοικτόχρωμα μπλέ, πράσινο, μωβ, μπεζ, λὶ ντὲ βέν.

Ἀκολουθοῦν μιὰ ἁπλὴ γραμμὴ γιὰ νὰ φοριοῦνται εὔκολα καὶ στὴν κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ κλίνουν κάπως στὸ σπορτίφ, μὲ κάποια ἐν τούτοις λεπτομέρεια ποὺ νὰ τὰ κάνη νὰ φαίνωνται κάπως πιὸ λουσάτα.

Ἡ μέση θὰ εἶνε πολὺ ὑπογραμμισμένη, οἱ ὦμοι στρογγυλοί, τὰ μανίκια στενὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ μάκρος τῆς φούστας λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο.

Θὰ συνηθίζωνται πολὺ οἱ νωμῖτες, οἱ πιέτες, τὰ διαγώνια γαρνίρισματα, τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ χωρὶς γιακὰ καὶ ἕνα εἶδος ἀμπιεσμὰν ποὺ νὰ συγκροτῆ τὴν ἀρχὴ φούστας.

Μπλοῦζες

Μαζὶ μὲ τὰ ταγιὲρ φυσικὸν εἶνε νὰ θυμηθοῦμε τὶς μπλοῦζες. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὶς θυμηθοῦμε ὅταν τὰ παριζιάνικα φιγουρίνια καὶ μερικὲς βιτρίνες τῶν Ἀθηνῶν μᾶς δείχνουν τόσο χριτωμένα μοντέλα; Νωμῖτες, πιέτες μὲ ἀζούρ, ντεκοὺπ, πλαστρονάκια, γιακαδάκια στρογγυλά, μυτερά, ἀνδρικά, μὲ κοντὰ μανίκια, μὲ μακρυὰ φουσκωτά, μὲ μακρυὰ ἀνδρικά, μὲ κούμπωμα κρυφό, μὲ κουμπιὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸ ὡς κάτω κτλ. Γίνονται ἀπὸ διάφορα μεταξωτά: σαντούν, κρὲπ σατέν, κρὲπ ντὲ σίν, ζωρζέτ, σὲ διάφορα χρώματα: λευκές, μπλὲ νατιέ, βὲρ ντὲ Νίλ, γκρὶ ἀρζάν, μαΐς, ροζέ, κεραμιδί.

Τὰ δίχρωμα ταγιὲρ σὲ χρώματα ποὺ ταιριάζουν, εἶνε πολὺ τῆς μόδας.

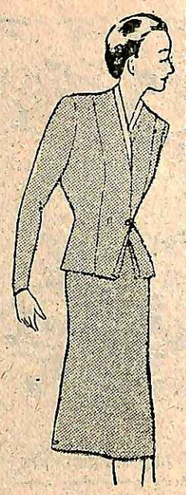
"Ενα πολὺ σικ ἀνδρικὸ κοστούμι μὲ τὴν τελευταία λούπ.

Καπέλλα

Τὰ καπέλλα τοῦ χειμῶνος εἶνε μικρὲς καλότες φορεμένες πρὸς τὰ πίσω· σὲ σχήματα στρογγυλὰ ἢ μασκουλὰ, μὲ ἐλάχιστα γαρνίρισματα. Θυμίζουν πολὺ τουρμπάν καὶ γίνονται ἀπὸ λεπτὸ καστόρι ἢ βελοῦδο. Θὰ φορεθοῦν ὅμως καὶ τὰ μπερέτα ἀπὸ λεπτὰ ἀνοικτόχρωμο καστόρι, καθὼς ἐπίσης ἕνα μοντέρνο εἶδος μπερὲ πιὸ γυναικεῖο ἀπ' ὅσα ξέρουμε ὡς τώρα. Μοιάζει πολὺ μὲ τὰ τυρολέζικα σκουφάκια καὶ εἶνε πολὺ σκερτσόζικο. Γενικῶς τὸν χειμῶνα φαίνεται ὅτι τείνει νὰ καταργηθῆ τὸ ξεκαπέλλωμα ποὺ μενάλην γαράν τῶν καπελλούδων ποὺ θὰ κάμουν χρυσὲς δουλειές.

Διάφορα ἐξαρτήματα

"Οπως τὸ μακιγιάρισμα εἶνε ἀπαραίτητο στὴ γυναίκα, ἔτσι εἶνε ἀπαραίτητα καὶ στὴ γυναικεία ἐμφάνισι τὰ διάφορα ἐξαρτήματα. Αὐτὰ εἶνε ποὺ δίνουν τὸν ἰδιαίτερο τόνο, αὐτὰ σημειώνουν τὸ κάτι ξεχωριστὸ ποὺ κάνει τὴ μιὰ γυναίκα νὰ διαφέρη ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐνῶ φορεῖ περίπου τὰ ἴδια πράγματα. "Ενα ἐξάρτημα κακοδιαλεγμένο μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὴν ὡραιότερη τουαλέττα, ὅπως ἕνα ἐξάρτημα ποὺ εἶνε διαλεγμένο μὲ γοῦστο τὴν συμπληρώνει, τὴν ὁλοφράϊνει. Κυττάξτε πῶς ξεχωρίζει ἡ Γαλλίδα ὅτ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναίκες. Τὸ μυστικὸ ἔγκειται στὰ μικροεξαρτήματα: τσάντες, γάντια, ζῶνες κ.τ.λ. ποὺ τὰ διαλέγει πάντα μὲ γοῦστο καὶ σ' αὐτὰ βάζει ὅλη της τὴν προσωπικότητα.

Γαγιὲρ φθινοπωρινὸ ἀπὸ μπλὲ μαρέν λαινάζ.

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα

"Ας ἐξετάσωμε λιγάκι καὶ τὴν ἀνδρικὴ γκαρνταρόμπα ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γενικὴ ἀνακαίνισι γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν χειμῶνα. Λέμε τὸν χειμῶνα γιατὶ τὸ φθινόπωρο δὲν πολυλογαριάζεται γιὰ τοὺς ἄνδρες, δεδομένου ὅτι δὲν ἔχουν παρὰ νὰ βάλουν τὸ σακκάκι τους ἢ τὸ γιλέκο τους.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐμφανίζονται ἀμέσως οἱ γραβάττες ποὺ ὅλο τὸ καλοκαίρι εἶχαν μπῆ σὲ ἀποστρατεία, ἀφοῦ εἶχαν καταργηθῆ τὰ κολλάρα.

Οἱ χειμωνιάτικες γραβάτες εἶνε ἀραιότατες ἀλλὰ καὶ ἀκριβώτατες λόγῳ τοῦ ὡραίου ὑφάσματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε κατεσκευασμένες. Οἱ περισσότερες εἶνε ριγὲ μὲ ρίγες διαγώνιες σὲ χρώματα μπλὲ ρουαγιάλ φόντο μὲ ἄσπρες ρίγες, γκρενὰ φόντο μὲ μπὲζ ρίγες, πράσινο φόντο μὲ κίτρινες ρίγες.

Τὰ σακκάκια εἶνε ἐλαφρῶς μεσάτα μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ καὶ παρουσιάζουν τὴν πρωτοτυπία νὰ ἔχουν δύο τσέπες δεξιὰ κάτω, τὴν μία μικρότερη, τὴν ἄλλη μεγαλύτερη. ἀριστερὰ δὲ μιὰ μεγάλη κάτω καὶ ἐπάνω τὴν πιὸ μικρὴ γιὰ τὸ μαντῆλι. Τὸ μαντῆλι συνηθίζεται ἄσπρο μὲ στενὸ στρίφωμα καὶ χρωματιστὸ μονόγραμμα. Τὰ μανίκια μὲ ἕνα κουμπὶ καὶ μάλλον λίγο στενώτερα κάτω. Τὰ πέτα ἀρκετὰ κατεδαστά, τὸ γιλέκο μάλλον κλειστὸ καὶ τὸ παντελόνι μάλλον πλατύ. Στενεύει δὲ ἀνεπαίσθητα πρὸς τὰ κάτω μὲ τὸ ἀπαραίτητο γύρισμα. Κάποτε τὸ γιλέκο γίνεται ἀπὸ κασμῖρι διαφορετικὸ. Τὰ μπὲζ φανταζοῦν καὶ τὰ γκρὶ εἶνε πολὺ στὴ μόδα τὸ δὲ καπέλλο ποὺ ἀρχίσαμε νὰ φορέται πάλι εἶνε ἕνα εἶδος ρεπούμπλικας μὲ πιὸ κατεδαστὸ μπὸρ καὶ μὲ πολὺ στενὴ κορδέλλα. Φοριέται μὲ τὸ μπροστινὸ μπὸρ κατεδαμένο καὶ θεωρεῖται τὸ καπέλλο ποὺ κολακεύει ἰδιαιτέρως καὶ δίδει κάτι τὸ νεανικὸ σ' αὐτὸν ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μαρίναν: Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλη θεραπεία παρὰ ἡ ἀφαίρεσις δι' ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ στοιχίζει ἀρκετὲς χιλιάδες. "Οσο γιὰ τὰ πόδια μόνον ἡ ζιλὲτ θὰ σᾶς σώση. Νὰ ξυρίζεσθε κάθε 3 μέρες. Ὑπάρχουν καὶ ἀποτριχωτικὰ διάφορα, ἀλλὰ κανένα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ὑπευθύνως.

Γιοχάναν 922: "Οτι συμβουλεύω πάρα πάνω ἐφαρμόζεται καὶ σὲ σᾶς. ἔχω μόνο νὰ προσθέσω ὅτι δὲν εἶνε λόγος νὰ εἶσθε δυστυχὴς γιὰ λίγες τρίχες ποὺ ἔχουν τὰ πόδια σας. Ἂν ξυρίζεσθε κάθε 2-3 μέρες μὲ σαπούνισμα πάντα οὔτε ἀγριεύει ἡ ἐπιδερμίς, οὔτε προφτάνουν νὰ μεγαλώσουν οἱ τρίχες.

Μικρὸ Μεγαρτάκι: Μάθετε πρῶτα ὀρθογραφία, τελειώσετε τὸ Δημοτικὸ καὶ τὰ ξαναλέμε.

Τάϋρον Πάουερ, Βόλαν: Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι θὰ ἀργήσετε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ σπυράκια. Εἶνε τὸ μόνο δυσάρεστο ἐπακόλουθον τῆς νεότητος. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὰ μετριάσετε προσέχοντας λίγο τὸ φαγητόν σας. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρά, τὰ πολλὰ τηγανητά, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ νὰ παίρνετε κάθε πρωῒ νηστικός, 2 κουταλάκια μαγιὰ τῆς μπύρας, λυωμένη σὲ μισὸ ποτῆρι νερό.

Μελαχροινούλα: "Αλλες ζηλεύουν τὸ χρῶμα σας καὶ σεῖς θέλετε νὰ τὸ χαλάσετε; Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα ποὺ μοῦ γράφετε καὶ ἀφοῦ σκουπισθῆτε πουδράρεσθε. "Ετσι θὰ ἀσπίσετε λίγο τὸ πρόσωπό σας. "Αλλο τίποτε δὲν ὑπάρχει.

Νέλην Μ., Θεσ)νίκην: Γιατὶ δικαιολογεῖσθε τόσο πολὺ ἀποφάσισατε νὰ μοῦ γράψετε καὶ νὰ μοῦ ζητήσετε μερικὰ πράγματα; Δὲν ἑκαταλάβατε ἀκόμη ὅτι εἶμαι πρόθυμη νὰ ἐξυπηρετῶ ὅλες τὶς ἀναγνώστριες κοὶ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ»; Λοιπὸν γιὰ τὸ χνοῦδι ἡ μόνη ριζικὴ θεραπεία εἶνε ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν μὲ ἠλεκτρισμό. Στοιχίζει ὅμως καὶ πρέπει νὰ πετύχετε ἕναν καλὸ γιατρό. Μιὰ καλὴ λοσιὸν εἶνε αὐτή: Κολώνια 125 γρμ., τριανταφυλλόνερο 125 γρμ., βόρακα 2 γραμ. "Οσο γιὰ τῆς φίλης σας τὴν περίπτωσι, δὲν μπόρεσα νὰ καταλέβω περὶ τίνος πρόκειται καὶ μᾶλλον θὰ ἔπρεπε ν' ἀποταθῆτε σὲ γιατρὸ παθολόγο.

Δύο ξένοιαστα πουλιά: Τὰ μπιμπίκια ἐξαλείφονται μὲ ἀτμόλουτρα χαμομηλιοῦ. Δηλαδὴ βράστε χαμομῆλι μέσα σ' ἕνα κατσαρολάκι καὶ σταθῆτε μὲ τὸ πρόσωπό σας σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸν καφτὸ ἀχνό. Σταθῆτε ὥσπου νὰ ἱδρώσετε. Ἔπειτα σκουπισθῆτε καὶ μὲ τὰ δάκτυλά σας ἢ ἕνα κοῦπ παπιὲ τὰ βγάζετε ἕνα-ἕνα. Πιέστε ὕστερα τὴν τρυπίτσα ποὺ ἀφίνουν καὶ βάλετε λίγον ἀέρα. Τὶς βλεφαρίδες τὶς μαλλιδίζετε ἐλαφρὰ ὅταν εἶνε γέμισι φενναριοῦ καὶ ἀλείφετε τὰ ἄκρα μὲ βαζελίνα. "Οσο γιὰ τὴ μύτη τὴν ἀλείφετε ἐσωτερικῶς μὲ λίγη βαζελίνη γκομενολέ.

Α.Α.Α., Πειραιᾶ: Δὲν καθαρίζει. Δυστυχῶς. μὲ τίποτα. Αὐτὸ συμβαίνει πάντα. Δὲν φταίτε σεῖς γιὰ τὸ κιτρίνισμα.

Κορσικάνα: Ἐξσκολουθῆστε τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας ὅπως μοῦ τὴν περιγράφετε. "Οσο γιὰ τὴ συνταγὴ τοῦ κ. Λαδᾶ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σᾶς ὠφελήση. Πανάδες καὶ σακίδες εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτό.

Ρολάνδον: Πάρα πάνω περιγράφω τὰ ἀτμόλουτρα. Διαβάστε τα καὶ ἀκολουθῆστε τὶς ὁδηγίες μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἐγχειρήσεις στὰ μικρόβια!

ΜΙΑ ΑΠΟ τὶς μεγαλείτερες κατακτήσεις τῆς σημερινῆς χειρουργικῆς, εἶνε ὅτι περιέλαβε στὸν κύκλο της δράσεώς της καὶ τὰ μικρόβια. Οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις ποὺ γίνονται σ' αὐτὰ δὲν ἔχουν, βέβαια, τὸ σκοπὸ νὰ τὰ θεραπεύσουν. Ἀλλὰ γιὰ ἐπιτρέψουν στὴν ἐπιστήμη νὰ διεισδύση βαθύτερα στὸ μυστήριο τῆς συστάσεως, τῆς ζωῆς καὶ τῶν λειτουργιῶν των.

"Οπως εἶνε γνωστόν, ὑπάρχουν σήμερα ἰσχυροτατα μικροσκόπια ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μελετήσωμε αὐτοὺς τοὺς μικροοργανισμοὺς μὲ ὅλη μας τὴν ἄνεσι. Ἀλλ' ἡ μελέτη αὐτὴ περιορίζόταν ὡς τώρα στὴν ἐξωτερικὴ των ἐπιφάνεια, στὶς μετακινήσεις των κτλ. Γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ κατασκευή των δὲν ξέραμε τίποτε σχεδόν. Μόνο μιὰ ἀνατομία τῶν μικροβίων θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πληροφορήση γι' αὐτήν.

Ἡ ἐπιστήμη βρίσκεται σήμερα στὸ εὐχάριστο σημεῖο νὰ μπορῆ ν' ἀνατέμνη τὰ μικρόβια καὶ νὰ τοὺς «ἀνοίξη τὴν κοιλιὰ» μ' ἕνα νυστέρι, χωρὶς νὰ τὰ σκοτώση.

Ἡ ἀνατομία καὶ οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις σὲ μικρόβια ἔγιναν δυνατὲς χάρις στὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἐπενόησαν καὶ κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσουν δυὸ Γάλλοι ἐπιστήμονες οἱ δόκτορες Κομαντὸν καὶ Φοντιπρούν.

Τὰ ἐργαλεῖα αὐτὰ φαίνονται σὰν ν' ἀνήκουν σ' ἕνα κόσμο παραμυθένιο. Καὶ δὲν εἶνε λιγώτερο παραμυθένιο τὸ «μικροσιδηρουργεῖο» ὅπου κατασκευάζονται.

Γιατὶ οἱ ἐγχειρήσεις πάνω σὲ μικρόβια εἶχαν ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τὴν ὕπαρξι εἰδικῶν ἐργαλείων, ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν αὐτὲς τὶς ἐπεμβάσεις.

Τὰ ἐργαλεῖα αὐτὰ ἔχουν μῆκος μερικῶν χιλιοστῶν διάμετρο μικρότερη τοῦ ἑνὸς χιλιοστοῦ καὶ ἡ αἰχμὴ ὅπου κατα-

Ἡ τεραστία σημασία των γιὰ τὴν ἐπιστήμη

λήγουν εἶνε τόσο μικρή, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν διακρίνωμε μὲ γυμνὸ μάτι.

Ἡ κατασκευὴ των γίνεται μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἰσχυροτάτου μικροσκοπίου. Καὶ ὡς πρώτη ὕλη χρησιμοποιεῖται τὸ γυαλί, ποὺ εἶνε εὐπλαστὸ ὅταν θερμανθῆ ἐνῶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, παρουσιάζει μιὰ ἀξιόλογη στερεότητα καὶ ἀντοχή, ὅταν ψυχθῆ.

Ἡ κατεργασία τοῦ γυαλιοῦ γίνεται μὲ εἰδικὰ λιλιπούτεια μηχανήματα. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀμορφη μᾶζα του βγαίνουν κατόπιν βελόνες, ἀγκιστρα, νυστέρια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα μικροσκοπικὰ ἐργαλεῖα.

Ὁποιοδήποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα θὰ μποροῦσε νὰ περάση μέσα ἀπὸ τὴν τρυπίτσα μιᾶς μικρῆς βελόνας μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία.

Πῶς χρησιμοποιοῦνται αὐτὰ τὰ μικροσκοπικὰ ἐργαλεῖα; Φυσικὰ ὄχι μὲ τὸ χέρι ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε ὄχι νὰ τὰ χειρισθῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὰ πιάσῃ ἀκόμη. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιεῖται σήμερα ὁ καλούμενος («μικροχειριστὴς»), δηλαδὴ ἕνας μικροσκοπικὸς βραχίων, στὸν ὁποῖον ἐφαρμόζεται τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ἐπέμβασι ἐργαλεῖο. Ὁ μικροχειριστὴς συνδέεται μ' ἕνα κουμπὶ ποὺ μεταδίδει σ' αὐτὸν τὶς ἀπαιτούμενες κινήσεις. Ὁ χειρουργὸς ἔχει τὸ δάκτυλό του πάνω σ' αὐτὸ τὸ κουμπὶ. Κάθε κίνησις ποὺ δίδει σ' αὐτὸ μεταδίδεται μὲ τὴ διοχέτευσι ρευμάτων ἀέρος στὸν «μικροχειριστὴ» καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ μικροσκοπικὸ ἐργαλεῖο ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη του.

Ἔτσι οἱ ἀποτούμενες κινήσεις γίνονται μὲ μενάλη ἀκρίβεια καὶ τὰ λάθη ποὺ συμβαίνουν εἶνε ἐλάχιστα.

"Οπως εἶνε εὐνόητο, οἱ ἐγχειρήσεις στὰ μικρόβια δὲν γίνονται μὲ γυμνὸ μάτι. Ὁ «μικροχειριστὴς» ποὺ ἔχει μπρὸς μόνον 20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (μαζὶ μὲ τὰ διάφορα ἐξαρτήματά του) ἐφαρμόζεται πάνω σ' ἕνα μικροσκόπιο καὶ ὁ χειρούργος ἐργάζεται ἔχοντας συνεχῶς τὸ μάτι του στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σωλῆνος ὅπου βρίσκεται ὁ φακός.

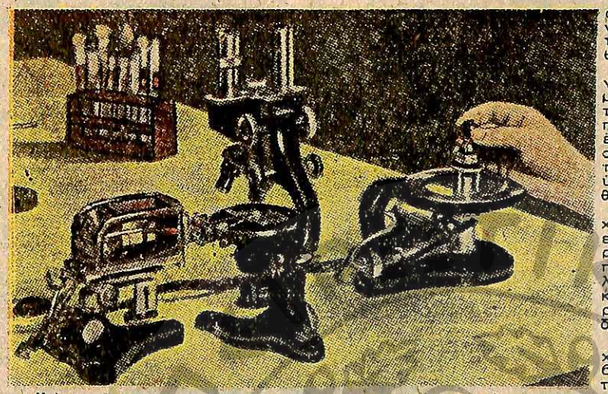
Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, οἱαδήποτε ἀφαίρεσις τοῦ πυρῆνος των καὶ ἡ ἀντικατάστασις των μὲ ἄλλον χωρὶς νὰ πάθουν τὸ παραμικρό.

Οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς γίνονται μέσα σ' ἕνα «θάλαμο μὲ λάδι», ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ γυάλινη πλάκα, ποὺ τὴν πέρασαν μ' ἕνα βαμπάκι μὲ λάδι. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ λάδι κολυμποῦν τὰ μικρόβια. Διαφορετικά, θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ξηραν-θοῦν καὶ νὰ παύσουν νὰ ζοῦν.

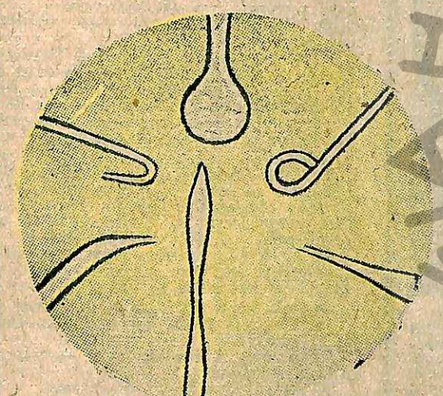
Μετεξὺ τῶν ἐπιτυχῶν ἐγχειρήσεων ποὺ ἀναφέραμε, εἶνε καὶ ἡ διάτρησις τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, ποὺ ἐπετρεψε νὰ συναχθοῦν πολύτιμα συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὸ ρόλο τῆς αἱμοσφαιρίνης καὶ τὶς διάφορες ἀνωμαλίες ποὺ προκαλεῖ.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν οἱ ἐγχειρήσεις πάνω στὰ μικρόβια. Πρέπει νὰ ἐξακριβωθῆ τί κάνουν καὶ πῶς περνοῦν τὰ ἐγχειρηθέντα μικρόβια ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι. Αὐτὴν παρακολούθησι τὴν κάνει μιὰ μικροσκοπικὴ κινηματονραφικὴ μηχανὴ ποὺ ἐφαρμόζεται πάνω στὸ μικροσκόπιο. Ἡ παρακολούθησις συνεχίζεται ἐπὶ πολλὲς ὧρες καὶ κάποτε ἐπὶ ἡμέρες. Πάνω στὴν ταινία ἀποτυπώνονται ἔτσι καὶ οἱ ἐλάχιστες λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἐγχειρηθέντος μικροβίου. Καὶ οἱ ἐπιστήμονες μαθαίνουν τότε κάθε τι ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει σχετικὰ μὲ τὸν μικροσκοπικὸ ἀσθενῆ.

Οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις στὰ μικρόβια ἀνοίξαν καινούργιους ὁρίζοντες στὴν ἐπιστήμη. Καὶ οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι χάρις σ' αὐτές, θὰ καταρθώσουν νὰ ἐξιχνιάσουν πολὺ σύντομα τὸ μυστήριο ποὺ τὰ περιβάλλει ἀκόμη. Ἡ καταπολέμησίς των ἢ τοὐλάχιστον ἡ ἐξουδετέρωσίς των θὰ καταστῆ πιὸ εὔκολη τότε.

Μιὰ μικροεγχείρησις. Ὁ χειρούργος ἔχει τὸ χέρι του στὸ κουμπὶ τοῦ «μικροχειριστήρος». Ἀπὸ ἐκεῖ κατευθύνει τὶς κινήσεις τῶν ἐργαλείων ποὺ πραγματοποιοῦν τὴν ἐγχείρησι.

Μικροσκοπικὰ ἐργαλεῖα (ἀπὸ τὰ χρησιμοποιούμενα στὶς μικροεγχειρήσεις. ("Οπως εἰφανίζονται μέσα μέσα στὸ μικροσκόπιο)

Ἐνδιαφέρουσα φάσις μιᾶς μικροεγχειρήσεως: ἔνεσις φαρμάκου μέσα σὲ μιὰ ἀμοιβάδα

Ἡ παραγωγὴ κοσμικῶν ἀκτίνων

Τὸ μυστήριο τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων ἀ πασχολεῖ ἀπὸ καιρὸ τοὺς ἐπιστήμονες.

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Σπιρόγκ ἀνεκοίνωσε τελευταία ὅτι κατώρθωσε νὰ παραγάγη κοσμικὲς ἀκτίνες μὲ τὸ κυκλοτρόνιον τῶν 4.000 τόννων τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. "Ολος ὁ μηχανισμὸς τῆς παρεγωγῆς των ἐφωτογραφήθη μὲ εἰδικὰ μηχανήματα.

ΒΕΝΕΤΣΑΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΑΡΝΑΝΤΙ

Ζανέττα ΛΟΡΕΝΤΑΝΙ

Στην κέλασι

Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Στην έρημη δύθη ένὸς καναλιοῦ τῆς Βενετίας προχωροῦσε ένας νέος ὡς 20 ἐτῶν ψηλός, τύπος λαϊκός. Ἐτρόκλιζε ἀπ' τὸ μεθύσι. Καὶ δὲν εἶχε καταλάβει ὅτι τοεῖς σκιὲς τὸν παρακολουθοῦσαν κουφά, ἀπὸ λίγη ὥρα...

Ἦταν ἕνα παιδὶ ὀφανό, δίνως συγγενεῖς, ὁ Τόνι, ἀφοσιωμένος μόνον στὴ δουλειά του, νιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί του καὶ κανένα ποτηράκι κρασί. Ἂν μποροῦσε νὰ φανταοθῆ ἀπόψε τὴν τρομερὴ τύχη ποὺ τὸν περίμενε!...

Ἕνας βαρκάρης πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ βάρκα φορτωμένη μὲ σακκιὰ καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο. Ἦταν γνωστός του, ἀσφαλῶς γιατὶ μίλησε λίγο μαζί του καὶ τὸν ἔπεισε εὔκολα νὰ μπῆ στὴ Βάρκα του, γιὰ νὰ πιοῦν ἀκόμη ἕνα ποτηράκι.

Ἀμέσως οἱ τοεῖς σκιὲς πήδησαν μέσα στὴν ἴδια βάρκα, ἡ ὁποία ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴν ὄχθη καὶ ἀνοίχθηκε στὸ κανάλι.

Ἀκούσθηκε μιὰ πνιγμένη φωνή... κι ἔπειτα τίποτα πιά!

Ὡστόσο τώρα ἕνα ἀπὸ τὰ σακκιὰ τιναζόταν καὶ γτυποῦσε ἐπάνω στὰ ἄλλα... Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβη κανεὶς ὅτι μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν κλεισμένος ὁ μεθυσμένος νέος! Γιατί ὅμως;... Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔκουβε, ἀσφαλῶς κάποιο μυστήριο!

Ἡ Βάρκα πλησίασε καὶ σταματησε ἔξω ἀπὸ τὶς πεζοδρομὲς καὶ τοιμερὲς φυλακὲς τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας — πρέπει νὰ προσθέσωμε ἐδῶ ὅτι τὸ δράμα αὐτὸ παιζόταν κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅταν πλησίαζε πιὰ στὴ δύσι της ἡ δόξα τῆς θαλασσοκρατείρας Ἐνετίας.

Οἱ τοεῖς ἄγνωστοι σήκωσαν τὸ σακκὶ μὲ τὸ ζωντανὸ περιεχόμενον καὶ τὸ μετέφεραν μέσα στὶς φυλακὲς, ἀπὸ μιὰ μυστικὴ σιδερένια πορτίτσα ποὺ εἶχε ἀνοίξει τρόλις ἐσφύριξαν συνθηματικά. Σὲ λίγες στιγμὲς ἔβγαλαν ἔξω ἕνα ἄλλο σακκί. Κι' ἡ πόστα ξανάκλεισε πίσω τους μυστηριωδῶς..

Ἡ Βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀθόρυβα καὶ γύρισε στὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου εἶχε ξεκινήσει. Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ τοεῖς ἄγνωστοι ἀνοῖξαν τὸ σακκί. Καὶ πήδησε ἀπ' αὐτὸ ἕνας νέος, κουιῶός, μὲ ροῦχα ἀριστοκράτου

★

Λίγες ὥοες πρηγουμένως, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ θυελλώδη συνεδρίασι, ποὺ εἶχε πασταθῆ ἀπὸ τὸ ἀπόνευμα ὡς τὰ μεσάνυχτα δύο ἀπεστολμένοι εἶχαν φύγει τρένοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῶν τριῶν Ἱεροεξεταστῶν τῆς Ἐνετίας. Ἐπήγαιναν νὰ φροντίσουν γιὰ τὶς προετοιμασίες τῆς ἐκτελέσεως μιᾶς ἀπ' τὶς ἀνέκκλητες ἐκείνες ἀποφάσεις, ποὺ ἐλαμβάνοντο στὸ Δονικὸ παλάτι γιὰ νὰ ἐφαομοσθοῦν ἀμέσως στὶς κατακόμβες τῶν γειτονικῶν φυλακῶν τοῦ κράτους.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους ἐπῆγε βιαστικὰ μὲ μιὰ γόνδολα στὸ μοναστήρι τῶν Καπουτσίνων, μὲ μιὰ διαταγὴ τῶν Ἱεροεξεταστῶν πρὸς τὸν ἱερομόναχο πάτερ Λατάντζιο νὰ σπεύση ἀμέσως, μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο καλόγηρο, γιὰ νὰ ἐξομολογήση κάποιον κατάδικο καὶ νὰ τοῦ δώση ἄφεσι ἁμαρτιῶν. Ὁ δεύτερος ἀπεσταλμένος κατέβηκε ἀπὸ τὴ Γέθυρα τῶν Στεναγμῶν στὶς φυλακὲς καὶ ἔδωσε τὴν διαταγὴ νὰ μεταφερθῆ ἀμέσως ὁ κατάδικος τοῦ κελλιοῦ 53 μέσα στὸ «Πηγάδι τοῦ ἀοράτου στραγγαλισμοῦ».

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἀποτελοῦσε ἐφεύρεσι τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. προωρισμένη νὰ ξεκαθαρίζη κρυφὰ καὶ ἀθόρυβα ὅσους κατεδικάζοντο γιὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς Δημοκρατίας. Οὔτε ὁ δήμιος, οὔτε ὁ ἐξομολογητὴς μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων, προωρισμένων νὰ γαθοῦν χωρὶς νὰ ἀφίσουν ἴχνη των.

Ὁ κατάδικος κλεινόταν μέσα στὸ «Πηγάδι», δηλαδὴ σ' ἕνα κελλὶ τόσο στενό, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ κάμη οὔτε μιὰ κίνησι. Τὸ κελλὶ αὐτὸ εἶχε ἕνα πάραθυράκι πρὸς τὸν διάδρομο, στὸ ὕψος τοῦ λαιμοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου. Ὅταν ἑστάνε ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως, ὁ δήμιος τραβοῦσε ἀπ' ἔξω ἕνα σχοινὶ προετοιμασμένο καταλλήλως, κι' ἔπνιγε ἔτσι τὸν κατάδικο, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ καθόλου. Ἄνοιγε ἔπειτα μιὰ καταπακτή, καὶ ὁ νεκρὸς ἔπεφτε στὰ μαῦρα νερὰ τοῦ καναλιοῦ, ποὺ εἰσχωροῦσαν μέσα στὰ ὑπόγεια τῶν φυλακῶν.

Ἔτσι εἶχε καταδικασθῆ νὰ πεθάνη ὁ νεαρὸς κόμης Ἰσίδωρος Γριμάνι, μὲ δύο ψήφους ἐναντίον μιᾶς. Εἶχε κατηγορηθῆ ὡς συνωμότης κατὰ τῆς Δημοκρατίας.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀκριβῶς εἶχε κάμει. Ἀπὸ τὴν πάλη ὅμως μεταξὺ τῶν τοιῶν Ἱεροεξεταστῶν, φαίνοταν καθαρὰ ὅτι βρισκόντουσαν σὲ σύγκρουσι δύο ἰσχυρὲς μερίδες τῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ μιὰ ζητοῦσε τὴ σωτηρία του καὶ ἡ ἄλλη τὴν καταδίκη του. Καὶ εἶχε ἐπικρατήσει ἡ δεύτερη.

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΘΕΙΔΙΑ

Ἡ χαριτωμένη Βραζιλιάνα χορεύτρια Λουΐζ ντὲλ Θουέγκο ἔχει τὴν ἰδιοφυΐα νὰ ἐμφανίζεται μὲ δύο τεράστιους ζωντανοὺς βόες, τυλιγμένους γύρω στὸ λαιμό της καὶ στοὺς ὤμους της. Δὲν εἶνε βέβαια δηλητηριώδη τὰ ἑοπετὰ αὐτά, ἂν ὅμως ἀποφάσιζαν ξαφνικὰ νὰ σφίξουν λίγο περισσότερο τὴν κυρία τους... τετέλεσται!

Μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως, ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἱεροεξεταστὰς ἔτρεξε στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος Λορεντάνι. Οἱ οἰκογένειες Λορεντάνι καὶ Γριμάνι σχετιζόντουσαν στενά. Ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου Λορεντάνι ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν κατάδικο.

Ὁ δεύτερος Ἱεροεξεταστής, πολὺ φίλος τοῦ κόμητος Κόρνεο, ἔμεινε στὸ παλάτι τοῦ Δόγη, γιὰ νὰ ἐπιβλέψη ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν τοῦ Συμβουλίου.

Πρέπει νὰ προσθέσωμε ὅτι οἱ Λορεντάνι ἦσαν ἀσπονδοι ἐχθροὶ τῶν Κόρνεο. Ἐφιθυρίζετο μάλιστα ὅτι ἡ κόμησσα Κόρνεο εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὸν νέο κόμητα Γριμάνι, καὶ ὅτι τὴν τυρανν οῦσε ἀγρια ζήλεια, ἀφ' ὅτου εἶχαν προαναγγελθῆ οἱ γάμοι του μὲ τὴν Ζανέττα Λορεντάνι.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ δύο Καπουτσῖνοι καλόγηροι ἐπήγαιναν βιαστικὰ πρὸς τὶς φυλακές, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴ τοῦ Συμβουλίου. Καθὼς περνοῦσαν κοντὰ ἀπὸ ἕνα μέγαρο κατάφωτο, ἀπὸ ὅπου ἐβγαίναν ἦχοι μουσικῆς, μιὰ μικρὴ γόνδολα γλύστρησε δίπλα στὴ δική τους.

— Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν σώσω! ψιθύρισε μιὰ φωνὴ στὸν πάτερ - Λατάντζιο. Πρὶν ξημερώση, πρέπει νὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα γιὰ τὸν δυστυχισμένο γαμπρό μου!

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ καλόγηρος, χωρὶς νὰ κινηθῆ.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ σωθῆ!...

Ὁ ἐπιβάτης τῆς μικρῆς γόνδολας ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάτερ - Λατάντζιο καὶ τοῦ ψιθύρισε μεσικὲς λέξεις στὸ αὐτί. Ἔπειτα ἡ γόνδολά του ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμο της πρὸς τὶς τρομερὲς φυλακές.

★

Ἕνας νέρος εὐγενὴς τυλιγμένος ὁλόκληρος μὲ ἕνα πλατὺ μανδύα, ποὺ τοῦ ἔκουβε τὸ πρόσωπο, περίμενε τοὺς δύο Καπουτσίνους.

Ἦταν ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς τοεῖς Ἱεροεξεταστάς, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑποστεῦθῆ ὅτι μποροῦσε νὰ γίνη κάποια ὑστάτη προσπάθεια γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόμητος Γριμάνι, καὶ γι' αὐτὸ ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβλέψη προσωπικῶς στὴν ἐκτέλεσι τῆς τρομερῆς ἀποφάσεως.

— Πάτερ - Λατάντζιο, εἶπε μὲ ξερὸ τόνο, ἡ Γαληνοτάτη Δημοκρατία σᾶς ἐμπιστεύεται τὴν ψυχὴ ἑνὸς μεγάλου ἐγκλήματίου, ποὺ συνωμότησε ἐναντίον της. Πρὶν ξημερώση θὰ ἔχη τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἀρέσει!

— Εἴμαστε πάντοτε πιστοὶ ὑπηρέται τῆς Δημοκρατιας Ἐξοχότατε, ἀπάντησε ὁ Καπουτσῖνος.

— Τὸ ξέρω, πάτερ - Λατάντζιο...

Ὁ Ἱεροεξεταστὴς πλησίασε ἐμπιστευτικὰ τὸν καλόγηρο καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις ποὺ ἔκαμε ἤδη αὐτὸς ὁ κακοῦργος στὸ Δικαστήριο, μπορεῖ νὰ κάμη καὶ ἄλλες σπουδαιότερες, στὴν τελευταία του ἐξομολόγησι.

Ὁ Καπουτσῖνος ἀνατοίχιασε ἐλαφρά, στὰ λόγια αὐτά.

— Ἡ Δημοκρατία συνέχισε ὁ Ἱεροεξεταστής, δὲν θέλει ποτὲ νὰ χαθῆ ἡ ψυχὴ ἑνὸς τέκνου της μαζὶ μὲ τὸ σῶμα του. Δὲν τοῦ ἀρνεῖται ποτὲ τὴν παθητορία τῆς θοησκείας... Ἂν ὅμως μπορῆ νὰ συνδυασθῆ ἡ εὐλάβεια μὲ τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους...

Ὁ πάτερ - Λατάντζιο καταλάβαινε καλὰ πρὸ ἤθελε νὰ καταλήξη ὁ συνομιλητής του. Ὡστόσο ἐξακολούθησε νὰ τὸν κυτιάζη μὲ ὕφος ἐρωτηματικό. Κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὴ γάνη καιρὸ τοῦ ἐξήγησε καθαρά:

— Ἂν ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς φανερώση γεγονότα ἢ ὀνόματα συνενόγων του, τὸ Συμβούλιο πρέπει νὰ τὸ μάθη!

— Πολὺ καλά, ψιθύρισε ὁ καλόγηρος. — Πηγαίνετε τώρα. Σᾶς περιμένω ἐδῶ ἄνιοι πατέρες.

Ὅταν ὅμως ἔμεινε μόνος, ὁ Ἱεροεξεταστὴς ἐμονολόγησε;

— Δὲν ἐμπιστεύουσι σ' αὐτοὺς τοὺς Καπουτσίνους! Θὰ παρευρεθῆ καὶ κάποιος ἄλλος καλὸς μάρτυς στὴν ἐξομολόγησι...

★

Ἀκολουθώντας ἕνα δεσμοφύλακα, ποὺ βαστοῦσε ἕνα ἀναμμένο φανάρι, οἱ δυὸ καλόγηροι κατέβηκαν σκάλες στενὲς καὶ γλυστερὲς κι' ἔφτασαν ἐμπρὸς στὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ «Πηγαδιοῦ τοῦ ἀοράτου στραγγαλισμοῦ». Ὁ δεσμοφύλακας κρέμασε τὸ φανάρι του σ' ἕνα κρίκο καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἀφίνοντάς τους μόνους μὲ τὸν κατάδικο, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ἁπλώθηκε μιὰ πένθιμη σιωπή. Κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀρχίση νὰ μιλῆ...

Μέσα ἀπ' τὸ παραθυράκι ἀκουγόταν μόνο μιὰ λαχανιασμένη ἀναπνοή.

Ὡστόσο, τὸ λεπτὸ καὶ ἐξασκημένο αὐτὶ τοῦ πατερ - Λατάντζιο ἄκουσε κάποια στιγμὴ ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ τοίχου σὰν περαστικὸ βούτσμα κουνουπιοῦ. Ἦταν ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι, καθὼς εἶχε ὑποπτευθῆ ἤδη, κάποιος μυστηριώδης καὶ τρομερὸς μάρτυς θὰ παρακολουθοῦσε τὴν ἐξομολόγησι καὶ θὰ ἄκουγε κάθε λέξι!

Πῶς λοιπὸν θὰ κατώρθωνε τώρα νὰ εἰδοποιήση τὸν κόμητα Γριμάνι γιὰ τὰ σχέδια τῶν φίλων του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του;... Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐνημερωθῆ ὁ κατάδικος καὶ νὰ εἶνε ἕτοιμος γιὰ νὰ κάμη ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὴν σωτηρία του!

Ὁ πάτερ - Λατάντζιο σταυροκοπήθηκε καὶ ψιθύρισε μιὰ προσευχή.

Ἔπειτα πλησίασε περισσότερο στὸ παραθυράκι καὶ εἶπε δυνατά, ὥστε νὰ τὸν ἀκούη καλὰ ὁ μυστηριώδης μάρτυς:

— Ἐσὺ ποὺ τιμωρήθηκες γιὰ τὰ μεγάλα σου σφάλματα, προσπάθησε τουλάχιστον μετανοήσης καὶ νὰ σώσης τὴν ψυχή σου! Ἐξομολογήσου τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸ Θεό!

Δὲν ἀπάντησε κανείς. Μόνον ἡ ἀναπνοὴ τοῦ καταδίκου ἔγινε πιὸ λαχανιασμένη.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχεις πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα στὴν ἐπίγειο ζωή, ἐξακολούθησε ὁ ἱερωμένος, ἀναζήτησε στὸν οὐρανὸ τὴν αἰωνία εὐτυχία...

Μιὰ φωνὴ δυνατὴ πρόφερε μέσα ἀπ' τὸ παραθυράκι:

— Γιατί δὲν ἔρχεται ἐπὶ τέλους ὁ δήμιος νὰ μ' ἐλευθερώση ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο; Ἔχω τόση ὥρα ἐδῶ μέσα!... Προτιμώτερος ὁ θάνατος ἀπὸ αὐτὴ τὴν κόλασι!...

— Σκέψου, τέκνον μου, ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ θυμοὺς καὶ διαμαρτυρίες. Ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη ἔχει κρίνει τὰ ἐγκλήματά σου. Δὲν ἀνήκεις πιὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Εὐχαρίστησε μᾶλλον τὴν Γαληνοτάτην Δημοκρατία ἡ ὁποία σοῦ στέλνει ἕνα ἐξομολογητή, γιὰ νὰ σὲ βοηθήση νὰ σώσης τὴν ψυχή σου

Ὁ κατάδικος ξέσπασε σ' ἕνα πικρὸ γέλοιο, ποὺ ἀντήχησε σὲ ὅλους τοὺς διαδρόμους τῶν φυλακῶν.

— Κι' ἔπειτα λένε ὅτι ἡ Γαληνοτάτη δὲν εἶνε μεγαλόψυχη! φώναξε. Λένε ὅτι εἶνε τυραννική... Ἂς ἔλθουν νὰ ἰδοῦν πῶς εἶνε θαμμένος ζωντανὸς ἐδῶ ἕνας ἄνθρωπος, μέσα σὲ μιὰ παγωμένη πέτρινη κάσσα, ὅπου τὸ στῆθος σκάζει, γιατὶ δὲν ὑπάρχει χῶρος νὰ φουσκώσουν οἱ πνεύμονες!... Ζήτω ἡ Δημοκοστία!

Ἀνησυχώντας γιὰ τὸν δρόμο ποὺ εἶχε πάρει ἡ ἐξομολόγησι, ὁ πάτερ - Λατάντζιο θέλησε νὰ τὴν ξαναφέρη στὸ θέμα τῆς χριστιανικῆς εὐλαβείας

— Ἀνύψωσε τὸ πνεῦμα σου πρὸς τὸν Θεό, τέκνον μου! πρόσθεσε μὲ σοβαοὴ καὶ σταθερὴ φωνή. Σκέψου μόνον τὴν ψυχή σου, τώρα ποὺ δὲν πρέπει πιὰ νὰ συλλογίζεσαι τὸ σῶμα. Ὅσο περισσότερο ὑποφέρεις γιὰ τὸν ἐξιλασμὸ τῶν σφαλμάτων σου, τόσο βεβαιότερη εἶνε ἡ ἀνάστασί σου στὸν οὐρανό... Μὲ τὴν ἐξομολόγησι, θὰ μποροῦσε νὰ πλησιάσης στὸν Θεό. νὰ ἀποκτήσης τὴν αἰωνία ζωή

— Ἄ, κατάλαβα! Ἡ Γαληνοτάτη περιμένει ἀποκαλύψεις ἀπ' τὰ χείλη μου!

— Μὴ βλασφημῆς τέκνον μου! Οἱ λογαριασμοί σου μὲ τὴν δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων τελείωσαν, δυστυχισμένε. Μετανόησε, ὁμολόγησε τὰ ἁμαρτήματά σου, γιὰ νὰ σοῦ δώση ἄφεσιν ὁ ταπεινὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ.

— Ὅταν ἄκουσα τὰ βήματά σας, ἔλπισα ὅτι ἐβγάτανε ἐπὶ τέλους ὁ δήμιος. Μὰ βλέπω ὅτι γελάσθηκα. Πρέπει νὰ ὑποφέρω ἀκόμη, νὰ περιμένω... Ἀλλὰ θὰ μοῦ δώση ὁ Θεὸς τὴν δύναμι νὰ ἀνθεζω σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο... Μοῦ μιλήσατε γιὰ τὰ σφάλματά μου, πάτερ. Ἀλλὰ δὲν ἔχω κάμει τίποτε! Εἶμαι ἀθῶος...

— Ξέρω ὅτι πρόδωσες τὴν πατρίδα σου.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια. Ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο, καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὴν ἤθελα πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ ὅσο εἶνε τώρα. Θὰ ἤθελα νὰ ξανανοίξη τὰ φτερά του σὰν ἄλλοτε ὁ λέων τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Θὰ ἤθελα νὰ ξαναγυρίση ἡ περασμένη δόξα τῆς ὡραίας Βενετίας, ποὺ κυβερνοῦσε τὸν κόσμο. Θὰ ἤθελα νὰ σταματήση ἡ σημερινὴ της κατάπτωσις. Θὰ ἤθελα νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν καταστροφή! Βοίσκετε σ' ὅλα αὐτὰ τίποτε ποὺ νὰ προσβάλλη τὴν θοησκεία, τὸν Θεὸ καὶ τὴν πατρίδα;

— Ὁποίος ἐξεγείρεται τέκνον μου, ἐναντίον τῆς ἐξουσίας τῶν ἀνθρώπων, γίνεται ἔνοχος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγκατέστησε. Ὁποιος ἀγαπᾶ τὴν πατρίδα του, ὀφείλει ὄχι νὰ πολεμᾶ τοὺς ἀρχοντάς της, ἀλλὰ νὰ τοὺς ὑπακούη καὶ νὰ τοὺς βοηθῆ γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν κάθε κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλεῖ.

— Μὰ ἡ ἀπειλὴ καὶ οἱ κίνδυνοι βοίσκονται σ' αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς ἄρχοντες, ποὺ εἶνε ἀνάξιοι νὰ διευθύνουν τὶς τύχες ἑνὸς μεγάλου κράτους!

Ὁ πάτερ - Λατάντζιο ἀνατρίχιασε, ἀκούοντας τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα λόγια. Ὡστόσο πρόσθεσε, προσπαθῶντας νὰ εὐχαριστήση φαινομενικὰ τοὺλάχιστον τὸν ἀόρατο μάρτυρα τῆς ἐξομολογήσεως:

— Ἂν ἔκουψες κάτι ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη πὲς το σ' ἐμένα ποὺ ἐκπροσωπῶ τὸν Θεό.

— Μὰ ὁ Θεὸς ξέρει ἂν εἶμαι ἔνοχος.

— Ναί, βέβαια, ἀφοῦ εἶνε πάνσοφος καὶ παντογνώστης. Γιὰ νὰ σὺγχωρήση ὅμως, ἀπαιτεῖ πὼς ἀναγνωρίζεις τὸ ἁμαρτήματος. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ ἀπόδειξις ὅτι μετανόησες κ.' ὅτι ἀναγνωρίζεις τὰ σφάλματά σου, καθὼς καὶ τῶν συνενόχων σου.

— Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις βλέπει παντοῦ συνενόγους!... Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ ἔχω συνενόγους, πάτερ, ἀφοῦ δὲν ἔκαμα κανένα ἔγκλημα; Συγγωρῶ τοὺς ἐχθρούς μου; Συγγωρῶ τὴν ἀδυναμία τῶν φίλων ποὺ μ' ἐγκατέλειψαν... Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ πῶ!

— Ταπεινώσου, τέκνον μου. Ἀπόσπασε τὸ πνεῦμα σου ἀπὸ τὰ ἐπίγεια καὶ σκέψου τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς σου.

Στὸ βάθος τῆς καοδιᾶς του, ὁ πατερ Λατάντζιο ἐνοιωθε ἱκανοποίησι γιὰ τὸ θάρος τοῦ κόμητος Γριμάνι καὶ γιὰ τὴν ἀντίστασί του σὲ κάθε ἀπόπειρα νὰ τοῦ ἀποσπάσουν ἀποκαλύψεις.

— Θὰ περιμένω τὸν θάνατο δίχως λιποψυχία, πόσθεσε ὁ κατάδικος. Δὲν μπορῶ ὅμως, πάτερ μου, νὰ ἀπομακρύνω τὴ σκέψι μου ἀπὸ τὰ πράγματα τῆς γῆς!...

Ἡ φωνὴ του ἐπῆοε τώρα μιὰ ξαφνικὴ τουφερότητα. ἕνα τόνο- συγκινήσεως.

— Ἀγάπησα κι' ἀγαπῶ ἕνα κορίτσι ὥμορφο ὅσο κι' ἐνάρετο! ἐξακολούθησε. Καὶ ξέρω καλὰ ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ μέσα ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔρωτος!... Ὄχι, δὲν ἔχω κάμει κανένα σφάλμα, ἐγώ! Ἔχει ἐγκληματήσει ἐναντίον μου μιὰ καταραμένη γυναῖκα, μιὰ ἀνάξια ἀριστοκράτισσα, ποὺ φλογίσθηκε ἀπὸ ἕνα ἁμαοτωλὸ πάθος γιὰ μένα!

— Μὴ κατηγορεῖς ἄλλους... Σκέψου τὸν ἑαυτό σου μόνον!

— Ὄχι, ὄχι, ἀφῆστε με νὰ μιλήσω ἐπὶ τέλους! Εἶσθε ὁ μόνος ἄνθοωπος στὸν ὁποῖον μπορῶ νὰ ἀνοίξω τὴν καοδιά μου! Ὀφείλετε νὰ μ' ἀκούσετε...

Ἐφέοθηκα σὰν τίμιος ἄνδρας: Ἀντιστάθηκα στὰ ἀκόλαστα τεχνάσματα τῆς γυναίκας αὐτῆς. Γι' αὐτὸ βρίσκομαι ἐδῶ μέσα!... Μάθετέ το σεῖς τοὐλάχιστον: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ ἐρωτεύθηκε τρελλά. Προσπάθησε ἐπανειλημένως νὰ μὲ τοαβήξη στὸ σπίτι της. Ἐπὶ τέλους, θλέποντας τὴν ἀντίστασί καὶ τὴν ἀδιαφορία μου, ἐκδικήθηκε ἀδιάντροπα καὶ μοῦ ζήτησε νὰ σβύσω τὴν ἀσωτολὴ φλόγα της. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα, δὲν μποροῦσα νὰ ἱκανοποιήσω τὸ ἔνοχο καπρίτσιο της, γιατὶ ἀγαποῦσα ἀγνὰ καὶ δυνατὰ τὴν κόοη τοῦ κόμητος Λορεντάνι! Τῆς εἶχα δώσει τὸν λόγο μου, κι' ἐπρόκειτο νὰ γίνουν γρήγορα οἱ γάμοι μας.

Ἡ περιφρόνησί μου γέννησε στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας ἐκείνης τὸ πιὸ ἀνείλικτο μῖσος ἐναντίον μου. Ἔγινε θηρίο, μεταχειρίσθηκε κάθε μέσον γιὰ νὰ μὲ καταστρέψη, κατέστρωσε σατανικὲς μηχανορραφίες... Αὐτὴ μὲ κατηγόοησε στὸ δικαστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως!

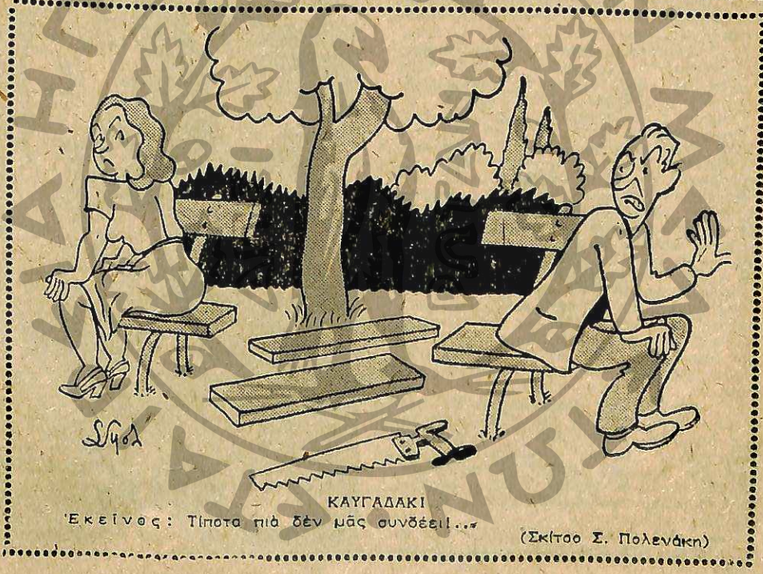
— Μὰ πῶς μποροῦσε μιὰ γυναῖκα νὰ ἐπηρεάση τὸ μεγάλο δικαστήριο τῆς Γαληνοτάτης, ποὺ δὲν ἐκδίδει ποτὲ μιὰ ἀπόφασι χωρὶς ἀποδείξεις καὶ γεγονότα:

— Ὅταν μάθετε τὸ ὄνομά της, θὰ καταλάβετε πῶς μπόρεσε νὰ ἐπιτύχη τὴν θανατικὴ καταδίκη μου.

— Μὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει νὰ τὸ ξέρω...

— Πρέπει, πάτερ! Σᾶς στέλνει ἴσως ὁ Θεός, γιὰ νὰ μάθετε τὸ μυστικό, ποὺ καταδικάζει σὲ θάνατο ἕναν ἄθῶο... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος Κόρνεο!

Ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη εἰς βάρος μιᾶς ἀριστοκράτισσας, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὶς φρονιμώτερες καὶ πιὸ ἐνάρετες τῆς Βενετίας, ἔκαμε τὸν καλὸ ἱερωμένο νὰ σασταθῆ. Συνῆλθε ὅμως ἀμέσως, γιατὶ θυμήθηκε

ΚΑΥΓΑΔΑΚΙ

Ἐκεῖνος: Τίποτα πιὰ δὲν μᾶς συνδέει!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

δτι ὁ μυσηριώδης μάστης τὰ ἔβλεπε καὶ τὰ ἄκουνε ὅλα ἀπὸ τὴν κούπτη του...

— Καταλαβαίνετε τώρα, πρόσθεσε ὁ κατάδικος ὅτι μιὰ κόμησσα Κόρνερ μποροῦσε νὰ ἐπηρεάση τὸ μεγάλο δικαστήριο τῆς Δημοκρατίας!... Μπορῶ νὰ ξεχάσω, πάτερ, μπορῶ νὰ τὰ συγχωρήσω ὅλα... ἐκτὸς ἀπὸ δύο πράγματα! Τὸ ἕνα εἶναι ἡ ἐγκληματικὴ διαγωνὴ τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ τὸ ἄλλο ἡ ἄγρια ἀσυνείδησία τῶν δικαστῶν μου, ποὺ καταδίκασαν ἕνα ἀθῶο! Αὐτὸ περνᾶ τὴν ἀντοχή τοῦ ἀνθρώπινου λογικοῦ, καὶ θὰ κουράση τὴ θεία δικαιοσύνη, ἡ ὁποία θὰ χτυπήση κάποτε ἀλύπητα τὴν σατανικὴ γυναίκα καὶ τοὺς αἰσχροὺς συνενόχους της...

Ὁ πάτερ — Λατάντζιο ἔνοιωσε ἔξαφνα νὰ τὸν πιάνη κάποιος ἀπ' τὸ μπράτσο. Μιὰ φωνὴ ὑπόκωφη τοῦ ψιθύρισε:

— Φτάνει πιά!... Φτάνει!...

Ἀκολούθησε δίχως ἀντίστασι ἐκεῖνον ποὺ τὸν τραβοῦσε μαζί του. Πίσω του ἐρχόταν ὁ ἄλλος καλόγερος ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἀπ' τὸν φόβο.. Ἀφοῦ πέρασε ἕνα μακρὺ διάδρομο ὁ πάτερ — Λατάντζιο ἔβγασε σ' ἕνα μέρος φωτισμένο καὶ βοήθησε ἀντίκρυ στὸν Ἱεροεξεταστή, ποὺ εἶχε ἔκφρασι σκυθρωπὴ καὶ τρομερή.

—Νὰ μὴ σᾶς ξεφύγη ποτὲ οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα ἀκούσατε! πρόφερε ὁ τελευταῖος. Εἶναι ὅλα ψευτιὲς καὶ συκοφαντίες.

— Ξέρετε καλά, Ἐξοχώτατε ἀπάντησε ἡσυχα ὁ ἱερωμένος, ὅτι τὸ μυστικὸ τῆς ἐξομολογήσεως δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη μας, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνουμε!

— Δῶστε τώρα στὸν κατάδικο ἄφεσι ἁμαρτιῶν, ἂν θέλετε. Κάμετε γρήγορα ὅμως! Ἐγὼ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὸν δήμιο. Σ' ἕνα τέταρτο πρέπει νὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα! Περιμένετε, γιὰ νὰ διαβάστε μιὰ εὐχή, ποὶν πεταχθῆ ὁ νεκρὸς στὰ βάθη τοῦ νεροῦ!

Μιὰ χαρὰ ἀνέκφραστη πλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ πάτερ — Λατάντζιο. Θὰ μποροῦσε τώρα νὰ πλησιάση τὸν κατάδικο, νὰ τοῦ μιλήση ἐλεύθερα! Θὰ μποροῦσε νὰ βάλη σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει μὲ τὸν κόμητα Λορεντάνι!...

Πρὶν ὅμως προχωρήσουμε στὴν διήγησί μας, πρέπει νὰ ξεηγήσουμε τὸ μυστήριο ποὺ κουβόταν στὶς σύντομες ἐκεῖνες ἀποκαλύψεις τοῦ καταδίκου.

Ὁ κόμης Γριμάνι ἦταν ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν κόρη τῶν Λορεντάνι. Ἐκείνη τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν καρδιά της, καὶ ἡ οἰκογένεια τῶν Λορεντάνι ἦταν εὐχαριστημένη γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἑνώση τὸ ὄνομά της μὲ τῶν Γριμάνι. Κι' ὅλοι ἄλλωστε οἱ γνωστοὶ τῶν δύο ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν εἶχαν ἤδη μὲ συμπάθεια τὴν ἕνωσι αὐτή.

Ἕνα μόνον πρόσωπο δὲν ἔμεινε διόλου εὐχαριστημένο: ἡ κόμησσα Κόρνερ. Αὐτὴ εἶχε νοιώσει νὰ φλογίζεται τὸ αἷμα της, ὅταν ἐγνώρισε τὸν νέο κόμητα Γριμάνι.

Πρέπει νὰ ποῦμε ἐδῶ ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ κόμης Κόρνερ, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀκόλαστους ἀριστοκράτες τῆς διεφθαρμένης Βενετίας. Εἶχε μὲ τὴ γυναίκα του σχέσεις ἁπλῆς εὐγενείας καὶ φιλίας. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε, οὔτε καὶ τὴν εἶχε ἴσως ἀγαπήσει ποτέ. Τὴν εἶχε παντρευθῆ ἀπὸ συμφέρον. Ἡ ἔλλειψι αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἔκανε νὰ ὑποφέρη πολὺ ἡ κόμησσα, ποὺ ἦταν μιὰ ὡραιοτάτη γυναίκα. Ὅμως ἀντιστάθηκε καὶ ἔμεινε πίστα, ὡς ποὺ ἐρωτεύθηκε τὸν Γριμάνι κι' ἐπόθησε νὰ τὸν κάνη δικόν της.

Μὲ κομπλιμέντα, μὲ προσκλήσεις στὶς γιορτές της μὲ ἐπιτήδειους ὑπαινιγμούς, προσπάθησε νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη τὸν ἔρωτά της. Ἐκεῖνος ὅμως διατηροῦσε πάντα ἀπέναντί της μιὰ ψυχολ ἀξιοπρέπεια.

Ἡ κόμησσα δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση αὐτὴν τὴν ἀδιαφορία του. Ἐκατάλαβε ὅμως τὸν λόγο, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἦταν ἀραβωνιασμένος μὲ τὴν Ζανέττα Λορεντάνι. Τότε τὴν κυρίευσε ἄγρια ζήλεια. Τίποτε πιὰ δὲν τὴν συνκρατοῦσε. Ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ θελήση τὸν θάνατο ἐκείνου ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει.

Πρὶν ὅμως καταλήξη ἐκεῖ, ἔκαμε μιᾶ τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Ἔστειλε στὸν Γριμάνι μιὰ πρόσκλησι γιὰ μιὰ γιορτὴ ποὺ ἔδινε δήθεν στὸ μέγαρό της. Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἐκεῖ ὁ νέος, τὸ βράδυ, τὴν ὡρισμένη ὥρα, δὲν βρῆκε κανένα στολισμό, καμμιὰ φωταψία κανένα, προσκεκλημένο. Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ παγίδα. Ἀλλά, γενναῖος πάντα, δὲν ζήτησε ν' ἀποφύγη τὸν κίνδυνο. Ἀποφάσισε μάλιστα νὰ δώση στὴν κόμησσα ἕνα μάθημα, ποὺ νὰ τὴν κάμη νὰ τὸν ἀφίση ἡσυχον στὸ ἑξῆς.

Ἡ ὡραία οἰκοδέσποινα τὸν δέχθηκε σ' ἕνα μικρὸ καὶ χαριτωμένο σαλονάκι. Ἦτον προκλητικὰ ντυμένη, μὲ τὰ μπράτσα γυμνὰ ὡς τοὺς ὤμους, μ' ἕνα τολμηρότατο ντεκολτέ, ποὺ ἄφηνε νὰ διακρίνεται τὸ ἀλαβάστρινο στῆθος της.

Μιὰ λάμψι θριάμβου πέρασε ἀπ' τὰ μάτια της, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ νέος τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό. Ἀλλὰ ὁ κόμης ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῆ σὲ κάθε πειρασμό. Καὶ τῆς εἶπε ψυχρά:

— Ἤλθα ἐδῶ, κυρία κόμησσα, προσκεκλημένος γιὰ μιὰ γιορτή, καὶ ὄχι γιὰ νὰ μὲ δεχθῆτε μὲ τέτοια οἰκειότητα....

— Σᾶς δυσαρεστεῖ αὐτό; ρώτησε ἡ κόμησσα φιλάρεσκα.

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πῶ τέτοιο πρᾶγμα. Θὰ σᾶς παρακαλέσω ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατὶ ἡ γιορτὴ ματαιώθηκε.

— Μὰ ἐγώ, στὴν πρόσκλησί μου, μιλοῦσα ἁπλῶς περὶ γιορτῆς, χωρὶς νὰ καθορίζω ἂν θὰ ὑπῆρχαν ἄλλοι προσκεκλημένοι... Μήπως δὲν μποροῦμε νὰ γιορτάσωμε καὶ μόνοι μας;

— Δὲν καταλαβαίνω, κυρία κόμησσα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῆτε.

— Ξέρω ὅτι δὲν μὲ καταλαβαίνετε... ἡ τούλάχιστον προσποιεῖσθε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!... Δὲν ἔγετε λοιπὸν ἀντιληφθῆ ὅτι μία γυναῖκα σᾶς ἀγαπᾶ τρελλά, παράφορα;... καὶ ὅτι εἶναι πρόθυμη νὰ θυσιάση τὸ πᾶν γιὰ τὸν ἔρωτά σας;

— Τὸ ξέρω πολὺ καλά, καὶ τῆς ἀνταποδίδω τὴν ἀγάπη της, ἀπάντησε ὁ κόμης. Γι αὐτὸ ἀραβωνιάσθηκα μαζί της καὶ θὰ τὴν παντρευθῶ γρήγορα!

Ἡ κόμησσα ἔνοιωσε νὰ λυγίζουν τὰ πόδια της, κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα ἔπιπλο γιὰ νὰ μὴν πέση. Ἡ ζήλεια, τὸ μῖσος καὶ ὁ ἔρως μαζὶ τῆς ἐθόλωσαν τὸν νοῦ. Ἔγασε κάθε λογική, προσπάθησε ν' ἀγκαλιάση τὸν νέο ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ φώναξε:

— Μὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη, ποὺ σ' ἀγαπᾶ περισσότερο, ποὺ σὲ ποθεῖ φλογερά,

—"Ενα φιλί σου θὰ μὲ κάμη τρισευτυχισμένη τοῦ εἶπε ἡ κόμησσα Κόρνερ. →.

ποὺ εἶναι πρόθυμη νὰ θυσιάση τὴν τιμή της καὶ τὴ θέσι της γιὰ σένα!

Ὁ Γριμάνι περίμενε τὴν ἐκμυστήρευσι αὐτή. Ὡστόσο προσποιήθηκε τὸν ἔκπληκτο. Ὑπισθοχώρησε δυὸ βήματα, χωρὶς νὰ μιλήση.

— Εἶμ' ἐγώ, ἡ γυναίκα αὐτή! πρόσθεσε ἡ κόμησσα. Ἔγασα τὸ μυαλό μου, ἀφ' ὅτου σὲ εἶδα!... Εἴμαστε μόνοι ἐδῶ. Δὲν μᾶς βλέπει, δὲν μᾶς ἀκούει κανείς. Ὁ ἄνδρας μου βρίσκεται μακρυά. Ἄλλωστε ἔχει πάψει ἀπὸ πολλὰ χρόνια νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα... Ἕνα φιλί σου θὰ μὲ κάνη τρισευτυχισμένη!...

Κατώρθωσε ν' ἀγκαλιάση τὸν νέο. Ἐκεῖνος τὴν ἔσπρωξε μακρυά, τὴν ἔκαμε νὰ πέση σ' ἕνα ντιβάνι.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω παρὰ μιὰ μόνον γυναῖκα ἄξια τοῦ ἔρωτός μου, εἶπε. Εἶναι ἡ κόρη τῶν Λορεντάνι. Τῆς ὡρκίσθηκα πίστι, καὶ δὲν ἔννοῶ νὰ τίποτε στὸν κόσμο νὰ παραβῶ τὸν ὅρκο μου!

Ἡ κόμησσα σηκώθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι, ἔξω φρενῶν, μὲ μιὰ ἔκφρασι τρομερή, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ τίποτε τὸ γυναικεῖο. Ἔκφρασι μαινάδος, διψασμένης γιὰ ἐκδίκησι.

— Ὄχι, δὲν θὰ τὴν κάνης δική σου! φώναξε βραγνά. Θὰ σὲ τιμωρήσω μὲ τὸν πιὸ ἀμείλικτο τρόπο!... Πήγαινε τώρα. Γρήγορα ὅμως θὰ μὲ θυμηθῆς καὶ θὰ καταλάβης τότε ὅτι δὲν περιφρονοῦν ἔτσι τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναίκας ποὺ τὰ παραμέρισε ὅλα γι' αὐτόν!

Ἔπειτα βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ὁ κόμης ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Λορεντάνι καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Καταλάβαιναν κι' οἱ δυὸ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ νέος. Πῶς ὅμως νὰ τὸν προλάβουν, ἀφοῦ δὲν ἤξεραν ποιὸ διαβολικὸ σχέδιο θὰ κατέστρωνε ἡ κόμησσα Κόρνερ;

Ὅλος ὁ κόσμος ἄλλωστε θεωροῦσε τὴ γυναῖκα αὐτὴ τίμια καὶ ἀνώτερη κάθε ὑποψίας.

***

Ἡ κόμησσα Κόρνερ ἤξερε ὅτι ὁ κόμης Γριμάνι ἦταν ὁπαδὸς τῶν καινούργιων φιλελευθέρων ἰδεῶν, ποὺ εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ ποὺ ὠδήγησαν ἀργότερα στὴ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασι.

Ἤξερε ἐπίσης ὅτι ὁ νέος σύγνωζε στὴ γαλλικὴ καὶ στὴ ρωσσικὴ Πρεσβεία. Χρησιμοποίησε λοιπὸν τὰ στοιχεῖα αὐτά, γιὰ νὰ στηρίξη μιὰ τρομερὴ κατηγορία ἐναντίον του: τὴν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας.

Ἔβαλε εἰς ἐνέργειαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους της, τύπους κακοποιῶν, ποὺ βρισκέντουσαν στὶς διαταγές τοῦ ἀνήθικου κόμητος Κόρνερ, ἑτοιμοι νὰ κάμουν κάθε ἔγκλημα γιὰ λίγο χρυσάφι. Καὶ τοὺς χρησιμοποίησε γιὰ ψευδομάρτυρες.

Σύμφωνα μὲ τὶς καταθέσεις των, ὁ κόμης Γριμάνι εἶγε βγῆ τὴ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὴ Βενετία καὶ εἶχε συναντηθῆ στὴν ἐξοχὴ μὲ Γάλλους πράκτορες, ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ μιὰ ἀποθήκη μὲ ὅπλα, γιὰ νὰ τὰ μοιράση στὸ λαὸ καὶ σὲ συνωμότες. Ἔτσι, ὅταν θὰ ἐδίδετο μιὰ μέρα τὸ σύνθημα, θὰ ἐξέσπαζε ἡ ἐπανάστασι ἐναντίον τῶν ἀρχόντων τῆς Βενετίας.

Ἀφοῦ κατέστρωσε τέλεια τὸ σχέδιό της, ἡ κόμησσα ἔρριξε μιὰ ἀνώνυμη καταγγελία μέσα στὸ περίφημο Στόμα τοῦ Λέοντος. Οἱ Ἱεροεξεταστὲς ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ ἐξετάσουν τοὺς μάρτυρες, ποὺ ἀναφερόντουσαν σ' αὐτήν. Ἐκεῖνοι, πληρωμένοι ὁλόρι, ἐπιβεβαίωσαν τὴν κατηγορία.

Ἔγινε ἐπίσης μιὰ ἔρευνα στὸ μέρος ποὺ ὑποδείκνυε ἡ καταγγελία. Καί, μέσα σ' ἕνα ξεροπήγαδο βρέθηκαν μερικὰ τουφέκια γαλλικῆς κατασκευῆς.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία: Ὁ κόμης Γριμάνι ἦταν ἀληθινὰ συνωμότης καὶ προδότης τῆς Πατρίδος. Συνελήφθη ἀμέσως καὶ φυλακίσθηκε, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του. Βλέποντας γαμένον τὸν ἑαυτό του, κατηγόρησε κι' αὐτὸς τὴν κόμησσα Κόρνερ, ἐφανέρωσε ὅ,τι εἶγε συμβῆ μεταξύ των. Πῶς ὅμως νὰ τὰ ἀποδείξη;...

Ἄλλωστε ἡ κόμησσα εἶχε στενὴ φιλία μὲ τὸν ἕνα Ἱεροεξεταστή, ὁ ὁποῖος, μόλις ἄκουσε τὶς ἀποκαλύψεις ἐναντίον της, διάταξε τὸν κατηγορούμενο νὰ σωπάση.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιτρέψω, φώναξε, νὰ προσβάλλετε ἔτσι μιὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία σέβεται καὶ τιμᾶ ὁλόκληρη ἡ Βενετία!

Ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς Ἱεροεξεταστάς, ποὺ δὲν ἦτο φίλος αὐτὲ τῶν Κόρνερ οὔτε τῶν Λορεντάνι, καὶ ποὺ ἀγνοοῦσε ὅλες ἐκείνες τὶς σκοτεινὲς μηχανορραφίες, ἐπῆγε μὲ τὸ μέρος τοῦ πρώτου. Ἡ ζυγαριὰ ἔκλινε ἔτσι ἐναντίον τοῦ κόμητος Γριμάνι, ὁ ὁποῖος καταδικάσθηκε εἰς θάνατον. Ἡ συνέχεια μᾶς εἶναι γνωστή.

***

Ἂς γυρίσωμε τώρα στοὺς δυὸ Καπουτσίνους ἐξομολογητάς.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ἱεροεξεταστὴς ὁ πάτερ — Λατάντζιο εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Πηγαίνετε στὴν ἀκρη τοῦ Μεγάλου Καναλιοῦ. Θὰ σᾶς πλησιάση ἀμέσως μιὰ γόνδολα. Σ' ἐκείνον ποὺ θὰ σᾶς ρωτήση ἀπαντήστε: «Ὅλα εἶν' ἕτοιμα. Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας!».

Ὁ καλόγερος ἀποτύπωσε καλὰ στὴ μνήμη του τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια καὶ βγῆκε ἀπὸ τὶς Φυλακές, τσέμοντας ὁλόκληρος. Ὁ πάτερ—Λατάντζιο ξαναγύρισε στὸ «Πηγάδι», ὅπου ὁ Γριμάνι περίμενε τὸν θάνατο.

Ἔξαφνα εἶπε στὸ δεσμοφύλακα ποὺ τὸν συνώδευε:

— Αὐτὴ ἡ σακκοῦλα μὲ τὸ χρυσάφι εἶναι δική σου! Ἀρκεῖ μόνον ν' ἀνοίξης τὴν κρυφὴ πορτίτσα ποὺ τὸ καναλι καὶ νὰ πάρης μέσα ἕνα σακκὶ μὲ φορῦτα ποὺ θὰ σοῦ δώσουν.

Ἔσκυψε στὸ αὐτί του καὶ τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Δὲν θὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς εἶπε. Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις θὰ γίνη, κι' ὁ Ἱεροεξεταστὴς θὰ τὴν παρακολουθήση. γνωρίζει νὰ καταλάβη τίποτε. Μείνε ἥσυχος δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος! Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ ἀνακατευόμουν κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι γιατὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ δρῶ τὸν θάνατο ποὺ περίμενε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο ἀθῶο!

— Μὰ κι' ὁ ἄλλος θὰ εἶναι ἀθῶος!

— Ναί, ἀλλά, μεταξὺ δύο ἀθώων, εἶνε προτιμώτερο νὰ χαθῆ ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ ἄφηση πίσω του δάκρυα, οὔτε ἀπελπισία.

Ὁ δεσμοφύλακας ἀδήγησε τὸν ἱερωμένο ὡς τὸ παραθυράκι τοῦ «Πηγαδιοῦ» καὶ πῆγε κατόπιν ν' ἀνοίξη τὴν κρυφὴ πόρτα.

—Κουράγιο! ψιθύρισε τότε ὁ καλόγερος στὸν κατάδικο. Πλησιάζει ἡ σωτηρία σας! Εἶμαι συνεννοημένος μὲ τὸν κόμητα Λορεντάνι, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς γλυτώσω. Βάζοντας ἕναν ἄλλον στὴ θέσι σας.

— Μὰ γιατὶ λοιπὸν ἐπαίξατε προηγουμένως τέτοια κωμωδία;

— Γιατὶ παρακολουθοῦσε, ἀθέατος, δλη τὴ συνδιάλεξί μας ἕνας Ἱεροεξεταστής, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φανερώσετε τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων σας. Τώρα ὅμως μποροῦμε νὰ μιλοῦμε ἐλεύθερα.... Ἑτοιμασθῆτε! Θὰ κλεισθῆτε στὸ ἴδιο σακκί, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ βγάλωμε τὸν δυστυχισμένο ποὺ θὰ σᾶς περιμένη στὰ ἀνοιχτά...

Πέρασε λίγη ὥρα. Τὰ λεπτὰ φαινόντουσαν αἰώνες...

Ἐπὶ τέλους, ἀκούσθηκαν στὴ σκάλα τὰ βαρυὰ βήματα τοῦ δεσμοφύλακος. Στὴν πλάτη του κρατοῦσε ἕνα μεγάλο σακκί.

Ὁ πάτερ — Λατάντζιο ἐπῆγε νὰ βρῆ ἀμέσως τὸν Ἱεροεξεταστὴ γιὰ νὰ τὸν ἀπασχολήση ὅσῃ ὥρα θὰ διαρκοῦσε ἡ ἀντικατάστασι. Ὅταν ἔκρινε ὅτι θὰ εἶχαν πιὰ τελειώσει ὅλα, τοῦ εἶπε:

— Μποροῦμε νὰ πηγαίνωμε τώρα! Ἂς ἀποδοθῆ ἡ δικαιοσύνη!

Ὁ Ἱεροεξεταστὴς ἐκάλεσε τὸν δήμιο, μὲ τὸ σχοινί, ποὺ θὰ χρησίμευε γιὰ τὸν στραγγαλισμό.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κόμης Γριμάνι εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὸν δυστυχισμένο Τόνι, ὁ ὁποῖος εἶχε λιποθυμήσει ἀπ' τὸν φόβο του καὶ δὲν ἔδινε κανένα σημεῖο ζωῆς. Ὁ Γριμάνι εἶχε πάρει τὴν θέσι του μέσα στὸ σακκί. Τὸ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὶς Φυλακὲς καὶ τὸ εἶχαν φορτώσει στὴ βάρκα.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, τὸ σχοινὶ τοῦ δημίου εἶχε ἐκτελέσει τὴν ἀποστολή του. Ὁ νεκρὸς ἔπεσε ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τοῦ «Πηγαδιοῦ» στὸν ὑγρὸ τάφο του.

Ὁ Ἱεροεξεταστὴς γύρισε στὸ γραφεῖο του κι' εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν κόμησσα Κόρνερ ὅτι ὁ προδότης Γριμάνι εἶγε τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἀξίζε.

Τὰ μάτια τῆς διαβολικῆς γυναίκας ἔλαμψαν ὅταν ἄκουσε τὴν εἴδησι αὐτή. Ἐπὶ τέλους, εἶγε πάρει τὴν ἐκδίκησί της!

Ἂν ἤξευρε ὅμως ὅτι, τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ κόμης Γριμάνι ἐφευγε, ἐλεύθερος, γιὰ νὰ μπορέση ἀργότερα νὰ ξαναγυρίση στὴ Βενετία μὲ ἄλλο ὄνομα, νὰ παντρευθῆ τὴν ἀγαπημένη του καὶ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν τρομερὴ μηχανορραφία εἰς βάρος του!...

Β'

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν ἀληθινὰ τρομερὴ γιὰ τὴ Βενετία. Ποτὲ ἴσως οἱ κάτοικοί της δὲν εἶχαν ἰδῆ ἕνα θέαμα τόσο ἀνατριχιαστικὸ καὶ ὡραῖο συγχρόνως.

Ὁλόκληρη ἡ λιμνοθάλασσα εἶχε γίνει ἕνα πέλαγος φωτιᾶς, ποὺ ἁπλώνόταν παντοῦ, καθὼς τὴν ἔσπρωχνε ὁ ἄνεμος καὶ τὰ βαλάσσια ρεύματα καὶ ἀπειλοῦσε ὅλη τὴν πόλι. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ Κόλασι! Οἱ φλόγες ἐροιχναν μιὰ ἀλλόκοτη κόκκινη λάμψι στὰ σπίτια, στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔτρεχαν δεξιὰ—ἀριστερὰ σὰν κολασμένοι. Φωνὲς καὶ οὐολιάσματα ἀκουνόντουσαν ἀπὸ παντοῦ...

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν:... Ἕνα νεοφθασμένο ἔξω ἐμπορικὸ καράβι, ὁ «Ποσειδῶν», ἀγκυροβολημένο ἐμπρὸς στὸ Τελωνεῖο καὶ φορτωμένο μὲ λάδι, εἶχε πιάσει ἔξαφνα φωτιά.

Οἱ ναῦτες του, ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως γιὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ σβύσουν τὶς φλόγες, πρόλαβαν νὰ ἰδοῦν τοεὶς ἢ τέσσερες σκιές, ποὺ κολυμποῦσαν διαστικὰ πρὸς τὴν ξηρά.

— Κάποιος μᾶς πρόδωσε! φώναξε ὁ λοστρόμος στοὺς ἄνδρες του. Ἔμαθαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κουμμένος κάτω στὸ ἀμπάοι ἀνάμεσα στὰ βαρέλια, κι' ἔβαλαν ἐπίτηδες τὴ φωτιά!...

— Μὰ πῶς τὸ ἀνακάλυψαν, ἀφοῦ δὲν ἔβγῆκε κανεὶς μας στὴ στεριά;

— Σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη πόλι μιλοῦν κι' οἱ τοῖχοι!

— Ὁ καπετάνιος ἔκαμε ἄσχημα ποὺ μᾶς ἔμπλεξε σ' αὐτὴ τὴν Ἱστορία!

— Ἔκαμε πολὺ καλὰ ὁ καπετάνιος. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψη στὴν τύχη του ἕνα δυστυχισμένο... Ἄλλωστε, ἔπῆρε μιὰ γενναία ἀμοιβή, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ἔχουμε ὅλοι μερίδιο...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα βαρέλι ἔσπασε καὶ περίχυσε τὸ κατάστρωμα. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἐλπίς! Τὸ πλοῖο ἦταν χαμένο... Τὸ λάδι εἶχε ἀλείψει ὅλους τοὺς ναῦτες καὶ τὰ βοῦρα τους ἔπιαναν φωτιά...

— Στὸ νερό, ἀμέσως! φώναξε μὲ ἀπελπισία ὁ λοστρόμος.

— Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται στὸ ἀμπάρι;...

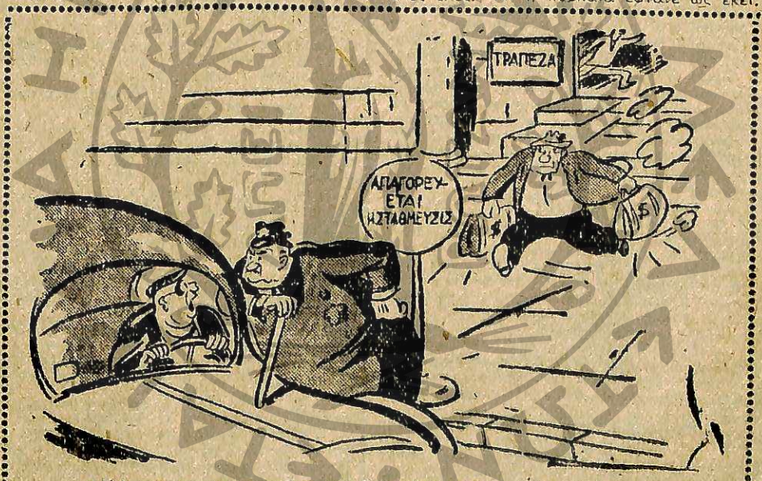
— Δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ κάνωμε τίποτε!

Πραγματικά, οἱ ναῦτες, ποὺ καιγόντουσαν κι' ὅλας σὰν δαυλοί, βούτηξαν στὸ νερό, γιὰ νὰ σβύσουν τὴ φωτιὰ τους καὶ νὰ βγοῦν στὴν ξηρά.

Τὸ πλοῖο εἶχε γίνει ἕνα ἀληθινὸ πυροστέγνωμα. Τὸ ἀναμένο λάδι ἄρχισε νὰ χύνεται στὴ θάλασσα, σὰν λάβα ἡφαιστείου. Ἡ σκηνὴ ἔπῆρε τὴν τρομερὴ καὶ ἐπιβλητικὴ συγχρόνως ὄψι ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω.

Ὁ κόσμος ἔτρεχε στοὺς γύρω δρόμους, πανικόβλητος, μεγαλώνοντας τὴν σύγχισι μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματά του. Μιὰ καμπάνα ἄρχισε νὰ χτυπᾶ πένθιμα, δίνοντας τὸ σύνθημα τῆς φωτιᾶς...

Οἱ κοντινὲς ἀποθῆκες τοῦ Τελωνείου ἦταν γεμάτες ἀπὸ λάδια καὶ ἄλλες εὐφλεκτες ὕλες. Ἂν ἡ πυρκαϊὰ ἔφτανε ὡς ἐκεῖ,

—Μιὰ στιγμὴ κύριε πόλισμανί! Περιμένω κάποιο φίλο μου!...

ὁ κίνδυνος θὰ γινόταν τεράστιος γιὰ ὁλόκληρη τὴν πόλι.

Ἐπίσης κινδύνευαν τὰ ἀμέτρητα πλοῖα, ποὺ βρισκόντουσαν ἀγκυροβολημένα ἐκεῖ γύρω. Μιὰ σπίθα, μιὰ γλῶσσα φωτιᾶς, ἀκοῦσε γιὰ νὰ καταστραφοῦν πλούτη ἀνυπολόγιστα.

Οἱ ἀρχὲς τῆς Βενετίας προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ προλάβουν τὴν συμφορά. Τί μποροῦσαν ὅμως νὰ κάνουν, ἐμπρὸς στὴν καταστρεπτικὴ μανία τῆς φωτιᾶς;...

Ἄλλωστε τὸ ἀναμμένο λάδι, ποὺ εἶχε χυθῆ ἐπάνω στὸ νερό, ἐμπόδιζε τὴ χρησιμοποίησι του γιὰ τὸ σβύσιμο τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ παλατιοῦ του, ὁ Δόγης παρακολουθοῦσε μὲ ἀπάθεια τὴ σκηνὴ αὐτή. Σὲ ἄλλα παράθυρα στεκόντουσαν οἱ Ἱεροεξετασταί, οἱ ὁποῖοι — πρᾶγμα παράξενο — δὲν ἔδειχναν καμμιὰ ἐκπληξι γιὰ τὸ θέαμα ἐκεῖνο, σὰν νὰ τὸ περίμεναν...

Κάποια στιγμή, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ διπλανοῦ του:

— Ἀδύνατον νὰ γλυτώσῃ ὁ κατάδικος! Ἔμαθα ὅτι βρισκόταν στὸ ἀμπάρι, ἀνάμεσα στὰ βαρέλια τοῦ λαδιοῦ....

— Κι' ἂν ἐσώθηκε;... παρατήρησε ὁ ἄλλος. Κάποτε, βάζει ὁ διάβολος τὴν οὐρά του...

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Δύο ἄνθρωποί μου ἐπέβλεπαν διαρκῶς τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν προκυμαία, ὡς ὅτου τὸ εἶδαν τυλιγμένο στὶς φλόγες. Καὶ μὲ βεβαίωσαν ὅτι, σ' ὁλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε φανῆ καθόλου ὁ κατάδικος.

— Δὲν μπορεῖ νὰ βρισκόταν κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στοὺς ναύτες, ποὺ ἔπεσαν στὴ θάλασσα;

— Ἀδύνατον! Δὲν ἐπρολάμβανε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ βαρέλι, στὸ ὁποῖο ἦταν κλεισμένος, καὶ ν' ἀνεβῇ στὸ κατάστρωμα πρὶν τὸ πλημμυρίσῃ τὸ ἀναμμένο λάδι!... Θὰ καῇ ζωντανός! Ἔτσι τελειώνουν οἱ προδότες, οἱ ἐχθροὶ τῆς Βενετίας!

Οἱ δύο Ἱεροεξεταστὲς ἐξακολούθησαν νὰ παρακολουθοῦν ἤσυχα καὶ ἀδιάφορα τὶς συνταρακτικὲς φάσεις τοῦ δράματος.

Ἔξαφνα ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν προκυμαία μία δυνατώτερη ὀλοβοή.

— Τί συμβαίνει; ψιθύρισε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς Ἱεροεξεταστὰς στὸν διπλανό του.

— Νομίζω ὅτι βλέπω κάτι σὰν ἀνθρώπινη μορφὴ ἀνάμεσα στὶς φλόγες τοῦ πλοίου!

— Ἐκεῖνος θὰ εἶναι!... Ἐκεῖνος!...

Πραγματικά, ἕνας ἄνθρωπος βρισκόταν ἀνάμεσα στὴν κόλασι τῆς φωτιᾶς... Μέσα σὲ λίγες στιγμές, σκαρφάλωσε μὲ καταπληκτικὴ εὐκινησία ἕως τὴν κορυφὴ τοῦ μεσαίου καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἀπ'ου δὲν τὸν ἔφταναν ἡ φλόγες. Γαντζωμένος τώρα ἐκεῖ ψηλά, κουνοῦσε ζωηρὰ τὰ χέρια του. Θὰ οὐρλιαζε, ἀσφαλῶς, θὰ ζητοῦσε βοήθεια. Ἀλλὰ ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους σκέπαζε τὶς φωνές του.

Ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴ θέσι! Γρήγορα ὁ καπνὸς κι' ἡ ζέστη θὰ τὸν ἐζάλιζαν, καὶ θὰ γκρεμιζόταν μέσα στὴ φωτιά..

Τρεῖς ἢ τέσσερες βάρκες, μὲ θαρραλέους ναυτικούς, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν προκυμαία καὶ διεύθυνθηκαν πρὸς τὸ πλοῖο. Οἱ καλόκαδοι καὶ γενναῖοι ἐκεῖνοι ἄνδρες δὲν ἤξεραν ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ κινδύνευε. Τὸν νόμιζαν ἕνα ἀπὸ τοὺς δικούς των καὶ διακινδύνευαν τὴ ζωή τους γιὰ νὰ τὸν σώσουν.

Τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ μὲ φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ οἱ δυὸ Ἱεροεξετασταί, ποὺ παρακολουθοῦσαν πάντοτε τὴ σκηνή, δὲν ἐφάνηκαν καθόλου ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ τροπή, τὴν ὁποία δὲν εἶχαν προβλέψει.

— Ἄ, ὄχι! Πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσωμε!... εἶπε ὁ ἕνας χαμηλόφωνα.

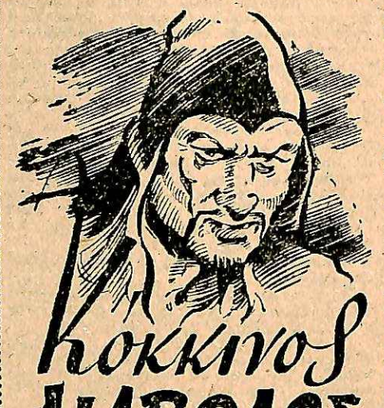
— Μὰ μὲ ποιὸ τρόπο;

— Μιὰ βάρκα μὲ ἀπεσταλμένους μας πρέπει νὰ προλάβῃ τὶς δικές τους! Ἂσκει νὰ τοὺς ποῦν ἁπλῶς οἱ ἄνθρωποί μας, ὅτι τὸ Συμβούλιο δὲν θέλει νὰ σωθῇ αὐτὸς ὁ προδότης!

— Μὰ τότε θὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ παιγνίδι μας! Ἡ Βενετία κι' ὁ κόσμος ὅλος θὰ μάθουν ὅτι, γιὰ νὰ τιμωρήσουμε ἕνα ἔνοχο, δὲν διστάσαμε νὰ πυροπολήσουμε ὁλόκληρο τὸ λιμάνι!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

Κόκκινος Διάβολος

38ον

Γέλασε νευρικὰ κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Μὰ ἦταν ἀλλόκοτο αὐτὸ ποὺ τοῦ συνέβαινε. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε νοιώσει μιὰ τέτοια κατάπτωσι.

Μή μπορώντας, τέλος, νὰ προχωρήσῃ, μπῆκε σ' ἕνα στενό, ἐρημικὸ μονοπάτι καὶ κάθησε στὸ σκαλοπάτι ἑνὸς σπιτιοῦ.

Ἡ καρδιά του ντυπούσε δυνατά.

Βλέποντάς τον μὲ τὴ μαύρη μάσκα ὁ λαὸς τὸν ἀνεγνώριζε κι' ἐννοιωθε φρίκη στὸ ἀντίκρυσμά του.

Τὰ ρούχα του ἦσαν γεμᾶτα αἷμα, τὸ ἀθῶο αἷμα τοῦ Φλορεστὰν ποὺ τὸν εἶχε πιστιλήσει τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ.

Ἀκόμα καὶ τὰ χέρια του ἦσαν ματωμένα.

— Ὁ δήμιος!... ψιθύριζαν μὲ φρίκη οἱ περαστικοί.

— Ὁ γασάπης!...

Καὶ τοῦ ἔριχναν βλέμματα μίσους καὶ βδελυγμίας.

Ὁ Διάζ φοβήθηκε.

Δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Θέλησε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ σὲ κάποιο μέρος πιὸ ἐρημικό.

Μὰ τὰ πόδια του δὲν τὸν κρατοῦσαν.

Τὰ γόνατά του ἔτρεμαν.

— Σατανά!... μούγγρισε.

Σφόγγισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ κυλοῦσε ἄφθονος στὸ πρόσωπό του, κάτω ἀπ' τὴ προσωπίδα καὶ συνέχισε:

— Δὲν εἶμαι καλά... Τί ἔχω, Θεέ μου; Τὰ γέρια του ἦσαν παγωμένα.

Τοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἀντίκρυσε μπροστά του τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ «κύυπτος τῆς Θούνης νὰ τὸν κυττάζῃ σαρκαστικά.

— Εἶμαι τρελλὸς ἢ πρόκειται νὰ τρελλαθῶ; ψιθύρισε μὲ φρίκη. Ὄχι ὄχι, δὲν τὸ θέλω, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό. Ἔχω κάτι νὰ κάμω ἀκόμα. Μένει ἡ Δολόρα. Τὴν ποθῶ... Ἂν εἶχα νὰ πιῶ κάτι... Μὰ τὰ πόδια μου δὲν μὲ ὑπακούουν... Ὡστόσο δὲν εἶνε τίποτε, θὰ περάσῃ... Μιὰ ταραχή, μιὰ στιγμιαία ἀδυναμία...

Ἕνα νέο νκουὺπ πολιτῶν πέρασε ἀπὸ μπροστά του. Τὸν εἶδαν κι' ἔφοιξαν.

Μεσηκὲς γυναῖκες σταυροκοπήθηκαν μὲ τρόμο κι' ἔτοξεῦαν νὰ κρυφτοῦν στὰ σπίτια τους ψιθυρίζοντας:

— Ὁ δήμιος!... Ὁ δήμιος!...

Ὁ Διέγος Διάζ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Ἔσφιξε τὰ δόντια του, συγκέντρωσε ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ σηκώθηκε.

Ἐννοιωθε σκοτοδίνη.

Ὡστόσο προχώρησε ἐμπρός.

— Πρέπει νὰ φτάσω στὸ καταφύγιό μου, ψιθύρισε. Ἐκεῖ θὰ εἶμαι ἀσφαλής, ἐκεῖ δὲν τολμάει νὰ εἰσχωρήσῃ κανείς.

Παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν ὁδὸν Ἐλλεκέν.

Προχωροῦσε μὲ μεγάλο κόπο, μὲ ἀγωνία.

Τὰ δόντια του χτυποῦσαν σὰν νὰ εἶχε πυρετό. Μερικὲς στιγμὲς ὅλα γύρω του τὰ ἔβλεπε κόκκινα, σὰν νὰ ἦσαν βουτηγμένα στὸ αἷμα.

Θυμόταν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. ὅλα του τὰ ἐγκλήματα κι' ἀνατοίγιαζε.

Παρ' ὅλη του αὐτὴ τὴν κατάστασι τὰ χείλη του ψιθύριζαν διαρκῶς ἕνα ὄνομα:

— Δολόρα!... Δολόρα!...

Μὲ πολὺν κόπο βογγῶντας καὶ φυσῶντας ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἐλλεκέν, στὸ οἴκημα τοῦ Κόκκινου Διαβόλου.

Ὅταν πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, τὴ βρῆκε μισάνοιχτη. Ἡ κλειδωνιὰ εἶχε παραβιασθῆ. Αὐτὸ τὸν τρόμαξε. Τί συνέβαινε;

Δίστασε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὡστόσο κόλλησε τ' αὐτί του στὴν πόρτα καὶ ἀφουγκράστηκε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε θόρυβο μπῆκε μέσα.

Ξαφνικὰ ἄφησε μιὰ φωνὴ φρίκης. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶχε ἀποκεφαλίσει ποὺ ὀλίγου, ὁ Γοδεφρίδος κόμης τῆς Θούνης, ἦταν ἐκεῖ, ἐμπρός του. ὀρθός, ἀπειλητικός, τρομερός.

Ὁ Δὸν Διάζ ἔκανε νὰ φύγῃ... Μὰ τέσσερα δυνατὰ χέρια τὸν ἐκράτησαν ἀπὸ τοὺς ὤμους.!. Ἦταν ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ κι' ὁ Νικόλαος Πλουσέτ...

Τὸν τράβηξαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ξανάκλεισαν τὴν πόρτα.

Ὁ Διάζ λιποψύχησε. Δὲν ἦταν, πιὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν τρόμαζε μπρὸς σὲ τίποτε.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; τραύλισε.

Τὰ μάτια του δὲν ἔφευγαν ἀπὸ τὸν κόμητα τῆς Θούνης.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ἦταν ξυμπνητὸς ἢ κοιμόταν κι' ἔβλεπε ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη:

— Τί θέλετε; ξανορώτησε.

— Θὰ τὸ μάθῃς. τοῦ ἀπάντησε ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ.

— Γιατί παραβιάσατε τὸ ἄσυλό μου; Ὁ Λοβέρτ γέλασε σαρκαστικά.

— Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό; τοῦ φώναξε. Ἐσὺ ποὺ δὲν σεβάσθηκες ποτὲ τίποτε κακοῦργε, ἀχοεῖε!

Ὁ Δὸν Διάζ ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο.

— Θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε; ψιθύρισε.

— Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λιγο. τοῦ ἀπάντησε ὁ Γουλιέλμος.

— Αὐτὸ λέγεται δολοφονία!

Ἄρχισαν νὰ γελοῦν εἰρωνικά. σκληρά.

Ἓξη πρόσωπα βρισκόντουσαν μέσα στὸ ἀπαραβίαστο κατασφύγιο τοῦ Κόκκινου Διαβόλου: ὁ κόμης τῆς Θούνης, ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ. ὁ Νικόλας Πλουσέτ. ἡ Δολόσα. ἡ Μαγδαληνὴ κι' ἡ Ἰωάννα, ὅλοι μεταμφιεσμένοι.

Ὁ Γοδεφοΐδος φοροῦσε στολὴ Ἱσπανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Γουλιέλμος κι' ὁ Πλουσὲτ φοροῦσαν ἐπίσης κάτω ἀπὸ τοὺς μανδύες τους στολὲς στρατιωτικὲς καὶ οἱ τοεῖς γυναίκες ἦσαν ντυμένες μὲ στολὲς ἀκολούθων.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Λοβέρτ στὸν κόμητα τῆς Θούνης μὲ θλιμμένη φωνή. ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Διέγος Διάζ ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ σας! Ἀποφασίσατε γιὰ τὴν τύχη του.

Ὁ Διέγος Διάζ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἀναπήδησε ἐξω φρενῶν. Κάτι σὰν τσέλλα τοῦ ντύπησε στὸ κεφάλι.

Ὁ Φλορεστὰν λοιπὸν ἦταν ὁ κατάδικος ποὺ θανάτωσε! Ὥστε δὲν ἦταν ὁ Γοδεφοΐδος, ἐκείνος τὸν ὁποῖον εἶχε ἀποκεφαλίσει; Ὥστε εἶχε σκοτώσει τὸν Φλορεστὰν τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε πεθαμένον μέσα στὸ ὑπόγειο;

Ὁ Δὸν Διάζ ἦταν τρομερὰ ταραγμένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΙΣΠΑΝΟΣ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Πῶς πλούτισε ὁ σενὸρ Μυνὸθ

Μποροῦν νὰνε περήφανοι οἱ Ἱσπανοί. γιατὶ ὑπάρχει ἐπιτέλους στὴ γῆρα τους ἕνας δισεκατομμυριοῦχος. Εἶνε τόσο πρωτοφανὲς αὐτό, ὥστε ἡ καστιλλιανὴ γλῶσσα — μολονότι πολὺ πλουσιώτερη σὲ λεξιλόγιο ἀπ' τὴν ἀγγλικὴ ἢ τὴ γαλλικὴ — δὲν ἔχει καμμιὰ λέξι ποὺ νὰ σημαίνῃ «δισεκατομμυριοῦχος»! Ἀναγκάζονται λοιπὸν οἱ συμπατριῶτες τοῦ Ἱσπανοῦ Κροίσου νὰ τὸν ὀνομάζουν «πολυεκατομμυριοῦχο», αὐτὸ ὅμως δὲν δείχνει βέβαια ὅτι ἡ περιουσία του φτάνει τὰ χίλια ἑκατομμύρια. Προβλέπεται δὲ ὅτι ἡ Ἱσπανικὴ Ἀκαδημία θὰ χρεισασθῇ περισσότερο καιρὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴ νέα λέξι, ἴσως ὅσο ὁ σενὸρ Μυνὸθ γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν περιουσία του...

Ὁ σενὸρ Μυνὸθ ἄρχισε τὸ στάδιό του στὴ Βαρκελώνη ὡς πλασιὲ ὑφασμάτων διαφόρων καταλανικῶν ἐργοστασίων ποὺ εἶχαν μάθει καὶ ἐφήμοζαν τὰ μυστικὰ τῆς γοήγορης καὶ ἐξελιγμένης παραγωγῆς τῶν ἀγγλικῶν ὑφαντουργείων. Ἤξερε νὰ κάνῃ τόσο καλὰ τὴ δουλειά του, καὶ μάλιστα σὲ ἐποχὴ ἐλλείψεως πελατείας, ὥστε ἐνέπνευσε ἐμπιστοσύνη σὲ διαφόρους μεγαλοκτηματίες τῆς ἐπαρχίας καταλανικῆς ἀκτῆς, ποὺ ἔχει ἐδάφη ἠφαιστειογενῆ καὶ γονιμώτατα. Ἰκανὰ γιὰ 7 συγκομιδὲς κάθε ἔτος!

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ τὰ πολλὰ χοήματά τους, οἱ κτηματίες αὐτοὶ ἐδάνεισαν κεφάλαια στὸ Μυνόθ. Κι' ἔτσι ὁ πλασιὲ ἀγόρασε πάμφθηνα ἕνα ὑφαντουργεῖο, νὲ ἐποχὴ ποὺ ἡ ὑπερπαραγωγὴ κι' οἱ συνεχεῖς ἀπεργίες εἶχαν ἐλαττώσει ὑπερβολικὰ τὴν ἀξία τῶν ἐργοστασίων. Ἐφήμοσε εὐθὺς ἐξ ἀονῆς αὐστηοὴ πειθαοχία στὸ προσωπικό του, συγχοόνως ὅμως τηοοῦσε πιστὰ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσία κι' ἦταν συνεπὴς στὶς ὑποχοεώσεις του.

Ἔσπασε κατόπιν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Οἱ μεγαλοβιοδιομηχανοὶ σκοτώθηκαν ἢ ἔφυγαν στὸ ἐξωτερικό. Ὁ Μυνόθ ὅμως ἔμεινε καὶ γλύτωσε.

Ὅταν πέρασε ἡ θύελλα, οἱ Ἱσπανοὶ εἶχαν ἀνάγκη νὰ ντυθοῦν. Παοὰπάντων στὴν Καστίλη τὸ κοῦο εἶνε τσουχτερὸ καὶ χοειάζονται ζεστὰ μάλλινα φοοέματα. Τὰ ὑφαντουογεῖα ἐφωδιάσθησαν ἀπ' τὴν Κυβέονησι μὲ μαλλί καὶ μπαμπάκι ἀπ' τὴν Αὐστοαλία τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἀφοική. τὴν Ἀμεοική, μὲ τὴν ὑποχοέωσι νὰ πωλοῦν τὰ ποοϊόντα τους σὲ ὡοισμένες χαμηλὲς τιμές. Οἱ ἐπιτηδειότεοοι ὅμως — καὶ καλλίτεοα ἀπ' ὅλους ὁ Μυνόθ — ἤξεοαν νὰ διοογανώσουν ἕνα δίκτυο «μεσιτῶν» μὲτοαῦτο παοαγωγῆς καὶ κατανολώσεως οὕτως ὥστε νὰ πεαγματοποιοῦν τεοάστια κέοδη.

Μὲ τὴ μαύοη ἀγοοὰ λοιπὸν καὶ μὲ διόφοοσες ἄλλες θολὲς «ἐπιχειοήσεις», ὁ Μυνόθ ἐπλούτισε ταχύτατα κι' ἀπόκτησε 10 ἐογοστάσια! Ὅταν ἔμαθε ὅτι δυὸ παλιὲς ἀοιστοκοατικὲς οἰκογένειες ζητοῦσαν νὰ πουλήσουν τὰ μέγαοά τους, γιατὶ δὲν κατάφεονναν πιὰ οὔτε νὰ φανε οὔτε νὰ ντυθοῦν τὰ ἀγόοασε χωρὶς κὰν νὰ τὰ ἰδῇ. μ' ἕνα τηλεφώνημα στὸ συμβολαιογόφο του. Καὶ τὸ ἴδιο βοάδυ, ἀντικούζοντας τὰ θαυμάσια ἔπιπλα τῶν μεγάοων αὐτῶν τὰ βάφτισε «γοοθικὰ» γιατὶ ἦσαν ἀοχαῖα. ἔστω κι' ἂν ἀνῆκαν σὲ ἄλλο ουθμό...

Τοῦ εἶπαν κατόπιν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃ καὶ σύγχοονους ζωγοαφικοὺς πίνακες. Μπῆκε λοιπὸν στὴν πρώτη ἔκθεσι ποὺ βρῆκε στὸ δρόμο του, στὸ Παγέο-ντὲ-Γκοάτσια τῆς Βαρκελώνης ὅπου ὑπῆοχαν 25 πίνακες. Ρώτησε κι' ἔμαθε ὅτι κοστίζαν 6.000 πεσέτες ὁ ἕνας. Πλήοωσε τοὺς μετοητοὺς ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες πεσέτες (πεοίπου 60 ἑκατομμύοια δοαγμὲς) καὶ διάταξε νὰ τοῦ στείλουν ἀμέσως ὅλους τοὺς πίνακες στὸ σπίτι του... γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃ οἰδέποτε μιὰ ματιά!

Στὰ μεγάλα γεύματα ποὺ δίνει στὸ μέγαοό του, δηλώνει στοὺς ποοσκεκλημένους του ὅτι, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὡοισμένο μένού, οποιος θέλει μποοεῖ νὰ φάῃ... ἀλὰ κάοτ, διαλέγοντὰς ὅ.τι τοῦ ἀοέσει ἀπὸ ἕνα κατάλογο μὲ τὰ πιὸ ἀσυνήθιστα φαγητά!

Συνήθως ἀνάβει τὸ πούοο του μ' ἕνα χαοτονόμισμα τῶν 1.000 πεσετῶν (400.000)!

Στὰ τοία μεγαλύτεοα οεστοοὰν τῆς Βαοκελώνης, ὑπάοχει στοωμένο κάθε βοάδυ ἕνα τοαπέζι μὲ 12 σεοβίτσια, ποὺ πεομένει τὸν Μυνόθ καὶ τοὺς ποοσκεκλημένους του. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέοει, ὡς τὴν τελευταία στιγμή, ποιό οεστωοαν θὰ διαλέξῃ ὁ δισκατομμυοιοῦχος. Ἐννοεῖται ὅτι, σ' ἐκεῖνα ὁπου δὲν πηγαίνει, πληοώνει ἕνα σεβαστὸ ποσὸν γιὰ τὸ τοαπέζι ποὺ κοατάει ἀδειανό.

Στὸ τελευταῖο συμπόσιο ποὺ ἔδωσε στὸ μέγαοό του οἱ ποοσκεκλημένοι. του μιλοῦσαν 5 ξένες γλῶσσες, ἀντιποοσώπευαν δὲ ὅλοι μαζὶ ἕνα κεφάλαιο 1 δισκατομμυοίου, ὅσο ὁλαδὴ ἔχει μόνος ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὅταν, σ' ἕνα κέντοο ἢ σὲ μιὰ οἰθουσα τσαγιοῦ, τοῦ ἀοέσει ἰδιαιτέοως ἕνα τοαπεζάκι κατειλημμένο ἤδη, ὁ Μυνὸθ ποοσφέοει 5.000 πεσέτες γιὰ νὰ τοῦ τὸ παοαχωοήσουν. Ὡστόσο βοίσκονται μεοικοὶ πεοήφανοι Ἱσπανοί, ποὺ ἀονοῦνται τὴν ποοσφοοά. Μιὰ μέοα ἕνας «καμπαλέοος» δέχθηκε, πῆοε τὰ χοήματα... καὶ τὰ μοίοασε στὰ γκαοσόνια τοῦ καταστήματος!

Τελευταίως, ὁ σενὸο Μυνὸθ παντοεύθηκε ἀπὸ ἔοωτα. Ἡ ὑμνητὴ τοῦ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτεοες οἰκογένειες τοῦ Σὰν Σεμπαστιάν. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ λουλούδια σπανίζουν στὸ μέοος αὐτό, ὁ Μυνὸθ ναύλωσε ἕνα ἐπιβατικὸ ἀεοοπλάνο, τὸ φόοτωσε μὲ ἄνθη ποοτοκαλιᾶς, τοιαντάφυλλα, κοίνους, ἄσποα ναοὐφαλλα, κλπ., καὶ τάστειλε στὴν ἀγαπημένη του, ποὺ πάει πάνω ὁ ἴδιος γιὰ τοὺς γάμους!

Ὡστόσο ὁ Κοοῖσος αὐτός, ποὺ σπαταλᾶ τὸ χοῆμα ἔτσι ἀσυλλόγιστα καὶ ἐπιδεικτικά, δὲν ἔχει ἐνδιαφεοθῇ ὡς τώοα γιὰ κανένα μοοφωτικὸ φιλανθοωπικὸ ἢ ἐπιστημονικὸ ἵδουμα τῆς χώοας του, Σπανιὰ ἄλλωστε γίνονται Μαικήνες οἱ σύγχοονοι μεγιστᾶνες τῆς «μαύοης»...

Έτσι γράφεται Ιστοριούλα

Ὁ ἀδιόρθωτος

Ἡ κ. Νταγοὺῖ εἶδε ἕνα φοιτὸ ἐφιάλτη ἐκείνη τὴ νύχτα.

Εἶδε τὸν ἄντοα της νὰ τοέχῃ σὰν τοελλὸς ὁλόγυοα σ' ἕνα στάδιο ἱπποδοόμου, ἐνῶ τὸν κυνηγοῦσε ὁλόκληοο κοπάδι ἀλόγων. στὰ ὁποῖα ἔοοιχνε κολλαοιστὰ χαοτονομίσματα γιὰ νὰ μὴν τὸν τσαλαπατήσουν. Κάθε φοοὰ ποὺ τοὺς πετοῦσε τὰ μάτσα. τ' ἄλογα καταβοόχθιζαν τὰ χαοτονομίσματα κι' ἀοχίζαν πάλι τὴν καταδίωξι τοῦ Τζὼν. Σὲ λίγο οἱ ὁπλὲς τῶν ἀφηνιασμένων ἀλόγων θὰ τὸν σκοτώνανε.... Μιὰ φωνὴ ἀγωνίας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς κυρίας Νταγοὺῖ. Ὁ ἄνδοας της τὴν ἔσποωξε μὲ τὸν ἀγκώνα του.

— Ἔλα λοιπόν, Ἄννυ, μουομούοισε. Βαὐλωσέ το! Ἔγεις τόσην ὥοα ποὺ γοεμετίζεις σὰν ἄλογο καὶ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ κυοία Νταγοὺῖ ἔφεοε τὸ γέοι της στὸ ἰδιοσύμποσο ποάσωπό της, ἀνακάθισε κι' ἄναψε τὸ φῶς.

— Αὐτὴ ἡ ἱστοοία πέοπει νὰ τελειώσῃ δήλωσε μὲ κατηγοοητικὸ τόνο. Ἐπήοα τὴν ἀπόφασί μου. Ποὸ ὀλίγου ἔβλεπα πάλι στὸν ὕπνο μου ἐσένα Τζών, καὶ τ' ἄλογά σου. Λοιπὸν σὲ ποοειδοποιῶ, Τζών, ὁτι ἂν ξαναπαίξῃς στὸν ἱππόδοομο θὰ σὲ παοατήσω... ἢ ἄλλον θὰ σὲ στείλω στὸ διάβολο!...

Ὁ ἄνδοας της τέντωσε τὸ κοομί του λέγοντας:

— Μπράβο, Ἄννυ! Τὸ βοῆκες. Θὰ παίξω στὸ «Διάβολο»! Εἶνε ἕνα ὑπέοογο καθαοόαιμο ἄλογο ποὺ θὰ κεοδίσῃ ἀσφαλῶς στὴν τεταοτη κούοσα!

Ὅλη τὴν ἡμέοα ποὺ ὁ κύοιος Τζὼν Νταγοὺῖ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὁ κύοιος ποὺ κατοικοῦσε μόνος στὸ κάτω πάτωμα ἀνέβαινε νὰ κοατήσῃ συντοοφιὰ τῆς Ἄννυ.

Ὀνομαζόταν Γκλίνκερ καὶ ἦταν τοελλὰ ἐοωτευμένος μαζί της. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἄννυ ἐννοιωθε ἀόκετη συμπάθεια γι' αὐτόν. Μὴ βάλετε κακὸ στὸ νοῦ σας. Οἱ σχέσεις τους ἦσαν ἀπολύτως ἀγνές. Ἡ μόνη ἐκδήλωσις τουφεοότητος στὴν ὁποία εἶχε ποοβῆ ὁ Γκλίνκεο ποὸς τὴν «δέσποινα τῶν λογισμῶν τοὺ», ἦταν ἕνα αὐθόοητο καὶ γοήγοοο φιλὶ ποὺ τῆς εἶχε δώσει κάποτε στό... μέτωπο. Τὴν ἡμέοα ἐκείνη, ὅμως. εἶχε πιῇ ἕνα ποτηοάκι τσέοου κι' ἔτσι τὸ ἐλαφοὸ αὐτὸ παοαστοάτημα ποέπει νὰ τοῦ συγχωοεθῇ.

Κάθε ποωῒ λοιπόν, μόλις ὁ Τζὼν Νταγοὺῖ ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά του, ὁ κ. Γκλίνκεο ἀνέβαινε τοεῖς-τοεῖς τὶς σκάλες καὶ ἀπὸ τὴν πόοτα τῆς ὑπηοεσίας ἐμπαινε στὴν κουζίνα τῆς κ. Νταγοὺῖ, ὅπου ἔμενε ὡς τὸ μεσημέοι κοατώντας της συντοοφιά, ἐνῶ συγχοόνως τὴν βοηθοῦσε στὸ καθάοισμα τῶν ζαοζαβατικῶν.

Ὁ κ. Γκλίνκεο ποθοῦσε τὴν κυοία Νταγοὺῖ πεοισσότεοο ἀπ' ὅσο ποθεῖ ὁ πεινασμένος τὶς φοέσκες φοατζόλες ποὺ βλέπει στὸ κοφίνι τοῦ φοὺμά. Ἦταν ὅμως ντοοπαλὸς ἄνθοωπος καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ἐξωτεοικεύσῃ τοὺς πόθους του. Ἐκείνο τὸ ποωῒ ἡ Ἄννυ ἦταν ἀπελπισμένη.

— Μὰ εἶνε κατάστασις αὐτή. Φοέντυ: Ἔλεγε στὸν Γκλίνκεο. Χάνει ὅλα τὰ λεφτά του στὶς κοῦοσες, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔγω νὰ φοοέσω κάλτσες!... Ναί, φοοάω ἀκόμα τὶς πεοσινές! Καὶ τώοα ἔγω ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φτιάξω γιὰ τὴν ἄνοιξι ἕνα ταγιέο, καὶ δὲν ξέοω πῶς θὰ τὰ οἰκονομήσω. Ἄλογα..., ἄλογα..., ἄλογα.... Δὲν τὸν ἀκοῦω νὰ μιλάῃ γιὰ τίποτε ἄλλο. Ποιὸς ξέοει πό-

Η ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ ΣΤΟ ΜΙΟΥΖΙΚ ΧΟΛΛ

— Ὅλοι γιατροὶ εἶσαστε; Εἶνε δυνατόν!

σα θὰ χάση πάλι σήμερα! Ὢ, δὲν ἔχει μυαλὸ καθόλου... Ποῦ θὰ πάη αὐτὸ τὸ κακό;... Θὰ στοιχηματίση σήμερα στὸ «Διάβολο»! Ἀκοῦς ἐκεῖ!... Μὰ κι' ἐγὼ θὰ φτάσω μέχρι διαζυγίου...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κ. Γκλίνκερ ἀποφάσισε νὰ δοκιμάση τὴ τύχη του. Ξεροκαταπίνοντας σὲ κάθε δυὸ λέξεις, τῆς εἶπε:

— Ἄκου, Ἄννυ, καιρό, τώρα σ' ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὸν ἔρωτά μου... Ἄχ! Ἄννυ... Ἄννυ!... ἂν θές, θὰ μποροῦσαμε κατάλαβες νὰ εὐτυχήσουμε μαζί.... Θὰ σὲ βοηθοῦσα φυσικά νὰ πάοπς διαζύγιο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινό....

Ἡ Ἄννυ τὸν ἄκουγε γαμογελαστὴ καὶ σκεπτόταν πόσον εὐτυχισμένη θὰ κυλοῦσε ἡ ζωή της στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ μισοῦσε τὰ ἄλογα.

— Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω καλέ μου Φρέντυ, τοῦ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ κ. Τζὼν Ντανούϊ γύρισε στὸ σπίτι του κατσουφιασμένος. Εἶχε πάει τὸ ἀπόγευμα στὸ ἱπποδρόμιο.

— Πάλι ἔχασες. Ἔ: τὸν ρώτησε ἡ Ἄννυ.

Ὁ Τζὼν κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν ἔχασα... καταστράφηκα! Ἤμουνα τόσο βέβαιος ὅτι ὁ «Διάβολος» θὰ κέρδιζε.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ συστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Ἀν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100
Σημ.: Αἱ προσκομιζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκουπο λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

Προτιμᾶτε τὰ γνήσια Συριανὰ λουκούμια
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΣΣΑΡΗ

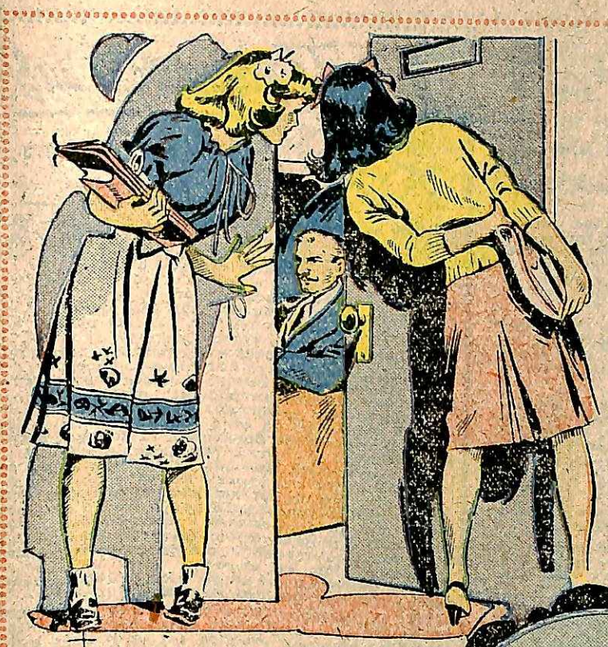
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεῖα ἀνώδυνος καὶ χωρὶς σημάδια θεραπεία ρυτίδων κρεατοελιῶν ἀκμῆς λιπαροῦ καὶ ξηροῦ δέρματος πτώσεως κόμης ΠΑΝΑΔΕΣ κτλ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ. Βολαωρίτου 12. Τηλ. 33-039. Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

«Ἀναγνώστην», Αἴγιον: Περίεργον! Ἀρκετοὶ ἀναγνῶστες μας, ὅπως σεῖς, μᾶς ζητοῦν τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτοκράτορος Χαϊλὲ Σελασιέ. Ἐπιθυμοῦν λοιπὸν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὸν «βασιλέα τῶν βασιλέων», ὅπως μὲ τοὺς «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ; Πάντως ὁ φιλέλλην αὐτὸς μονάρχης ἔχει τὰ ἀνάκτορά του στὴν Ἀδδὶς Ἀμπέμπα. «Ὁμάδα Θησαυροφίλων», Πύργος: Τὰ ἔξοδα τῆς καινοτομίας αὐτῆς εἶνε μεγάλα. Ἀργότερα... Ἀλές. Μούτσελον, λοχ. Ε.Σ.Α.: Οἱ φωτογραφίες σας εἶνε ἀρκετὰ καλές, ἀλλὰ ὄχι δημοσιεύσιμες ἀκόμη. Ἐργασθῆτε μ' ἐπιμονή, μὲ θέλησι. Ἔτσι μονο θὰ πετύχετε αὐτὸ ποὺ θέλετε, γιατὶ δὲν σᾶς λείπει τὸ ταλέντο. Ι. Λογοθέτην, Πειραιά: Πολὺ καλὸ τὸ «ρεμπέτικο» τραγουδάκι σας. Ἀλλὰ σᾶς ὑπενθυμίζαμε πῶς δὲν δημοσιεύομε. Τσερφέγον, Κέρκυρα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προσφορά. Ἀλλὰ τὴν ἔχομε αὐτὴ τὴ συλλογή. «Βιλμοῦσκα»: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ δίστιχα. Θὰ ξέρετε ὅμως ὅτι δὲν δημοσιεύομε. Ὀρέστην Γέργερη, Θεα/νίκην. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τέτοια γράμματα τῶν φίλων μας μᾶς συγκινοῦν εἰλικρινά. Λάμπρον Καλογιάννην, Πλοταναῦσαν, Ἰωαννίνων: Ζητήσαμε σχετικὲς πληροφορίες. Θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε συντόμως. Πάριν Τσιχλιάν: Ματαιος προσπαθήσαμε νὰ τοποθετήσουμε τὶς λέξεις τῆς λύσεως μέσα στὸ σχέδιο ποὺ μᾶς ἐσωκλείετε. Ἂν εἴχατε τοποθετήσει μόνος σας τὶς λέξεις μεσα στὸ σταυρόλεξο, τότε θὰ βλέπατε —πρῶτος ἐσεῖς—πῶς τὰ πράγματα δὲν πᾶνε καὶ τόσο καλά. Ἄλλη φορὰ προσέξετε περισσότερο τὶς ἀποστολές σας. Εὐστάθιον Καπογιάννην: Οἱ λέξεις ΑΠΑΡΑΛΑΚΤΟΣ, ΟΧΕΤΟ, ΜΠΟΤΙΛΙΑΙ, ΤΟΝΑ καὶ μερικὲς ἄλλες μειώνουν κατὰ πολὺ τὴν ἀξία τοῦ σταυρολέξου σας, τὸ ὁποῖο διαθέτον ἀρκετὰ μαῦρα τετραγωνίδια, γιὰ νὰ ἔπρεπε νὰ περιεχη μόνο λέξεις ἀρίστης ποιότητος. Κωνσταντίνον Ζαχαροδήμον, Ἀνθοχώριον, Λοκρίδος: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Ἄλλη φορὰ νὰ προσέχετε περισσότερο τὶς ἀποστολές σας. Σπῦρον Κύρκον, Ὀρλώφινα: Κάπως προχειροφτιαγμένα τὰ σταυρόλεξά σας. Οἱ λέξεις ΑΒΛΑΒΕΙΑ, ΦΟΝΑΙΑ, ΑΙΤΑ κ.ἄ. καθὼς καὶ οἱ πολυάριθμες γενικὲς καὶ αἰτιατικὲς μᾶς ἀναγκάζουν δυστυχῶς νὰ παραμερίσωμε τὰ σταυρόλεξά σας. Περιμένομε ὅμως κάτι καλύτερο τὸ ὁποῖο εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσωμε. Σ. Γ. Νταλαφερτζήν: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τὶς συστάσεις σας τὶς ὁποῖες θὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας. Τὸ σταυρόλεξό σας δυστυχῶς ὄχι τόσο καλό. Μιχάλ Κιουπελῆν, Θεσ/νίκην: Δὲν θὰ ἦταν κακὸ τὸ σταυρόλεξό σας ἂν ἐλείπαν ἀπ' αὐτὸ οἱ λέξεις ΒΛΕΜΑ, ΣΙΕΜΗ, ΗΛΙ, ΑΥΕ, ΕΗΟ κ.ἄ. Νὰ προσέχετε περισσότερο ἄλλοτε. Κωνσταντίνον Μεγαλόφωνο ν. Φλώρινα: Τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σας πολὺ καλό, δυστυχῶς ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς λέξεις ΙΝΑΝ, ΑΤΗΚΤΟ, ΤΣΕΚΙ, ΣΟΜΑ κ.ἄ. Γεώργιον Παχῆν, Ναύπλιον: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, θὰ δημοσιευθῆ σὲ τὴ σειρά του. Θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ ἦταν καλύτερο, ὁπόταν καὶ θὰ δημοσιεύταν ἀμέσως. Βασίλειον Δημακόπουλον, Μπεγουλάκι Πατρῶν: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Ὅσο γιὰ τὶς ἐξηγήσεις τῶν λέξεων, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι γράφοντάς τις, προσπαθήσατε νὰ κάνετε οἰκονομία στὸ χαρτί. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ ἐλπίζομε κι' ἐμεῖς πὼς συντόμως θὰ δημοσιεύσωμε σταυρόλεξό σας. Σταῦρον Β. Δημόπουλον: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Γιατὶ δὲν μᾶς στείλατε ὅμως καὶ τὶς ἐξηγήσεις τῶν λέξεων; Τὶς περιμένομε γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Νικόλαον Ψυρούκην, Πειραιά: Ὅταν τὰ σταυρόλεξα περιέχουν πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν μεγάλη διασταύρωσι τῶν λέξεών, οἱ λέξεις δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δύσκολες (παραπάτσμοι, ἥρωες μυθιστορημάτων, σχεδὸν ἀγνωστοι πολιτικοὶ κ.ἄ.). Στείλτε μας κανένα πιὸ ἁπλὸ σταυρόλεξο καὶ μὲ λιγώτερα μαῦρα τετραγωνίδια. Γεώργιον Καρότον, Ἀργίνιον: Οἱ λέξεις ποὺ χρησιμοποιεῖτε εἶνε ὅλες κοινὲς καὶ χιλιοβαλμένες, ὅσο γιὰ μερικὲς ἄλλες ὅπως ΣΦΩΝΙΟΝ, ΤΖΟΝΤ, ΩΛΟ, ΕΤΑ, ΣΤΕΛΑ, ΤΡΟ, δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπιτυχημένες. Δημ. Κυρ. Κεϊχόπουλον, Νέα Ἰωνία: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας καὶ χωρὶς ἐξηγήσεις. Φαίνεται ὅμως ὅτι οὔτε σεῖς δὲν μείνατε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ κατασκεύασμα σας καὶ γι' αὐτὸ δὲν φροντίσατε οὔτε νὰ τὸ ἀποτελειώσετε. Ἀπόστολον Λαμπιδάκη: Τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε πράγματι πολὺ καλὸ ἀπὸ ἀπόψεως σχεδίου δυστυχῶς ὅμως ὑπάρχουν δυὸ τρεῖς λέξεις ποὺ δὲν στέκουν κοντὰ στὶς ἄλλες: ΟΧΡΑ, ΣΚΕΡΤΣΟΝ, ΙΑΝΑ (δύσκολη) καὶ μερικὲς ἄλλες. Ἂν κατορθώσωμε νὰ τὶς ἀντικαταστήσωμε, θὰ τὸ δημοσιεύσωμε, γιατὶ ἀξίζει πράγματι. Στέλιον Κουτρούδην, Θεσ/νίκην: Ὑπάρχουν μερικὲς λέξεις ὄχι καὶ τόσο καλὲς στὸ σταυρόλεξό σας, θὰ μποροῦσαμε νὰ τὶς ἀντικαταστήσωμε, ἀλλὰ δυστυχῶς, τὸ σχέδιο μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὸ θέσωμε κατὰ μέρος. Ἀρβούρον Μαρδικιάν, Θεσ/νίκην: Ὁ ἐπιμένων νικᾶ! Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὸ σταυρόλεξό σας. Εἶνε πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ συντόμως. Ι. Ἑλλαγίου Β. Σ. Γ. 902: Λυποὐμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. Δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. «Τακτικοὺς ἀναγνῶστας», Χρυσούπολιν: Κι' ἐμεῖς θὰ θέλαμε νὰ συμβῆ αὐτό, ἀλλὰ ὁ συγγραφεὺς ἔβωσε τὸ τέλος τῆς ἀρεσκείας του. Α. Ρουσόπουλο ν: Τὸ ποίημά σας ἡ «Ξυλοκαστρίτισσα» θέμιζει λίγο... δίσκους γραμμοφώνου. Οἱ στίχοι σας πρέπει νὰ ἔχουν ἁπλότητα, εἰλικρίνεια καὶ συγκίνησι. Ξαναδιαβάστε μερικοὺς στίχους τοῦ Λάμπρου Πορφύρα καὶ θὰ καταλάβετε ..αὐτερα τὰ λόγια μας. Α. Τ' Ἐνταῦθα: Δὲν ἔνει μόνιμη διεύθυνσι. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες βρίσκεται στὴν Ἀγγλία. Ἄδικα ὅμως θὰ τῆς γράφετε, γιατὶ δὲν ἀπαντάει σὲ κανέναν. Κ. Π. Ἀργοστόλι: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀποστολή. Ἀλλὰ σᾶς ὑπενθυμίζουμε ὅτι δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ἔχομε δὲ ξεχνήσει πολλὲς φορὲς ...οὺς λόγους. Ἀπ. Καλλιπολίτην, Σ.Τ.Γ. 915: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, ἂν ὑπῆρχε σὲ βιβλίο, δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσαμε! Κ. Ἀμοργ. Θεσ/νίκην: Κάθε γράμμα παίρνει τὴ σειρά του. Δὲ μᾶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀπαντᾶμε ἀμέσως σὲ ὅλα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια

Οἱ δύο μεγάλοι ἔρωτες του

Ρόναλντ Κόλμαν

Ὅλα τὰ πενῆντα ἑπτὰ χρόνια του, ὁ Ρόναλντ Κόλμαν παραμένει παντοτε στὴν πρώτη σειρὰ τῶν ἀστέρων τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Εἶνε ἕνας ἠθοποιὸς μὲ πλούσιο ταλέντο καὶ ἤρεμο δυναμισμό. Μιὰ ἀπόλυτη φυσικότητα διακρινεῖ τὸ παίξιμό του. Καὶ σ' αὐτὸ ἴσως ὀφείλεται ἡ μεγάλη ἐπιτυχία του σ' ὅλα τὰ ἔργα — καὶ εἶνε τόσα πολλά! — ποὺ ἔνει ὑποδυθῆ ὡς σήμερα.

Ἀλλ' ἂς σᾶς δώσωμε τὸ πορτραῖτο του. Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν ἔχει μαῦρα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιὰ (ποὰνυμα ποὺ εἶνε ἀσυνήθιστο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἡλικίας του), ψηλὸ ἀνάστημα (1 μ. 76) καὶ ζυγίζει 75 κιλά. Ἡ διάπλασις τοῦ σώματός του εἶνε κανονική. Τὰ χαρακτηριστικά του δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Τέλος ἀφήνει πάντα ἕνα μικρὸ μουστάκι.

Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν γεννήθηκε στὸ Ριτσμοντ τῆς Ἀγγλίας καὶ πρωτοεμφανίσθηκε σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου σ' ἡλικία 23 χρόνων. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὅμως, πῆγε στρατιώτης καὶ ἔλαβε μέρος στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Τραυματίσθηκε μάλιστα, σοβαρὰ σὲ μιὰ μάχη τοῦ δυτικοῦ μετώπου καὶ κινδύνεψε νὰ χάση τὴ ζωή του.

Μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου, ξαναγύρισε στὴ σκηνή, παίζοντας σὲ διάφορα θέατρα τοῦ Λονδίνου. Τέλος, τὸ 1920, ἀποφάσισε νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερική.

Εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ ἄγνωστο, χωρὶς νὰ γνωρίζη κανένα ἐκεῖ ποὺ πήγαινε. Βασιζόταν μόνο στὶς δυνάμεις του. Καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ σύντομα. Ὁ ἐπιτυχίες του στὸ θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη ἔχουν μείνει ἱστορικές.

Τὸ 1923, ὁ Ρόναλντ Κόλμαν προσεκλήθη στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γυρίση τὴ «Λευκὴ Ἀδελφή» ἕνα ἔργο, ποὺ εἶχε γραφῆ ἀποκλειστικὰ γι' αὐτόν. Ἀμέσως ἔπειτα ἀκολούθησαν δυὸ ἄλλα φίλμ («Ὁ ἄγγελος τοῦ σκότους» καὶ ἡ «Ἐσωτερικὴ ἐπαγρύπνησις».

Τὰ τρία αὐτὰ φίλμ ἐσημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισί του ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος. Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν πρωτοεμφανίσθηκε στὸν ὁμιλοῦντα σ' ἕνα ἔργο ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Ἡ νῆσος τοῦ Διαβόλου» μαζὶ μὲ τὴν Ἄννυ Χάρντινγκ.

Στὸ ἔργο αὐτὸ ἐσημείωσε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Πολλὰ ἄλλα ἔργα ἀκολούθησαν κατόπιν. Τὰ πιὸ ἀξιοσημείωτα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶνε «Ὁ κατακτητὴς τῶν Ἀκτῶν», «Οἱ δυὸ πόλεις», παρμένο ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Ντίκενς, τὸ «Ὑπὸ δύο σημαίες», οἱ «Χαμένοι ὁρίζοντες», «Κισμέτ» κτλ.

Στὰ ἔργα αὐτά, ὁ Ρόναλντ Κόλμαν ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ ἀστέρες πρώτου μεγέθους, ὅπως εἶνε ἡ Μύρνα Λόυ ἡ Λορέττα Γιούγκ, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ Πέγκυ Κάμμινς κτλ.

Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν μὲ τὴν Τζίντζερ Ρότζερς. →

Κατὰ τὴν παραμονή του στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Ρόναλντ Κόλμαν ἀγάπησε μὲ πάθος μιὰ νεαρὴ Ἀμερικανίδα, τὴ Θέλμα Ραίη καὶ λίγον καιρὸ ἀργότερα, τὴν ἔκαμε γυναῖκα του.

Ἀλλ' ἡ ζωή τους δὲν ἦταν ποτὲ ἁρμονική. Γιατὶ ἡ Θέλμα Ραίη ἦταν μιὰ γυναῖκα ἄστατη καὶ γεμάτη καπρίτσια. Ἔτσι, κατέληξαν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, στὸ διαζύγιο.

Ἀλλ' ὁ Ρόναλντ Κόλμαν δὲν εἶχε πάψει ν' ἀγαπᾶη τὴ Θέλμα καὶ ὑπέφεοε πολὺ ἀπὸ τὸ χωρισμό. Εἶνε γίνει μελαγγολικὸς καὶ μισάνθρωπος καὶ σ' ἐκείνους ποὺ τὸν συμβούλευαν νὰ ξαναγαπήση, γιὰ νὰ διώξη ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴν εἰκόνα τῆς Θέλμας, ἀπαντοῦσε πὼς αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀδύνατο.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἔσβυνε σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς Θέλμας Ραίη.

Ξαφνικά, μιὰ μέρα, ὁ Ρόναλντ Κόλμαν ἔνοιωσε καὶ πάλι τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶη...

Μιὰ καινούργια γυναῖκα, ἡ ὁμορφη Μπενίτα Χιορύμ, ἔμπαινε σὲ λίγο στὴ ζωή του.

Ὁ Ρόναλντ τὴν ἀγάπησε μὲ τὸ ἴδιο πάθος, ὅπως ἄλλοτε τὴ Θέλμα καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἀπὸ τὸ γάμο του αὐτὸν ἀπόγτησε ἕνα γυιό.

Ζῆ σήμερα σ' ἕνα μεγάλο κτῆμα ποὺ ἔχει στὸ Σὰν-Ἰσίντρο Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κηπουρικὴ καὶ τὸ ψάρεμα, τὸν ἀπασχολεῖ πολὺ καὶ ἡ ζωγραφική. Γιατὶ ὁ Ρόναλντ Κόλμαν εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς ζωγράφος καὶ ἔχει κάμει ὡς τώρα τοεῖς ἐκθέσεις ἔργων του γιὰ ἕνα περιωρισμένο κοινὸ ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, καλλιτέχνες κτλ.

Συυφωνα μὲ τὸ συμβόλαιο ποὺ ἔχει ὑπογράψει μὲ τὴ «Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγιερ» πληρώνεται τὸ ποσὸν τῶν 70.000 δολλαρίων γιὰ κάθε ταινία του. Ἔτσι, τὸ ἐτήσιο εἰσόδημα ἀπὸ τὴν τέχνη του κυμαίνεται γιὰ τὸν Ρόναλντ Κόλμαν γύρω στὶς 200.000 δολλαρίων, γιατὶ εἶνε πάντοτε ἀκούραστος καὶ γυρίζει 2—3 ἔργα κάθε χρόνο.

◆◆

Κινηματογραφικὰ νέα

★ Ἡ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἑταιρία «Φὸξ» ἐδημοσίευσε τὸν πίνακα τῶν μισθῶν ποὺ πλήρωσε κατὰ τὸ περασμένο ἔτος. Στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχεται ἡ Μπέττυ Γκραίηπλ μὲ 299 333 δολλάρια.

★ Τὸ δικαστήριο τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐκήουξε σὲ πτώχευσι τὴ διάσημη ἄλλοτε ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Ἑλένη Κοστέλλο.

★ Ἡ Ἄννα Σίρινταν ἔλαβε τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1.000.000 «γράμμα θαυμαστοῦ» Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ θαυμάστρια, τὴν 14ετῆ Βέντα Λῆ Βούντ, ἀπὸ τὸ Ἰλλινόϊς. Ἡ ἠθοποιὸς τὴν προσκάλεσε μὲ τὴ μητέρα της νὰ περάσουν τρεῖς ἑβδομάδες μαζί της, στὸ «Ροὺζβελτ - Ὄτελ» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

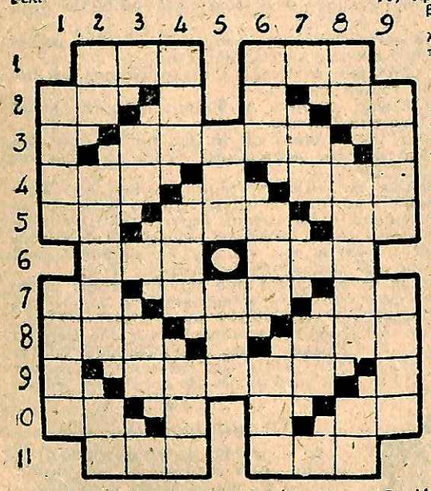
Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

(Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο θὰ τοποθετήσετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἄγγειο χρησιμοποιούμενο γιὰ τὴ μεταφορὰ ὑγρῶν. — Φροῦτα βρασμένα σὲ ἀραιὸ διάλυμα ζαχάρεως.

2) Ἀνήκομε στὴ λευκὴ ... — Κουρέλι.

3) Τὸ πιὸ δύσκολο μάθημα γιὰ πολλοὺς μαθητάς.

4) Μιὰ ἀπὸ τὶς φυλὲς τῆς γῆς. — Ἡ ἀγοραστικὴ ἀξία ἑνὸς πράγματος.

5) Δὲν εἶνε πολυσύνθετα. — Ἡ ζιβελίνη, καθὼς καὶ τὸ δέρμα της(τουρκ.). — Ποτήρια τῶν ἀρχαίων σὲ σχῆμα κέρατος.

6) Γούνα (καθαρ.). — Τέτοια εἶνε πολλὲς φορὲς τὰ συμφέροντά μας.

7) Θεὸς τῶν ἀρχαίων (στὴ δημοτική). — Ἀνατρεπτικὴ ἐνέργεια. — Ἡ κινητήριος δύναμις ἑνὸς πλοίου καὶ συνεκδοχ. ταχύτης.

8) Δυὸ τέτοια πράγματα δὲν διαφέρουν καθόλου μεταξύ τους. — Τοπικὸ ἐπίρρημα ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὸ σπίτι μας.

9) Προσοχή! Μερικὲς φορὲς εἶνε δηλητηριώδη.

10) Πρωτεύουσα. — Σῆμα ποὺ θὰ βρῆτε σὲ τραπουλόχαρτα.

11) Τρόπος ζωῆς μὲ τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα. — Γαλλικὴ πόλις τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βρίσκονται κατὰ μῆκος τῶν συνόρων. — Πρᾶξις καὶ ἐγγραφον ὁποὺ δύναμει τῶν ὁποίων τοποθετεῖται κανεὶς σὲ μιὰ ὑπηρεσία.

2) Χρησιμοποιεῖται στὴν κατασκευὴ οἱουδήποτε πράγματος. — Κάνει ἕναν ἀριθμὸ τρεῖς φορὲς μεγαλύτερο (πληθ.). — Τὸ στρώνουμε στὸ ἔδαφος.

3) Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου ποὺ ἔβωσε τὸ ὄνομα της σὲ μιά... δεντέττα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς.

4) Καλή. — Κατατρώει τὰ ξύλα (δημοτ.). — Τέτοιος ἔγῆκε πάντοτε ἀπὸ τοὺς πολέμους ὁ στρατός μας.

5) Πίθηκος (δημοτ.). — Κλώστες.

6) Μέρος ἑνὸς συνόλου (δημ.). — Ριζοβόλημα. — Ἰταλικὴ πόλις ποὺ ἔβωσε τὸ ὄνομά της σὲ μιὰ ἔνδοξη ἑλληνικὴ ταξιαρχία.

7) Ἀόριστη ἀντωνυμία. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.).

8) Ἀπόβαρον. — Κατηγορία θηλαστικῶν ζώων. — Πλέον.

9) Εἶνε πολύτιμα καὶ ἀρέσουν πολὺ στὶς γυναῖκες. — Δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως ἀξία.

Λ. Δ.

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας ἀπὸ κάθε μιὰ τῶν πέντε κατωτέρω λέξεων τρία συνεχόμενα γράμματα, προσπαθῆστε νὰ τὰ τοποθετήσετε στὴ σειρά, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε τὸ ἐπάγγελμα ἑνὸς προσώπου ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὰ καταστήματα.

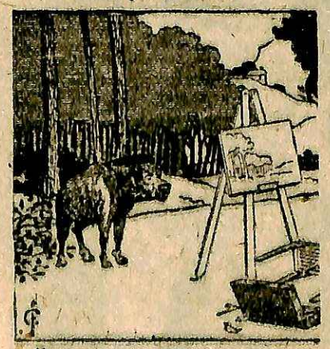
Οἱ λέξεις ἀπ' τὶς ὁποῖες θὰ πάρετε τὰ γράμματα εἶνε οἱ ἑξῆς:

ΕΚΠΕΜΠΩ — ΕΥΦΟΡΟΣ — ΥΠΑΡΞΙΣ — ΣΕΒΙΛΛΗ — ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἀναγραμματισμός

Μία νῆσος ἑλκυστή,
ἂν ἀναγραμματισθῆ,
στὴ στιγμὴ θ' ἀναστηθῆ
κάποιος ἀπὸ τὴ Γραφή,
ποὺ εἶχε δολοφονηθῆ.

Μαγικὴ εἰκών

Μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψι αὐτοῦ τοῦ ἀγριογούρου, ὁ ζωγράφος παράτησε τὸν πίνακα καὶ τὰ χρώματά του καὶ τράβαξε στὰ πόδια. Μήπως μπορεῖτε νὰ βοῆτε ποῦ κρύφτηκε;

Λαβύρινθος

Αὐτὲς οἱ χῆνες ποὺ βλέπετε στὸ κάτω μέρος τοῦ σχεδίου μας θέλουν νὰ φθάσουν στὸ μικρὸ θάλτο ποὺ φαίνεται στὸ ἄπάνω μέρος τῆς εἰκόνας μας. Μὰ κουτὲς ὅπως εἶνε δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τὸ δρόμο. Μήπως μποροῦτε σεῖς γὰ τὶς δόσῃνήσετε;

Ἀριθμοί

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις παρακάτω δημοσιευομένους ἑξαψηφίους ἀριθμοὺς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται διεθνέως ὅτι δὲν παρουσιάζει τὰ ἰδια χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς ἄλλους:

25852 — 44534
12721 — 53235

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἐδῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφερθῆ καὶ γιατί;

Τέσσερες χρονολογίες

Ποιὸ κοινὸ γνώρισμα ἔχουν οἱ παρακάτω τέσσερις χρονολογίες;

α') Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ δευτέρου μηνὸς τοῦ 1934.

β') Ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1945.

γ') Ἡ μεθεπομένη τῆς Πρωταπριλιᾶς μετὰ 9 χρόνια ἀπὸ σήμερα.

δ') Ἡ παρασκευὴ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς εἰσόδου τῆς Ἀμερικῆς στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο.

Συλλαβόγριφος

Στὸ πρῶτο ὄνομα θὰ δῆς
στὰ δεύτερό μου ἕνα,
στὸ σύνολό μου τὸ Χριστὸ
μὲ χέρια καρφωμένα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 71

Τὸ παραμυθάκι σας

Ὁ λύκος καὶ τὰ ἑπτὰ κατσικάκια

Ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ μιὰ κατσίκα ποὺ εἶχε ἑφτὰ μικρὰ κατσικάκια, καὶ τ' ἀγαποῦσε πολύ.

Μιὰ μέρα ἡ κατσίκα ἤθελε νὰ πάη στὸ δάσος γιὰ νὰ φέρη χορτάρι καὶ εἶπε στὰ παιδιὰ της:

—Ὅσο θὰ λείπω μὴν ἀνοίξετε σὲ κανέναν τὴν πόρτα. Φυλαχθῆτε προπαντῶν ἀπ' τὸ λύκο γιατὶ ἂν μπῆ μέσα χαθῆκατε. Θὰ σᾶς φάη ὅλα. Θὰ τὸν γνωρίσετε ἀπ' τὴ βραχνὴ του φωνὴ καὶ τὰ μαῦρα του πόδια.

Τὰ κατσικάκια ὑποσχέθηκαν νὰ εἶνε προσεκτικὰ κι' ἡ μητέρα τους ἔφυγε ἡσυχη γιὰ τὸ δάσος.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κσὶ κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλύβας φωνάζοντας:

—Ἀνοῖξτε μου, ἀγαπημένα μου. Εἶμαι ἡ μητέρα σας καὶ σᾶς ἔφερα νὰ φᾶτε.

Ἡ φωνὴ ὅμως ἦταν βραχνὴ καὶ τὰ κατσικάκια καταλαβαίνοντας ὅτι ἦταν ὁ λύκος, ἀπάντησαν:

— Δὲν ἀνοίγουμε. Δὲν εἶσαι σὺ ἡ μητέρα μας, ἐκείνη ἔχει λεπτὴ καὶ γλυκειὰ φωνή.

Ὁ λύκος τότε ἔφυγε καὶ πῆγε κι' ἀγόρασε ἕνα μεγάλο κομμάτι κιμωλία. Τὸ ἔφαγε γιὰ νὰ λεπτύνη ἡ φωνή του, ξαναγύρισε στὴν καλύβα καὶ χτυπῶντας τὴν πόρτα εἶπε πάλι τὸ ἴδιο λόγια. Μὰ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ μαῦρο του ποδάρι στὸ παράθυρο καὶ τὰ κατσικάκια τὸ εἶδαν καὶ φώναξαν:

— Δὲν ἀνοίγουμε. Ἡ μητέρα μας δὲν ἔχει μαῦρα πόδια καθὼς ἐσύ. Φαίνεται πὼς ἦσαι ὁ λύκος.

Τότε τὸ πανοῦργο ζῶο ἔτρεξε σ' ἕνα μυλωνὰ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ρίξη λίγο ἀσπρο ἀλεῦρι στὸ πόδι του. Μετὰ πῆγε καὶ χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ στὴν πόρτα. Ὁ λύκος ὥρμησε μέσα ἄγριος καὶ πεινασμένος. Ἐκεῖνα, τρομαγμένα, ἔτρεξαν γιὰ νὰ κρυφτοῦν, μὰ ὁ λύκος τάπιασε καὶ τὰ κατάπιε τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο.

Μὰ τὸ πιὸ μικρὸ κατσικάκι ποὺ εἶχε κρυφτῆ καλὰ δὲν τὸ βρῆκε καὶ χορτασμένος ἔφυγε ἀπ' τὴν καλύβα καὶ πῆγε καὶ ξαπλώθηκε σ' ἕνα πράσινο λειβάδι ὅπου τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὲ λίγες ὧρες ἡ κατσίκα γύρισε ἀπ' τὸ δάσος στὴν καλύβα της. Τρόμαξε βλέποντας τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ μέσα στὸ δωμάτιο ὅλα ἀναποδογυρισμένα. Φώναξε τὰ παιδιὰ της, μὰ κανένα δὲν ἀπαντοῦσε. Σὲ λίγο τὸ μικρὸ κατσικάκι πρόβαλε ἀπ' τὸ ντουλάπι τρομαγμένο ἀκόμα ἀπ' ὅσα εἶχε δῆ. καὶ τὰ διηγήθηκε ὅλα στὴ μητέρα του.

Ἡ κατσίκα πολὺ λυπημένη πῆρε τὸ μικρό της καὶ βγήκαν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Φτάνοντας στὸ λειβάδι βρῆκαν τὸ λύκο νὰ κοιμᾶται βαρειὰ Μέσα στὴν κοιλιά του τὰ κατσικάκια ποὺ τὸ εἶχε καταπιῆ ζωντανά, σάλευαν μ' ὀργωνία.

Ἀμέσως ἡ κατσίκα ἔτρεξε κι' ἔφερε ἀπ' τὴν καλύβα ψαλλίδι, βελόνα καὶ κλωστὴ κι' ἔκοψε τὴν κοιλιὰ θα ψαλλίδι, βελόνα καὶ κλωστὴ κι' ἔκοψε τὴν κοιλιὰ τοῦ βαθειὰ ναρκωμένου ἀγριμιοῦ.

Ἀμέσως τὰ ἑξῆς κατσικάκια πήδηξαν ἔξω ὁλοζώντανα. Τότε μάζεψαν πέτρες καὶ γέμισαν τὴν κοιλιὰ τ

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ὁ ρόλος τοῦ «ἄνθρακος 14»

Μελετῶντας τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες, ἕξη Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐβγαλαν θεωρητικῶς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἂν οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς χτυπήσουν κατὰ ὡρισμένο τρόπο ἄτομα τοῦ ἀερίου ἀζώτου τῆς ἀτμοσφαίρας μας, τὰ μεταβάλλουν σὲ ἄτομα «ραδιενεργοῦ ἄνθρακος» ἢ «ἄνθρακος 14». Ὁ ἄνθρακ 14 εἶνε ἕνα «ἰσότοπον» τοῦ κοινοῦ ἄνθρακος, ἔχει δηλαδὴ τὶς ἴδιες φυσικὲς καὶ χημικὲς ἰδιότητες μ' αὐτόν, ἀλλὰ διαφορετικὸ ἀτομικὸν βάρος. Ἐπὶ πλέον, ἐνῶ στὸν κοινὸ ἄνθρακα τὰ ἄτομα εἶνε ἐντελῶς σταθερά, στὸν ἄνθρακα 14 διασπῶνται μόνα τους, συνεχῶς, σὰν μικροσκοπικὲς ἀτομικὲς βόμβες, κι' ἀπ' τὶς ἐκρήξεις τους παράγεται ραδιενέργεια. Ὑπολογίζεται ὅτι χρειάζεται νὰ περάσουν 5.000 χρόνια, γιὰ νάχουν διασπασθῆ τὰ μισὰ ἄτομα μιᾶς ποσότητος ἄνθρακος 14 καὶ νάχη ἐπομένως ἐλαττωθῆ στὸ ἥμισυ ἡ ραδιενέργειά της.

Οἱ ἕξη ἐπιστήμονες ἔκαμαν ἀκόμη τὴ σκέψη ὅτι ὁ ἄνθρακ 14 θὰ περνάη ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα στοὺς ζωντανοὺς ὀργανισμοὺς — φυτὰ καὶ ζῶα — κι' ὅτι πρέπει συνεπῶς μέσα σὲ κάθε οὐσία φυτικὴς ἢ ζωϊκῆς προελεύσεως νὰ περιέχωνται μερικὰ ἄτομα τέτοιου ἀνθράκος. Ἐνῶ ὅμως σὲ πρόσφατες ὀργανικὲς οὐσίες τὰ ἄτομα αὐτὰ θᾶνε σχετικῶς ἀρκετά, σὲ ἄλλες πολὺ παληὲς θᾶνε ἐλάχιστα ἢ θὰ λείπουν τελείως, γιατὶ θάχουν πιὰ διασπασθῆ.

Γιὰ νὰ ἐξελέγξουν τοὺς θεωρητικοὺς αὐτοὺς συλλογισμούς των, οἱ ἐπιστήμονες πῆραν δείγματα μεθανίου, ἑνὸς ἀερίου ποὺ περιέχει ἄνθρακα καὶ ποὺ παράγεται κατὰ τὴν ἀποσύνθεσι φυτικῶν οὐσιῶν ἢ κατὰ τὸ σχηματισμὸ τοῦ πετρελαίου. Φρόντισαν ὅμως νὰ συγκεντρώσουν πρόσφατο μεθάνιον ἀπ' τὶς ὑπονόμους τῆς πόλεως Βαλτιμόρης καὶ παληὸ ἀπὸ πετρελαιοπηγές. Μέτρησαν τὴ ραδιενέργεια τῶν δυὸ δειγμάτων καὶ βρῆκαν πράγματι ὅτι τὸ πρῶτο εἶχε πολλή, ἐνῶ τὸ δεύτερο ἐλαχίστη. Τὸ πείραμα ἐπιβεβαίωσε ἀπόλυτα τὴ θεωρία τους.

Ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτὴ ἐργασία, ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ραδιενεργὸς ἄνθρακ προέρχεται ἀπ' τὸν ἀέρα κι' ὅτι διατηρεῖ τὴ ραδιενέργειά του γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα παρέχει ἕνα νέο τρόπο μετρήσεως τῶν γεωλογικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν «ἡλικιῶν». Ἐφ' ὅσον δηλαδή, ὅταν πεθαίνει ἡ ζωντανὴ ὕλη, παύει νὰ παίρνη καινούργιον ἄνθρακα 14 ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ χάνει σιγὰ-σιγὰ αὐτὸν ποὺ περιέχει, ἡ μέτρησις τῆς ραδιενεργείας της μπορεῖ νὰ μᾶς φανερώση μὲ σχετικὴ ἀκρίβεια τὴν ἡλικία της. Ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῆ π. χ. ἡ ἡλικία μιᾶς μούμιας Φαραὼ ἢ ἑνὸς προϊστορικοῦ κρανίου.

Προχωρῶντας στὶς ἐργασίες τους, οἱ ἓξη ἐπιστήμονες διεπίστωσαν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε γεμᾶτοι ἀπὸ ἄτομα ραδιενεργοῦ ἄνθρακος. Τὰ εἰσάγουμε συνεχῶς στὸν ὀργανισμό μας, μὲ τὴν τροφὴ ποὺ τρώμε, καὶ τὰ ἐξάγουμε μὲ τὶς ἐκκρίσεις μας καὶ μὲ τὸν ἀέρα τῆς ἐκπνοῆς μας. Ἕνας ἀριθμὸς ὅμως ἀπ' αὐτὰ — 150.000 περίπου σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας — διασπώνται μέσα στὸ σῶμα μας. Κι' οἱ ἀτομικὲς αὐτὲς ἐκρήξεις ἐκλύουν ἐνέργεια 21 δισεκατομυρίων «ἠλεκτρον-βόλτ» (τὸ «ἠλεκτρον-βόλτ» εἶνε μιὰ πολὺ μικρὴ μονὰς γιὰ τὴ μέτρησι τῆς ἐνεργείας τῶν ἀτόμων).

Παρ' ὅλο τὸ φαινομενικὰ μεγάλον ἀριθμό, δὲν πρόκειται γιὰ σπουδαντικὴ ποσότητα ραδιενεργείας.

Φ

ΦΑΝΤΑΣΜΑ (λευκὸ) καλὴ ὑγεία, ἐπιτυχία στὶς ὑποθέσεις σας (ποὺ μιλάει) οἱ τυχὸν συμβουλές του εἶνε πολύτιμες καὶ πρέπει νὰ τὶς ἀκολουθήσετε (πολλὰ φαντάσματα) φτώχεια καὶ δυστυχία.

ΦΑΡΜΑΚΟ ἀσθένεια ζημία.

ΦΙΛΙ προδοσία.

ΦΙΛΟΣ καλὴ ἔκβασις ὑποθέσεώς σας.

ΦΛΟΓΑ (λαμπερὴ) βέβαιη ἐπιτυχία (κόκκινη) θυμὸς δικόδικες.—

ΦΟΥΡΝΟΣ (ἀναμμένος) εὐδαιμονία.

ΦΡΑΟΥΛΕΣ εἰλικρινὴς φίλος.

ΦΡΟΥΤΑ εὐημερία.

ΦΩΛΙΑ (γεμάτη πουλιὰ) πλοῦτος, εὐτυχία, (ἄδεια) ὀδυνηρὸς χωρισμός.

Χ

ΧΑΛΑΖΑ παρρδικὲς στενοχωρίες.

ΧΑΡΤΙΑ (μπαστούνι) σημαίνει πένθος, (σπαθιὰ) ἀπώλεια χρημάτων. (κούπες) ἐρωτικὲς λύπες (καρὸ) δυσάρεστο καὶ ἐπιζήμιο ταξίδι.

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ κίνδυνος, καταστροφή.

ΧΕΡΙΑ ὑποστήριξις.

ΧΙΟΝΙ ἀγνὴ ἀγάπη.

ΧΟΙΡΟΣ περιπλοκὲς στὶς ὑποθέσεις σας.

ΧΟΡΕΥΩ (ὅταν ὄπτε ὅτι χορεύετε) κακὸ προμήνυμα.

ΧΟΡΤΑ (ξερὰ) θὰ κερδίσετε χρήματα.

ΧΡΗΜΑΤΑ ἀπώλεια χρημάτων.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ κίνδυνος ποὺ ἀποφύγατε.

Ψ

ΨΑΡΕΥΩ ἀποδοτικὴ ἐργασία.

ΨΑΡΙ παράλογη ζηλοτυπία ἀνησυχία ταραχή.

ΨΥΛΛΟΣ σκοτοῦρες.

ΨΩΜΙ (λευκὸ) εὐημερία (μαῦρο ἢ μπαγιάτικο) οἰκονομικὲς στενοχώριες.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ
τοῦ καλοκαιριοῦ

Ἡ μηχανὴ ποὺ πιάνει ψύλλους, τὸ κουνέλι σκόνη κ. ἄ.

Ἔχετε μήπως τὴ γνώμη ὅτι στοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο; Ὅτι τὸ θέρος εἶναι περίοδος ὀκνηρίας καὶ ἀπραξίας; Ἐ λοιπόν, ἡ ἀντίληψις αὐτή, ἀρκετὰ διαδεδομένη, δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα... Ὄχι μόνον οἱ περισσότεροι πόλεμοι κηρύχθηκαν τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ κι' οἱ κυριώτερες ἐφευρέσεις τοῦ Ἐντισον τοῦ Ἀϊνοτάϊν καὶ παλαιότερα τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ Παπίνου, ἔγιναν μὲ θερμοκρασία 40ο ὑπὸ σκιάν...

Κι' οἱ σημερινοὶ ὅμως ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι.... ἡ ζέστη τονώνει τὸ ἐφευρετικὸ πνεῦμα, Ὁποιος ἀμφιβάλλει ἄλλωστε, δὲν ἔχει παρὰ νὰ φυλλομετρήση τὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ «Οὐίτ-ἐκερ Ἄλμανακ», ἑνὸς «ἡμερολογίου» ποὺ ἐκδίδεται τακτικὰ στὸ τέλος κάθε ἔτους, στὸ Λονδῖνο καὶ ποὺ ἀναφέρει τὶς σπουδαιότερες ἐφευρέσεις κι' ἀνακαλύψεις τῆς χρονιᾶς. Αὐτὸ λοιπὸν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, τὸν Αὔγουστο καὶ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1946, ἡ Ἐπιστήμη σημείωσε τεράστιες προόδους...

Πρῶτος ὁ καθηγητὴς Ἄλ. Χουσεΐνη, ζωολόγος τοῦ Πανεπιστημίου Φαρούκ Α', στὴν Ἀλεξάνδρεια ἐπινόησε μιὰ.... «μηχανὴ ποὺ πιάνει ψύλλους»! Ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μικρὴ λάμπα πετρελαίου στημένη στὴ μέση ἑνὸς δοχείου μὲ σαπουνάδα διαμέτρου 20 πόντων καὶ βαθους 8. Ἡ ζέστη τῆς λάμπας τρεβάει τοὺς ψύλλους ἡ ὁποῖοι πηδοῦν, πέφτουν μέσα στὸ νερὸ καὶ πνίγονται!

Ἕνας ἄλλος καθηγητής, ὁ Σάμουελ Τούχνερ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μάντσεστερ, ἀσχολήθηκε μὲ.. τὸ κουνέλι σὲ σκόνη. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του, παίρνετε ἕνα κουνέλι, τὸ γδέρνετε τὸ ξεκοιλιάζετε τοῦ κόβετε τὸ κεφάλι, ἀφυδατώνετε τὸ κρέας του καὶ τὸ κάνετε σκόνη. Ἡ σκόνη αὐτὴ περιέχει πολλὲς θρεπτικὲς πρωτεΐνες, χρησιμοποιεῖται δὲ σὲ δισκία: 100 γραμμάρια ἀπ' αὐτήν, μαζὶ μὲ μερικὲς ἀφυδατωμένες πατάτες ἀρκοῦν γιὰ τὴν καθημερινὴ διατροφὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Λιγώτερο πεζὲς εἶναι οἱ ἀνακαλύψεις τοῦ Ἄγγλου ἀστρονόμου Πέρσυ Γουίλκινς καὶ τοῦ Σκώτου μηχανικοῦ Γουῶρνετ Κέννεντυ. Ὁ πρῶτος — γνωστὸς ἤδη ἀπ' τὴν κατασκευὴ ἑνὸς Χάρτου τῆς Σελήνης, διαμέτρου 7½ μέτρων — ἐφεῦρε τὸ περισκόπιο καλοκαιρι ἑνὸς «θερμικοῦ τηλεσκοπίου», ποὺ ἐπιτρέπει τὸν ὑπολογισμὸ τῆς θερμοκρασίας τῶν διαφόρων πλανητῶν. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ πατέρας ἑνὸς «διαπλανητικοῦ ἀεροσκάφους» ποὺ τὸ ὑπόδειγμά του ἐμφανίσθηκε στὴν ἔκθεσι «Τί μπορεῖ νὰ κάνη ἡ Μεγ. Βρεττανία». Τὸ μηχάνημα αὐτὸ θὰ κινῆται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια: θὰ ξεκινήση μὲ ταχύτητα μόλις 8 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, καὶ σὲ ἀπόσταοι 350 χιλιομέτρων ἀπ' τὴ Γῆ ἡ ταχύτης του θάχη φτάσει τὶς 40.000 χιλιόμετρα τὴν ὥρα! Ἔτσι, τὸ ταξίδι ὡς τὴ Σελήνη προβλέπεται ὅτι θὰ διαρκέση 2 ἡμέρες μόνο.

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες «ἐνδιαφέρουσες» καλοκαιρινὲς ἀνεκαλύψεις. Ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμς. ἀφοῦ μελέτησε ἐπὶ 25 χρόνια τὶς μεταναστεύσεις τῶν ἐντόμων, μπόρεσε ἐπιτέλους ν' ἀποδείξη ὅτι ὡριμένες πεταλοῦδες εἶναι ἱκανὲς νὰ πετάξουν σὲ ἀπόσταοι 3.000 χιλιομέτρων

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ντόναλντ Γκρίφφιν ἀνακάλυψε ὅτι οἱ νυχτερίδες πετοῦν μὲ ταχύτητα 16 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Πιστοποίησε δὲ ἀπολύτως τὸ λεχθὲν ὅτι οἱ νυχτερίδες ἐκπέμπουν «ὑπερηχους», ποὺ ἀντανακλῶνται στὰ διάφορα ἐμπόδια καὶ τοὺς ἐπιτρέπουν ἔτσι νὰ τὰ ἀντιλαμβάνωνται καὶ νὰ τ' ἀποφεύγουν, μέσα στὸ σκοτάδι.

Αὐτὸς συνεπῶς εἶνε ὁ λόγος ποὺ βλέπουμε τὶς νύχτα τὶς νυχτερίδες νὰ πετοῦν κοὶ νὰ τρεκλίζουν ἀνάερα κινδυνεύοντας χίλιες φορὲς νὰ χτυπήσουν σὲ δέντρα καὶ σὲ τοίχους, χωρὶς ὡστόσο νὰ συμβαίνη αὐτό. Ἀπλούστατα τὶς εἰδοποιοῦν οἱ ὑπέρηχοι καὶ προφυλάσσονται ἐνκαίρως.

Τὸν περσινὸ Αὔγουστο, ὁ Ἄγγλος δόκτωρ Κόλιν Μπούντλερ διαπίστωσε ὅτι οἱ μέλισσες αὐξάνουν τὴν παραγωγὴ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων.

Ἐμπρὸς σὲ τέτοιους.... ἐπιστημονικοὺς θριάμβους, τί ἀξία ἔχουν οἱ τελειοποιήσεις τοῦ ράντιαρ, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ «μαγνητρονίου» ὁ καθορισμὸς τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τοῦ μαγνητικοῦ πόλου, τὰ ἀεροπλάνα τὰ ταχύτερα ἀπ' τὸν ἦχο ἢ ἡ ὑπολογιστικὴ μηχανὴ ποὺ μπορεῖ μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο νὰ πολλαπλασιάση 5.000 φορὲς ἕνα πενταψήφιο ἀριθμὸ μὲ τὸν ἑαυτό του;...

Ἐπίσης, τὸ περσινὸ καλοκαίρι, ἐφευρέθηκε τὸ «ἠλεκτρικὸ ποδήλατο», ὑπολογίσθηκε ἐπιστημονικὰ ἡ ἡλικία τῆς Γῆς σὲ 3 τρισεκατομμύρια χρόνια καὶ βρέθηκε στὶς νήσους Φλίντερς ἡ ἀρχαιότερη καὶ πιὸ πρωτογονη φυλὴ τοῦ κόσμου...

Νὰ ἰδοῦμε ποιὲς ἐφευρέσεις κι' ἀνακαλύψεις τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ θὰ περιλάβωνται στὸ ποσοστὸ «Οὐίτ-ἐκερ Ἄλμανακ».

Ὁ "Ἄσσος σπαδί"

16 Βεβαιότατα, ὁ πρίγκηψ Σερνὶν ἢ ἂν προτιμᾶς ὁ Ἀριμάν, ὁ ἀρχηνὸς τῆς συμμορίας τοῦ ("Ἀσσου Σπαδί")!.... Νάμισες, ποιὸ ἦταν ὅτι θὰ κατώρθωνες νὰ μοῦ ξεφύγης;... Ἄ, ὄχι, φίλε μου, κανεὶς δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου ὡς τώρα!

— Τι ζητᾶτε ἀπὸ μένα; ρώτησε ὁ σερβιτόρος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Πολλὰ πράγματα. Καί, πρῶτα - πρῶτα θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης μὲ εἰλικρίνεια στὶς ἐρωτήσεις μου... Σὲ προειδοποιῶ, ὅτι θὰ σὲ ἀνταμείψω ἡγεμονικὰ ἂν οἱ ἀπαντήσεις σου εἶνε σωστές. Διαφορετικά, δὲν θὰ χάσης μόνο ἕνα εὔκολο κέρδος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθερία σου. Γιατί, προτοῦ περάσουμισὴ ὥρα, θὰ σὲ ἔχω παραδώσει στὴν ἀστυνομία.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἀριμὰν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων καὶ τὰ ἔβαλε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

— Εἶσαι ἕτοιμος ν' ἀπαντήσης; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Δομένικος.

— Πόσοι εἴσαστε στὴν ὑπηρεσία τοῦ βαρώνου Ἀλτενχάϊμ;

— Ἐπτὰ καὶ μὲ μένα ὀκτώ.

— Τόσο λίγοι;

— Δὲν εἴμαστε ποτὲ περισσότεροι Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κατασκευασθοῦν οἱ ὑπόγειες στοὲς ποὺ ἔκαναν τὴ βίλλα νὰ συγκοινωνῆ μὲ τὰ περίπτερα τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Γκάρς, ὁ βαρώνος ἔφερε εἰδικοὺς ἐργάτες ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

— Ἦσαν δυὸ οἱ ὑπόγειες στοές;

— Ναί. Ἡ μιὰ ὡδηγοῦσε στὸ περίπτερο («Ὀρτάνς»). Ἡ ἄλλη ἀρχίζε ἀπὸ ἕνα σημεῖο τῆς πρώτης καὶ ὁδηγοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ περίπτερο τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ.

— Σὲ τί χρησίμευαν αὐτὲς οἱ στοές;

— Νομίζω ὅτι ὁ βαρῶνος ἐσχεδίοζε νὰ ἀπαγάγη τὴν κυρία Κέσσελμπαχ ἢ ἤθελε νὰ τὴν ἐπιτηρῆ γιὰ νὰ τὴν ἐκφοβίζη πάντοτε στὴν ἐξουσία του. Οἱ δυὸ ὑπηρέτριες, ἡ Σουζάνα καὶ ἡ Γερτρούδη ἦσαν μὲ τὸ μέρος του.

— Ποῦ βρίσκονται τώρα;

— Ἔχουν φύγει καὶ οἱ δυὸ στὸ ἐξωτερικό.

—Καὶ οἱ ἑπτὰ σύντροφοί σου;

—Ἐγὼ ἀποτραβήχτηκα. Νομίζω, ὅμως, ὅτι αὐτοὶ συνεχίζουν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα...

— Αὐτὸ τοὺς τιμᾶ, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Ποῦ μπορῶ νὰ τοὺς βρῶ;

Ὁ Δομένικος δίστασε.

Ὁ Ἀριμὰν ἄπλωσε τότε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος τῶν χαρτονομισμάτων καὶ ἔκαμε πὼς ἤθελε νὰ τὰ πάρη γιὰ νὰ τὰ ξαναβάλη στὴν τσέπη του.

— Νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω κύριε, εἶπεν ὁ Δομένικος, ποὺ εἶχε προσέξει αὐτὴ τὴν κίνησι.

— Εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Λοιπὸν ποῦ μπορῶ νὰ τοὺς βρῶ;

— Θὰ τοὺς βρῆτε στὸ Νεϊγύ, στὴν ὁδὸν Ἀνεζαρτησίας ἀριθ. 3. Ἐκεῖ συχνάζουν, στὸ σπίτι ... τὴν αὐτοὺς ποὺ λέγεται Ἰάκωβος Μπωσὲρ καὶ ποὺ εἶνε ... γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «Μετσπρατης».

— Θαυμάσια. Καὶ τώρα πές μου ποιὸ ἦταν τὸ ἀληθινό ὄνομα τοῦ βαρῶνου Ἀλτενχάϊμ.

— Ριμπέρα.

— Δομένικε, ἄρχισες νὰ λὲς ψέμματα. Σοῦ ζήτησα τὸ ἀληθινό ὄνομα.

— Παῖμπορν.

— Βλέπω ὅτι εἶσαι ἀδιόρθωτος! εἶπε ὁ Ἀριμάν. Τὸ Παῖμπορν, τὸ Ριμπέρα καὶ τὸ Ἀλτενχάϊμ εἶνε καὶ τὰ τρία ψεύτικα. Θὰ σοῦ κάνω ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἴδια ἐρώτησι: ποιὸ εἶνε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ βαρώνου Ἀλτενχάϊμ;

Ὁ Δομένικος δίστασε γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἄλλα σὲ λίγο εἶπε:

— Τὸ κάτω - κάτω ὁ βαρῶνος πέθανε καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος νὰ ξαναγυρίση στὴ ζωή. Λοιπόν, τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Ἱππόπης ντὲ Μαλράϊξ. Ραοὺλ ντὲ Μαλράϊξ.

Ὁ Ἀριμὰν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

—Ἀπὸ ποῦ καταγόταν αὐτὸς ὁ Μαλράϊξ; ρώτησε.

Οἱ πρόγονοί του ἦσαν Γάλλοι ἀλλ' εἶχαν μεταναστεύσει ἀπὸ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα στὴ Γερμανία καὶ εἶχαν γίνει Γερμανοί.

—Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχηγός σας;

— Ναί.

—Ἀλλ' εἶχε καὶ κάποιον συνεργάτη...

Τὰ χείλη τοῦ σερβιτόρου ἀρχισαν νὰ τρέμουν.

— Σᾶς ἱκετεύω εἶπε. Ἂς μὴν μιλοῦμε γι' αὐτόν...

Ὁ Ἀριμὰν στήριξε τὸ βλέμμα του μέσα στὰ μάτια τοῦ σερβιτόρου.

—Ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια στὶς ἐρωτήσεις μου καὶ μὴν προσπαθῆς νὰ μοῦ ξεφύγης, εἶπε. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Εἶνε ὁ κυριαρχος... ὁ ἀρχηγός... ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἔκανε ὅλους νὰ τρέμωμε...

— Τὸν εἶδες ποτέ;

— Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς μέσα στὸ σκοτάδι. Ποτὲ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Τὶς διστανὲς του τὶς ἔδινε μὲ τὸ τηλέφωνο στὸν Ἀλτενχάϊμ.

— Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά του;

— Δὲν τὸ ξέρω... Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν τὸ ἤξερε.

— Φορεῖ μαῦρα, δέν εἶν' ἔτσι;

— Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς ποὺ τὸν εἶδα φοροῦσε μαῦρα. Εἶνε κοντός λεπτὸς καὶ ξανθός... Ὤ, ἂν ξέρατε μὲ πόση εὐκολία σκοτώνει!... Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἂς μὴν μιλοῦμε γι' αὐτόν...

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἀριμάν, σπρώχνοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σερβιτόρου τὰ χρήματα.

Ὑποθέτω ὅτι οἱ πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωκες εἶνε σωστές, γι' αὐτὸ εἶνε δίκαιο νὰ πάρης τὴν ἀνταμοιβή σου... Μόνο σὲ ἕνα σημεῖο νομίζω ὅτι δὲν εἶσαι εἰλικρινής... Δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι λὲς τὴν ἀλήθεια, ὑποστηρίζοντας ὅτι δὲν ἔχεις σχέσεις μὲ τοὺς παληοὺς συντρόφους σου... Ὤ μὴν διαμαρτύρεσαι!... Θὰ τὸ ἐξακριβώσω καὶ ἂν οἱ πληροφορίες μου εἶνε ἀντίθετες μὲ τὶς διαβεβαιώσεις σου ἐκείνος ποὺ θὰ μεταμεληθῆ γι' αὐτὸ θὰ εἶσαι σύ... Στὸ ἀναμεταξύ, σοῦ συνιστῶ νὰ πάφης νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν κυρία Κέσσελμπαχ. Δὲν ξέρω τί σχεδιάζουν οἱ σύντροφοί μου νι' αὐτήν. Θὰ ἤθελα νὰ ξέρης μόνο ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα φρίκεται κάτω ἀπὸ τὴν προστασία μου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ἀριμὰν καὶ ὁ Ντουντεβὶλ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο.

Οἱ δυὸ ἄντρες προχώρησαν πεζῆ ὡς τὴν πύλη Σαὶν - Ντενί.

Ὁ Ἀριμὰν δὲν εἶχε προφέρει λέξι ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Σαφνικά, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ντουντεβίλ θὰ φύγης ἀμέσως καὶ θὰ τρέξης στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ, ὅπου θὰ πάρης τὸ ἑξπρὲς τοῦ Λουζεμβούργου, ποὺ φεύγει ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. Θὰ κατεβῆς στὸ Βάλντεντς, τὴν πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου δουκάτου τῶν Δυὸ Γερμανῶν. Ὅταν φθάσης ἐκεῖ, θὰ πάς στὸ Δημαρχεῖο καὶ θὰ φροντίσης νὰ δοῆς τὴ λητζιαρχικὴ πράξι τῆς γεννήσεως τοῦ Ἱππόλυτου ντὲ Μαλράϊξ. Θὰ συγκεντρώσεις ἐπίσης κάθε πληροφορί σχετικὴ μὲ τὶν οἰκογένειά του...

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν ὑπηρεσία μου.

— Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Θὰ εἰδοποιήσω ἐγὼ ὅτι εἶσαι ἄρρωστος. Ἀλλωστε, ἡ ἀπουσία σου θὰ κρατήση μόνον δυὸ ἡμέρες. Τὸ Σάββατο θὰ εἶσαι ἐδῶ καὶ θὰ συναντηθοῦμε τὸ μεσημέρι στὴν ὁδὸν Ἀνεζαρτησίας, σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο ποὺ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Μπούφφαλο». Φρόντισε νὰ ντυθῆς σὰν ἐργάτης.

Ὁ Ντουντεβὶλ ἔφυνε ἀμέσως.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ὁ Ἀριμὰν ἄρχισε τὶς ἐρευνές του στὴν ὁδὸν Ἀνεζαρτησίας.

Στὸν ἀριθμὸ 3 ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη πόρτα, ποὺ ὁδηγοῦσε σὲ μιὰν αὐλή, ὅπου ἔβλεπαν πολλὰ μικρὰ διαμερίσματα καὶ δωμάτια. Μέσα τ' αὐτὰ ἔμενε ἕνας κόσμος φτωχῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν, ὅπως συμβαίνει σὲ παρόμοια σπίτια.

Ὁ Ἀριμὰν δὲν ἄργησε νὰ μάθη ὅτι οἱ ἑπτὰ συνέχοχοι τοῦ Ἀλτενχάϊμ ἔμεναν ὅλοι μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπιτάκια. Οἱ τέσσερες ἦσαν παληατζῆδες. Δυὸ ἄλλοι πουλοῦσαν ἐφημερίδες. Ὁ ἑβδομος, ποὺ ἐπονομαζόταν Μεταπράτης, εἶχε ἕνα παλαιοπωλεῖο στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ὅπου εἶχε συγκεντρώσει τὰ πιὸ ἑτερόκλιτα ἀντικείμενα: ἔπιπλα, σιδερικά, σωλῆνες, ροῦχα κλπ.

«Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ δουλειὰ πάει καλὰ ἀκεφθῆκε ὁ Ἀριμάν. Καὶ θὰ θρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῶ τὸ δυστυχισμένο τὸ Γκουρέλ. Γιατί χωρὶς ἀμφιβολία ὁ Μεταπράτης καὶ οἱ σύντροφοί του ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς πέταξαν στὸ Σπκουάνα».

Ὁ Ἀριμὰν συνέχισε τὶς ἐρευνές του καὶ τὴν ἄλλη μέρα, κατοπτεύοντας τὰ περιζ καὶ συγκεντρώνοντας διάφορες χρήσιμες πληροφορίες.

Τέλος, τὸ μεσημέρι τοῦ Σαββάτου, μπῆκε στὸ ἐστιατόρι «Μπούφφαλο».

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ λοϊκὰ ἐκεῖνα κέντρα ποὺ συχνάζουν ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν μικροϋπαλλήλων καὶ τῶν μεροκαματιάρηδων.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔφτασε ἐκεῖ καὶ ὁ Ντουντεβίλ, μεταμφιεσμένος σὲ ἐργάτη.

— Ἐτελείωσα, ἀρχηγέ, εἶπε. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα Μαλράϊξ πέθαναν καὶ οἱ δυὸ στὸ ἐξωτερικό, ἀφήνοντας τρία παιδιά. Τὸ πρῶτο θὰ ἦταν τώρα τριάντα τριῶν χρόνων. Λέγόταν Ραοὺλ ντὲ Μαλράϊξ.

— Εἶνε ὁ ἄνθρωπός μας ὁ Ἀλτενχάϊμ, εἶπεν ὁ Ἀριμάν Ἔπειτα;

— Τὸ μικρότερο ἦταν μιὰ κόρη ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἰσίλδα. Στὰ λητζιαρχικὰ βιβλία τοῦ δήμου ἀναφέρεται ὅτι πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε σωστό, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Ὥστε ἡ Ἰσίλδα ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Ἀλτενχάϊμ! Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει!... Πραγματικά, ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου των ἦταν ἡ ἰδία... Νά, λοιπόν, ποιὸς ἦταν ὁ δεσμὸς ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Ἀλτενχάϊμ καὶ τῆς Ἰσίλδας. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο παιδί, τὸ δεύτερο στὴ σειρά, ἐκεῖνο ποὺ ἦταν μεταξὺ τοῦ Ἀλτενχάϊμ καὶ τῆς Ἰσίλδας;

— Ἦταν ἀγόρι. Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπόγινε. Ἂν ζῆ, θὰ πρέπει νὰ εἶνε σήμερα εἰκοσιπέντε χρόνων.

— Τ' ὄνομά του;

— Λουδοβίκος ντὲ Μαλράϊξ! Νὰ ἡ ἐξήγησις τοῦ Λ. Μ. τῶν δύο γραμμάτων τῆς ἀπαισίας ὑπογραφῆς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ

Μπυρέσ ἱστορίες

Ἕνας μπεκρῆς

Ὁ θεριὸς μπεκρὴς ὁ κὺρ Ἀναστάσης ὁ Βαρελᾶς. Ἤξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον σὲ ποιὰ γειτονιὰ τῆς Ἀθήνας μποροῦσε νὰ βρῆ κανεὶς τὸ πιὸ ἐφοπλισμένο κρασί.

Ἔτσι ὁ κὺρ Ἀναστάσης γύριζε κάθε βράδυ σπίτι του τύφλο ἀπὸ μεθύσι. Καὶ ἡ κυ

βρίσκεται πάντοτε στὸ δρόμο μου! Ὁ δολοφόνος λένεται, λοιπόν, Λουδοβίκος ντὲ Μαλράιχ! Εἶνε ἀδελφὸς τοῦ Ἀλτεγχάϊμ καὶ τῆς Ἰσίλδας... Ὁ κακοῦργος τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς δυο, γιατὶ θὰ φοβήθηκε τὶς ἀποκαλύψεις τους... Τώρα ἐξηγοῦνται πολλὰ πράγματα...

—Ἀλλὰ τί θὰ μποροῦσε νὰ φοβᾶται ἀπὸ τὴν Ἰσίλδα; εἶπεν ὁ Ντουντεβίλ. Αὐτή, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἦταν τρελλή.

—Τρελλὴ ναὶ αὐτό, ὅμως, δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ θυμηθῇ μερικὲς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν παιδική της ζωή. Θὰ ἀναγνώρισε, χωρὶς ἀμφιβολία τὸν ἀδελφό της, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς στοίχισε τὴ ζωή...

—Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη, συνέχισε ὁ Ντουντεβίλ, ὅτι ὁ πατέρας Μαλράιχ ἦταν ἀλκοολικὸς καὶ ὅτι ἡ μητέρα πέθανε τρελλή... Τέλος, ἔχω μερικὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὸ πραγματικὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ φέρεται στὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ὡς Λουδοβίκος ντὲ Μαλράιχ.

—Ἐξηγήσου γρήγορα, Ντουντεβίλ! φώναξε ὁ Ἀριμάν, χτυπώντας μ' ἀνυπομονησία τὸ χέρι του.

—Τὸ μικρὸ ὄνομα ἔχει σθυστῇ μὲ κάποια χημικὴ οὐσία στὸ μητρῶο τοῦ δήμου καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἔχει γραφῇ τὸ ὄνομα Λουδοβίκος, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Τὸ γράψιμο, μ' ὅλη τὴν προσπάθεια ἀπομιμήσεως, εἶνε διαφορετικό. Δυστυχῶς, δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τίποτε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε σημαντικὸ Ντουντεβίλ. Τί ὑποθέτεις;

—Δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμιὰ ὑπόθεσι, ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω. Κάποιο ἄλλο ὄνομα ὑπῆρχε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται σήμερα τὸ ὄνομα Λουδοβίκος...

—Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσωμε αὐτό, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Ἴσως ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ νὰ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ σβύσιμο.

Βυθίστηκε ἔπειτα σὲ σκέψεις.

—Ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν Μαλράιχ ἦταν τρελλή, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Ὁ πατέρας, ὅπως μοῦ εἶπες, πέθανε ἀλκοολικὸς καὶ ἡ μητέρα τρελλή. Ἡ μικρὴ Ἰσίλδα ἦταν τρελλὴ ἐπίσης. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλτεγχάϊμ, εἶχε τὴν ἔμμονη ἰδέα τοῦ πλούτου, τῆς δόξης, τῶν μεγαλείων. Ὁ δολοφόνος, τέλος, εἶνε ἕνα τέρας, ἕνας μανιακός... θυσικά, ἔχει μερικὲς ἀστραπὲς ἐγκληματικῆς μεγαλοφυΐας... Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ συνοχὴ στὶς πράξεις του. Τουλάχιστον ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ. Μόνον ἕνας τρελλὸς σκοτώνει χωρὶς σκοπό, χωρὶς ν' ἀποβλέπῃ σέ κάτι... Ὑπάρχει κάτι τὸ ἀνεξήγητο, κάτι τὸ ἀκατανόητο, κάτι τὸ σατανικὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

Ἡ νυχτερίδα

Κάποιος μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ ἐστιατόριο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἕνα πρόσωπο ὀστεῶδες μὲ προεξέχουσα τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὰ μάλα τῶν παρειῶν. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν ἀκανόνιστα καὶ τὸ δέρμα του εἶχε μιὰ περίεργη μαυροκίτρινη ἀπόχρωσι, σὰν νὰ μὴν κυκλοφοροῦσε καθόλου αἷμα μέσα στὶς φλέβες του.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦσαν τὰ μάτια του. Χωμένα μέσα στὶς κόγχες τους, εἶχαν μιὰ μεταλλικὴ λάμψι, ὅπως τοῦ γυαλισμένου ἀτσαλιοῦ. Καὶ τὰ μάτια αὐτὰ ἦσαν ἀκίνητα, ὅπως ἑνὸς ἀγάλματος. Ἡ ἀκινησία αὐτὴ τοὺς ἔδινε κάτι τὸ ἀπαίσιο καὶ κάτι τὸ τρομακτικό. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ζωὴ καμμιὰ ἔκφρασις σ' αὐτὰ τὰ μάτια. Χωρὶς τὴν περίεργη λάμψι τους, θὰ λέγες πὼς ἦσαν τὰ μάτια ἑνὸς νεκροῦ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, ἀκούμπησε τὰ χέρια πάνω καὶ περίμενε νὰ τὸν σερβίρουν. Θὰ νόμιζες πὼς δὲν ἔβλεπε κανένα γύρω του καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποὺ νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ὁ Ἀριμὰν τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Σὲ μιὰ στιγμή, φώναξε ἕνα νκαρσόνι τοῦ ἕβαλε ἕνα νόμισμα στὸ χέρι καὶ τὸ ρώτησε:

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος;

—Ἕνας πελάτης, ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι. Ἔρχεται δύο-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

—Ξέρεις τ' ὄνομά του;

—Ξέρεις τ' ὄνομά του;

—Ναί. Λέγεται Λέων Μασσιέ.

—Λέων Μασσιέ!

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάμει ἐντύπωσι στὸν Ἀριμὰν ἦσαν τὰ δάκτυλα πάνω στὸν κατάλογο τί φαγητὸ θέλει νὰ τοῦ σερβιρίσουμε. Μόλις τελείωσε τὸ φαγητό του φεύγει ἀμέσως.

—Ἔρχεται σὲ ὡρισμένες ἡμέρες;

—Ὄχι. Πολλὲς φορὲς κάνομε τρεῖς καὶ τέσσερες ἡμέρες νὰ τὸν ἰδοῦμε... Δὲν εἶναι τακτικός.

«Αὐτὸς εἶνε! συλλογίζόταν ὁ Ἀριμάν. Δὲν μπορεῖ περισσὰ νὰ εἶνε αὐτός!... Νὰ τὰ χέρια ποὺ σκοτώνουν ἀδιάκοπα, νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ μεθάει μὲ τὴν ὀσμὴ τοῦ αἵματος, νὰ ἡ ἀπαίσια νυχτερίδα...»

Ξαφνικά, ἕνοιωσε κάποιο δισταγμό.

«Μήπως κάνω λάθος; σκέφθηκε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — ἂν, βέβαια εἶνε ὁ δολοφόνος — μὲ γνωρίζει. Κι' ὅμως δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἀντίδρασι... Τί σημαίνει αὐτό; Μήπως μὲ παραπλανᾷ ἡ ἔμμονη ἰδέα μου ν' ἀναζητῶ παντοῦ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;... Ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν! Δὲν μπορεῖ νὰ βρίσκωμαι σὲ ἄσχημο δρόμο!»

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντουντεβίλ.

—Πάμε, εἶπε. Ἔχω ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα. Νομίζω πὼς πνίγομαι ἐδῶ μέσα.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, ἄρχισε νὰ περπατᾷ μὲ μεγάλα βήματα. Σταυάτησε ξαφνικὰ καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι του πάνω στὸν ὦμο τοῦ συντρόφου του.

—Ντουντεβίλ εἶπε, ἡ λύσις πλησιάζει. Ἀπὸ μῆνες τώρα παλεύω, ψάχνοντας μέσα στὸ σκοτάδι ἐναντίον τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ. Καὶ νὰ ποὺ ἡ τύχη μου τὸν φέρνει, ξαφνικά, στὸ δρόμο μου. Τώρα εἴμαστε ἴσοι!

—Δὲν χωριζόμαστε, ἀρχηγέ; ἐπρότεινε ὁ Ντουντεβίλ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς εἶδε καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ χάσωμε τὰ ἴχνη του. Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ προφυλαχθῇ κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ μας. Ἐτσι, ἂν ἀποτύχῃ ὁ ἕνας, θὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἄλλος.

—Ἐχεις δίκηο, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Ἂς ἐνεργήσωμε ὁ καθένας χωριστά. Αὐτὸ θὰ εἶνε καλύτερο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Μασσιὲ ὄγῆκε ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο. Εἶχε ἀνάψει ἕνα τσιγάρο καὶ περιπατοῦσε μὲ τὰ χέρια πίσω, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ βιάζεται.

Ὁ Ἀριμὰν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ τελωνεῖο τοῦ Νεϊγύ, νὰ προχωρῇ κατόπιν κατὰ μῆκος τῶν ὀχιρωμάτων κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μεγάλο γύρο νὰ ξαναγυρίζῃ ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀνεξαρτησίας, ὅπου βρισκόταν τὸ ἐστιατόριο «Μπούφφαλο».

Θὰ διευθυνόταν μήπως στὸν ἀριθμὸ 3;

Ὁ Ἀριμὰν τὸ περίμενε καὶ τὸ ποθοῦσε. Για ἰ τότε δὲν θὰ τοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία καὶ θὰ ἤξερε πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ κατόπιν.

Ἀλλ' ὁ Μασσιὲ ἔστριψε, σὲ μιὰ γωνία καὶ ἀκολούθησε τὴν ὁδὸ Ντελεζιλμάν, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ποδηλατοδρόμιο τοῦ Νεϊγύ.

Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ποδηλατοδρόμιο, ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ σπιτάκι, ποὺ περιβαλλόταν ὁλόγυρα ἀπὸ ἕναν κῆπο μὲ λιγοστὰ δένδρα, σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Λέων Μασσιέ, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε γυρίσει οὔτε μιὰ φορὰ πίσω του. Εἶχε σταματήσει τώρα μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κήπου. Τὴν ἄνοιξε μ' ἕνα κλειδὶ ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του, προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ ἄνοιξε κατόπιν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ χάθηκε πίσω ἀπ' αὐτήν.

Ὁ Ἀριμὰν προχώρησε σιγά, ἐξετάζοντας τὰ πάντα μὲ προσοχὴ σὲ κάθε του βῆμα

Καί, ξαφνικά, ἔκαμε μιὰ ἐνδιαφέρουσα παρατήρησι.

Τὰ σπίτια ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ἀριθ. 3 τῆς ὁδοῦ Ἀνεξαρτησίας ἔφταναν ὡς τὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχε μπῆ ὁ Λέων Μασσιέ Ὁ τοῖχος τοῦ κήπου ἦταν ἀρκετὰ ψηλός. Σ' ἕνα μέρος, ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ περίπτερο ποὺ στηριζόταν πάνω στὸν τοῖχο.

Ὁ Ἀριμὰν ὑπελόγισε ὅτι αὐτὸ τὸ περίπτερο ἀντιστοιχοῦσε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ εἶχε μέσα στὴν αὐλὴ ὁ Μετοπράτης.

Ὑπῆρχε μήπως κάποια μυστικὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ τοῦ περιπτέρου καὶ τοῦ δωματίου τοῦ Μετοπράτη, ὅπου συγκεντρώνονταν οἱ συνέχοχοι τοῦ Ἀλτεγχάϊμ;

Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ πιθανόν. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ Λέων Μασσιὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῇ μαζί τους, χωρὶς νὰ τὸν ὑποπτεύεται κανείς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰπρεπε. λοιπόν, νὰ εἶνε ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς ἐκείνος ποὺ διηύθυνε τὰ πάντα κι' ἔκανε ὅλους νὰ τρέμουν κατω ἀπὸ τὴν ἀλύγιστη θέλησί του.

—Δὲν εἶχα ἀπάτηθῃ, ψιθύρισε ὁ Ἀριμάν. Ὁ Λουδοβίκος ντὲ Μαλράιχ καὶ ὁ Λέων Μασσιὲ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἔτσι, ἡ κατάστασις ἁπλοποιεῖται.

Οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔφερε ἀργότερα ὁ Ντουντεβὶλ ἐνίσχυαν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Λέων Μασσιὲ δὲν ἐχοντας ποτὲ κανένα, οὔτε εἶχε κανένα ἄνθρωπο, ἄνδρα ἢ γυναῖκα, στὴν ὑπηρεσία του. Κανένα φῶς δὲν φαινόταν στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ του τὴν νύχτα.

Μερικοὶ περίοικοι ἔλεγαν πὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του λίγη ὥρα μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου καὶ γύριζε ἐκεῖ κατὰ τὰ ξημερώματα.

—Ἐμσθες ἂν κάνη καμμιὰ ἐργασία ἂν ἔχη εἰσοδήματα, πῶς ζῇ τέλος πάντων; ρώτησε ὁ Ἀριμάν.

—Κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ντουντεβίλ. Ἡ ζωή του εἶνε πολυ ἀτακτη. Πρῶτα - πρῶτα, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κατολάβη πότε εἶνε μέσα στὸ σπίτι του καὶ πότε λείπει. Γιατὶ τὰ παράθυρα μένουν κλειστὰ καὶ τὴν ἡμέρα. Τὴ νύχτα ἐξ ἄλλου δὲν φωτίζονται ἀπὸ κανένα φῶς. Τὸ πιθανώτερο εἶνε, ὅμως, ὅτι ὁ Μασσιὲ ἐξαφανίζεται ὁλόκληρες ἡμέρες καὶ νύχτες, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς ποὺ πηγαίνει. Ἔπειτα, δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ κανένα καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς δὲν ἀνοίγει ποτὲ τὸ στόμα του. Οἱ γείτονες τὸν ἔχουν συνηθίσει. Κι' ὅπως δὲν ἐνοχλεῖ κανένα, δὲν ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ ζωή του.

—Αὐτοὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἐνδιαφέρωνται, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ μᾶς. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, θὰ ξέρωμε καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀκόμη λεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ὁ Ἀριμὰν ἔκανε λάθος. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες, δὲν ἤξερε τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα πράγματα ποὺ εἶχε μάθει στὴν ἀρχή.

Καὶ αὐτὲς ἀκόμη οἱ προσπάθειες ποὺ ἔκαμε γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Γιατὶ ὁ Μασσιὲ δὲν ἔβγαινε ποτὲ σχεδὸν τὴν ἡμέρα. Καὶ τὴ νύχτα κανόταν ξοφνικὰ στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου, ὅπως ἕνα φάντασμα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος πίσω του.

Ἕνα βράδυ, ὁ Ντουντεβὶλ ἔφερε στὸν Ἀριμὰν ἕνα σημείωμα. Προερχόταν ἀπὸ τὴν κυρία Κέσσελμπαχ ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τρέξη ἀμέσως κοντά της.

Ὁ Ἀριμὰν ἐμπαινε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα στὸ σαλόνι της χήρας.

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε παρατηρήσει μερικὲς ὑποπτες κινήσεις ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα γύρω στὸ σπίτι καὶ ὅτι εἶχε ἀφαιρεθῇ ὁ ἐσωτερικὸς σύρτης ἑνὸς παραθύρου τοῦ ἰσογείου, σὲ τρόπο ποὺ τὸ παράθυρο αὐτὸ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κλείσῃ.

—Εἶμαι βέβαιη, εἶπε ἡ κήρα, ὅτι σχεδιάζουν νὰ κάμουν τὴν ἐπιθεσί τους ἀπόψε. Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό.

—Τόσο τὸ καλύτερο, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Ἀνυπομονοῦμε ἀπὸ καιρὸ νὰ συγκρουσθῶ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀπόψε.

Ἔφυγε κατόπιν καὶ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Ντουντεβίλ.

—Πρόσεξε καλὰ τὶς ὁδηγίες μου, τοῦ εἶπε: Θὰ συγκεντρώσω δώδεκα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας. Θὰ διαλέξω τοὺς πιὸ γερούς καὶ τοὺς πιὸ τολμηροὺς. Θὰ τοὺς στείλω ὅλους στὴν ὁδὸ Ἀμπελώνων. Ὁ Καρολαὶ καὶ ὁ γυιός του, ποὺ μένουν στὸ ἰσόγειο θὰ τοὺς καταστρίψουν ποῦ πρέπει νὰ σταθοῦν καὶ τί πρέπει νὰ κάμουν ὁ καθένας. Ἔπειτα, θαρθῶ νὰ μὲ συναντήσῃς στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Ἀμπελώνων καὶ Ρενουάρ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐπιτηροῦμε τὸ σπίτι καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ ἐπέμβωμε στὴν κατάλληλη στιγμή.

Ὁ Ντουντεβὶλ ἔφυγε ἀμέσως. «Νομίζω ὅτι ἡ στιγμὴ εἶνε κατάλληλη, σκέφθηκε ὁ Ἀριμάν, γιὰ νὰ κάμωμε μιὰ καινούργια ἐπισκεψι πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Ἀνεξαρτησίας. Ἂν οἱ φόβοι τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ εἶνε σωστοί, θὰ προλάβωμε τοὺς φίλους μας προτοῦ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐπίθεσί τους καὶ ἴσως μποροῦσωμε νὰ μάθωμε τί ἀκριβῶς σχεδιάζουν νὰ κάμουν. Ἔπειτα... καὶ ἔπειτα... Αὐτὸ φιλε μου Ἀριμάν, εἶνε τὸ κυρίωτερο! Ὁ Μασσιὲ δὲν μπορεῖ θέβαια νὰ κουβαλάη τὸ ἀρχεῖο τοῦ Βιδωκὸκ μαζί του. Ἔτσι, τελειώνομε ἀπόψε δύο δουλειές».

Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀμπελώνων καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀνεξαρτησίας δὲν ἦταν μεγάλη, γιατὶ καὶ οἱ δύο αὐτοὶ δρόμοι βρίσκονταν στὸ πρόάστειο τοῦ Νεϊγύ.

Ὁ Ἀριμὰν ἔτρεξε ὡς τὰ ἐκεῖ, πέρασε κατόπιν στὴν ὁδὸ Ντελαιζιὰν καὶ πλησίασε τὸ σπίτι τοῦ Μασσιέ, ποὺ ἦταν θυμίζοντο στὸ σκοτάδι, ὅπως πάντα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἀριμὰν δὲν δίστασε καθόλου.

Ἀνέβηκε στὸ κιγκλίδωμα καὶ κατόπιν πήδησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κήπου.

Ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ περιπτέρου. Ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλεισμένη. Ὁ Ἀριμὰν ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του καὶ πέρασε μέσα.

Τὸ περίπτερο ἦταν κενό. Μερικὲς σπασμένες καρέκλες καὶ δύο-τρία πολύκα ἐπιπλα ἦταν πετσιμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Ἀριμὰν ἐξέτασε προσεκτικὰ τοὺς τοίχους καὶ τὸ πάτωμα. Δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ κανένα ἴχνος ἀνοίγματος

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ τὸν ἀπεσκότευσε. Ἕνα πρᾶγμα, ὅμως, τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσι. Τὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ἦταν ποὺ μικρό, ἐνῶ, ἀντίθετα οἱ διαστάσεις τοῦ περιπτέρου ὁ-ταν τὸ ἔβλεπε κανεὶς ἀπ' ἔξω φαινόνταν πολὺ μεγαλύτερες.

Ὁ Ἀριμὰν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Εἶδε τότε πὼς ὑπῆρχε καὶ δεύτερο δωμάτιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει στὴν ἀρχή.

Τὸ δωμάτιο αὐτό, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀποθήκη ἔδινε δικὴ του εἴσοδο καὶ δὲν συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ πρῶτο.

Μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχαν ἐπίσης μερικὰ πειλιὰ ἐπιπλα καὶ διάφορα κηπουρικὰ ἐργαλεῖα.

Στὸν τοῖχο τοῦ βάθους βρίσκόταν ἕνας μεγάλος μπουφές, ποὺ ὁ Ἀριμὰν δίκια προσπαθοῦσε νὰ τὸν παραμερίσῃ.

Ἀλλ' ὅταν ἄνοιξε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ φύλλα του καὶ ἔβαλε μέσα τὸ χέρι του συνάντησε τὸ κενόν.

Ὁ τοῖχος εἶχε ἀνασκαφῇ σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ σχημάτιζε μιὰ μικρὴ ὀπή.

Ὁ Ἀριμὰν ἦταν ἕτοιμος νὰ ρίξῃ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του γιὰ νὰ ἰδῇ τί ὑπῆρχε πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀπή, ὅταν ξαφνικά, ἄκουσε τὸ ἀνοιγμα μιᾶς πόρτας.

Ἔπειτα εἶδε μιὰ μικρὴ ἀνταύγεια πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁπῆς.

Πλησίασε τότε τὸ ματί του καὶ κύτταξε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἡ ὀπὴ αὐτὴ ἔβλεπε στὸ μαγαζὶ τοῦ Μετοπράτη.

Ἡ ὀπὴ αὐτὴ ἦταν ὅπως ἐκείνες ποὺ φτιάνουν στοὺς τοίχους γιὰ νὰ περνοῦν τὰ σωλήνες τῆς σόμπας. Καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦταν κάποτε αὐτὸς ὁ προορισμός της.

Ἐκείνος ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴν ὀπὴ μποροῦσε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ ὅλα ὅσα λέγονταν μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ Μετοπράτη. Ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μέσα στὸ μαγαζὶ δὲν θὰ μποροῦσαν, ὅμως, νὰ κάμουν τὸ ἴδιο πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, γιατὶ ἡ ὀπὴ βρισκόταν πολὺ ψηλά.

«Τὸ βρῆκα σκέφθηκε ὁ Ἀριμάν. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀπὴ ὁ Λεὼν Μασσιὲ ἢ καλύτερα ὁ Λουδοβίκος ντὲ Μαλράιχ ἐπιτηρεῖ τοὺς συνενόχους του καὶ τοὺς μεταβιβάζει τὶς διαταγές του. Ἔτσι, αὐτοὶ δὲν τὸν γνωρίζουν. Ἐνῶ αὐτὸς βλέπει καὶ ἀκούει τὰ πάντα.... Ἂς πάρωμε, λοιπόν τὴ θέσι του καὶ ἂς δοῦμε τί πρόκειται νὰ γίνῃ ἀπὸ κάτω.

Ὁ Μετοπράτης ἔκαμε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ μαγαζί του, σφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι. Ἔπειτα πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι δύο περίστροφα, δοκίμασε τὸ μηχανισμό τους καὶ τὰ ἔβαλε τὸ ἕνα στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ τὸ ἄλλο στὸ στῆθος του.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά.

Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ πέλι κι' ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε μέσα στὸ παλαντζίδικο. Ἔπειτα, δεύτερος τρίτος, τέταρτος...

Ὁ Ἀριμὰν μέτρησε ἕξη. Μαζὶ μὲ τὸν Μετοπράτη γίνονταν ἑπτά. Ὅλη ἡ συμμορία τοῦ Ἀλτενχάϊμ βρισκόταν, λοιπόν, ἐκεῖ.

Ὁ Μετοπράτης τοὺς συνκέντρωσε γύρω του.

—Ἐχετε τὰ ὅπλα σας; ρώτησε. Θαυμάσια.... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχωμε νερὸ παιχνίδι ἀπόψε.... Εἶδα τὸν ἀρχηγό.. ὁπλαδὴ .. δὲν τὸν εἶδα, ἀλλ' ἔλαβα τὶς διαταγές του....

—Ἄσχημη δουλειὰ αὐτή, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμοίτες. Κρίμα ποὺ σκοτώθηκε ὁ Ἀλτενχάϊμ. Μ' αὐτόν, τούλάχιστον, ξέρουμε τί εἴχαμε νὰ κάμωμε... Ἐνῶ τώρα....

—Καὶ μήπως δὲν τὸ ξέρεις τώρα; ἀπάντησε ὁ Μετοπράτης. Θὰ γδύσωμε τὸ σπίτι τῆς Κέσσελμπαχ!

—Ἀλλ' οἱ δύο ἄνθρωποι τοῦ Ἀριμὰν ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ;

—Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς! Εἶμαστε ἑπτά!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θάθελα νὰ ἤμουνα στὴ θέσι τους!

—Καὶ ἡ κήρα;

—Μήπως δὲν ξέρομε τὴ δουλειά μας; Θὰ τὴν φωτώσωμε, θὰ τὴν δέσωμε καὶ θὰ τὴν φέρωμε ἐδῶ. Ἔπειτα θὰ περιμένωμε τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ.

—Εἶνε καλοπληρωμένη ἡ δουλειά;

—Πρῶτα - πρῶτα, τὰ χρυσαφικὰ τῆς κήρας.

—Καλὰ ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν τὰ βροῦμε...

—Δὲν ἔχει σημασία. Ἡ ἐντολὴ ποὺ ἔχομε δὲν εἶνε νὰ πάρωμε τὰ χρυσαφικά, ἀλλὰ νὰ κλέψωμε τὴν ἴδια τὴ κήρα καὶ νὰ τὴν φέρωμε ἐδῶ.... Φυσικά, ὅ,τι ἁρπάξωμε ἐπὶ τοῦ εἶνε δικό μας. Λοιπόν, γιὰ τὴν ἀπογνωσὴ τῆς κήρας θὰ πάρωμε ὁ καθένας ἀπὸ τρία χιλιάρικα μπροστὰ κι' ἄλλα τρία κατόπιν....

—Κι' ἂν βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ σκοτώσωμε κανένα;

—Ἄλλο δέκα χιλιάρικα ὁπως πάντα.

—Κι' ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀριμάν;

—Δὲν ξέρω. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος πὼς ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀριμὰν δὲν θάχῃ νὰ μετανοιωθῇ. Ὁ ἀρχηγὸς θὰ τὸν πληρώσῃ τλουσιοπάροχα.

—Θάθελα πολὺ νάμουνα ὁ τυχερός! εἶπεν ὁ συμμορίτης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Φιλικὸς διάλογος

—Τί ἔγεις, καλὲ Μαρίκα καὶ εἶσαι ἔτσι;

—Ἄσε με, καϋμένη Κούλα, στὴ στενοχώρια μου. Φθινόπωρο ἔρχεται, θέλω ζακέττα. μοντὸ. φόρεμα καὶ δὲν ἐχω τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζομαι.

—Καὶ σκάς, Μαρίκα μου, γι' αὐτό; Νὰ σοῦ πῶ ἐγώ: Πήγαινε στὴν Ἀποθήκη ὁδὸς Μιλτιάδου 37 (ἀδιέξοδος πάροδος ὁδοῦ Αἰόλου) καὶ ζήτησε:

Μ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΝ

θὰ ἔρῆς ὅ,τι θέλεις, πληρώνοντάς τα μὲ

ΜΙΚΡΕΣ ΔΟΣΕΙΣ

Εὐχαριστήριον πρὸς τὸν ΟΙΚΟΝ
Κοπτικῆς Ραπτικῆς Μεχτίδου
Ἀπόλλωνος 19
(ὁπισθεν Ναοῦ Μητροπόλεως)
Κυρία ΜΕΧΤΙΔΟΥ,

Πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ σᾶς δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ταχύτα καὶ ἀρτια ἐκμάθησιν τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ σας πρὸς τὴν θυγατέρα μου Δαφνη, ἡ ὁποία μὲ αὐτοπεποίθησιν ρίχτηκε στὴν τέχνη της μὲ λαμπρὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα. Δὲν ντρέπομε νὰ σᾶς γνωρίσω, ὅτι μὲ τὶς σημερινὲς δύσκολες ἡμέρες ποὺ περνᾶμε, γιατὶ τυγχάνω πατὴρ τεσσάρων τέκνων, ἡ οἰκονομικὴ ἀνακούφισι ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ κόρη μου διὰ τῆς ἐργασίας της ὀφείλεται εἰς τὴν καλὴ καὶ ἀρτια διδαχή σας.

Ὁ εὐγνωμων πατὴρ
Κ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ
Μεσογείων 81 Ἀθῆναι

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεῖα καὶ

Μιλάγ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἡ γυναῖκα τοῦ ζωγράφου

Ὁ διάσημος ζωγράφος Ρεμὺ Βολνὺ ἦταν ἕνας γέρος ἐξηντάρης μὲ ἐξωτερικὸ εὐγενικὸ καὶ περιφανο. Ἡ γυναῖκα του πάλι ἦταν πολὺ νέα, ἀριστούργημα ὡμορφιᾶς, μὲ μαλλιὰ ξανθοκόκκινα. Ὁ Ρεμὺ εἶχε κάνει τὴν ἀνοησία νὰ παντρευτῆ σ' αὐτὴ τὴν προχωρημένη ἡλικία καὶ γι' αὐτὸ ἴσως οἱ σνέσεις μὲ τὴν τόσο νέα σύζυγό του δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστες.

Εἶχε φέρει αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες πλάσμα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι του κι' ὅπως ἔλεγαν ἦταν χήρα πρὶν γνωριστοῦν μὲ τὸ Βολνύ.

Ἕνα πρωῒ ὁ ζωγράφος φώναξε τὴ γυναῖκα του στὸ ἀτελιέ του.

— Ζοῦμε ὡς τώρα πολὺ ἄσχημα, πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τῆς εἶπε. Δὲν εἴμαστε καμωμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο...

— Μήπως θέλετε διαζύγιο; τὸν διέκοψε ἐκείνη.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος. Θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ζοῦμε μαζί, μὰ θἄχουμε κι' οἱ δυὸ τὴν ἐλευθερία μας. Ἐγὼ παραιτοῦμαι ἀπ' τὰ συζυγικά μου δικαιώματα. Παραιτηθῆτε καὶ σεῖς ἀπ' τὰ δικά σας. Ἴσως ὅταν λείψῃ αὐτὸς ὁ δεσμὸς ἡ ζωή μας γίνῃ ὑποφερτή. Θὰ ξέρετε, ἴσως, συνέχισε ὅτι ἀπὸ κάποιο νεανικό μου ἔρωτα ἔχω ἀποχτήσει ἕνα παιδί, ποὺ δὲν τὸ εἶχα ἀναγνωρίσει στὴν ἀρχή. Τὸ ἔχω ἀδικήσει πολὺ τὸ παιδί αὐτό. Γι' αὐτό, θέλοντας νὰ διορθώσω τὸ ἄδικο τὸ προσκάλεσα ἐδῶ. Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἔρωτάς μου θὰ νεμίσῃ τὴν ἀδειανὴ καρδιά μου. Ζητῶ τώρα τὴν καλωσύνη σας γιὰ τὸ παιδί μου.

— Δὲν θὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῶ, ἂν φανῇ ἄξιός της. Νὰ εἴσαστε βέβαιος, ἀπάντησε ἐκεῖνη.

★

Ὁ Πέτρος, τὸ παιδὶ τοῦ Ρεμὺ Βολνὺ ἦταν τριάντα χρονῶν πιὰ καὶ ζοῦσε στὴν ἐξοχή. Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει. Ἐργαζόταν καὶ ζοῦσε ἡσυχος σὲ μιὰ πόλη τῆς Ἰσπανίας, ὅταν ἐαφνικὰ μπερδεύτηκε σ' ἕναν ἔρωτα. Γνώρισε τὴν κόμησσα Μαρία Στέρμαν, σύζυγο τοῦ προξένου τῆς Αὐστρίας, μιὰ γυναίκα θαυμασίας ὁμορφιᾶς. Ὁ Πέτρος τὴν εἶχε ἀγαπήσει μὲ πάθος, μὰ κι' ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδιδε τὸν ἔρωτά του. Κανεὶς δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ τὶς σχέσεις τους. Μὰ ἐαφνικὰ ὁ κόμης Στέρμαν μετετέθη στὴν Κοπεγχάγη. Οἱ ἐρωτευμένοι ἔπρεπε συνεπῶς νὰ χωρίσουν. Ἡ Μαρία ὑποσχέθηκε στὸν Πέτρο νὰ μήν τὸν ξεχάσῃ ποτέ, μὰ τὰ λόγια της δὲν λιγόστεψαν τὴν ἀπελπισία του.

Κι' ἀληθινά... Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀγαπημένη του τοῦ ἔστελνε τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου γράμματα γεμᾶτα ἐρωτικὸ πάθος. Μὰ σιγὰ - σιγὰ τὰ γράμματά της ἀραίωσαν καὶ στὸ τέλος ἡ ἀλληλογραφία ἀταμάτησε ἐντελῶς.

Εἶχαν περάσει πιὰ πέντε χρόνια, ὅταν ὁ νέος ἔλαβε τὸ γοάμμα τοῦ πατέρα του ποὺ τὸν καλοῦσε κοντά του καὶ τοῦ ἐξιστοροῦσε τὴ ζωή του καὶ τὸ γάμο του.

— Ποτέ! φώναξε στὴν ἀρχὴ ὁ Πέτρος Πολὺ ἀργὰ μὲ θυμήθηκε!...

Μὰ σὲ τρεῖς ἑβδομάδες τράβηξε γιὰ τὸ Παρίσι, ἀφοῦ σκέφθηκε ὅτι ἐκεῖ θἄβρισκε τὴ στοργὴ ἑνὸς ἐνδόξου πατέρα καὶ μιὰ μεγάλη περιουσία.

Ὁ πατέρας του τὸν ὑποδέχτηκε στὸ σταθμὸ ἐγκάρδια καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ μέγαρό του.

Μὰ στὸ κατῶλι τοῦ σπιτιοῦ ὁ Πέτρος δοκίμασε τὴν πιὸ σφοδρὴ συγκίνησι τῆς ζωῆς του. Ἡ γυναῖκα τοῦ πατέρα του δὲν ἦταν παρὰ ἡ ὡμορφη Μαρία, ἡ γυναῖκα τοῦ Αὐστριακοῦ Προξένου!...

Ὡστόσο, ὅσο τροπερὴ κι' ἂν ἦταν ἡ συγκίνησίς του δὲν προδόθηκε στὸν πατέρα του. Καὶ ἡ ὁμορφη Μαρία ἔδειξε ἐπίσης μεγάλη ἀταραξία. Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς πρώτης συναντήσεως καὶ οἱ δυὸ κάνανε πὼς δὲν γνωριζόντουσαν! Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας συναντήθηκαν ἰδιαιτέρους κι' ἐξηγηθήκανε. Ἔτσι νόμισαν πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἥσυχα στὸ ἴδιο σπίτι, μὰ ἡ πραγματικότης δὲν ἄργησε νὰ διαψεύσῃ τὶς ἐλπίδες τους. Ἡ παρουσία τῆς Μαρίας στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, ὡς συζύγου του ἐνοχλοῦσε τὸ νέο. Ἡ καθημερινὴ ἐπαφή του μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἦταν ἀλλοτε φίλη του, τοῦ φαινόταν σὰν μιὰ προσβολή, στὴν ὑπόληψι τοῦ πατέρα του. Ἐκείνη πάλι φοβόταν τὸν πρώην φίλο της, ποὺ μποροῦσε ν' ἀνατρέψῃ τὰ σχέδιά της γιὰ τὴν κληρονομιά.

Ὁ καθένας τους κουβὰ προσπαθοῦσε πιὰ νὰ ὑποβιδάσῃ τὸν ἄλλον στὰ μάτια τοῦ ζωγράφου, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀντιπάθειά τους, γιατὶ κι' οἱ δυὸ φοβόντουσαν μήπως μάθῃ τὸ παρελθόν τους καὶ τοὺς ἀποκληρώσῃ.

Ἡ κατάστασις ἦταν ἀφόρητη. Ἕνα πρωῒ ἡ Μαρία εἶπε στὸν Πέτρο:

— Βρῆτε μιὰ πρόφασι καὶ φύγετε ἀπ' ἐδῶ χωρὶς νὰ ξαναγυρίσετε! Δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσουμε μαζὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Σεῖς πρέπει νὰ φύγετε! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος ὠργισμένος.

Τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Πέτρος ἀποσύρθηκε στὴν κάμαρά του. Ἄξαφνα ἄκουσε μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ ἀτελιὲ τοῦ πατέρα του. Ἕνα ἀπαίσιο προαίσθημα δάγκωσε τὴν καρδιά του. Ἔτρεξε μέσα καὶ βρῆκε τὸν πατέρα του σωριασμένο κάτω νεκρό. Ἡ ὡραία Μαρία γονατισμένη κοντά του προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ ἀπ' τὰ σφιγμένα του χέρια ἕνα χαρτὶ τσαλακωμένο.

Τὴν ἔσπρωξε βίαια, ἅρπαξε τὸ χαρτὶ καὶ τοῦ ἔριξε μιὰ ματιά... Ἦταν μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ δική του ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτήν. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶχε ἡμερομηνία καὶ ἡ Μαρία τὴν εἶχε δείξει στὸ ζωγράφο, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ νομίσῃ, ὅτι ὁ γυιός του τῆς τὴν εἶχε στείλει τελευταῖα.

Ἤθελε μ' αὐτὸ νὰ τὸν βιάσῃ ν' ἀποκληρώσῃ τὸ γυιό του. Κι' ὁ ζωγράφος εἶχε πεθάνει ἀπ' τὴν ὀργή του, τὴ λύπη του.

Ὅλοι ἔμαθαν τὴν ἄλλη μέρα, πὼς ὁ διάσημος ζωγράφος Ρεμὺ Βολνὺ πέθανε ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία. Μὰ ποτὲ κανεὶς δὲν ἔμαθε τὴν ἀληθινὴ αἰτία τοῦ θανάτου του. Γιατὶ τόσο ὁ Πέτρος ὅσο κι' ἡ Μαρία, εἶχαν συμφέρο νὰ μὴ τὴν φανερώσουν ποτέ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΔΩΔΕ

Σπ. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ Ἐπιθυμεῖ Ἀρραβῶνες

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ἀπ' τὴν ἐξοχή...

Συμβουλὲς γιὰ τὸ ὡραῖο φῦλο

Τί θὰ κάμετε στὴν ἐπιστροφὴ ἀπ' τὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴν ὡμορφιὰ ποὺ ἀποκτήσατε ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα; Εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν ἔχετε ὡρισμένο σχέδιο, δὲν ζέρετε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσετε... Θὰ σᾶς βοηθήσῃ λοιπὸν σ' αὐτὸ ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Ζοζέτ Νταΐ. Οἱ συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνει, εἶνε πρακτικὲς καὶ μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἀκόμη κι' ἀπ' τὴν πιὸ πολυάσχολη καὶ βιαστικὴ γυναίκα.

«Πρῶτα ἀπ' ὅλα — λέει — θὰ ξαναφέρετε στὴ φυσική της κατάστασι τὴν ἐπιδερμίδα σας, ποὺ ἔχει κακοπάθει ἀπ' τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα καὶ τὴ θάλασσα, ὅσες προφυλάξεις κι' ἂν λάβατε».

Οἱ συνταγὲς ποὺ ἐφαρμόζει κι' ἡ ἴδια εἶνε οἱ ἑξῆς:

Γιὰ νὰ μαλακώσετε τὸ δέρμα σας. Τὸ δέρμα σας δίψαει. Δὲν τοῦ ἀρκεῖ πιὰ τὸ ἁπλὸ νερό. Χρειάζεται κάτι μαλακτικό. Βράζετε λοιπὸν ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μιὰ καλὴ κοῦφτα ἀλταία σὲ μισὴ δκὰ νερό. Ὅταν τὸ ὑγρὸ φθάσῃ κατόπιν στὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος (37 - 38 βαθμούς), βάζετε μ' αὐτὸ μιὰ κομπρέσσα πάνω σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό σας καὶ τὴ σκεπάζετε μὲ μιὰ φλοκάτη πετσέτα, γιὰ νὰ διατηρῆσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴ θερμοκρασία της. Τὴν ἀλλάζετε 5 ἢ 6 φορές.

Γιὰ νὰ τὸ θρέψετε. Ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα παχὺ στρῶμα τῆς συνθισμένης θρεπτικῆς κρέμας σας. Τὴν ἀπλώνετε στὸ λαιμὸ καὶ στὸ σαγόνι, χρησιμοποιῶντας καὶ τὰ δυὸ σας χέρια, καὶ κάνετε μασσὰζ ἀνεβαίνοντας λίγο-λίγο ὡς τὸ κάτω μέρος τῶν ματιῶν. (Τὰ μάτια σας μένουν κλειστὰ κι' ἔχετε βάλει πάνω τους δυὸ μικρὲς κομπρέσσες μὲ ζεμποῦκο, γιὰ νὰ τὰ προστατεύετε καὶ νὰ τὰ ξεκουράσετε συγχρόνως). Μὲ ἕνα εἰδικὸ καουτσούκ γιὰ μασσάζ, προσαρμοσμένο σὲ μιὰ εὐλύγιστη λαθή, ποὺ βρίσκεται στὸ ἐμπόριο χτυπᾶτε ἐλαφρὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ πηγουνιοῦ, τὸ λαιμό, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πηγοῦνι πρὸς τ' αὐτιά, ἀπὸ τὸ πηγοῦνι ἀκολουθῶντας τὸ γῦρο τοῦ μάγουλου ὡς τὸν κρόταφο, καὶ τέλος τὰ μάγουλα στὴ μέση τους καὶ τὸ μέτωπο. Ξαναπλώνετε ἐπειτα κανονικὰ τὴν κρέμα καὶ μένετε ἥσυχη ἐπὶ 10 - 15 λεπτά. Μὲ τὰ ἐλαφρὰ χτυπήματα ἔχει μαζευτῆ τὸ αἷμα στὴν ἐπιδερμίδα τὸ ὁποῖο παρασύρει τὶς ἀκαθαρσίες, ἐλευθεώνει τοὺς πόρους καὶ τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀπορροφήσουν τὴ θρεπτικὴ κρέμα.

Γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ προσώπου. Χρησιμοποιῆστε μιὰ στυπτικὴ λοσιὸν ἂν ἔχετε λιπαρὸ δέρμα, ἢ μιὰ μελακτικὴ ἂν ἔχετε στεγνό. Ἐὰν διαθέτετε ἀκόμη 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, βάλτε σ' ὅλο τὸ πρόσωπό σας μερικὲς κομπρέσσες μὲ τριαντάφυλλόνερο. Θὰ νοιώσετε μεγάλη ἀνακούφισι.

Γιὰ τὶς κοκκινίλες. Σᾶς ἀφίσε κοκκινίλες στὸ δέρμα τὸ καλοκαίρι; Ὑπάρχουν διάφορα μέσα γιὰ τὴ γρήγορη ἐξάλειψί τους:

1) Τρίψιμο μὲ χυμὸ λεμονιοῦ 3 φορὲς τὴν ἡμέρα. 2) Λοσιὸν ἀπὸ φέτες ἀγγουριοῦ μουσκευτὲς σὲ ἀβραστο γάλα. 3) Τρίψιμο μὲ κοπανισμένα φύλλα κισσοῦ. 4) Ὀξυζενέ, ποὺ τὸ χλιαρίνετε σὲ μπαϊνμαρί καὶ τὸ χρησιμοποιεῖτε σὲ κομπρέσσες ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. 5) Κομπρέσσες μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα: Ἀπεσταγμένο νερό, 90 γρ. Βάμμα βενζόης, 10 γρ. Ὀξυζενέ 100 γρ. 6) Ροδάκινο ἀπὸ πρεσσιπιτὲ ἁπλᾶν ντὲ μερκύρ, 1 γρ., σουνιτρὰτ ντὲ μπισμούθ, 1 γρ., λανολίνη, 30 γρ. (αὐτὴ χρειάζεται προσοχή).

Μιὰ συνταγὴ (μάσκες). Εἶνε ὠφέλιμη προπάντων ὡς ὅτου τὸ δέρμα σας συνέλθῃ τελείως ἀπ' τὴν καλοκαιρινὴ περιπέτεια. Γίνεται μὲ 10 γρ. καλὸ λάδι ἐλιᾶς, 10 γρ. ὕδωρ ἀφνοκεράσου, 10 γρ. γάλα ἀμυγδάλων 2 γρ. στύψη σὲ σκόνη, 10 σταγόνες βάμματος Περού. Τὴν ἀφίνετε πάνω στὸ πρόσωπό σας ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἔχει ἐξαίρετο μαλακτικὸ ἀποτέλεσμα.

Γιὰ νὰ λιπάνετε τὸ δέρμα. Ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος στεγνώνει συνήθως τὸ δέρμα. Γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώστε τὴ λιπαρότητά του, τὸ ἀλείφετε τακτικὰ μὲ ζωϊκὰ λίπη. Τὰ κιλλίτερα εἶνε κατὰ σειρά: ἡ λανολίνη (καθαρισμένο λίπος προβάτου) τὸ βαζελίνο λίπος τὸ χοιρινό, καὶ κατόπιν φυτικὰ λάδια ὅπως τὸ ἀμυγδαλόλαδο, τὸ καρυδόλαδο ἢ τὸ ἐλαιόλαδο.

Μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ γλυκερίνη ἢ βαζελίνη. Ἔχουν ἐρεθιστικὴ ἐνέργεια.

Γιὰ τὰ μαλλιά. Καὶ μιὰ τελευταία συνταγὴ γιὰ τὰ μαλλιά, ποὺ ἔχουν γίνει ξερὰ καὶ εὐθραυστα ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα: Παίρνετε 4 αὐγά. Χωρίζετε τ' ἀσπράδια ἀπ' τοὺς κρόκους. Χτυπᾶτε τοὺς κρόκους, προσθέτετε μιὰ μεγάλη κουταλιὰ ροῦμι, ἀνακατεύετε καλὰ καὶ κάνετε μ' αὐτὸ τὸ μίγμα ἕνα ἁρνὸ μασσὰζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος. Ἀφίνετε νὰ ἐπιδράσῃ 10 - 15 λεπτά. Ἔπειτα ξεπλένετε ἐπανειλημμένως τὰ μαλλιά σας μὲ ἄφθονο ζεστὸ νερό. Στὸ τελευταῖο νερό, ποὺ θἄναι χλιαρό, προσθέτετε 2 κουταλιὲς ξύδι.

Ἀφοῦ ἐπαναλάβετε 2 - 3 φορὲς αὐτὴ τὴ μέθοδο, τὰ μαλλιά σας θὰ ξαναβροῦν τὴ λάμψι καὶ τὴ στερεότητά τους.

Τὰ θαύματα τοῦ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Τὰ καταπληκτικὰ πειράματα τοῦ Κλάϊν

Τὴν Ὀκτώβριο τοῦ 1941, ὁ Κλάϊν ἀπέδειξε μ' ἕνα πείραμα, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ὑπνωτίσῃ μὲ τὸ ραδιόφωνο τοὺς ἀκροατάς του. Μερικὰ ἄτομα κλείστηκαν σὲ μιὰ ἀπομονωμένη γυαλίνη καμπίνα. Κι' ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ Κλάϊν, ποὺ τὸν ἄκουγαν ραδιοφωνικῶς, ἄργισε νὰ τοὺς προκαλῇ περιεργότατο ἀποτέλεσμα. Οἱ γιατροί, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπ' ἔξω τὸ πείραμα, τοὺς ἔβλεπαν νὰ γελοῦν, νὰ φωνάζουν ἢ νὰ ὀπτασιάζωνται. Πίστευαν ὁτιδήποτε τοὺς ἔλεγε ὁ ὑπνωτιστής! "Αν ὁ Κλάϊν εἶχε κάμει τὸ πείραμά του ἀπὸ ἕνα μεγάλο ραδιοφωνικὸ σταθμό, θἄ εἶχε ἀποκοιμίσει τὴ μισὴ Ἀμερική! Καὶ θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ κάμῃ ὅλο τὸν κόσμο νὰ τρέξῃ σὰν τρελλὸς γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ τάδε σαποῦνι ἢ τὴ δεῖνα ὁδοντόκρεμα!...

Προβλέποντας τὴν ἀναστάτωσι ποὺ θὰ δημιουργοῦσε — τοὐλάχιστον στὸ ἐμπόριο — ἕνας τέτοιος νεωτερισμός, οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς δὲν τὸν ἐπέτρεψαν. Ἐπίσης τὸν ἔχουν ἀπαγορεύσει κι' οἱ ἀγγλικές, ἔπειτα ἀπ' τὶς καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες ἑνὸς ὑπνωτιστοῦ σὲ μιὰ ἐκπομπὴ τηλεοράσεως.

Ὁ Κλάϊν πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν δυὸ εἴδη ὑπνωτισμοῦ: ὁ «ἀμορφος» καὶ ὁ «ἔμμορφος». Ὁ ἄμορφος ὑπνωτισμὸς ὑπάρχει διαρκῶς γύρω μας, στὴν καθημερινὴ ζωή μας. Τὸν μεταχειρίζεται π. χ. ὁ διαφημιστὴς τοῦ ραδιοφώνου ποὺ ἐπαναλαμβάνει μονότονα τὴν ἴδια ρεκλάμα, ἢ ἡ μητέρα ποὺ τραγουδάει συνεχῶς τὸ ἴδιο νανούρισμα ὡς ὅτου ἀποκοιμηθῇ τὸ μωρό της.

Στὸν ἔμμορφο ὑπνωτισμό, ὁ ὑπνωτιστὴς μεταχειρίζεται τὴν ὑποβολὴ μαζὶ μὲ τὴν κούρασι τῶν ματιῶν, γιὰ νὰ κοιμίσῃ τὸν ὑπνωτιζόμενο.

Ἄλλοτε, οἱ ὑπνωτισταὶ προκαλοῦσαν αὐτὴ τὴν κούρασι τῶν ματιῶν, λέγοντας στὸν ὑπνωτιζόμενο νὰ τοὺς κυττάζῃ κατάματα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν εἶχαν τὰ μάτια τους καμμιὰ ὑπνωτιστικὴ δύναμι. Οἱ σύγχρονοι ὑπνωτισταὶ βάζουν τὸν ὑπνωτιζόμενο νὰ κυττάζῃ ἕνα λαμπερὸ νόμισμα, ἢ ἕνα σημειο στὸ ταβάνι, ὡς ὅτου κουρασθοῦν τὰ μάτια του. Συγχρόνως πρέπει ν' ἀναπνέῃ βαθιὰ καὶ μὲ ὡρισμένο ρυθμό, γιὰ νὰ διευκολύνεται ἡ χαλάρωσις ὅλου τοῦ σώματος καὶ τοῦ μυαλοῦ.

Καθένας μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθῇ. Ἀλλὰ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀντιδροῦν ὑποσυνείδητα, δὲν ἀφίνουν τὸν ἑαυτό τους νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Ὁ Κλάϊν κατορθώνει συνήθως νὰ ὑπνωτίσῃ τὰ 80% περίπου τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ εὐκολία τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἀπ' τὴ στιγμὴ κι' ἀπ' τὴν ψυχικὴ κατάστασι. Οἱ ταραγμένοι, οἱ ἀνήσυχοι ἄνθρωποι, ὑπνωτίζονται εὐκολώτερα ἀπ' τοὺς ἤρεμους. Γι' αὐτὸ οἱ μεγάλοι δημαγωγοὶ παρασύρουν τὰ πλήθη μὲ μεγαλείτερη εὐχέρεια σὲ περιόδους ἐθνικῆς ἀγωνίας.

Γενικῶς πάρ' ὅσα λέγονται σχετικῶς, δὲν εἶνε δυνατὸν κανεὶς νὰ ὑπνωτισθῇ παρὰ τὴ θέλησί του, οὔτε καὶ νὰ διαταχθῇ ἀπ' τὸν ὑπνωτιστὴ νὰ κάνῃ πράξεις ἀντίθετες πρὸς τὴν κοινὴ ἠθικὴ ἢ ἐπικίνδυνες γιὰ τὸν ἑαυτό του. Δὲν μπορεῖ π. χ. ἕνας ὑπνωτιστὴς νὰ ἐπιβάλῃ σὲ μιὰν ὑπνωτισμένη κοπέλλα νὰ γίνῃ δική του, οὔτε σ' ἕνα ἑκατομμυριοῦχο νὰ τοῦ ὑπογράψῃ ἕνα ἀσβαστὸ τσέκ, οὔτε σ' ἕναν ἄλλον νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο...

Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι, μερικὲς φορές, ὁ ὑπνωτιστὴς δὲν κατορθώνει νὰ ξυπνήσῃ τὸν ὑπνωτιζόμενο. Κι' ἂν ἀκόμη πεθάνῃ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ὑπνωτιστής, ὁ ὑπνωτιζόμενος θὰ ξυπνήσῃ ὁπωσδήποτε, μόνος του, ἔπειτα ἀπὸ λίνο.

Ν. ΜΑΝΝΙΞ

"Ενα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ πειράματα τοῦ Κλάϊν εἶνε τὸ ἑξῆς: Λέγει στὴν ὑπνωτισμένη ὅτι δὲν εἶνε πιὰ 33 χρόνων ἀλλὰ μόνον 5 καὶ τῆς ζητάει νὰ γράψῃ δυὸ τρεῖς λέξεις καὶ τ' ὄνομά της. Ἐκείνη ὑπακούει ἀμέσως καὶ ἀλλάζει 4 γραφικοὺς χαρακτῆρες μέσα σὲ 4 λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ὁ ὑπνωτιστὴς Κλάϊν μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ μιὰ ὑπνωτισμένη μὲ τὸ... τηλέφωνο. Ἀρκεῖ κάποιο πρόσωπο νὰ πλησιάσῃ τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί της.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος ὁ Κλάϊν προφέρει μερικὲς λέξεις καὶ ἡ ὑπνωτισμένη ξυπνάει μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη σὰν νὰ βοισκόταν δίπλα της ὁ ὑπνωτιστής.

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΩΝ ΤΙΓΡΕΩΝ

Δραματικό διήγημα

Ὁ Σέργιος, ὁ περίφημος θηριοδαμαστὴς τοῦ τσίρκου «Ἀρκάδιος», ἄνοιξε ἤρεμα τὴν πόρτα τοῦ σιδερένιου κλουβιοῦ μὲ τὶς βασιλικὲς τίγρεις.

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς καθημερινῆς προπονήσεως.

Τὰ τέσσερα ζῶα μισάνοιξαν τὰ βαρειὰ καὶ κουρασμένα βλέφαρά τους. Κάτι σὰν λάμψις ἀστραπῆς πέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα τους. Ἀλλ' ἦταν κάτι τὸ στιγμιαῖο, τὸ παροδικό...

Ὁ θηριοδαμαστὴς εἶχεν ἀποχτήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὑπεροχὴ ἐπάνω τους. Ἡ φωνή του ἀντήχησε ἐπιβλητική, ὅπως ἑνὸς κυριάρχου, ποὺ δὲν συγχωρεῖ καμμιὰ ἀντίρρησι στὶς διαταγές του:

— Σουλτάν, Ρόαγιαλ, Βούδδα, Μύτα, ὄρθιες!

Οἱ τέσσερες τίγρεις σηκώθηκαν σὰν μικροὶ μαθηταὶ ποὺ ἀκοῦνε τὸ δάσκαλο νὰ φωνάζῃ τὰ ὀνόματά τους. Σ' ἕνα καινούργιο πρόσταγμα, ἀνέβηκαν πάνω σὲ τέσσερα μεγάλα σκαμνιά, καὶ περίμεναν τὶς προσταγές του.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ προπόνησις εἶχε τελειώσει. Ὁ Σέργιος ἦταν εὐχαριστημένος. Ἡ μεγάλη παράστασις ποὺ θἄδινε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες θὰ ἦταν ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του σκυθρώπασε.

Καθὼς ἔκλεινε πίσω του τὴν πόρτα, εἶδε τὴ μικρὴ ἀκροβάτρια τοῦ τσίρκου, τὴν Ὄλγα, ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένη στὰ κάγκελα τοῦ σιδερένιου κλουβιοῦ.

Αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ θηριοδαμαστὴς εἶχε ἀναλάβει ἐργασία στὸ τσίρκο «Ἀρκάδιος».

Ὁ Σέργιος χτύπησε νευριασμένος τὸ μικρὸ μαστίγιό του.

— Πάλι ἐδῶ; φώναξε. Πρέπει, λοιπόν, νὰ σὲ συναντῶ παντοῦ ὅπου πηγαίνω; Τί εἶνε κεῖνο ποὺ σὲ κάνει νὰ μὲ παρακολουθῇς σὲ κάθε βῆμα;

— Σὰν τὴ σκιά σου, Σέργιε...

— Ναί σὰν τὴ σκιά μου... Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Ἀλλὰ γιατί;

— Τὸ ξέρεις!

— Τὸ ξέρω;... Φυσικά, τὸ ξέρω, γιατὶ μοῦ τὸ ἔχεις πῆ τόσες φορὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς... Ἐγώ, ὅμως, δὲν σὲ ἀγαπῶ, Ὄλγα... Οὔτε σένα, οὔτε καμμιὰ ἄλλη... Σὲ μισῶ, ὅπως ὅλες τὶς γυναῖκες... Οἱ τίγρεις μου ἔχουν περισσότερη εἰλικρίνεια ἀπὸ ὅλες σας... Φύγε!

— Σ' ἀγαπῶ, Σέργιε!...

— Μ' ἀγαπᾶς;... Χά! χά! χά! Εἶνε ἡ μόνη λέξις ποὺ ξέρετε νὰ λέτε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες... Κι' αὐτὴ εἶνε ἕνα ψέμα!

Ξαναχτύπησε τὸ μαστίγιό του κι' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὰ δάκρυα, ποὺ ἔτρεχαν σιωπηλὰ στὸ πρόσωπο τῆς Ὄλγας.

Ἀλλά, ξαφνικά, σὲ λίγες μέρες, ὁ Σέργιος ἀρρώστησε βαρειά. Ἡ κατάστασίς του ἦταν κρίσιμη κι' ἔπρεπε νὰ τὸν πάνε ἀμέσως σὲ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ τοῦ γίνῃ ἐγχείρησις.

Ὁ ἰμπρεσάριος τοῦ τσίρκου τραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὸ κακό του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε προκαταβάλει στὸ Σέργιο, ὅταν τὸν προσέλαβε, θὰ ἔχανε τώρα καὶ τὴ μεγάλη παράστασι, στὴν ὁποία εἶχε στηρίξει τόσες ἐλπίδες.

Γι' αὐτὸ δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ οὔτε λέξι, ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς χρειαζόνταν κι' ἄλλα χρήματα γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ θηριοδαμαστοῦ στὸ νοσοκομεῖο.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει γιὰ μένα ὡς σήμερα ἕνα παθητικό, εἶπε. Φυσικά, δὲν πρόκειται νὰ τιναχθῶ στὸν ἀέρα γιὰ τὸ χατῆρι του.

— Θὰ τὸν ἀφήσετε λοιπόν, νὰ πεθάνῃ; ρώτησε ἡ Ὄλγα ποὺ φρισκόταν κοντά του.

— Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει, ἂν θὰ ζήσῃ ἢ θὰ πεθάνῃ ὁ Σέργιος Ἰβάνωφ; ἀπάντησε ὁ ἰμπρεσάριος. Ἢ μήπως εἶνε ὁ μόνος θηριοδομαστής; Αὔριο κιόλας θἄχω βρῇ τὸν ἀντικαταστάτη του!

— Ἔχετε καρδιὰ θηρίου! τοῦ εἶπε ἡ Ὄλγα.

— Ἐσύ, μικρούλα μου, θὰ κάνῃς καλύτερα νὰ κυττάξῃς τὴ δουλειά σου, τῆς ἀπάντησε ὁ ἰμπρεσάριος καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἀλλά, λίγη ὥρα ἀργότερα, ἡ Ὄλγα χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

— Ἔχω νὰ σᾶς κάμω μιὰ πρότασι, κύριε Φαγιόλ, εἶπε. Θ' ἀντικαταστήσω ἐγὼ τὸν Σέργιο!...

Οὔτε ὁ οὐρανὸς ἂν ἔπεφτε πάνω στὸ κεφάλι του, ὁ ἰμπρεσάριος δὲν θὰ δοκίμαζε τόση ἔκπληξι.

— Εἶσαι τρελλή! τῆς εἶπε. Ἀλλωστε, ὅλες οἱ γυναῖκες εἶσαστε τρελλές!...

— Ἀκοῦστε με, κύριε Φαγιόλ, συνέχισε ἡ Ὄλγα. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, παρακολούθησα ὅλες τὶς προπονήσεις ποὺ ἔκανε ὁ Σέργιος μέσα στὸ κλουβὶ μὲ τὶς τίγρεις... Ξέρω ὅλα τὰ μυστικά του καὶ νοιώθω τόση δύναμι μέσα μου, ποὺ εἶμαι βεβαία πὼς οἱ τίγρεις θὰ μὲ ὑπακούσουν μὲ τὴν ἴδια προθυμία, ὅπως κι' ἐκεῖνον...

— Ἀνοησίες!

— Δοκιμάστε με, κύριε Φαγιόλ. Κι' ἔπειτα, ἡ δουλειὰ εἶνε συμφέρουσα γιὰ σᾶς...

— Δὲν φοβᾶσαι μήπως σὲ κατασπαράξουν τὰ θηρία, μικρούλα;

— Ὄχι... Ἀλλωστε, τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς αὐτό; Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, ἐσεῖς θὰ εἶσαστε κερδισμένος!... Σκεφθῆτε, λοιπόν, πόσο καταπληκτικὴ θὰ εἶνε ἡ διαφήμισις ποὺ θὰ κάμετε; «Μιὰ ἰέα μέσα στὸ κλουβὶ τῶν τίγρεων». Τὸ τσίρκο θὰ γεμίσῃ ἀπὸ κόσμο!...

Μιλοῦσε μὲ μεγάλη αὐτοπεποίθησι. Κι' ἄλλωστε τὰ τελευταῖα λόγια της εἶχαν κάμει μεγάλη ἐντύπωσι στὸν ἰμπρεσάριο... Πραγματικά, θὰ ἔκανε μιὰ καταπληκτικὴ διαφήμισι...

— Κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ, μικρούλα μου, τῆς εἶπε. Ποιοί εἶνε οἱ ὅροι σου;

— Θὰ προκαταβάλετε ἀμέσως τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ μπῇ ὁ Σέργιος στὸ νοσοκομεῖο.

— Σύμφωνοι! Καὶ τώρα κάτι ἄλλο... Ἔχεις γονεῖς... ἀδελφούς... κάποιον, τέλος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διεκδικήσῃ ἀς ποῦμε... μιὰν ἀποζημίωσι;...

— Καταλαβαίνω, κύριε Φαγιόλ. Φοβόσαστε μήπως μοῦ συμβῇ τίποτε καὶ σᾶς ζητοῦν ἀποζημιώσεις καὶ τὰ παρόμοια... Ἔ, λοιπόν, ὄχι! Δὲν ἔχω κανέναν!

Ὁ ἰμπρεσάριος τῆς ἔδωκε τὸ χέρι του.

— Καλὴ τύχη, μικρούλα, τῆς εἶπε. Ἄρχισε ἀμέσως τὶς προπονήσεις... Θὰ ἔρθω νὰ σὲ παρακολουθήσω...

Τὴν ἡμέρα τῆς παραστάσεως, τὸ τσίρκο ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτο.

Στὴν ἐμφάνισι τῆς Ὄλγας οἱ θεαταὶ ἔνοιωσαν ἕνα δυνατὸ ρίγος. Ἦταν τόσο λεπτή, τόσο ἀδύνατη, μιὰ μικρὴ κοῦκλα σχεδόν... Καὶ μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἁπλώθηκε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῶν κερκίδων ὡς τὴν ἄλλη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ νέα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα στὸ σιδερένιο κλουβὶ τῶν θηρίων.

— Σουλτάνα, Ρόαγιαλ, Βούδδα, Μύτα, ὄρθιες! φώναξε ἡ νέα.

Ἡ φωνή της εἶχε ἕναν τόνο προσταγῆς, ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρησι.

Τὰ θηρία ὑπάκουσαν.

Σὰν γοητευμένα ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς νέας, ἐξετέλεσαν ἕνα πρὸς ἕνα τὰ γυμνάσματα ποὺ τὰ πρόσταζε νὰ κάμουν κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἔδειξαν σημεῖα ἀνυπομονησίας ἢ ταραχῆς.

Ὅταν τελείωσε ἡ πρώτη ἐπίδειξις, τὸ κοινὸν ξέσπασε σὲ ἀκράτητα χειροκροτήματα. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ὄλγας ἦταν ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος.

Ἀλλ' ἡ νέα δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ συγκίνησι γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπευφημίες. Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ πηδήσῃ ἀπὸ χαρὰ ἦταν τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχε εἰπῆ ὁ γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου τὴν προηγουμένη τῆς παραστάσεως: «Ὁ Σέργιος Ἰβάνωφ γλύτωσε τὸν κίνδυνο. Σὲ μερικὲς μέρες θὰ εἶνε καλά».

Σὲ λίγο ἄρχισε τὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος. Ἦταν τὸ πιὸ δύσκολο. Οἱ τίγρεις ἔπρεπε νὰ πηδήσουν μέσα ἀπὸ τὰ στεφάνια ποὺ κρατοῦσε ἡ Ὄλγα. Μὰ δὲν ἔδειχναν τώρα καὶ τόση προθυμία νὰ ὑπακούσουν στὴ φωνή της. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἔκανε νὰ πηδήσῃ, ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα μπροστὰ στὸ στεφάνι κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ κυττάζῃ μὲ μῖσος τὴ δαμάστρια.

— Σουλτάνα! Πήδησε!... πρόσταξε ἡ Ὄλγα.

Ἦταν ὅμως ἡ Σουλτάνα;... Ἡ Ὄλγα τρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή... Μήπως εἶχε κάνει λάθος; Ἡ τίγρις ἐκείνη ἦταν ἡ Σουλτάνα; Αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία τὴν ἔκανε νὰ σαστίσῃ....

— Ἐμπρός! Πήδησε! φώναξε πάλι.

Ἀλλὰ ἡ φωνή της τώρα ἔτρεμε. Τὸ θηρίο μαζεύθηκε στὰ πίσω πόδια του ἕτοιμο νὰ χυμήξῃ. Ἡ Ὄλγα θέλησε νὰ τὸ συγκρατήσῃ, χτυπῶντας τὸ καμουτσίκι της στὸν ἀέρα. Μὰ ἀπὸ τὴν ταραχή της ἔκαμε μιὰ ἀδέξια κίνησι καὶ χτύπησε τὴ τίγρι στὸ κεφάλι.

Τὸ θηρίο τότε μ' ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα πήδηξε ἀπάνω στὴν Ὄλγα, τὴν ξάπλωσε καταγῆς καὶ κάρφωσε τὰ δόντια του στὸν ὦμο της... Ὅλοι οἱ θεαταί, μὲ μιὰ κραυγὴ τρόμου, σηκώθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους τρομοκρατημένοι... Μερικὲς γυναῖκες λιποθύμησαν. Ἄλλες ξεφώνιζαν ὑστερικά, κουνῶντας τὰ χέρια τους σὰν τρελλές. Οἱ ἄντρες, κατάχλωμοι, ἐπρόφεραν ἀσυνάρτητα λόγια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, δυὸ βοηθοὶ τοῦ Σέρμαν ὥρμησαν μέσα στὸ κλουβὶ τῶν τίγρεων καὶ μὲ μακρυὲς σιδερένιες λόγχες ἔσπρωξαν μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ὄλγα τὸ θηρίο. Ἡ Ὄλγα ἦταν αἱμόφυρτη, μὲ μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸν ὦμο. Μὰ ζοῦσε ἀκόμη. Εἶχε σωθῆ!...

★

Ἕνα ὅμορφο ἀπόγευμα, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ Ὄλγα ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου καὶ μιλοῦσε μὲ τὴ νοσοκόμο.

— Εἶναι φασκιωμένη σὰν αἰγυπτιακὴ μούμια! τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησαν στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! φώναξε ἡ νοσοκόμος.

Ἦταν ὁ Σέργιος!

Ἀδύνατος, χλωμός, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀκόμη ἀπὸ τὸν πυρετό, πλησίασε καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ κρεββάτι.

— Σέργιε... ψιθύρισε ἡ Ὄλγα.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό, Ὄλγα; τὴ ρώτησε.

— Τὸ ξέρεις, Σέργιε!

— Ἀλλὰ τὰ θηρία θὰ μποροῦσαν νὰ σὲ κατασπαράξουν!....

— Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ σωθῇς, Σέργιε! Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ πείσω τὸν Φαγιὸλ νὰ προκαταβάλῃ τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν...

— Μικρούλα μου Ὄλγα!

Ἡ φωνή του ἦταν τρυφερὴ καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀργὰ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ ψυχρὸς καὶ ἀγέρωχος Σέργιος μὲ τὴ σκληρὴ καρδιὰ εἶχε ἀλλάξει...

— Ἄκουσε, Ὄλγα, τῆς εἶπε πάλι σὲ λίγο. Θὰ πρέπει τώρα νὰ διαμάσῃς ἕνα ἄλλο θηρίο... Ἐμένα! Αἰσθάνεσαι τὴ δύναμι νἀ αὐτό;

Ἡ νέα τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα.

— Σὲ λατρεύω! τοῦ ἀπάντησε.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ὄλγα! ψιθύρισε ὁ Σέργιος.

Κι' ἔσκυψε μὲ μάτια δακρυσμένα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἀγάπης.

ΜΠΡΕΝΤ ΜΟΝΤΑΝ

Τα δώδεκα διαμάντια

Ὁ λόρδος Ρίτσαρντ Κόνυσμπαρ, ποὺ ἡ περιουσία του ξεπερνοῦσε τὸ δισεκατομμύριο, χάριζε στὰ μεγάλα ἀδαμαντωρυχεῖα του στὸ Τρανσβααλ, συζητοῦσε μὲ τοὺς καλεσμένους του ἐνῶ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος του γέμιζε τὰ ποτήρια τους μ' ἐκλεκτὸ κρασί.

Προσκεκλημένοι του ἦσαν ὁ σὲρ Γουάλσιγκαμ, διάσημος ἰατροδικαστής, ὁ χρηματιστὴς Ρόμπερτ Ρὸκ καὶ ὁ Ἰσαὰκ Καΐὺ, ἔμπορος διαμαντιῶν τῆς Ὀξφορντ Στρήτ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἰσαὰκ Καΐὺ ρώτησε τὸ λόρδο Κόνυσμπαρ:

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς σᾶς ἔφεραν προχτὲς ἀπὸ τὸ Τράνσβααλ δώδεκα ὑπέροχα διαμάντια;

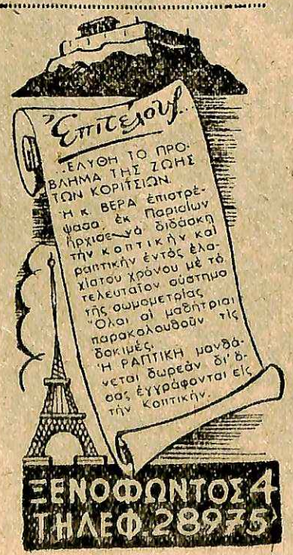
— Ναί, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ βαθύπλουτος λόρδος κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ γιλέκο του τὰ δώδεκα ἀστραφτερὰ πετράδια ποὺ θαυμπωναν τοὺς καλεσμένους του.

Ὁ Καΐὺ ψιθύρισε:

— Εἶνε ὑπέροχα! Γιὰ κυττάξτε τα καὶ σεῖς, μίστερ Ρὸκ.

Ὁ χρηματιστὴς ποὺ καθάριζε κεῖνη τὴ στιγμὴ ἕνα πορτοκάλλι ἔχοντας ἁπλωμένη μιὰ πετσέτα πάνω στὸ ἀσπίλο πλαστρόν του, πῆρε στὸ χέρι του τὰ διαμάντια.

ΑΝΤΩΝ. ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ
Ἰατρὸς
Μαιευτὴρ - Γυναικολόγος
Δέχεται: Βύσσης 21 (πάροδος Αἰόλου)
Ὥρα 5 - 8 μ. μ.

— Δὲν τρῶτε καλλίτερα τὸ μῆλο σας; τοῦ εἶπε κεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Τζὶμ Φούλεστων, ὁ τέταρτος καλεσμένος ποὺ καθόταν δίπλα στὸν φρέντ Κόνυσμπαρ, τὸ νεαρὸ ἀνηψιὸ τοῦ διασεκατομμυριούχου.

Ὁ μίστερ Ρὸκ πῆρε ἕνα μῆλο καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ κυττάζη τὰ δώδεκα διαμάντια.

Ὕστερα τὰ ἔδωσε στὸν φρέντ Κόνυσμπαρ γιὰ νὰ τὰ δῆ κι' αὐτός.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ ἐσβύσαν ξαφνικὰ τὰ φῶτα τῆς τραπεζαρίας. Ὁ Ἰσαὰκ Καΐὺ φώναξε εὔθυμα μέσ' στὸ σκοτάδι:

— Τί εὐκαιρία τώρα γιὰ ἕναν κλέφτη νὰ βουτήξη τὰ δώδεκα διαμάντια!...

Συγχρόνως ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος Μπρίγκς ἐξήγησε:

— Θὰ κάπκε ἡ ἀσφάλεια. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ τὴν ἀλλάξω.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε. Μέσα στὸ σκοτάδι ἀκούστηκαν τότε δυὸ κερκέλες ποὺ μετακινήθηκαν κι' ἕνας ὑπόκωφος κρότος σὰν κάτι νὰ πέσε στὸ πάτωμα.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε πάλι κι' ὁ Μπρίγκς εἶπε:

— Λυπᾶμαι... μὰ ἡ ἀσφάλεια δὲν ἀλλάζει εὔκολα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως θὰ ἐχῶ τελειώσει.

Καὶ πράγματι, σὲ λίγο τὸ ἠλεκτρικὸ ἄναψε. Μὰ ἀμέσως οἱ καλεσμένοι εἶδαν μὲ φρίκη τὸ λόρδο Κόνυσμπαρ ἀνάσκελα πάνω στὸ τραπέζι μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένο στὸ στῆθος του.

Πρῶτος συνῆλθε ὁ ἰατροδικαστὴς Γουάλσιγκαμ καὶ εἶπε μ' αὐστηρὴ φωνή:

— Νὰ μὴν ἀγγίξη κανεὶς τὸ νεκρό! Μπρίγκς, εἰδοποίησε τὸν ἐπιθεωρητὴ Ρίτσαρσον στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, ἀριθμὸς 1212.

Ὁ Μπρίγκς ἔσκυψε στὸ τηλέφωνο καὶ εἶπε:

— Μίς, δῶστε μου γρήγορα τὴ Σκώτλαντ Γυάρντ! Ἀριθμὸς 1212.

Στὴν τραπεζαρία οἱ καλεσμένοι δὲν μποροῦσαν ἀκόμη νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴ φρίκη τους.

— Κύριοι! φώναξε ξαφνικὰ ὁ ἀνηψιὸς τοῦ θύματος, τὰ δώδεκα διαμάντια ἐξαφανίστηκαν! Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶνε ὁ ἔνοχος;

Μιὰ παγερὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε. Ἔτσι πέρασαν δέκα λεπτὰ ὁπότε ἄκουστηκε τὸ κουδούνι τὴς ἐξώπορτας καὶ σὲ λίγο ὁ ἀστυνόμος Ρίτσαρσον παρουσιάστηκε στὴν αἴθουσα.

Ὁ σὲρ Γουάλσιγκαμ τοῦ ἐξήγησε τότε μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς εἶχαν περάσει τὴν ὥρα τοῦ δεῖπνου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσβυσαν τὰ φῶτα.

Ὁ ἀστυνόμος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ κατόπιν ἐξέτασε μὲ τὸ φακὸ του τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ ποὺ ἦταν καρφωμένο στὸ στῆθος τοῦ σὲρ Κόνυσμπαρ.

— Κανένα δακτυλικὸ ἀποτύπωμα! ψιθύρισε. Τὸ ἐγκλημα ἔγινε ἀπὸ ἔμπειρο δολοφόνο. Καὶ τώρα, κύριοι, πρέπει νὰ βροῦμε τὰ διαμάντια. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ψάξω.

Κι' ἄρχισε ἀπαθέστατα τὴ σωματικὴ ἔρευνα.

Ὅταν ἔφτασε στὸν Ρὸκ ἔψαξε τὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ κατόπιν χώνοντας τὸ χέρι του στὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σμόκίν του, βρῆκε τὰ δώδεκα διαμάντια.

— Ἔπεσα θῦμα πλεκτάνης! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρὸκ. Εἶμαι ἀθῶος!

— Καθόσαστε ἐδῶ κι' αὐτὴ εἶνε ἡ πετσέτα σας, δὲν εἶν' ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Ἀκριβῶς.

— Σὲρ Γουάλσιγκαμ, εἶπε τότε ὁ Ρίτσαρσον, προσέξτε τὸ σχῆμα ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ πετσέτα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἔπιασαν μ' αὐτὴ τὴ λαβὴ ἑνὸς μαχαιριοῦ.

— Πράγματι... παραδέχθηκε ὁ ἰατροδικαστής.

— Τότε δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου, ξανάπε ὁ ἀστυνόμος καὶ συμπλήρωσε στρεφόμενος πρὸς τὸν Ρὸκ:

— Μίστερ Ρόμπερτ Ρὸκ σᾶς συλλαμβάνω!...

— Μιὰ στιγμή! φώναξε ὁ σὲρ Γουάλσιγκαμ. Πρὶν τὸν συλλάβετε πρέπει νὰ μᾶς ἐξηγήσετε πῶς μπόρεσε νὰ δῆ καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ βασίλευε ἐδῶ μέσα ὅταν ἐσβύσαν τὰ φῶτα. Ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ εἶχε μάτια γάτας, Ρίτσαρσον. Θὰ ἦταν προτιμώτερο, πρὶν συλλάβετε τὸν μίστερ Ρὸκ νὰ καλέσετε ἕναν ὀφθαλμίατρο...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, σὲρ; τραύλισε χωρὶς νὰ τὸ θέλη ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ποὺ στεκόταν λίγο πειὸ πέρα.

— Ἄκουσε... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἰατροδικαστής. Ὅταν σὲ διέταξα νὰ τηλεφωνήσης στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, κτύπησες μόνο τὸ μπιζέρ, καὶ κατόπιν ζήτησες τὸν ἀριθμὸ ἀπ' τὴ τηλεφωνήτρια! Μήπως αὐτὸ ἔγινε γιατὶ δὲν ἐβλεπες καλὰ τὸ νούμερο στὸ δίσκο; Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ τὰ μάτια σου.

Ξαφνικὰ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἔκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω κι' ἐπιχείρησε νὰ τὸ σκάση. Ὁ Ρίτσαρσον ὅμως πρόφτασε καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι.

— Οἱ κόρες τῶν ματιῶν του εἶνε διεσταλμένες ὑπερβολικά, φώναξε ὁ διάσημος ἰατροδικαστής.

Κι' ἀνάβοντας ἕνα σπίρτο τὸ πλησίασε κοντὰ στὰ μάτια τοῦ Μπρίγκς.

— Οἱ κόρες τῶν ματιῶν του δὲν συστέλλονται ἐνῶ πλησιάζω τὸ φῶς κοντά τους! παρατήρησε ὁ σὲρ Γουάλσιγκαμ. Ρίτσαρσον, μπορεῖς νὰ τὸν συλλάβης. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος!..

Ὅλοι ἦσαν ἀναστατωμένοι, καταπληκτοι.

— Καὶ τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσω τι συμβαίνει, συνεχισε ὁ ἰατροδικαστής. Οἱ ὀφθαλμολογοι πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ κάνουν μιὰν ἀσφαλῆ διάγνωσι στάζουν μέσα στὰ μάτια μερικὲς σταγόνες μπελλαντόνας. Ἔτσι ὅταν βγῆτε ἀπὸ τοῦ γιατροῦ μπορεῖτε νὰ βαδίσετε στὸ δρόμο, μὰ δὲν βλέπετε νὰ διαβάσετε μιὰ ἐφημερίδα ἢ νὰ σχηματίσετε ἕναν ἀριθμὸ τηλεφώνου. Βλέπετε ὅμως θαυμάσια στὸ σκοτάδι σὰν τὴ καλύτερη γάτα...

»Νὰ λοιπὸν τί συνέβη; Ὅταν ἐσβυσαν τὰ φῶτα κι' εἶνε περιττὸ νὰ ἀναφέρω ὅτι εἶχε συνεννοηθῆ ὁ Μπρίγκς μὲ τὴν καμαριέρα πρὸ καὶ φίλη του νὰ καταστρέψη τὴν ἀσφάλεια – ὁ Μπρίγκς μποροῦσε θαυμάσια νὰ βλέπη μέσα στὸ σκοτάδι σὰν γάτα. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ τὴν ξανάκλεισε, μὰ δὲν βγῆκε ἔξω, ἔμεινε στὴν τραπεζαρία... Ἔπειτα δολοφόνησε τὸν σὲρ Κόνυσμπαρ ποὺ τὸν μισοῦσε συγχρόνως φράζοντας τὸ στόμα του γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ ὁ παρωκισος στεναγμός, ἔβαλε τὰ διαμάντια στὴ τσέπη τοῦ μίστερ Ρὸκ καὶ κατόπιν βγῆκε ἔξω, ἄλλαξε τὴν ἀσφάλεια κι' ἄναψαν πάλι τὰ φῶτα.

—Ἀλλά... τότε γιατὶ ἔχωσε τὰ διαμάντια μέσα στὴν τσέπη τοῦ μίστερ Ρὸκ; ἀπόρησε ὁ Ρίτσαρσον.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀρχιθαλαμηπόλο τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

— Ἐξήγησε μας, Μπρίγκς, γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος μὲ ὀβυμένη φωνὴ ψιθύρισε:

— Ξέρω ὅτι ἕνας τζέντλεμαν δὲν βάζει ποτὲ τὰ χέρια του στὶς ἐζωτερικὲς τσέπες τοῦ σμόκιν του. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ τὰ ξανοπάρω ἀπὸ κεῖ μόλις θὰ εὑρίσκα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία... Μὰ τὴν ἔπαθα. Ὁ ἰατροδικαστὴς μὲ κατέστρεψε!..

Ὁ ἀστυνόμος ὕστερα ἀπ' τὴν ὁμολογία του αὐτὴ συνέλαβε καὶ τὴν καμαριέρα, τοὺς πέρασε τὶς χειροπέδες, χαιρέτησε τοὺς κυρίους καὶ τράβηξε μαζὶ μὲ τὸ ζευγάρι τῶν κακούργων γιὰ τὴ Σκώτλαντ Γυάρντ.

Κ. ΟΥΪΛΑΣΩΝ

◆◆

Σύγχρονοι καννίβαλοι

«Ὁσάκις μπορούσαμε, ἀποφεύγαμε νὰ σκοτώνουμε, καὶ τρώγαμε μόνον τὰ σώματα ἐκείνων ποὺ εἶχαν πεθάνει ἀπὸ ἀρρώστειες. Μὲ ρώτησαν ἂν ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ φάη κανεὶς τὶς σάρκες ἀνθρώπου ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἐλονοσία ἢ ἀπὸ ἄλλη μολυσματικὴ ἀσθένεια. Ἡ ἀπάντησί μου, ὡς ἰατροῦ, ἦταν ὅτι, ἂμα οἱ σάρκες ἔχουν βράσει ἀρκετὰ ἀποκλείεται κάθε κίνδυνος μολύνσεως».

Οἱ μακάβριες αὐτὲς ἀνακοινώσεις προέρχονται ἀπὸ μιὰ ἔκθεσι τοῦ ὑπιάτρου Χαζίμε Ἀϊνόντα τῆς ἰατρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ. Ἀποτελοῦν δὲ γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀνακριτὰς τὴν ἀνομφισβήτητη ἀπόδειξι ὅτι οἱ τελευταῖες ὁμάδες Γιαπωνέζων, ποὺ ἀντιστεκόντουσαν στὶς φιλιππίνες, εἶχαν ἐπιδοθῆ στὸν κανιβαλισμό!...

Τὸ νέο βιβλίο ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ
Ἄνικ νοτης - Στειρωις
Δρος ΑΛΕΞ ΤΣΑΚΙΡΗ

Τὸ Ἀριστεῖον Παν)μίου Ἀθηνῶν σύγγραμα πρωτότυπο, ἐπιστημονικὰ ὑπεύθυνο περιέχει τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης στὴν ἐξήγησι καὶ θεραπεία τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Θὰ πωληθῆ στὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα καὶ στὸ ἰατρεῖο ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ τοῦ συγγραφέως Ἀλ. ΤΣΑΚΙΡΗ, Ἀγ. Κωνσταντίνου 28 τηλ. 54.224. Μὲ ταχ. ἐπιταγὴ 20 χιλ. στὴν ἄνω διεύθυνσι στέλλεται στὰς ἐπαρχίας.

ΣΧΟΛΗ
ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΑΣ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ
Πανελλήνιος Γυμναστικὸς Σύλλογος ὁδὸς Κοδρικτώνος (Στάσις Ἀγγελοπούλου)
Γυμναστική, Ρυθμικὴ Μουσική, Χοροί. Διὰ Κυρίες, Κοπέλλες Παιδιά.
Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: Ἀπὸ 15ης Σεπτεμβρίου εἰς τὰ Γραφ. τοῦ Συλλόγου 10–12 Π.Μ. Τηλ. 82.463. 5.30 –7 Μ. Μ. Τηλ. 82.473.
Πλὴν Δευτέρας – Πέμπτης

Katia
ΚΡΕΜΑ
ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

Οἱ «βιομηχανικοὶ ΣΧΕΔΙΑΣΤΑ»

Οἱ προσπάθειές των γιὰ τὶς ἀνέσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς

Ἕνα ἀπ' τὰ ἐπικερδέστερα καὶ τὰ πρωτοτυπώτερα ἐπαγγέλματα στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες εἶνε τοῦ «βιομηχανικοῦ σχεδιαστοῦ». Ἡ ὀνομασία αὐτὴ δὲν σημαίνει — ὅπως θὰ νόμιζε κανεὶς — ἐκείνους ποὺ σχεδιάζουν μηχανὲς καὶ ἐξαρτήματα, ἀλλὰ ἀνθρώπους μὲ γοῦστο καὶ ἐφευρετικότητα, ποὺ ἐπινοοῦν ἑξυπνες τελειοποιήσεις τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Σ' αὐτοὺς ὀφείλεται π. χ. ἕνα νέο φλυτζάνι τοῦ καφέ, εἰδικὸ γιὰ τὰ τραῖνα φουσκωτὸ στὴ μέση καὶ στενώτερο στὸ ἐπάνω μέρος του, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ γύνεται ἀπὸ μέσα ὁ καφὲς μὲ τὶς κινήσεις τοῦ τραίνου. Ἐπίσης μιὰ γραφομηχανὴ μὲ πληκτρα ποὺ δὲν σπάζουν τὰ νύχια τῶν δακτυλογράφων. Ἕνα δεκανίκι ποὺ προσαρμόζεται πιστὰ στὸ σχῆμα τῆς μασχάλης καὶ δὲν πιέζει ὀδυνηρὰ τὰ νεῦρα. Μιὰ μπανιέρα ποὺ ἀδειάζει μὲ μιὰ κυκλικὴ κίνησι τοῦ νεροῦ, γιατὶ ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἔτσι δὲν σχηματίζεται στὶς ἐσωτερικὲς πλευρὲς ἕνας κύκλος ἀπὸ ἄλατα καὶ ἀκαθαρσίες.

Ἡ λάμπα μας, ὁ στυλογράφος μας, τὸ ραδιόφωνό μας, τὰ κουτάλια μας, καθένα ἀπ' τὰ ἀντικείμενα ποὺ μᾶς περιβάλλουν εἶνε σήμερα δημιούργημα ἑνὸς «βιομηχανικοῦ σχεδιαστοῦ». Οἱ «σχεδιασταὶ» ἔχουν ἐμπνεύσεις ποὺ πλουτίζουν τοὺς βιομηχάνους καὶ ποὺ ὡστόσο εἶνε ἁπλὲς σὰν τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου — μόνο ποὺ δὲν τὶς εἶχε σκεφθῆ κανεὶς ἄλλος προηγουμένως...

Ὑπάρχουν στὴν Ἀμερικὴ 449 «σχεδιασταὶ», ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Πρὸ 20 ἐτῶν ἀκόμα, τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε. Κι' ἔτσι οἱ πιὸ διακεκριμένοι σήμερα «σχεδιασταὶ» ἦσαν προηγουμένως ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου, καλλιτέχνες ἢ κοσμικοὶ τύποι δίχως δουλειά. Πληρώνονται περίπου γιὰ τὶς ὑπηρεσίες τους. Τὰ συνολικὰ ἔσοδα ὅλων μαζὶ ὑπολογίζονται σὲ 25.000.000 δολλάρια τὸ χρόνο!

Ἕνας ἀπ' τοὺς περισσοτέρους, ὁ Ρέϋμοντ Λέβυ ἔνει τώρα 2 ἰδιόρρυθμα αὐτοκίνητα δικοῦ του σχεδίου, ἕνα ἰδιότροπο σπίτι στὸ Πάλμ Σπρίνγκς ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ του εἶνε μιὰ πισίνα, ἕνα ἄλλο σπίτι στὸ Λόνγκ Ἄϊλαντ, ἕνα πύργο ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι, μιὰ βίλλα στὶς νότιες γαλλικὲς ἀκτὲς καὶ 2 ταχύτατες βενζινοκάτους ποὺ ἐπεταγθησαν κατὰ τὸν πόλεμο ὡς καταδιωκτικὰ ὑποβρυχίων ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Κυβέρνησι. Ἔχει 5 γραφεῖα στὴ Ν. Ὑόρκη, τὸ Λὸς Ἄντζελες, τὸ Σικάγο τὸ Λονδῖνο καὶ τὸ Σὰν Πάουλο τῆς Βραζιλίας, ὅπου ἀπασχολεῖ 205 ὑπαλλήλους. Πέρυσι, αὐτὸς κι' οἱ συνεταῖροι του κέρδισαν 3.000.000 δολλάρια.

Δευτέρα διασημότης εἶνε ὁ Χένρυ Ντρέϋφους. Αὐτὸς σημείωσε τὴν πρώτη ἐπιτυχία του τὸ 1925. Τὸν εἶχαν στείλει τότε σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἀϊόβα, γιὰ νὰ ἐξακριβώση, γιατὶ ἡ πελατεία ἀπέφευγε ἕναν καινούργιο καὶ ὡραιότατα διακοσμημένο κινηματογράφο καὶ συνωστιζόταν σ' ἕναν ἄλλον ἀπηρχαιωμένο. Ἀφοῦ μελέτησε τὰ πράγματα ἐπὶ τόπου καὶ παρακολούθησε τὶς ἀντιδράσεις τῶν θεατῶν, βρῆκε τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου: Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀγρότες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ντρεπόντουσαν νὰ μποῦν στὸν πολυτελῆ κινηματογράφο, γιὰ νὰ μὴ λερώσουν μὲ τὰ λασπωμένα παπούτσια τους ἕνα θαυμάσιο κόκκινο χαλὶ ποὺ στόλιζε τὴν εἴσοδο! Ὅταν τὸ χαλὶ αὐτὸ ἀντικαταστάθηκε μ' ἕνα κοινὸ καουτσουκένιο, ὁ κινηματογράφος ἄρχισε νὰ κάνη χρυσὲς δουλειές. Κι' ὁ Ντρέϋφους ἀνταμείφθηκε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, ὁ Οὐάλτερ Τὴγκ — τρίτος διάσημος σήμερα «σχεδιαστὴς» — ἀνέλαβε νὰ μεταρρυθμίση τὸ παληὸ καὶ στερεότυπο μαῦρο κουτὶ τῶν φωτογραφικῶν μηχανῶν. Ἔτσι ἄρχισε τὸ λαμπρὸ στάδιό του.

Ὅταν ὁ Λέβυ ἀνέλαβε νὰ τροποποιήση τὰ λεωφορεῖα μεγάλων διαδρομῶν ταξείδευε μὲ τοὺς ἀνθρώπους τους τοὺς πολλὲς χιλιάδες μίλια μὲ λεωφορεῖα. Καὶ κρατοῦσε σημειώσεις γιὰ τὶς ἐλλείψεις ἀνέσεων καὶ γιὰ τοὺς πόνους ποὺ ἔνοιωθε σ' ὅλο τὸ κορμί του!... Ἔτσι λοιπὸν δημιούργησε κατόπιν ἕνα καινούργιο λεωφορεῖο, μὲ τουαλέττα, ψυγεῖο, καμαρίτσες καὶ καθίσματα τέτοιου σχήματος ὥστε ν' ἀναπαύουν τελείως τὸ σῶμα (γιὰ τὸ τελευταῖο ζήτησε συνεργάσθηκε μὲ ὀρθοπεδικοὺς χειρούργους).

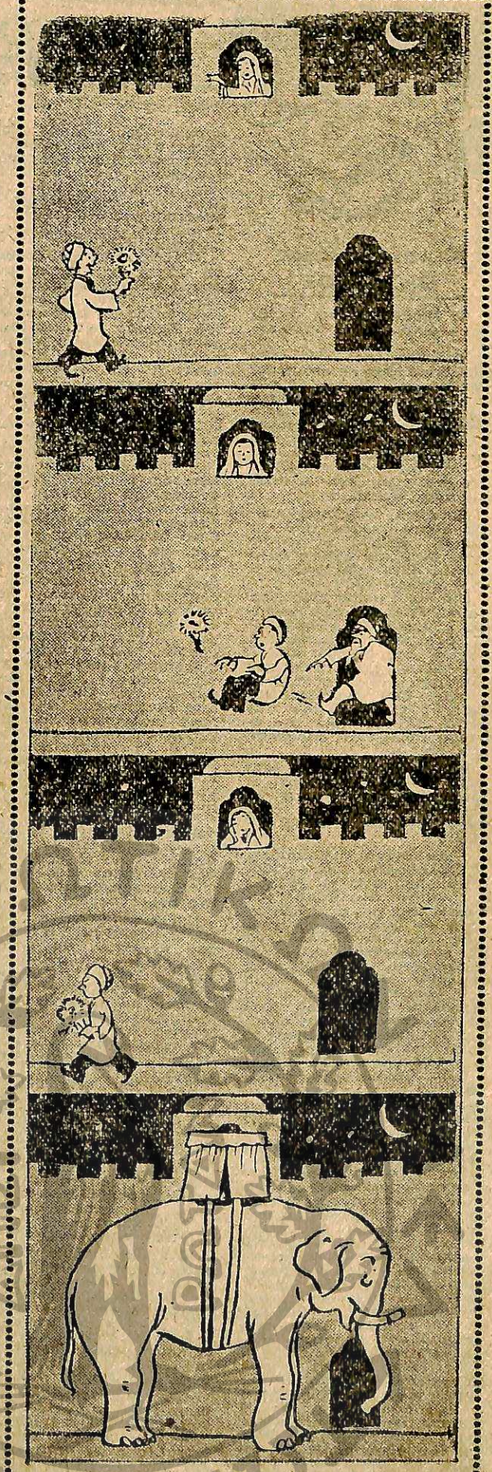
Ὁ Τὴγκ ἐπενόησε μιὰ θερμάστρα πετρελαίου, ἐφωδιασμένη μ' ἕνα γυάλινο ποστάκι γιὰ νὰ φαίνεται ἡ φλόγα. Γιατὶ εἶχε διαπιστώσει ὅτι οἱ ἄνθρωποι νομίζουν πὼς ζεσταίνονται πιὸ πολύ, ὅταν βλέπουν τὴ φωτιά. Καὶ πράγματι χιλιάδες ἀγόρασαν τὴς νέας θερμάστρας βεβαιώνουν ὅτι εἶνε πολὺ πιὸ ἀποδοτικὴ σὲ θερμότητα, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει πραγματικῶς...

Ἄλλος «σχεδιαστής», ὁ Τόμας Λάμπ, παρετήρησε ὅτι, μὲ τὶς συνηθισμένες κυλινδρικὲς λαβὲς τῶν μαχαιριῶν, τῶν ἐργαλείων κλπ., δὲν χρησιμοποιοῦνται τὰ 50% περίπου τοῦ χεριοῦ. Ἐπενόησε λοιπὸν νέες λαβές, ποὺ προσαρμόζονται ἀκριβῶς στὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ. Μ' αὐτὲς μπορεῖ νὰ πιάσῃ κανεὶς καὶ ν' ἀνασηκώσῃ σχεδὸν τὸ διπλάσιο βάρος, ἢ νὰ καταβάλη τὴ διπλασία δύναμι.

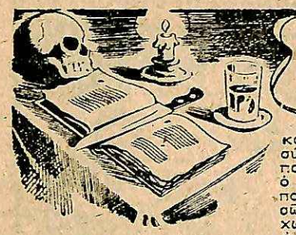
Ὁ Ντρέϋφους εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὰ σιδηροδρομικὰ βαγόνια μοιάζουν μὲ μακρυνοὺς διαδρόμους, κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε συνηθισμένος νὰ ζῆ σ' ἕνα διάδρομο... Χώρισε λοιπὸν τὰ βαγόνια σὲ διαμερίσματα ἐπιπλωμένα καὶ διακοσμημένα σὰν δωμάτια, μὲ τὰ καθίσματα γιὰ πρώτη φορὰ ἀντίκου στὰ παράθυρα. Τοὺς ἔβαλε μεγάλους καθρέφτες στὰ τοιχώματα, γιὰ νὰ φαίνωνται μεγαλύτερα. Καὶ τὰ στόλισε μὲ εἰκόνες, κομψοτεχνήματα κλπ.

Οἱ «σχεδιασταὶ» συνεργάζονται μ' ἕνα ἐπιτελεῖο τεχνικῶν, ἐπιστημόνων, ἀρχιτεκτόνων (γιατὶ σχεδιάζουν ἀκόμη καὶ μοντέρνες πόλεις).

ΑΛΜΑ
ΟΡΕ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν τελειοφοίτων μας, ποὺ ἵδρυσαν ἀτομικὰς των ἐπιχειρήσεις, εἶναι ἡ ἐπισφράγισις τῶν δετικῶν μας ἀποτελεσμάτων.
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44 - ΤΗΛ. 26-391
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23α & 23η

Ἡ ἀπαγωγὴ ἀπὸ τὸ χαρέμι

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ καταραμένος ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ὁ Μισὲλ Κροσάρ, ὁ γέρο - φιλάργυρος, ἀγωνιοῦσε.

Ὁ ἀββᾶς ποὺ εἶχε κληθῆ καὶ παράστεκε στὸ προσκέφαλό του, βγῆκε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακίτρινο καὶ χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μετωπό του.

Γιατὶ ὁ Κροσὰρ τοῦ εἶχεν ἐξομολογηθῆ ἕνα ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα.

Σαράντα ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Κι' ὡστόσο, οἱ τύψεις δὲν τὸν εἶχαν ἀφήσει οὔτε στιγμή. Γιατὶ εἶχε 'σκοτώσει τὸν ἀδελφό του!

Μιὰ κακὴ μοῖρα τοὺς εἶχε κάμει ν' ἀγαπήσουν τὴν ἴδια γυναίκα. Κι' ὁ Μισὲλ εἶχε σκοτώσει τὸ μικρότερο ἀδελφό του φίλιππο κι' εἶχεν ἐξαφανίσει τὸ πτῶμα του μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε ποτὲ τὸ ἔγκλημά του. Ἔπειτα, παντρεύτηκε τὴν ὁμορφη Λουΐζα κι' ἀπόχτησε δυὸ παιδιά.

Μὰ ἡ εὐτυχία του κράτησε πολὺ λίγο. Γιατὶ οἱ τύψεις δὲν τὸν ἄφιναν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐπενόησε τότε ἕναν πρωτότυπο τρόπο ἐξιλασμοῦ.

—"Ἂν ἔγινα φιλάργυρος, ἐξομολογήθηκε στὸν ἀββᾶ, ἦταν γιατὶ ἐγὼ τὸ θέλησα καὶ γιατὶ ἀνάγκασα τὸν ἑαυτό μου νὰ συνηθίσῃ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τῆς τσιγγουνιᾶς ποὺ ἔκανε ὅλους νὰ μὲ συχαίνανται καὶ νὰ μ' ἀποφεύγουν. Ναί, ἤθελα νὰ στερηθῶ ὅλες τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου... Καὶ τὸ κατώρθωσα. Ἐγώ, ποὺ ὅλοι μὲ νομίζουν γιὰ τόσο πλούσιο καὶ ποὺ εἶμαι πραγματικά, ἄζησα πάντα μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία... Ἀφήνω στὰ παιδιά μου μιὰ μεγάλη περιουσία. Ἀλλὰ ἔδωσα καὶ στὸ νεκρό τὸ μερίδιό του... Σᾶς φαίνεται παράξενο, ἐ;.... Σκεφθῆτε, ὅμως, πάτερ μου, ὅτι, σκοτώνοντας τὸν φίλιππο, κληρονόμησα καὶ τὴν περιουσία του, ποὺ φυσικά, θὰ περνοῦσε στὰ παιδιά μου, μετὰ τὸ θάνατό μου. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Γι' αὐτὸ ἄλλα τὰ χρήματα ποὺ ἐξοικονομοῦσα μὲ τὶς στερήσεις μου, τὰ ἔθαβα στὸ μέρος ὅπου εἶχα θάψει καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸν φίλιππο. Αὐτὰ τὰ χρήματα ἀποτελοῦν σήμερα ἕνα θησαυρό. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ τὰ βρῇ ποτέ. Τὰ παιδιά μου θὰ κληρονομήσουν βέβαια τὸ μερίδιο τοῦ φιλίππου ὅπως κι' ἐγὼ καρπώθηκα τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν περιουσία του. Ἀλλὰ τὸ μερίδιο αὐτὸ τὸ ἔχω ἐξαγοράσει προκαταβολικά. Καὶ ἡ κατάρα τοῦ αἵματος δὲν θὰ φτάσῃ ὡς τὰ παιδιά μου...

Μετὰ τὸν ἀββᾶ, ἤρθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἐξορκιστοῦ. Γιατὶ ὁ Κροσὰρ πέθαινε ἀπὸ καρκίνο τοῦ λαιμοῦ. Καί, σύμφωνα μὲ τὴν πρόληψη ποὺ ἐπικρατεῖ στὴ Βρετάνη, ὁ καρκίνος εἶνε ἕνα ζῶο, ποὺ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐτοιμοθάνατου, χώνεται μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ σ' αὐτόν.

Ὁ ἐξορκιστὴς εἶπε διάφορα ξόρκια κι' ἔβαλε μιὰ μοῦρη γάτα στὰ πόδια τοῦ νεκροῦ. Ἔτσι ὁ καρκίνος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κροσάρ, θὰ κωνόταν μέσα στὸ σῶμα τῆς γάτας. Κατόπιν ἐὰ τὴν ἔθαβαν ζωντανή. Κι' ὁ κίνδυνος τῆς ἀρρώστειας θ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Μόνο λοιπὸν μετὰ τὴν ἔξοδο τοῦ ἐξορκιστοῦ, οἱ δυὸ γυιοί του ἐτοιμοθάνατου μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο.

— Πατέρα, εἶπε ὁ μεγαλύτερος, ὁ Ραοὺλ, πλησιάζοντας στὸ κρεββάτι, ὅλοι λένε πὼς ἔχετε κρυμμένα κάπου πολλὰ χρήματα... Γιατὶ δὲν μᾶς λέτε τὸ μέρος γιὰ νὰ τὰ βροῦμε;...

— Πατέρα, εἶπε μὲ τὴ σειρὰ του κι' ὁ Κάρολος, ὁ μικρότερος, θέλετε, λοιπόν, νὰ τὰ βροῦνε ἄλλοι;... Ἡ ἀκίνητη περιουσία ποὺ μᾶς ἀφήνετε εἶνε, βέβαια, μεγάλη. Ἀλλὰ τί ἔγιναν τὰ εἰσοδήματα ποὺ παίρνατε τόσον καιρό;... Εἶνε κοινὸ μυστικὸ πὼς ζήσατε μέσα στὶς στερήσεις... Ὅλοι σᾶς λένε μισάνθρωπο καὶ τσιγγούνη. Ρωτήσαμε στὶς τράπεζες. Δὲν ἔχετε πουθενὰ καταθέσεις!... Θὰ πρέπει, λοιπόν, νἄχετε μαζέψει ἕναν ὁλόκληρο θησαυρό... Ποῦ τὸν ἔχετε κρυμμένον;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ σβυσμένα μάτια τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Ἀλλὰ τὰ χείλη του δὲν κινήθηκαν καθόλου.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἦταν νεκρός.

Καὶ τότε ἔγινε κάτι τὸ πολὺ περίεργο. Ἡ γάτα ποὺ κοιμόταν, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, στὰ πόδια τοῦ γέρου, ξύπνησε, ξαφνικά, βγῆκε τρεχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἐξαφανίσθηκε.

Οἱ δυὸ ἀδελφοί, τὴν κυνήγησαν ὡς ποὺ φτάσε σ'ένα χωράφι, στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου καὶ χάθηκε σὲ μιὰ τρύπα.

Τράβηξαν τότε ἔξω τὴ γάτα, μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸν τρόμο της κι' ὁ Ραοὺλ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ ἐκεῖ στὴ ρίζα γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἕνα βαθὺ λάκκο. "Επρεπε νὰ θάψουν γρήγορα τὴ γάτα, ὅσο ἦταν ἀκόμη ζωντανή, μὰ μόλις τὴν ἔπιασαν ξεψύχησε στὰ χέρια τους.

"Ηταν κακὸς οἰωνός!

Ὁ Ραοὺλ ἄρπαξε πάλι τὸ μισκαίρι του κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ πιὸ βαθειὰ ὅταν ξαφνικὰ μέσα στὰ χώματα ἀστραψε ἕνα χρυσὸ νόμισμα!... Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, παρ' ὅλη τὴ συγκίνησι ποὺ ἔννοιωσε, τὸ σκέπασε μὲ χῶμα καὶ προσποιήθηκε πὼς δὲν τὸ πρόσεξε.

"Επειτα, ἀνασκώθηκε καὶ παίρνοντας τὴ γάτα νὰ τὴ θάψῃ ἐρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν ἀδελφό του. Ὁ Κάρολος ἦταν κατάκλωμος καὶ βυθισμένος σὲ μιὰ παράξενη σιωπή. "Ηταν φανερὸ πὼς εἶχε δῆ κι' αὐτὸς τὸ χρυσὸ νόμισμα...

Οἱ ἴδιες σκέψεις βασάνιζαν τὸ μυαλό τους. Ὁ πατέρας τους καθόταν συχνὰ στὴ ρίζα αὐτῆς τῆς βαλανιδιᾶς.

Χωρὶς ἀμφιβολία, ἐκεῖ θὰ εἶχε θάψει ὁ νέρος τὸ θησαυρό του!...

Ὡστόσο δὲν εἶπε τίποτε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ξαναγύρισαν στὸ σπίτι τους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ραοὺλ σηκώθηκε σιγὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ βγῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ἀξίνα κι' ἕνα φανάρι.

Σὲ λίγο, βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τράβηξε πρὸς τὸ χωράφι. "Ηταν βέβαιος πὼς θἄβρισκε τὸ θησαυρὸ στὴ ρίζα τῆς βαλανιδιᾶς. Καί, φυσικά, δὲν θἄλεγε οὔτε λέξι στὸν ἀδελφό του.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὸ χωράφι, εἶδε ἕνα φῶς κοντὰ στὴ ρίζα τοῦ δέντρου. Καί, πλησιάζοντας, ἀναγνώρισε τὸν ἀδελφό του ποὺ ἔσκαβε μὲ μιὰ ἀξίνα.

Ἡ ἀξίνα του εἶχε χτυπήσει τώρα πάνω σ' ἕνα ξύλινο κιβώτιο κι' ὁ Κάρολος, βέβαιος πὼς ἐκεῖ μέσα βρίσκονταν ὁ θησαυρός, ἀγωνιζόταν νὰ τὸν ξεχώσῃ.

— Κλέφτη! τοῦ φώναξε ὁ Ραούλ.

—Ἄ! "Ηρθες καὶ σύ; εἶπε ὁ Κάρολος.

— Κλέφτη! ξαναεῖπε ὁ Ραούλ.

— Δὲν εἶμαι περισσότερο ἀπὸ σένα κλέφτης, ἀπάντησε ὁ Κάρολος. Γιατὶ καὶ σὺ ποθες γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Ἀλλ' ὅπως βλέπεις, σε πρόλαβα! Ὅ,τι βρῶ τώρα εἶνε δικό μου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Ραούλ.

Καὶ σήκωσε τὴν ἀξίνα του.

Ὁ Κάρολος ἔκαμε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Κάτω ἀπὸ τὸ ὠχρὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, μιὰ ἄγρια σκηνὴ ξετυλίχθηκε τότε. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ εἶχαν ὁρμήσει ὁ ἕνας ἐναντίον του ἄλλου σὰν θηρία!...

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, μερικοὶ χωρικοὶ ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ χωράφι ἀντίκρυσαν ἕνα ἀναστοιχισιστικὸ θέαμα: Ὁ Ραοὺλ ἦταν πεσμένος στὴ ρίζα τῆς βαλανιδιᾶς μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δυό. Ὁ Κάρολος βρισκόταν γονατισμένος στὸ βάθος τοῦ λάκκου καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ χώματα. Δυὸ μεγάλες πληγές, ἀπ' ὅπου εἶχε τρέξει ἄφθονο αἷμα, ξεχώριζαν στὸ στῆθος του.

Κατὰ τὴ νυχτερινὴ συμπλοκή, ὁ Κάρολος εἶχε σκοτώσει τὸν Ραοὺλ. Ἀλλ' ἦταν κι' αὐτὸς βαρειὰ τραυματισμένος. Καὶ πέθανε τὴ στιγμὴ ποὺ βρῆκε ἕνα ἀπὸ τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ εἶχε κρύψει ὁ πατέρας του.

Οἱ χωρικοὶ εἰδοποίησαν ἀμέσως τὶς ἀρχές, ποὺ διάταξαν ν' ἀναζητήσῃ ὅλη ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς βαλανιδιᾶς. Βρῆκαν τότε ἐκεῖ ἕνα σωρὸ σάκκους. Λάκια γεμάτα μὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ πολύτιμα πετράδια. Στὸ βάθος τοῦ λάκκου ποὺ εἶχεν ἀνοίξει ὁ Κάρολος ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο φέρετρο. Πάνω σ' αὐτὸ εἶχε χτυπήσει ἡ ἀξίνα του.

"Οταν τὸ ἀνοιξαν βρῆκαν μέσα ἕνα σκελετό.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε τοῦ φιλίππου Κροσάρ.

Ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὴν ἀλήθεια ἦταν ὁ ἀββᾶς, μὰ δὲν φανέρωσε ποτὲ τὸ μυστικό. "Εκτισε μόνον μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ μιὰ ἐκκλησία.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΝΤΟΥΕΝ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

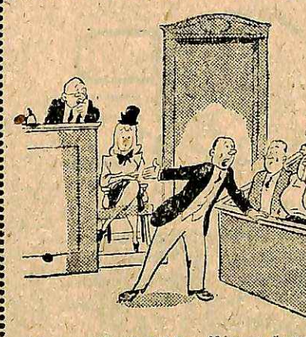
Ο ΦΙΛΟΣ

—Καλὰ μοῦ τόλεγε πὼς ὁ ἄντρας της ἦταν κτῆνος!...

ΤΑ «ΒΑΡΕΛΑΚΙΑ»

—Μὲ συγχωρεῖτε κυρία μου, μὰ δὲν μπόρεσα ν' ἀντιστεθῶ στὸν πειρασμό!

Ὁ συνήγορος: Κύριοι ἔνορκοι εἶνε ὑπόδειγμα μητέρας! Δέν σκότωσε τὸν ἄντρα της μὲ πιστόλι γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὰ παιδιὰ της! Τὸν ἔπνιξε, μ' ἕνα σχοινί!...

Οἱ λιλιάδες τῆς Ἑφταλίας

Ὁ παλληκαρᾶς

— Νικολάκη!... Νικολάκη!... ἀκούστηκε ἡ ἀγριοφωνάρα τῆς Ἑφταλίας μέσ' στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, λὲς καὶ τὴν πνίγανε!

Σουρατλῆς καὶ μαχμουρλῆς τινάχτηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι του ὁ Νικολάκης, ἀφουγκράστηκε κι' ἄκουσε πάλι τὴν Ἑφταλία, μὲ πιότερη ἀγωνία, γιὰ ξεφωνίζῃ:

— Νικολάκη, γιὰ τὸ Θεό!...

"Αρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο του ὁ Νικολάκης καὶ σερσεμιασμένος καὶ μπαϊλντισμένος μονολογοῦσε κι' ἤλεγε:

— Σίγουρα κλέφτες πατήσανε τὸ σπίτι μας. Πρέπει νὰ τρέξω...

Ξαναγύρε σιωπὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὁ Νικολάκης κατάλαβε πὼς οἱ κλέφτες ψαχουλεύανε τὰ μπιμπίλια καὶ τὰ φορτσάρια τους. "Ηπρεπε. λοιπόν, σὰν ἄντρας, νὰ ξεσπαθώσῃ, νὰ μπῇ στὴν καρωτὴ κάμαρα, νὰ τσ' ἁλικοιτίσῃ, νὰ τσοὶ κάνῃ τεσλίμ. Καὶ γιὰ αὐτὴ τὴ τζιβαετρικὰ καὶ τὴ γυναίκα του. "Ενας ὅμως ἀκατανίκητος φόβος τὸν εἶχε μπαγλαρωμένο καὶ καρφωμένο στὴ θέσι του καὶ συλλογιζόνταν:

«Γιατὶ μὲ φωνάζει; Γιατί; Τί θὰ καταλάβῃ σὰν μὲ ξεμπερδέψουνε κι' ἐμένα; Κρίμα δὲν εἶναι;»

Τώρα ἀκούστηκε πιὸ δυνατὴ ἡ φωνὴ τσ' Ἑφταλίας:

— Νικολάκη, τρέξε!...

Σαρλίκι καὶ λοξυγκας, τοῦρθε τοῦ φουκαρᾶ! Γύρω του σκοτάδι πίσσα. Ἄξαφνα ἄκουσε πατήματα. "Ητανε ἡ Κατίνα τοῦ Κλαπατάτα ἀπ' τὸ ντουρσέκι πούτρεχε γκουστοῦρι νὰ κάνῃ γιαρτίμι τσ' Ἑφταλίας στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή.

— Βρὲ εἶμαι πολὺ σπαζούρας! φώναξε τότε ντροπιασμένος ὁ Νικολάκης καὶ τινάχτηκε ἀπ' τὸ γιατάκι του ἔτοιμος νὰ τρέξῃ.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ βάλῃ μπρακί τσ κι' ἄκουσε τὴν Κλαπατάτα σὰν ὀφαγμένη τζαμούζα νὰ μουγκρίζῃ:

— "Αχ! "Αχ! "Αχ!

Σίγουρος πιὰ ὁ Νικολάκης γιὰ τὸ ρεμπελιὸ καὶ τὸ παρτσαδιασμὸ ποὺ τοὺς καναι οἱ κλέφτες ἤλεγε:

— Νάχα ἕνα ὅπλο σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ἀλλὰ νὰ πάω ἔτσι, θὰ μὲ σφάξουνε κι' ἐμένα σὰν τὸν "Αη Γιάννη καὶ θὰ πάω κουρμπανί! Θὰ φύγω ἀπ' τὸ παράθυρο.

"Οτι ἤκανε ὅμως νὰ σαλτάρῃ, ἄκουσε ἕνα δυνατὸ τρίξιμο. Κατατρομαγμένος χώθηκε εὐτὺς κάτω ἀπ' τὸ ντιβάνι του σὰν ποντικός. Καὶ τότε στὴν πόρτα τῆς κάμαρές του φάνηκε ἡ Ἑφταλία κρατώντας τη γάτα τση ποὺ εἶχε γεννήσει.

— Μωρὴ Κατίνα, ξεφώνισε ἀναφυρφουλιασμένη, ὁ ἄντρας μου δὲν εἶνε στὴν κάμαρά του!

— Καλέ, Χριστὸς καὶ Παναγιά, τί λες, Ἑφταλία μου;

— Σοῦ λέω δὲν εἶνε. "Αχ! τὸ ζαμπαρᾶ, τὸ μασκαρᾶ... Ἄκουῦς, καλέ, νὰ ξεκοιμᾶται ὁ ἀσκημομούρης, ὁ ἄτιμος!

— Καλὲ θἀ σκαπαδεξῇ ὁ νοῦς μου, μὴ μοῦ λές, Ἑφταλία μου, πὼς ὁ Νικολάκης σου ξεκοιμᾶται! "Ε, χάλασε πιὰ ὁ κόσμος!

— Νὰ δῆς τί θὰ τοῦ κάνω τοῦ μουρντάρη.

Κι' ὁ Νικολάκης, ἀκίνητος κάτω ἀπ' τὸ ντιβάνι, μουρμούριζε:

— Πιὸ καλὰ νὰ μὲ λές μουρντάρη, παρὰ φοβιτσιάρη.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή, δὲν ξέρω πῶς ἡσύχασε ἡ Ἑφταλία καὶ τὸν εἶδε ζαρωμένο στὴ γωνιά. Καὶ τότε πιὰ ξεφώνισε:

— Καλέ, ἡ γάτα κοιλοπονοῦσε καὶ σὲ φώναζα, καὶ σὺ ἀπ' τὸ φόβο σου κρύφτηκες: Οὔ νὰ χαθῇς, ἄνντρα ἄντρα! "Ελα λοιπὸν γρήγορα γιατὶ ἡ γένια ἐγίνε.

Ἐκείνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ ξεματισμένος κι' ἀνήσυχος. Κάτι ἤθελε...

Κι' ἡ Ἑφταλία σκασμένη στὰ γέλια ξεφώνισε:

— Τί θές, καλέ; Λέγε μου, παλληκαρᾶ μου;

Καὶ τότε ὁ Νικολάκης δειλὰ καὶ ντροπαλὰ μουρμούρισε:

— Ἑφταλία μου, ἀμάν... ἕνα σώβρακο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΝΕΥΡΟΚΑΒΑΛΙΚΕΥΜΑ

"Ὅλη ἡ παρέα, μὲ τὸ Στόκλη ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχαν πέσει στὴ θάλασσα κι' ἀρχίσαν τὰ παιχνίδια. Μόνον ὁ Κιρκὸρ βούτηξε μιὰ καὶ βγῆκε ἀμέσως γιατὶ ἤπιεθε στὸ πόδι νευροκαβαλίκευμα καὶ γιατί — τὸ σπουδαιότερο — ἤθελε νὰ προλάβῃ νὰ φτάσῃ σπίτι του ἐγκαίρως νὰ μὴν ἔχῃ γρίνες καὶ τσακώματα μὲ τὴν τζαναμπέτα τὴν Τακουίτσα.

— "Αϊντε ἀγουρλάροσουν! φώναξε στὴν παρέα κι' ἔκανε ἄνω κάτω τὰ ροῦχα, ὡς ποὺ νὰ βρῇ τὰ δικά του.

Πῆρε ὕστερα τὸ ρολὲϊ καὶ τὰ χαρτιά του ἀπ' τὸ μπανιέρη κι' ἔτρεξε στὴν στάσι μπαϊλντισμένος.

Μεσημέρι, κόσμος πολύς, συνωστισμός, ἀσφυξία ἀπελπισία!. Μιὰ ὥρα στάθηκε στὴν οὐρά. Ἐπιτέλους μὲ τὴν ψυχὴ στὸ δόντι. σπρώχνοντας, ζουλώντας καὶ τσαλαπατώντας μπῆκε στὸ λεωφορεῖο καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ βρέθηκε ζουλιγμένος ἀναμεσα σ' ἕναν κύριο, στεγνὸ σὰν τσίρο καὶ μιὰ χοντρὴ νταντανα, σα. φάλαινα ποὺ ἡ μυτή της ἀκουμποῦσε στὸ σβέρκο του καὶ τὸν ἔκανε νὰ καινγετσι!

— Νὲ μποῦ μπέ; Ρουτούνια σου μανκαλιὰ εἶνε, γιαβρούμ! φώνεξε.

— Ἂς τὰ ρουθουνία μου, κοπρόσκυλο καὶ κάγε ἕνα βῆμα παραπέρα ποὺ κόλλησες ἀπάνω μου! του εἶπε ἡ χοντρὴ κυρία καὶ τὸν ἀγριοκύτταξε.

Ὁ Κιρκὸρ γιὰ νὰ δώσῃ τόπο τσ' ὀργῆς, ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀγρίεψε ὁ τσίρος.

— Μωρὲ δὲν βλέπεις πὼς βαστῶ αὐγά; Στραβὸς εἶσαι;

Ἡ ἐρεσις τοῦ Κιρκὸρ ἦταν τραγική. "Εκανε πάλι πίσω, ὁ φουκαρᾶς, ἀλλὰ βρέθηκε ξανὰ κάτω ἀπ' τὴν μύτη τῆς κυρίας μὲ τὴν καφτερὴ ἀνατνοή.

— Πάλι ἐδῶ, βρέ; τοῦ φώναξε ἐκείνη.

— Μπσέ, ἐμ μύτη σου παφ - πούφ, φωτιὲς βγάζει, ἐμ ρέστα γυρεύεις; Τράβα ἐρῦ μύτο σου!

— Μύτος εἶνε ὁ δικός σου, παλιάνθρωπε! φώναξε ὁ ἄντρας τῆς χοντρῆς μὲ ὕφος ποὺ ἔλεγε πολλά.

Ἀμέσως ἀνέθηκαν τὰ αἵματα τοῦ Κιρκὸρ στὸ κεφάλι, στραβοκυτταχτήκανε κοὶ τέλος ἁρπαχτήκανε. Γροθιὲς κλωτσιές, κουτουλιές. λινοθυμιές. Μπῆκαν στὴ μέση οἱ ψυχραιμότεροι, τὸ λεωφορεῖο στάθηκε καὶ σὲ λίνα λεπτὰ κατέβασαν τὸν Κιρκὸρ καὶ τὸν παρέδωσαν σ' ἕναν ἀστυφύλακα.

— Ὥστε πᾶς καὶ χώνεσαι μέσα στὶς κυρίες; Μπερμπάντη! τοῦ εἶπε ὁ πόλισμαν. Πῶς λεγεσαι; Τὴν ταυτότητα σου.

Ἀμέσως ὁ Κιρκὸρ ἔβγαλε κι' ἔδωσε τὴν ταυτότητα του στὸν ἀστυφύλακα. Τὴν πῆρε ἐκείνος τὴν κύτταξε κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Ὥστε λέγεσαι;

— Κιρκὸρ Τσυλουμουτζιάν.

— Μπᾶ! Ἔχουμε καὶ τέτοια;

Ἀπόρησε ὁ Κιρκὸρ καὶ τὸν ρώτησε:

— Νὲ ντεμὲν τέτοια; Σεκλέτια ἐγκῶ ἔκω, ὑναῖκα μου περιμένει.

— Βρέ ἂς τὴν γυναίκα σου κι' ἐλα τώρα πᾶμε μέσα γιὰ νὰ δοῦμε ἂν σὲ λένε Κιρκόρ.

Καὶ τὸν τράβηξε στὸ τμῆμα.

Ἐκεῖ ὁ ἀστυφύλακας ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσι στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας κι' ἄφες σοῦρε τὸν κλεισανε στὸ κρατητήριο.

— Ἀμάν! Ἀμάν! νὲ κομπσὲτ βάο; ξεφώνιζε ὁ δύστυχος κι' ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε. Τέλος τ' ἀπόνευμα τὸν ξαναφώναξε πάλι ὁ ἀστυνόμος.

Λοιπὸν λέγε τ' ἀλῆθειά σου ὄνομα γιατὶ θὰ σὲ στείλω κάτω στὴν Ἀσφάλεια τοῦ εἶπε.

— Κιρκὸρ Τσυλουμουτζιάν, πατέρα μου Νικογκὸς λένε, μητέρα μου Χαϊκανους λένε, γένος Σουτζουκιάν.

— Ὥστε δὲν λέγεσαι Στόκλης Μερμελέχας;

— Ζαμπὶτ ἐφέντη, ζὸρ - ζορινὰ τρηκεία μου ν' ἀλλάζω τέλεις; Ἐρμενλῆς εἰμαι. Ἰστόκλης Μερμελέχας ὀρτόντοξες εἶνε. Ἄλλος εἶνε.

— Τότε γιατὶ ἔχεις μαζὶ σου τὴν ταυτότητα του; Ποῦ εἶνε ἡ δική σου;

Καὶ ὁ Κιρκορ ποὺ ἐπιτέλους κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ ξεφώνισε:

— Ἐφέντιμ, νευροκαβαλίκεμα μπάνιο μέσα πουτάρια μου ἤπαταν, τσαμπουκ - τσαμπουκ βγῆκα, μπανιέρη χαρτιά μου, φολοὶ μου γύρεψα καὶ τότες λάτος πάτος, γιαγνίς ὁλντοῦ! Σίνουρα Ἰστόκλη βεσικὰ ἤντωσε ἐμένα. Ἰστὲ μπρού.

— Αἴντε τώρα φύγε, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Γράμπα - τράμπα φτηνὰ τὴν γλύτωσες κι' ἀπ' τὴν ἀστυνομία κι' ἀπ' τὸ νευροκαβαλίκευμα.

Κι' ὁ Κιρκὸρ ποὺ θυμήθηκε πὼς τὸν περίμενε ἡ Τακουίτσα κι' ἡ ὥρα εἶχε φτάσει ὀχτὼ ξεφώνισε ἀπελπισμένος:

— Δὲν γλύτωσα γιαβρούμ ἀστυνόμο. Τώρα ποὺ τὰ πάω ἰρπίτι μου καινούργιο νευροκαβαλίκεμα περιμένει ἐμένα!...

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πλεσπίδη

Ἡ καλὴ

Τί μοῦ λές, κὺρ-Παντελῆ μου! Ἀϊ μὰ βέβαια! Αὐτὴ εἶνε πολὺ σοβαρὴ πρότασι... Νὰ πᾶμε στὴν ταβέρνα τοῦ κὺρ-Χαράλαμπου, στὸ Παγκράτι. Ποὺ ἔχει φέρει μιὰ καλὴ ρετσίνα! Αἰ, τί νὰ σοῦ πῶ, καϋμένε! Νὰ σοῦ ἁρπάξω τὴν κεφαλὰ καὶ νὰ στὴ βροντήξω χάμω, ἢ νὰ σὲ στείλω ἁπλῶς στὸ διάολο καὶ νὰ σοῦ ἀπαγορέψω καὶ σένα τὴν καλημέρα: Πῶς εἶπες; Γιατί; Τί γιατί, βρὲ μπεκρουλιάκα; Γιὰ ποιόνε μὲ πῆρες; Γιὰ κανένα παρὰφρονα, νὰ ξεκινήσω καλὰ τοῦ καθουμένου ἀπὸ το ἱερὸς Πατησίων δηλαδὴ ἡ ὥρα νύχτα καὶ νὰ παίανω τράμ καὶ λεωφορεῖα καὶ νὰ κάνω καὶ ποδαρόδρομο γιὰ νὰ πάω στὸ τέρμα Παγκρατίου ποὺ ἔχει φέρει μιὰ καλὴ ρετσίνα ὁ κὺρ - Χαράλαμπος; Τί πάει νὰ πῇ καλὴ ρετσίνα, βρὲ στουπί; "Αν θέλω νὰ πιῶ κρασί — ποὺ δὲν πίνω — μπαίνω σ' ἕνα ὁποιοδήποτε κρασοπουλειό, παραγγέλνω ἕνα κατοστάρι, τὸ κατεβάζω καὶ πάω στὴ δουλειά μου. Καὶ καμμιὰ ἀνησυχία ἂν εἶναι καλὴ ἡ μέτρια. Κι' ἐπὶ τέλους, καλὲς ρετσίνες ὑπάρχουν σὲ πολλὰ μέρη.

Ἀλλὰ ἐσὺ ἐκεῖ! Στὸ τέρμα Παγκρατίου, στοῦ κὺρ - Χαράλαμπου. Καὶ ὄχι μόνο ἐσύ. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ μπέκροι ποὺ ἔχετε τὸ ἴδιο ψώνιο. Ἐνῶ ἄλλοι ἄνθρωποι σπᾶνε τὸ μυαλό τους γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ μικρόβιο τοῦ καρκίνου. τὴν πενικιλλίνη, τὸ μυστικὸ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἢ φάγνουν ν' ἀνακαλύψουν χρυσωρυχεῖα, τὰ μυστικὰ τοῦ Νοτίου Πόλου καὶ ἐξερευνοῦν τὶς Σαχάρες καὶ τὶς ζούγκλες. ἐσεῖς κάνετε ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς καὶ ψάχνετε νύχτα - μέρα ὅλη τὴν πρωτεύουσα καὶ τὰ περίχωρα. γιὰ ν' ἀνακαλύψετε τὴν καλὴ ρετσίνα!

Καὶ ὕστερα τί γίνεται; Τί διαφορὰ ἔχει δηλαδὴ ἡ ρετσίνα τοῦ κὺρ - Χαράλαμπου ἀπὸ τὴ ρετσίνα τοῦ κὺρ - Χρήστου; Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο. Καὶ μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη γινόσαστε στουπὶ στὸ μεθύσι. μπερδεύετε τὰ λόγια σας, παραπατᾶτε στὸ δρόμο καὶ πᾶτε ἀπὸ τοῖχο σὲ τοῖχο, γινόσαστε κουβούνια καὶ σᾶς βλέπει καὶ σας συγαίνεται ἡ ψυχή μου. Καὶ ἄειντε τὰ γυρίσης μεθυσμένος στὸ τέρμα Πατησίων ἀπὸ τὸ τέρμα Παγκρατίου, ὅπου ἤπιες τὴν καλή! Κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ σὲ ἀκολουθήσω! Νὰ κάνω δέκα χιλιόμετρα καὶ νὰ γωθῶ σὲ μιὰ βρωμοταβέρνα. νὰ καθήσω σ' ἕνα λιγδιάρικο τραπέζι γιὰ νὰ μοῦ φέρῃ ἕνας ξυπόλητος καὶ βρωμερὸς ταῖς τὴν καλή! — Μὰ δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ; Σοῦ κάνω τὴν ἐντύπωσι παράφρονος; Ὄχι, κὺρ - Παντελῆ μου. Μεραὶ γιὰ τὴν πρόσκλησι, ἀλλὰ νὰ πᾶς μόνος σου. Καὶ νὰ τὴν πιῇς μόνος σου. Καὶ νὰ μεθύσῃς μόνος σου. Καὶ νὰ κουτρουβαλιάσῃς στὸ δρόμο μόνος σου.

Τί; Ἐπιμένεις; Ἐγὼ κὺρ - Παντελῆ μου σοῦ μίλησα μὲ τὸ καλό. Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν παίρνεις με τὸ καλό, θὰ σοῦ μιλήσω καὶ τὴ γλῶσσα ποὺ ξέρω. "Αει στὸ διάολο, κὺρ - Παντελῆ μου

Οἱ τελευταῖες ὧρες ΤΩΝ ΝΑΖΗΔΩΝ

Ὁ Χίτλερ πρὸ τοῦ φάσματος τῆς καταστροφῆς

Ἡ «Διάσκεψις παρὰ τῷ Φύρερ» ἦταν, ὅπως λέει τ' ὄνομά της ἡ καθημερινὴ συγκέντρωσις τῶν πολεμικῶν ἀρχηγῶν στὸ Στρατηγεῖο τοῦ Φύρερ. Τὰ πρακτικά της, σ' ἕνα μόνον ἀντίγραφο, ὑπογεγραμμένο ἀπ' τὸ Χίτλερ, φυλάγονταν στὰ ἀπόκρυφα ἀρχεῖα. Τὰ ἀρχεῖα λοιπὸν αὐτὰ βρέθηκαν ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν τοῦ ἀγγλικοῦ Ναυτικοῦ στὴ μικρὴ πόλι Τάμπαχ. Καὶ τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο δημοσίευσε μιὰ περίληψή τους ποὺ παρουσιάζει ὁλοζώντανα τὶς τελευταῖες ὧρες τοῦ γερμανικοῦ ψυχορραγήματος.

Σύμφωνα μ' αὐτήν ἡ κατάρρευσις τοῦ Ράϊχ ἄρχισε τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1945. Τὶς 15 Ἰανουαρίου, τὰ πρακτικὰ τῆς Διασκέψεως γράφουν :

«Τρεῖς παράγοντες κάνουν τὴ θέσι μας σχεδὸν ἀπελπιστική : ἡ ἔλλειψις κάρβουνου, πετρελαίου καὶ ἐργατικῶν χεριῶν. Τὰ ἀποθέματά μας ἔχουν ἐλαττωθῆ ἀνησυχαστικά. Ἐνῶ, τὸ 1943 μπορούσαμε νὰ καλύπτωμε τὶς ἐλλείψεις τῶν συμμάχων μας καὶ νὰ ἐνισχύωμε συγχρόνως τὴ θέσι μας, σήμερα δὲν εἴμεθα πιὰ ἱκανοὶ ν' ἀνταποκριθοῦμε στὶς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ μας».

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἀρχίζουν νὰ ἐλαττώνται οἱ πνευματικὲς ἱκανότητες τοῦ Χίτλερ. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ διευθύνη τὸ σύνολο τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς πολιτικῆς δράσεως καὶ μεταβιβάζει διαρκῶς περισσότερο τὶς ἁρμοδιότητές του στοὺς ὑφισταμένους του. Ἰδίως δὲ στὸ ναύαρχο Ντένιτζ.

Οἱ ὑπαρχηγοί του ἔχουν χωρισθῆ σὲ δυὸ μερίδες. Οἱ μὲν θεωροῦν ἀναπόφευκτη τὴ στρατιωτικὴ κατάρρευσι καὶ προβλέπουν τὴ μεταβολὴ τῶν κανονικῶν ἐπιχειρήσεων σὲ τεράστιο ἀνταρτοπόλεμο ἢ καὶ σὲ μυστικὸ κίνημα Ἀντιστάσεως. Ἐπὶ κεφαλῆς τους βρίσκονται ὁ Γκαίμπελς κι' ὁ Μπόρμαν.

Οἱ ἄλλοι ἐπιμένουν νὰ συνεχισθῆ ὁ φανερὸς πόλεμος μέχρις ἐσχάτων. Κι' αὐτοὶ τέλος ἐπικρατοῦν, γιατὶ συμφωνεῖ μαζί τους κι' ὁ Χίτλερ. Ἐμπρὸς ὅμως στὴ ραγδαία ἐπίθεσι τῶν Συμμάχων ἀπ' τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, τὸ Στρατηγεῖο σαστίζει καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ καταστρώση ἕνα γενικὸ σχέδιο ἐπιχειρήσεων. Περιορίζεται μόνο σὲ τοπικὲς δράσεις στὰ διάφορα μέτωπα τελείως ἀσύνδετες μεταξύ τους κι' ἔξω ἀπ' τοὺς στρατηγικοὺς κανόνες.

Τὰ πρακτικὰ τῆς Διασκέψεως μᾶς παρουσιάζουν τὸ Χίτλερ καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς του ζαλισμένους κι' ἀνίκανους πιὰ νὰ διευθύνουν μιὰ κατάστασι ποὺ χειροτερεύει διαρκῶς.

Τέλος, στὶς 19 Μαρτίου, ὁ Χίτλερ παίρνει μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι : Νὰ στείλη σ' ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς ἀρχηγοὺς τὴ διαταγὴ νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ἴδια τακτικὴ ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Στάλιν τὸ 1941. Γιὰ νὰ ἐξασθενήσουν δηλαδὴ τὴ δυναμικότητα τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὴ γρήγορη προέλασί του, νὰ καταστρέφουν κάθε βιομηχανικὴ ἢ στρατιωτικὴ ἐγκατάστασι κάθε κτίριο ἢ τεχνικὸ ἔργον ποὺ πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψουν ὁπισθοχωροῦντες. Τοὺς κατέστησε μάλιστα ἀτομικῶς ὑπευθύνους γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς διαταγῆς του, ἀπειλῶντας τους μὲ θανατικὴ ποινή.

Ὡστόσο, σὲ λίγες μέρες, τὸ ἠθικὸ τῆς Διασκέψεως ἀνασπερώθηκε. Στὶς 25 Μαρτίου ὁ ναύαρχος Ντένιτζ, ἀνάγγειλε στὸ Φύρερ ὅτι γερμανικὰ ὑποβρύχια, ἐντελῶς νέου τύπου, ἔκαναν θραῦσι εἰς βάρος τῶν συμμαχικῶν πλοίων ἐνῶ συγχρόνως τὸ καινούργιο μυστικὸ ὅπλο, οἱ βόμβες V 2, προκαλοῦσαν τρομερὲς καταστροφὲς στὴν Ἀγγλία.

Ὁ Χίτλερ ἐνθαρρύνθηκε καὶ καθησύχασε τόσο ὥστε οἱ τρεῖς ἑπόμενες διασκέψεις διετέθησαν ἀποκλειστικὰ σὲ συζητήσεις περὶ τῆς διοργανώσεως τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ μετὰ τὸν πόλεμο !

Στὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου οἱ συμμαχικὲς ναυτικὲς ἀπώλειες ἀνέβηκαν πραγματικὰ ἀλμαστωῶς. Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε πολύ. Οἱ Σύμμαχοι ἔλαβαν τὰ μέτρα τους κι' ἄρχισαν νὰ καταστρέφουν τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια. Τὰ καταδιωκτικὰ καὶ τὰ ἀεροπλάνα τους ἐστειλαν στὸ βυθὸ 57 ὑποβρύχια !

Στὶς 15 Ἀπριλίου ὁ Ντένιτζ, ἔκαμε μιὰ τρομερὴ ὁμολογία στὸ Φύρερ : "Ηταν ἀδύνατον στὸ ἑξῆς νὰ προστατευθοῦν ἀπ' τοὺς συμμαχικοὺς βομβαρδισμοὺς οἱ λιμένες τοῦ Ἀμβούργου καὶ τῆς Βρέμης, γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν πιὰ χημικὰ προϊόντα γιὰ τὴ δημιουργία «προπετάσματος καπνοῦ»)....

Οἱ κακὲς εἰδήσεις ἐπακολούθησαν, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Ὁ Ντένιτζ ἀνήγγειλε κατόπιν στὸ Χίτλερ ὅτι ἀναγκάσθηκε νὰ διατάξη τὴν καταστροφὴ ὅλων τῶν γερμανικῶν λιμένων ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθοῦν. Ἐπίσης ὅτι οἱ συμμαχικοὶ βομβαρδισμοὶ προξένησαν μεγάλες ζημιὲς στὸ καταδρομικὸ «Ναύαρχος Σέερ», στὸ θωρηκτὸ «Ναύαρχος Χίπερ» καὶ στὸ καταδρομικὸ ("Εμντεν»).

Δυὸ μέρες ἀργότερα καινούργιες συμφορές : Τὰ ἀποθέματα πετρελαίου εἶχαν ἐξαντληθῆ ἢ καταστραφῆ ἀπ' τοὺς βομβαρδισμούς, κι' ἔτσι, ἀπ' τὶς 20 Ἀπριλίου, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κινηθῆ κανένα ὑποβρύχιο. Συγχρόνως ὁ Μπόρμαν ἀνήγγειλε ὅτι, στὶς 30 Ἀπριλίου, θάπαυε ἀναγκαστικῶς ὁ ὡργανωμένος ἐφοδιασμὸς σὲ λιπαντικά.

Τὴν ἴδια μέρα, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἀμερικανῶν τὸ χρυσάφι ποὺ ἔκρυθαν οἱ Ναζῆδες στὸ βουνὸ Χάρτς.

Ὁ Χίτλερ ξετρελλάθηκε ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Οἱ κρίσεις τῆς μανίας του κι' οἱ ἀσυνάρτητες διαταγές του δεικνυον στοὺς ἐπιτελεῖς του ὅτι δὲν ἔχει πιὰ τὸ μυαλό του ἐν τάξει. Ὁ Γκαίρινγκ εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔχει τὸ θάρρος ν' ἀποφασίση τότε νὰ παρουσιάση τὸ Φύρερ καὶ ν' ἀναλάβη τὴν ἐξουσία. Ἀλλὰ ὁ σατανικὸς Χίμμλερ τὸ μαθαίνει, τὸ ἀναφέρει στὸ Χίτλερ κι ἐκεῖνος διατάσσει νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ τυφεκισθῆ ὁ Γκαίρινγκ. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἀνακαλεῖ τὴ διαταγή του καὶ περιορίζεται μόνον νὰ τοῦ ἀφαιρέση τὸ ἀξίωμά του.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα προελαύνουν πρὸς τὸ κέντρον τῆς Γερμανίας. Ὁ Χίτλερ κλείνεται στὸ καταφύγιό του τῆς Καγκελλαρίας στὸ Βερολῖνο. Δὲν ἔχει πιὰ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, παρὰ μόνο μὲ τὸ ραδιόφωνο.

"Ολα εἶναι χαμένα. Κι' ὅμως ὁ Χίτλερ ἐλπίζει ἀκόμη. Πιστεύει ὅτι διαθέτει, στὶς πεδιάδες τῆς βορείου Γερμανίας ἀνέπαφη τὴ στρατιὰ τοῦ στρατηγοῦ Βένκ. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οἱ δυνάμεις αὐτὲς ὑπάρχουν μόνο... στὸ χαρτί ! Ἔχουν διαλυθῆ, πρὶν ἀπὸ 15 ἡμέρες. Ὁ Φύρερ τὸ ἀγνοεῖ. Καί, στὶς 27 Ἀπριλίου, στέλνει ἕνα ὑστερικὸ μήνυμα στὸ στρατάρχη Γιόλντ, ἐπιτελάρχη του, ποὺ πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου στὴ Γερμανία :

«Ποῦ εἶναι ἡ στρατιὰ Βένκ. Πότε θὰ ἐπιτεθῆ ; Ποῦ βρίσκεται ἡ ἐννάτη στρατιά ; Ποῦ εἶναι οἱ μηχανοκίνητες δυνάμεις τοῦ στρατάρχου Βάτχς ;»).

Δὲν λαμβάνει ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι...

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ σιωπὴ ξαναδίνει στὸ Χίτλερ τὴν πνευματική του διεύρυνσια. Καταλαβαίνει ὅτι ἐπαιξε καὶ ἔχασε. Καὶ στὸ τέλος Ἀπριλίου αὐτοκτονεῖ.

Τὰ πρακτικὰ τῆς Διασκέψεως τῆς 1ης Μαΐου περιέχουν μόνο λίγες λέξεις τραγικὰ λακωνικές :

«Τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον».

Πράγματι, δὲν ὑπῆρχε πιὰ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον γιὰ τὴ ναζιστικὴ Γερμανία, ποὺ εἶχε πεθάνει μαζὶ μὲ τὸ Φύρερ της....

●●

Κατάσκοποι... ἀπ' τὸν "Αρη

Βασιζόμενος στὶς ἐργασίες τῶν συναδέλφων του, ἕνας διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς ἀστροφυσικῆς θεωρεῖ πιθανόν:

1) ὅτι ἡ ζωὴ στὸν πλανήτη "Αρη εἶνε ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων ὅμοια μὲ τὴς Γῆς.

2) ὅτι ὁ πολιτισμὸς τοῦ "Αρεως εἶνε ἀρχαιότερος καὶ πιὸ προωδευμένος ἀπ' τὸ δικό μας.

3) ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ "Αρεως ἐπιτρέπει στοὺς κατοίκους τοῦ πλανήτου αὐτοῦ νἀσχωνται «ἐγκόγνιτο» στὴ Γῆ καὶ ν' ἀνακατεύωνται μὲ τὸν πληθυσμό της!

Προσοχὴ λοιπόν! Ὁ κύριος ποὺ σᾶς σκούντησε χθὲς στὸ τραμ, ἦταν ἴσως "Αρειος. δηλαδὴ κατάσκοπος, μέλος τῆς ἀρειανῆς πέμπτης φάλαγγος, ποὺ προετοιμάζει τὴν εἰσβολὴ στὸν κόσμο μας ἀπὸ στρατεύματα τοῦ "Αρεως μεταφερόμενα ἀεροπορικῶς! ...

Φαίνεται πὼς δὲν ἔχουν πολὺ ἐν τάξει τὸ μυαλό τους ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀστροφυσική!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΥΔΡΙΑ – ΚΟΜΠΟΣΤΑ. 2) ΦΥΛΗ – ΡΑΚΟΣ. 3) ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. 4) ΚΙΤΡΙΝΗ – ΤΙΜΗΜΑ. 5) ΑΠΛΑ – ΣΑΜΟΥΡΙ – ΡΥΤΑ. 6) ΣΙΣΥΡΑ – ΖΩΤΙΚΑ. 7) ΔΙΑΣ – ΚΙΝΗΜΑ – ΣΤΙΜΗ. 8) ΟΜΟΙΑ – ΟΙΚΑΔΕ. 9) ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ. 10) ΜΟΣΧΑ – ΠΙΚΑ. 11) ΛΙΤΟΤΗΣ – ΝΙΚΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΦΥΛΑΚΙΑ – ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ. 2) ΥΛΗ – ΤΡΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΙ – ΧΑΛΙ. 3) ΜΑΝΗ – ΑΜΑ. 4) ΑΓΑΘΗ – ΣΑΡΑΚΙ – ΝΙΚΗΤΗΣ. 5) ΜΑΪΜΟΥ – ΝΗΜΑΤΑ. 6) ΚΟΜΜΑΤΙ – ΡΙΖΩΜΑ – ΡΙΜΙΝΙ. 7) ΚΑΤΙ – ΟΙΑ. 8) ΤΑΡΑ – ΜΗΡΥΚΑΣΤΙΚΑ – ΠΙΑ. 9) ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ – ΜΗΔΕΝΙΚΑ.

Φτερωτὲς συλλαβὲς

ἐκπΕΜΠω – εὐφΟΡΟς – ΥΠΑρξις – σεβΙΛΛΗ – ὀθΕΛΛΟΣ.

Αὐτὰ εἶνε τὰ γράμματα ποὺ πρέπει νὰ πάρετε ἀπὸ τὴν κάθε λέξι γιὰ νὰ σχηματίσετε μ' αὐτὰ τὸ ἑπάνω λεμα:

ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ἀναγραμματισμὸς

"Ελθα – "Αθελ.

Μαγικὴ εἰκὼν

Ἀντιστρέφοντας τὴν εἰκόνα, θὰ δῆτε τὸν ζωγράφο ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸν πίνακά του.

Ἀριθμοί

Ὁ ἀριθμὸς ποὺ δὲν παρουσιάζει τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς ἄλλους εἶνε ὁ 44.534. Τὸ δὲ κοινὸ χαρακτηριστικὸ τῶν τριῶν ἄλλων εἶνε ὅτι μποροῦν νὰ διαβασθοῦν χωρὶς κεμμιὰ μεταβολὴ τόσο ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχή, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πρὸς τὸ τέλος.

Τέσσερες χρονολογίες

Οἱ χρονολογίες αὐτὲς ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ 4 κατὰ σειρὰν ἀριθμούς:

α'.) 1) 2) 34. β'.) 2) 3) 45. γ'.) 3) 4) 56. δ'.) 4) 5) 67

Συλλαβόγριφος

Σταῦρος – εἰς = Σταύρωσις.

Ἡ λύσις τοῦ 137ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ.

1) ΤΕΞΑΣ – ΔΡΑΜΑ – ΑΓΗΜΑ. 2) ΥΣ – ΕΡΑΝΟΣ. 3) ΠΑΝΑΜΑΣ – ΑΝΑ – ΤΕΙΩΝ. 4) ΗΤΟΝ – ΗΣΑΥ 5) ΣΙΝΑ – ΕΛΟΣ – ΟΝΟΣ. 6) ΜΥΣ – ΦΑΡΟΣ. 7) ΠΑΡΙΣ – ΤΟΝΟΣ – ΠΑΣ 8) ΙΡΙΣ – ΠΑΣ – ΙΑΣΩΝ – ΡΑ .9) ΣΟΣ – ΔΑΣ – ΜΗΝ – ΤΑΣ. 10) ΟΣ – ΣΑΝΙΣ – ΙΟΣ – ΜΟΔΑ. 11) ΦΩΣ – ΣΙΝΑΣ – ΠΑΝΙΣ. 12) ΚΟΜΗΣ – ΚΩΣ 13) ΠΑΡΑ – ΕΙΤΑ – ΣΑΝΑ. 14) ΨΕΝ – ΣΑΛΙ 15) ΑΞΙΟΣ – ΣΗΜ – ΣΑΛΑΜΙΣ 16) ΩΡΙΜΟΣ – ΣΥ 17) ΑΙΝΟΣ – ΣΑΥΡΑ – ΣΑΣΩΝ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΙΑΠΗΣ – ΠΙΣΩΝ – ΠΡΑΓΑ 2) ΙΚΑΡΟΣ – ΚΑ 3) ΞΕΝΩΝ – ΡΙΣ – ΦΟΡΕΙΟΝ 4) ΑΨΙΣ – ΣΩΜΑ 5) ΣΥΜΗ – ΔΑΣΗ – ΙΣΩΣ 6) ΣΑΤΕΝ – ΠΑΝ 7) ΣΟΛ – ΤΑΣΙΣ – ΘΕΣΙΣ 8) ΡΕ – ΝΟΜΟΣ – ΣΙΚ – ΝΗΜΑ 9) ΑΡΑ – ΣΥΝ – ΝΩΕ – ΜΟΥ 10) ΜΑΝΗ – ΣΟΙ – ΙΑΣΙΣ ΣΡ. 11) ΑΝΑΣΑ – ΣΑΜΟΣ. – ΓΑΣ 12) ΣΗΣ – ΤΑΛΑΣ 13) ΑΣΤΥ – ΑΠΩΝ – ΙΛΥΣ. 14) ΟΡΑΝ – ΜΑΡΣ 15) ΗΜΙΟΝΟΣ – ΤΟΝ – ΑΜΜΟΣ. 16) ΟΣ – ΡΑΔΙΟΝ 17) ΑΜΝΟΣ – ΠΑΣΑΣ – ΑΡΣΙΝ

●●

Τὸ χτένισμα στὸ μπάνιο

Ἀνεκαλύφθη τελευταίως ἕνα εἰδικὸ ὑγρό, ποὺ ἐπιτοέπει στὶς γυναίκες νὰ κάνουν μπάνιο κολύμπι καὶ βουτιὲς χωρὶς τὸν παραμικρὸ κίνδυνο γιὰ τὴν κόμωσί τους. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ κάνει τὰ μαλλιὰ ἀδιαπότιστα ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὸν ἱδρῶτα. διατηρεῖ τὴν ὀντουλασιόν τους. παρ. ὅλες τὶς βουτιὲς καὶ εἶνε ἀβλαβὲς γιὰ τὸ τριχωτὸ δέρμα.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ τῶν «θαλασσινῶν»

Πολύτιμη τροφὴ γιὰ τοὺς διανοουμένους καὶ τοὺς νευρικοὺς

Στρείδια. μύδια, ἀχιβάδες. ἀχινοί, ὅλα αὐτὰ τὰ τόσον θρεπτικὰ «θαλασσινὰ» εἶνε ἐπικίνδυνα ἢ ὄχι ;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐπικρατεῖ μιὰ προκατάληψις γι' αὐτά. Γιατὶ ὅταν εἶνε φρέσκα, ἡ πέψις των γίνεται πολὺ εὔκολα μέσα στὸ στομάχι. Οἱ πεπτικὲς διαταραχὲς καὶ διάφορες ἄλλες ἀνωμαλίες ποὺ προκαλοῦν κάποτε ὀφείλονται σὲ τρεῖς λόγους: α) στὸ ὅτι δὲν εἶνε φρέσκα, 6) στὸ ὅτι προέρχονται ἀπὸ μέρη μολυσμένα (π.χ. ἀπὸ μέρη ὅπου χύνονται ἀκάθαρτα ὕδατα κτλ.) καὶ γ) στὸ ὅτι οἱ ψαράδες γιὰ νὰ τὰ «φρεσκάρουν» τὰ βρέχουν κάποτε μὲ ἀκάθαρτα ἢ μολυσμένα νερά.

Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ τρῶμε «θαλασσινὰ», παρὰ μόνον ὅταν εἶνε ἀκόμη ζωντανὰ καὶ ὅταν εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ μέρη ἀκάθαρτα ἢ μολυσμένα.

"Οταν συντρέχουν αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις τὰ «θαλασσινὰ» εἶνε ἀκίνδυνα.

Ὡστόσο, σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα, ὅπως εἶνε ἡ κνίδωσις (κοινῶς ὀρτικάρια).

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ὀφείλονται στὸ ὅτι οἱ λευκωματώδεις οὐσίες ποὺ περιέχουν τὰ «θαλασσινὰ» ἔχουν διαφορετικὴ σύστασι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό.

Τὰ «θαλασσινὰ» δὲν εἶνε ἐπίσης κατάλληλη τροφὴ γιὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ νοσήματα τοῦ ἥπατος.

Ἡ θρεπτική των ἀξία εἶνε πολὺ περιωρισμένη. Ἀντίθετα, ὅμως, περιέχουν σὲ μεγάλη ἀναλογία μεταλλικὰ ἅλατα καὶ βιταμίνες.

Γιὰ νὰ καταλάβωμε ποιὰ εἶνε ἡ θρεπτικὴ των ἀξία, ἂς πάρωμε ὡς βάσι τὶ σαρδέλλες καὶ τὸ ὠδινὸ κρέας.

Οἱ σαρδέλλες περιέχουν 22% λευκωματώδεις οὐσίες καὶ τὸ ὠδινὸ 20%. Ἀντίθετα, τὰ μύδια περιέχουν μόνο 12% καὶ τὰ στρείδια 10%.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς θερμαντικῆς δυνάμεως, ἕνα κιλὸ ρέγγας μᾶς δίνει 1253 θερμίδες καὶ ἕνα κιλὸ ὠδινοῦ κρέατος 2350 θερμίδες.

Ἀντίθετα, ἕνα κιλὸ ἀπὸ τὸ ψαχνὸ τῶν στρειδιῶν μᾶς δίνει μόνο 50 θερμίδες. Λίγο ἀνώτερη εἶνε ἡ θερμαντικὴ δύναμις ποὺ ἔχουν τὰ μύδια. Φτάνει περίπου τὶς 700 θερμίδες (στὸ κιλό).

Ὁ παλιὸς θρύλοι, λοιπόν, γιὰ ναναγοὺς ποὺ ἐτρέφοντο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ «θαλασσινὰ» ἀνήκουν στὸν κόσμο τῆς φαντασίας. "Ενας ἄνθρωπος ποὺ θὰ τρεφόταν ἀποκλειστικὰ μὲ «θαλασσινὰ» μόλις θὰ μποροῦσε νὰ ζήση μερικὲς ἡμέρες. Κατόπιν, θὰ ἔπεφτε σὲ μιὰ βαθμιαία ἐξάντλησι, ποὺ θὰ τὸν ὁδηγοῦσε σιγὰ—σιγὰ στὸ θάνατο.

Τὰ θαλασσινὰ περιέχουν, ὅμως, μεγαλύτερη ἀναλογία μεταλλικῶν ἁλάτων (ἐκτὸς τοῦ φωσφόρου), ἀπὸ τὰ ψάρια καὶ τὰ κρέας. Νὰ ἕνας συγκριτικὸς πίνακ ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψη ν' ἀντιληφθοῦμε πόσο σημαντικὴ εἶνε ἡ ὑπεροχή των σ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα (οἱ ἀριθμοὶ δείχνουν τὴν περιεκτικότητα σὲ γραμμάρια κατὰ χιλιόγραμμον βάρους):

Κρέας, φωσφόρος 2,15, ἀσβέστιον 0,11, μαγγάνιον 0,24, σίδηρος 0,030. Ψάρια, φωσφόρος 2,29, ἀσβέστιον 0,22, μαγγάνιον 0,26, κάλιον 3,34, σίδηρος 0,11. Στρείδια, φωσφόρος 1,55, ἀσβέστιον 0,52, μαγγάνιον 0,37, κάλιον 0,91, σίδηρος 0,045.

Τὰ «θαλασσινὰ» περιέχουν ἐπίσης περισσότερες βιταμίνες ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὰ ψάρια (ἐκτὸς τὴς ἀντισκορβουτικῆς βιταμίνης C, ποὺ δὲν βρίσκεται στὶς θαλασσινὲς τροφές). Εἰδικώτερα, περιέχουν σὲ ἀξιοσημείωτες ἀναλογίες:

Βιταμίνη D ποὺ παίζει ἕνα σημαντικώτατο ρόλο στὴ διάπλασι τῶν ὀστῶν (ἀντιραχιτικὴ βιταμίνη).

Τέλος, τὰ «θαλασσινὰ» περιέχουν μεγάλη ἀναλογία ἰωδίου (0,018% στὸ στρείδι καὶ 0,035 στὸ μύδι), ποὺ εἶνε ὡς γνωστόν, ἀπαραίτητο στὸν ὀργανισμό μας καὶ ποὺ λείπει ὁλότελα ἀπὸ τὶς γήινες τροφές.

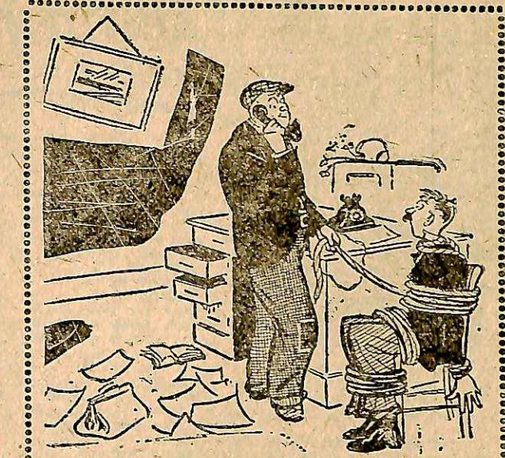
Ὅλα αὐτὰ τὰ συστατικὰ κάνουν τὰ «θαλασσινὰ» καὶ εἰδικώτερα τὰ στρείδια μιὰ ἰδεώδη τροφὴ γιὰ τοὺς διανοουμένους. Γιατί, ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἀπαιτεῖ λιγώτερο ἀριθμὸ θερμίδων, ἀλλὰ περισσότερα τονωτικὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος παρ' ὅ.τι ἡ σωματικὴ προσπάθεια. Τὰ «θαλασσινὰ» μὲ τὰ μεταλλικὰ ἅλατα, τὸ ἰώδιον καὶ τὶς βιταμίνες ποὺ περιέχουν ἀποτελοῦν ἕνα πρώτης τάξεως τονωτικὸ γιὰ τὰ ἐγκεφαλικὰ καὶ νευρικὰ κύτταρα. Γι' αὐτό, ἐνδείκνυνται ἐπίσης σταῦς ἐξησθενημένους, τοὺς νευρικοὺς καὶ τοὺς ἀναρρωνύοντας.

●●

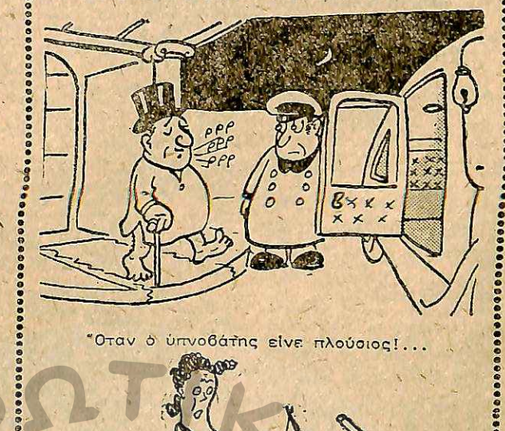
Κατοικοῦν στὰ λεωφορεῖα!

Ἀφοῦ ὁ σπιτονοικοκύρης τοὺς ἔβγαλε ἀπ' τὸ διαμέρισμά τους, ἡ κ. "Αν Γουόλιακ κι' ὁ γυιός της, ἡλικίας 17 ἐτῶν, δὲν εὑρῆκαν ἄλλη κατοικία... ἀπ' τὰ λεωφορεῖα τῆς Ν. Ὑόρκης! Ἀπὸ 4 ἑβδομάδες τώρα, διαλέγουν τὶς μακρυνότερες διαδρομές. Κι' ὅταν φτάνουν στὸ τέρμα, κατεβαίνουν καὶ παίρνουν ἄλλο λεωφορεῖο! Ἄμα κουρασθοῦνε πολύ, πηγαίνουν νὰ ξεκουρασθοῦν γιὰ λίγο σ' ἕνα ρεστωράν. Προηγουμένως δοκίμασαν τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, ἀλλὰ τοὺς βρῆκαν μάλλον... ἀφιλόξενους. Ἐπίσης καὶ τὸ μετρό. τὸ ὁποῖο ὅμως ἦταν πολὺ ζεστὸ καὶ πολὺ πνιγηρό. "Ετσι περνοῦν τὴν ἡμέρα τους. Κι' ὁ Θεὸς ξέρει ποῦ κοιμοῦνται τὴ νύχτα.

Ὁ λωποδύτης : Ὁ κύριος λυπᾶται πολὺ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῆ τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησί σας. Τοῦ ἔτυχε κάποιο ἀπρόοπτο ἐμπόδιο...

"Οταν ὁ ὑπνοβάτης εἶνε πλούσιος!...

—"Αχ! Ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ ἄτακτος! "Ελα, Γιαννάκη, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριο!...

—Βρὲ παιδί μου, γιατὶ δὲν φοράς ρολόϊ τοῦ χεριοῦ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ;

ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΥ ΌΡΚΟ ΤΟΥ

Περιπετειώδες διήγημα

Ὁ Γκάρρυ Λέντλιν ἦταν ἀστυνόμος στὴν πιὸ ἄγρια περιοχὴ τῆς Ἀριζόνας. Ἦταν ἕνας ἄντρας πανύψηλος καὶ γεροδεμένος κι' ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του.

Τὸ βράδυ αὐτό, ὁ οὐρανὸς εἶχε συννεφιάσει κι' οἱ ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸ σκοτάδι. Ἡ μπόρα πλησίαζε.

Ὄρθιος ἐμπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς φυλακῆς, ὁ Γκάρρυ κύτταζε βλοσυρὸ τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν αὐλή. Δεξιὰ κι' ἀριστερά του, στεκόντουσαν τέσσερες πάνοπλοι ἀστυνομικοί.

Ὁ Τζὰκ Σέβρεν ξεχώριζε ἀπ' τὸ πλῆθος, προχώρησε καὶ στάθηκε λίγα βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸ Λέντλιν. Ἦταν κοντός, μὲ κόκκινα μαλλιὰ καὶ μὲ ὕφος παλληκαρᾶ...

—"Ἄκουσε, κύρ - ἀστυνόμε! μούγκρισε θυμωμένα. Ὁ Μπὲρτ Νόλες σκότωσε τὸ Τζίμμυ Θάρστον, ἔχοντας προμελετήσει τὸ ἔγκλημά του... Ὁ Τζίμμυ ἦταν τὸ καλλίτερο παιδὶ στὸ χωριό μας. Τὸν ἀγαπούσαμε ὅλοι. Ὁ Νόλες πρέπει νὰ πληρώσῃ τὸ θάνατό του μὲ τὸ τομάρι του!

—"Οχι! τὸν διέκοψε ἔντονα ὁ Γκάρρυ. Δὲν εἶνε δική σας δουλειά, αὐτή... Τώρα καταλαβαίνω τὸ λάθος μου: "Επρεπε νὰ στείλω τὸ Νόλες μὲ συνοδεία στὶς φυλακὲς τοῦ Κάρσον, 30 μίλια μακρυὰ ἀπὸ ὦ, γιὰ νὰ τὸν ἐξασφαλίσω... Σᾶς φαντάζόμουν ὅμως γιὰ πιὸ λογικούς!

— Δὲν μᾶς λείπει ἡ λογική! παρατήρησε ὁ Τζάκ. Μὰ ξέρουμε καλὰ πὼς ὁ Νόλες μπῆκε κρυφὰ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο, ξέροντας πὼς ὁ Τζίμμυ εἶχε μείνει μόνος, ἀργὰ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ κλείσῃ τοὺς λογαριασμούς, καὶ τὸν διάταξε ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐκεῖνος τὸν ἀνσιγνώρισε, μ' ὅλο ποὺ φοροῦσε μάσκα, κι' ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ. Τότε ὁ Νόλες τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά.

— Σύμφωνοι, παραδέχθηκε ὁ Γκάρρυ. Ὁ Μπὲρτ Νόλες ὅμως θὰ δικασθῇ κανονικά.

— Στὸ διάβολο τὰ δικαστήρια! Ξέρουμε πὼς θὰ βρεθοῦν ἔνορκοι ποὺ θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ λίγα χρόνια φυλακή, γιατὶ ἔχει μητέρα ἀνάπηρη...

— Πίσω, Τζάκ, γιατὶ θὰ πυροβολήσω!

Ὁ Σέβρεν εἶχε ἐπιχειρήσει, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ν' ἁρπάξῃ τὸ ὅπλο τοῦ ἀστυνόμου. Μὰ ὁ Γκάρρυ τὸν σημάδεψε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τραβηχτῇ πίσω. "Επειτα φώνιξε στὸ πλῆθος:

—"Ἀκοῦστε με ὅλοι, ὄχι πιὰ σὰν ἀστυνόμο, μὰ σὰν ἄνθρωπο, σὰν πατέρα! Ὅλοι σας ξέρετε πῶς, πρὶν ἀπὸ 7 χρόνια, μοῦ λυντσάρισαν τὸ γυιό μου, τὸ Γκίντ! Κάποιος λιποτὴς μὲ μάσκα εἶχε σκοτώσει τὸν ταμία ἑνὸς καταστήματος κι' εἶχε διαρρήξει τὸ χρηματοκιβώτιο. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο, ὁ κόσμος φαντάστηκε πὼς εἶχε διαπράξει τὴ ληστεία τὸ παιδί μου. Ὁ Γκὶντ μοῦ ὁρκίζόταν γονατιστὸς πὼς ἦταν ἀθῶος. Τὸν πίστεψα,μὰ φέρθηκα ἠλίθια. Φαντάσθηκα πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του καὶ τηλεφώνησα στὸν ἀστυνόμο νὰρθῇ νὰ τὸν παρασιάδῃ.... Στὸ δρόμο ὅμως, τὸ πλῆθος ἐπετέθη κατὰ τῆς συνοδείας, ἁρπαξε τὸ γυιό μου καὶ τὸν λυντσάρισε... Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ὁ Λίγκ Γκάρντερ, ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του!

»Ἀπὸ τότε, ὁρκίσθηκα νὰ γίνω ἀστυνόμος. Καὶ τὸ κατώρθωσα... Ὁρκίσθηκα ἐπίσης νὰ μὴν ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ λυντσάρουν ἔστω καὶ τὸν πιὸ ἔνοχο φυλακισμένο μου! Δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω λοιπὸν ν' ἀγγίξετε τὸ Νόλες!

— Λὲς νὰ μπορέσῃς νὰ μᾶς ἐμποδίσῃς; φώναξε ὁ Σέβρεν εἰρωνικά.

—Ἀνάμεσά σας, πρόσθεσε ὁ ἀστυνόμος, βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ κ. Νόλες, ἡ μητέρα τοῦ Μπέρτ. Ἐστειλα ἕνα ἀπ' τοὺς ἄντρες μου, τὸ Μπὸμπ Κάλουν, νὰ τὴ φέρῃ ἐδῶ μὲ τὸ καρροτσάκι της... Θέλει νὰ μιλήσῃ λίγο μὲ τὸ παιδί της... Φαντάζομαι νὰ τῆς τὸ ἐπιτρέψετε.

—"Οχι! οὐρλιασε τὸ πλῆθος.

Ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ Κάλουν:

—"Ελα κοντά μου, Τζὰκ Σέβρεν. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι.

Ὅλοι γύρισαν πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ γρηὰ κ. Νόλες, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ρόδες, εἶχε κυλυσμένο τὸ πρόσωπό της στὶς παλάμες της κι' ἔκλαιγε σιωπηλά. Ἀπὸ 20 χρόνια, ζοῦσε παράλυτη ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω, κι' ὅλο τὸ χωριὸ τὴ σεβόταν.

Ὁ Κάλουν πῆρε κατὰ μέρος τὸ Σέβρεν καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι' Ἐκεῖνος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. "Επειτα φώναξε στὸ πλῆθος:

—Ἀφῆστε την νὰ δῇ τὸ παιδί της. Δὲν πρόκειται νὰ συνεβῇ τίποτε. Σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι.

Ὁ Κάλουν ἔσπρωξε τὸ καρροτσάκι πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς φυλακῆς. Ἡ κ. Νόλες ἐξακολουθοῦσε νὰναι σκυμμένη πρὸς τὰ ἐμπρός. Κάτω ἀπ' τὸ πλατύγυρο καπέλλο της φαινόντουσαν μόνο τὰ ἄσπρα μαλλιά της. Εἶχε τυλιχτῆ μ' ἕνα μαῦρο σάλι, γιατὶ ἡ νύχτα ἦταν ψυχρή.

Ὁ Γκάρρυ ξεκλείδωσε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, ἔσπρωξε μέσα τὴν πολυθρόνα, μπῆκε κι' ὁ ἴδιος καὶ ξανακλείδωσε πίσω του. Τὸ πλῆθος περίμενε, μέσα στὴ βροχὴ ποὺκε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ.

Σὲ δέκα λεπτά, ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ φάνηκε ὁ ἀστυνόμος σπρώχνοντας τὸ καρροτσάκι. Ἡ κ. Νόλες ἔκλαιγε ἀκόμη, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χέρια της.

— Πήγαινέ την στὸ σπίτι της, Μπόμπ, διάταξε ὁ Γκάρρυ. "Επειτα γύρισε ἀμέσως ἐδῶ. Θὰ σὲ χρειασθοῦμε. Φοβᾶμαι πὼς θἄχουμε φασαρίες...

Ὁ Σέβρεν τὸν πλησίασε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁ Κάλουν μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς, ἂν ἐπιτρέπαμε στὴν κ. Νόλες νὰ ἰδῇ τὸ γυιό της, αὐτὲς κι' οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί θὰ μᾶς ἄφιναν ἔπειτα νὰ κάνουμε τὸ καθῆκον ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ δικαιοσύνη!

Ὁ Γκάρρυ κύτταξε πίσω του. Οἱ τέσσερες ἄνδρες του εἶχαν βγάλει τὰ περισκοπά τους ἀπ' τὶς θῆκες καὶ τἄκαναν ὅπλοι κεπαγῆ.

— Προδότες! μούγκρισε ὁ ἀστυνόμος.

Καμμιὰ δεκαριὰ ἄνδρες ἀπ' τὸ πλῆθος κύμπασαν ἔξαφνα πάγω του κοί, πρὶν προλάβῃ ν' ἀντιστα ῆ, τὸν εἶχαν ἀφοπλίσει καὶ τὸν εἶχαν ῥίξει κάτω. "Εφαξαν τὶς τσέπες του, τοῦ πῆραν τὰ κλειδιὰ, ἄνοιξαν τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς κι' ὥρμησαν πρὸς τὸ κελλὶ τοῦ Νόλες.

Ὁ Γκάρρυ ἀνακάθισε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη μίσος στοὺς ὑφιστημένους του. "Επειτα ἔκρυψε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του...

Σ' ἕνα λεπτό, οἱ ἄνδρες ἀρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴ φυλακή, δίχως ὅμως νὰ σέρνουν μαζί τους τὸ φυλακισμένο... "Ερριξαν ἄγριες ματιὲς στὸ Λέντλιν καὶ στοὺς ἄλλους ἀστυνομικοὺς κι' ἔφυγαν βλαστημῶντας. Σὲ λίγο, εἶχε διαλυθῆ ὅλο τὸ πλῆθος.

Τότε ὁ Λέντλιν σηκώθηκε καὶ μπῆκε στὴ φυλακή, μαζὶ μὲ τοὺς ὑφιστημένους του.

— Τὸ κόλπο πέτυχε μιὰ χαρά! εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Κι' ὅμως ἦταν κάπως ριψοκίνδυνο... Φοβόμουν μήπως ἀντιλαμβανόταν κανεὶς ὅτι ὁ Νόλες εἶχε φορέσει μιὰ ἄσπρη περρούκα καὶ τὸ σάλι τῆς μητέρας του κι' εἶχε πάρει τὴ θέσι της στὴν πολυθρόνα... "Ηταν ἄλλωστε λίγο πιὸ σωματώδης ἀπ' αὐτήν...

— Σὲ κάτι τέτοιες στιγμές, τὸ πλῆθος σχεδὸν τυφλώνεται,ἀπάντησε ὁ Γκάρρυ. Ἄλλωστε μᾶς βοήθησε κι' ὁ καιρός... Τώρα, ὁ Μπόμπ κι' ὁ Νόλες θὰ βρίσκωνται μακρυά, τρέχοντας ὁλοταχῶς μὲ τ' αὐτοκίνητο πρὸς τὶς φυλακὲς τοῦ Κάρσον... "Ηταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σώσουμε τὸ Νόλες ἀπ' τὸ λυντσάρισμα.

— Φαντάζομαι τὶ μοῦτρα θἄκανεν, ὅταν βρῆκαν τὴν κ. Νόλες στὴ θέσι τοῦ γυιοῦ της!...

— Ναί, ἀλλὰ ἤξερα καλὰ πὼς δὲν θὰ τολμοῦσε κανεὶς νὰ τὴν πειράξῃ. Κατόπιν ὅλοι τὸ κάπι, θέλοντας καὶ μή! Κι' ἐγὼ μπόρεσα νὰ κρατήσω τὸν ὅρκο ποὺ εἶχα κάνει στὴν ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου μου παιδιοῦ!

Π. ΚΑΡΤΡΑΪΤ

Ἡ «δυναστεία» ΡΟΥΖΒΕΛΤ

Ποιὸς θὰ εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ Προέδρου;

Τώρα ποὺ πλησιάζουν οἱ προεδρικὲς ἐκλογές, οἱ Ἀμερικανοὶ μιλοῦν περισσότερο παρὰ ποτὲ γιὰ τὴν «οἰκογένεια Νο 1 τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν». Δὲν πρόκειται, ὅπως θὰ πίστευε κανείς, γιὰ τὴν οἰκογένεια Τρούμαν, ἀλλὰ γιὰ τὴ «Δυναστεία» τῶν Ρούζβελτ.

Οἱ Ρούζβελτ παρουσιάζουν τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα ὅτι εἶνε πάντοτε πολὺ ἑνωμένοι, κι' ὅμως ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι μετξύ τους.

Ὁ ἐνωτικὸς κρίκος τῆς οἰκογενείας εἶνε σήμερα ἡ μητέρα, ἡ κήρι τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου. Παρ' ὅλα τὰ 62 χρόνια της ξεχειλίζει ἀπὸ ἐνεργητικότητα. Τὸ μῆνα Αὔγουστο, ἔλαβε 12 χιλιάδες γράμματα, δηλαδὴ 400 τὴν ἡμέρα κατὰ μέσον ὅρον. Ὑπέδειξε δὲ ἡ ἴδια τὶς ἀπαντήσεις γιὰ ὅλα ἀνεξαιρέτως καὶ τὶς ὑπέγραψε ἰδιοχείρως.

Διάδοχος τοῦ Προέδρου Ρούζβελτ, θἄνε πιθανώτατα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τέσσερες γυιούς του, ὁ Φρανκλίνος νεώτερος, 32 ἐτῶν. Αὐτὸς μοιάζει περισσότερο μὲ τὸν πατέρα του, σωματικὰ καὶ ψυχικά. Ἀφοῦ πέρασε πολυτάρακτα νειάτα προπάντων στὰ Πανεπιστήμια τοῦ Χάρβαρδ καὶ τῆς Βιργινίας (ὅπου σπούδασε νομικά), ἔχει τώρα φρονιμέψει κι' ἐργάζεται σὲ δικηγορικὸ γραφεῖο. Τὸ 1937, παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ περιφήμου μεγαλοδημηκάνευ Ντιπόν ντὲ Νεμούρ. Εἶχε πάντα μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὶς γυναῖκες. Ἡ ὑποδειγματικὴ διαγωγή του ὡς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ στὴν Καζαμπλάνκα, τὸ Πολέμιρο καὶ τὸν Εἰρηνικὸ μεγάλωσε σημαντικὰ τὸ γόητρό του. Ὁ πόλεμος κι' ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του τὸν ὡρίμασαν καὶ τὸν ἔκαμαν πειθαρχικό. Ἔχει διοργανώσει τὴ δημοκρατικὴ φιλελευθέρα νεολαία. Εἶνε ἀρχηγὸς τῆς («Ἑνώσεως Ἀμερικανῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν). Δείχνει μεγάλη ἀνεξιπτησία στὴν πολιτική. Οἱ ὑποστηρικταί του θεωροῦν βέβαιο ὅτι θὰ ἐκλεγῇ κυβερνήτης τῆς Ν. Ὑόρκης... τὸ 1954, καὶ κατόπιν Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀξελφοὶ εἶνε ὁ Τζίμμυ, ὁ μεγαλείτερος ἀπ' τοὺς τέσσερες, εἶνε 39 ἐτῶν, φαλακρός, ἔχει ὅμως τὴ χαρακτηριστικὴ γοητεία τοῦ πατέρα του. Ὡς τὸ 1938, ἔζησε ἀποτραβηγμένος. Ὡρισμένα οἰκονομικὰ ἀτυχήματα κι' ἡ κακὴ ὑγεία του καθυστέρησαν πολὺ τὸ πολιτικό του στάδιο. Στὸν πόλεμο, ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους ἀξιωματικοὺς τοῦ ναυτικοῦ. Τώρα διευθύνει μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία. Κατοικεῖ στὸ Μπεβέρλυ Χίλλς, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του, οἰκογενείας Σνάϊτερ. Εἶνε πρόεδρος τῆς «Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως» τῆς Καλιφορνίας, πιθανὸν δὲ νὰ ἐκλεγῇ προσεχῶς κυβερνήτης αὐτῆς τῆς πολιτείας.

Ὁ "Ελλιοτ θεωρεῖται ἡ ἀδυναμία τῆς μητέρας του. Εἶνε τὸ «τρομερὸ παιδὶ» τῆς οἰκογενείας. Ἔχει γράψει ἕνα βιβλίο γιὰ τὸν πατέρα του, ποὺ προκάλεσε σκάνδαλο πρωτοφανὲς... καὶ πουλήθηκε ὅσο κανένα ἄλλο μέσα στὸ ἴδιο ἔτος! Τώρα ἑτοιμάζει ἕνα φίλμ. σχετικὸ πάλι μὲ τὸν πατέρα του. Σκοπεύει δὲ νὰ ταξειδέψῃ γιὰ λίγο καιρὸ στὴν Εὐρώπη. Εἶνε ἀσθενικός, κάνει γκάφφες, ἔχει ἕνα κάποιο «σύμπλεγμα κατωτερότητος». Πολέμησε ὅμως λαμπρὰ καὶ ἀποστρατεύθηκε ὡς στρατηγὸς τῆς ἀεροπορίας. Ἀπέτυχε ἀνεπιλημμένος στὸ γάμο.

"Ηταν πάντοτε ἀντίθετος πρὸς τὴν πολιτικὴ τοῦ πατέρα του. Μάλιστα, τὸ 1940 ψήφισε ἐναντίον τῆς ἐκλογῆς του, ὡς ἀντιπροσωπεῖς τοῦ Τέξας!

Ὁ μικρὸς ἀξελφὸς Τζὼν δὲν ἀσχολεῖται ἀκόμη μὲ τὴν πολιτική. Εἶνε 30 ἐτῶν, κατοικεῖ στὴν Πασάντενα τῆς Καλιφορνίας, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του "Ανα Κλάρκ, καὶ διευθύνει ἕνα μεγάλο κατάστημα νευτεριῶν.

Ἡ μιὰ καὶ μόνη ἀξελφή, ἡ "Αννα Ρούζβελτ, 40 ἐτῶν, εἶνε σωστὴ... ἀνδρογυναῖκα! Ἔχει παντρευτῆ μὲ τὸ δημοσιογράφο Τζὼν Μπέττινγκερ κι' ἔχουν ἀγοράσει μαζὶ μιὰ δημοκρατικὴ ἐφημερίδα στὴν πόλι Φένιξ. Ἡ "Αννα εἶνε ἀρχισυντάκτις της.

Ἡ ἀμοιρη ἡ Βγενικώ

Ἀργὰ - ἀργὰ κοπηφόρισε κατὰ τὶς ἑλὲς ἡ Βγενικώ, γιὰ ν' ἀγνατέψῃ τ' αὐτοκίνητο ποὺ θἀρχόταν τὸ δειλινὸ ἀπ' τὴ φλώρινα.

"Ελειπε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἀπ' τὸ σπίτι της γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀκούῃ τὴ γκρίνια τῆς μάννας της, οὔτε τὰ πικρὰ λόγια τοῦ πατέρα της ποὺ τὴν ἀγγίζαν σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά.

Κουρασμένη ἰδρωμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο, πεινασμένη κάθησε σ' ἕνα λιθάρι νὰ ξαποστάσῃ.

Βύθισε ὕστερα τὴ ματιά της πέρα, στὸ βάθος τοῦ δημόσιου δρόμου ποὺ πηγαινοφέρνει τ' αὐτοκίνητα καὶ τὰ κείλη της πρόφεραν δειλὰ μ' ἕναν ἀνάστεναγμό :

— Θἀοῆ σήμερα;

"Ολος ὁ πόνος, ὅλος ὁ καϋμὸς τῆς πολυβασανισμένης κοπέλλας συγκεντρωνότανε μέσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις : «Θἀρθῆ σήμερα;»

Κάθε βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔνερνε πυρὸς πίσω ἀπὸ τ' ἀντίκρυνό βουνὸ ἡ Βγενικὼ πρόσμενε μ' ἀγωνία τ' αὐτοκίνητο ποὺ θἄφερνε τὸν ἀγαπημένο της.

★

Ὁ Χοῆστος ἦταν τὸ μοναχοπαίδι τοῦ κὺρ Θύμιου τοῦ Νταφῶτη, ποὺχε τὴ μεγαλείτερη περιουσία στὸ μακεδονικὸ αὐτὸ χωριὸ σὲ κτήματα καὶ σὲ πρόβατα.

Τί ἦταν αὐτὴ μπροστὰ στὸ Χρῆστο; Μιὰ φτωχούλα μὲ λίγα στρέμματα ἀμπέλι καὶ καμμιὰ πενηντάρια ρίζες ἐλπές. Κι' ὅμως ὁ Χρῆστος τὴν διάλεξε μέσα στὰ τόσα κορίτσια τοῦ χωριοῦ, αὐτὴν ἀγάπησε κι' ὁρκιζόταν στ' ὄνομά της.

Τὸν ἀγαποῦσε κι' ἡ Βγενικὼ κρυφά, γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ φανερώσῃ στοὺς δικούς της. Ὁ πατέρας της, ὁ κὺρ Γιώργης ὁ Τσάτρας μὲ τὸν κὺρ Θύμιο τὸν πατέρα τοῦ Χρήστου, ἦσαν ἐχθροί. Αἷμα ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ συμφιλιωθοῦν. Ὁ πατέρας τοῦ Νταφώτη εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα τοῦ Τσάτρα.

"Ηζερε ἡ ἀμοιρη ἡ Βγενικὼ τί θὰ τῆς ἔλεγαν ἀμέσως σπίτι:

— Μωρὴ τὸν ἔγγονα τοῦ φονιᾶ τοῦ παπποῦ σου θὰ πάρῃς;

Τί ἔφταιγε ὅμως ἡ ἔρημη ἂν οἱ δυὸ παπποῦδες τους, μιὰ μέρα πάνω στὸ μεθύσι τους τσακώθηκαν κι' ὁ ἕνας σκότωσε τὸν ἄλλο;

Πόσες φορὲς τὶς χειμωνιάτικες νύχτες δὲν ξεπόρτισε ἡ Βγενικὼ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ Χρῆστο της καὶ κρυμμένοι ἀπ' τὰ κακὰ μάτια, μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους καὶ ζητοῦσαν νὰ βροῦνε μιὰ λύσι γιὰ τὸ ἐμπόδιο ποὺ τοὺς χώριζε.

Ἄσπρα καὶ ὑγιεῖα ΔΟΝΤΙΑ μὲ τὸν OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Μιὰ νύχτα ὅμως ποὺ τὴν τοάκωσε ὁ πατέρας της νὰ γυρίζῃ ἀργὰ τὴν τσάκισε στὸ ξύλο καὶ τότε τοῦ ξομολογήθηκε ὅλη τὴν ἀλήθεια, τοῦ μαρτύρησε τὴν ἀγάπη της γιὸ τὸ Χρῆστο.

— Κολύτερα νὰ σὲ ἔβλεπα ζωντανή, παρὰ νὰ σὲ δώσω γυναῖκα στὸν ἔγγονο τοῦ φονιᾶ τοῦ πατέρα μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος ἄγρια.

Κι' ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ἄρχισε τὸ μαρτύριό της. Ἡ μάννα της τὴ φόρτωσε ὅλες τὶς δουλειὲς κι' ὁ πατέρας της τὴν ἔβριζε καὶ τὴν κακομεταχειριζόταν.

Μέσα σὲ τρία χρόνια, δυὸ φορὲς μονάχα συναντήθηκαν μὲ τὸν καλό της κι' ἔπεσαν μὲ κλάματα ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

— Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτή. Θὰ σκοτωθῶ, Χρῆστο!

— Βγενικώ μου, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει παρὰ νὰ σὲ κλέψω καὶ νὰ σὲ πάω στὸν θλώρινα ἢ στὴ Θεσσαλονίκη.

— Κι' ὁ πατέρας σου; Τὰ κτήματά σας;

—Ὁ πατέρας μου θὰ μὲ συγχωρέσῃ γιατὶ μ' ἀγαπάει καὶ θὰ μοῦ στέλνῃ χρήματα νὰ ζήσωμε ὡς ποὺ νὰ σὲ συχωρέσῃ κι' ὁ δικός σου. Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ πάω στὴ θλώρινα νὰ βρῶ μιὰ καμαρούλα καὶ σὰν γυρίσω νἄσαι ἑτοιμη.

Κι' ἔφυγε πραγματικὰ ὁ Χρῆστος γιὰ τὴ θλώρινα. Κι' ἡ Βγενικώ, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή, περίμενε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἐπιστροφή του. Ἀγνάντευόνταν τὸ δημόσιο δρόμο ποὺ θἀρχόταν τ' αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴ θλώρινα, νὰ φέρῃ τὸν ἀγαπημένο της.

★

Κείνο τὸ δειλινὸ ἀργοῦσε νἄρθῃ τὸ αὐτοκίνητο. Εἶνε βραδυάσει κι' ἀκόμα νὰ φανῇ. Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει ἀπὸ τὸ κύτταγμα καὶ τὸ κορμί της ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ μὲ τὴν ψυχὴ πλακωμένη ἀπὸ τὴ θλίψι.

— Γιατί; Πῶς ἄργησε; μουρμούριζε καὶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀπὸ τὴν παγωνιὰ καὶ τὴν ἀγωνία.

Ὁ δρόμος ξαφνικὰ φωτίστηκε ἀπὸ τὰ φανάρια ἑνὸς αὐτοκινήτου. "Ηταν ἕνα φορτηγό. Ἡ Βγενικὼ σταμάτησε σ' ἕνα ὕψωμα καὶ περίμενε.

Τὸ αὐτοκίνητο πλησίασε, ἔκοψε τὴν ταχύτητά του κι' ἕνας χωριανὸς τῆς πούταν ἀνεβασμένος σ' αὐτὸ τὴ γνώρισε καὶ τῆς φώναξε:

—Ἀνέβα Βγενικώ. Θὰ τἄμεθες, βέβαια, τὰ θλιβερὰ μαντάτα. Τὸ ἐπιβατικὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ θλώρινα ἀνατινάχθηκε! ἀπὸ μιὰ νάρκη. Τοὺς τραυματίες καὶ τοὺς σκοτωμένους τοὺς φορτώσαμε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τοὺς πᾶμε στὸ χωριό.

Σὰν ἀγρίμι, πήδησε ἡ Βγενικὼ στ' αὐτοκίνητο.

Ἡ καρδιά της εἶχε σφιχτῆ κι' ὁ νοῦς της θόλωσε. "Ηθελε νὰ μάθῃ ποιὸς σκοτώθηκε καὶ ποιὸς τραυματίστηκε. Τὸ Χρῆστο της δὲν τὸν ἔβλεπε ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς.

— Πάει κι' ὁ Χρῆστος τοῦ Νταφώτη. Τὸν ἔρμο τὸν πατέρα του! ψιθύρισε λυπημένος ὁ χωριανός της.

Ἡ Βγενικὼ πνιγμένη ἀπὸ ἕνα συγκρατημένο λυγμὸ ἔσκυψε πάνω στοὺς δυὸ σκοτωμένους καὶ μὲ τρεμάμενα δάχτυλα ψαχούλευε μέσ' στὸ σκοτάδι νὰ ξεχωρίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου της.

Τὰ παγωμένα της χείλη ψιθύριζαν :

—Ἀγαπημένε μου, ποῦ εἶσαι; Σ' ἔχασα. Χρῆστο μου! Τί τὴν θἄλω πιὰ τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα;

★

"Οταν τ' αὐτοκίνητο ἔφτασε στὸ χωριὸ καὶ κατέβασαν τὰ πτώματα, ἡ Βγενικὼς ἦταν τόσο σφιχτὰ περασμένα στὸ λαιμὸ τοῦ Χρήστου ποὺ δυσκολεύτηκαν νὰ τοὺς χωρίσουν γιατὶ εἶχαν κοκκαλώσει.

Μὲ τὸ σουγιὰ τοῦ Χρήστου, ποὺ βρῆκε μέσα στὴν τσέπη του, σκότωσε ἡ ἀμοιρη Βγενικώ, ἀγκαλιάζοντας τὸν ἀγαπημένο της κι' ἀκολουθώντας τον στὸν θάνατο ἐκεῖ ποὺ οἱ ἐρωτευμένες κερδίζουν τῶν πονοῦν καὶ δὲν ὑποφέρουν, ἐκεῖ ποὺ οἱ ψυχὲς τῶν ἐρωτευμένων ζοῦν αἰώνια ζευγαρωτές...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ οἱ μακρυὲς φοῦστες;

Οἱ λέσχες τῶν «λίγο κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο»

Μακρυὲς φοῦστες ἢ κοντές;

Θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἡ ἐρώτησις εἶνε παλιὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος, γιατὶ τὸ ζήτημα τοῦ μήκους τῆς γυναικείας φούστας, ἂν θἀπρεπε, δηλαδή, νὰ εἶνε μακρύτερη κατὰ μερικὰ ἑκατοστόμετρα ἢ κοντύτερη κατὰ μερικοὺς πόντους, ἀπασχόλησε τοὺς ἀνθρώπους σ' ὅλες τὶς ἐποχές.

Σήμερα ὅμως, ἡ διαμάχη πῆρε μιὰ ὀξυτάτη μορφή, γιατὶ τὰ πράγματα παρουσιάζονται μὲ ἐξαιρετικὴ σοβαρότητα. Σκεφθῆτε, λοιπόν! Οἱ γυναῖκες φοῦστες, ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον, μόλις κατεβαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Ἡ τελευταία μόδα, ὅμως — ὅπως γράφουμε καὶ στὴ «Σελίδα τῆς γυναίκας» — δὲν τὶς θέλει μόνο λίγο μακρύτερες, ἀλλὰ μακρυὲς ὡς τὸν ἀστράγαλο!

Τὴ μόδα αὐτὴ τὴν λανσάρισαν οἱ Γάλλοι ράπτες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ζὰκ Φὰτ καὶ τὸν Κρίστιαν Ντιὸρ καὶ μερικοὶ "Αγγλοι συνάδελφοί των. "Ενας ἀπὸ τοὺς τελευτταίους, ὁ Βίκτωρ Στάϊμπελ, ἐδήλωσε μὲ στόμφο τὰ ἑξῆς:

(("Αναγγέλλω στὸν κόσμο ὅτι ἔφτασε ἐπὶ τέλους ἡ ἐποχὴ τῆς μακρυᾶς φούστας! Καὶ προειδοποιῶ τοὺς ἀντιδρῶντες πὼς, ὁτιδήποτε καὶ νὰ συμβῇ, ἡ φούστα θὰ κατέβῃ ὡς τὸν ἀστράγαλο»).

Τὸ ζήτημα ἔφθασε τελευταῖα καὶ στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ὅπου οἱ βουλευταὶ χωρίσθηκαν σὲ δυὸ παρατάξεις, ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς μακρυᾶς φούστας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅμως ὅτι οἱ ἀντιδρῶντες στὴν καθιέρωσι τῆς μακρυᾶς φούστας, θἄθοῦνται σ' αὐτὴ τὴν ἀποψί τους ἀπὸ λόγους καθαρὰ οἰκονομικούς.

(("Αν καθιερωθῇ ἡ μακρυὰ φούστα, εἶπεν ἕνας βουλευτής, ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία ὑφασμάτων δὲν θὰ ἐπιρκέσῃ στὴ ζήτησι ποὺ θὰ δημιουργηθῇ. Καὶ ὁ ἀντίκτυπος θὰ εἶνε δυσάρεστος γιὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία»).

Ἡ κυβέρνησις ἀπέφυγε νὰ πάρῃ σαφῆ στάσι. Ἀπὸ τὶς δηλώσεις ὅμως, μερικῶν ὑπουργῶν φαίνεται ὅτι εἶνε ἀντίθετη στὴν καθιέρωσι τῆς μακρυᾶς φούστας.

"Ετσι, ὁ οἰκονομικὸς παράγων φαίνεται ὅτι εἶνε σοβαρώτατο ἐμπόδιο στὴν ἐπικράτησι τῆς νέας μόδας. "Ενα ἄλλο ὄχι εὐκαταφρόνητο ἐμπόδιο εἶνε οἱ.... ὡραῖες γάμπες τῶ

Εξωτικές ιστορίες

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ἀπὸ τὴν περασμένη ζωή του δυὸ ἀνεμνήσεις ἔμεναν ζωηρὲς στὴ μνήμη τοῦ Χασάν: Ἡ ἀνάμνησις τῆς γερόντισσας μητέρας του ποὺ κι' ἡ ἀνάμνησις τῆς ϑατμᾶ, τῆς κοπέλλας μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ κόκκινα χείλη.

Κάϑε βράδυ συναντοῦσε τὴ νέα τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ γύριζε ἀπ' τὸ πηγάδι. Τὰ βλέμματά τους συναντιόνταν κι' οἱ καρδιές τους τρεμουλιαζαν ἀπὸ κρυφὴ λαχτάρα.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Χασὰν ϑὰ φευγε ἀπ' τὴν πατρίδα του, κάποια ξεχωριστὴ τρυφερότης ὑπῆρχε στὸ χαιρετισμὸ του πρὸς τὴ ϑατμᾶ. Στάϑηκε μάλιστα καὶ τῆς μίλησε. Τῆς εἶπε πόσο μισοῦσε τὴν ἐρημο καὶ τὴ σκληρὴ ζωή της, κι' ὅτι ϑὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὴν τύχη του στὶς πολιτείες. Ἐκεῖ ϑὰ γινόταν πλούσιος.

—Ἰνσαλλάχ! Νὰ δώσῃ ὁ Θεός, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα.

Καὶ ξαφνικὰ τὸν φίλησε παράφορα στὸ στόμα. Χωρὶς νὰ ποῦν ἄλλη λέξη οἱ δυὸ νέοι χωρίστηκαν. Ἐκεῖνος πῆγε στὴ σκηνὴ του κοντὰ στὴ μάννα του μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, κι' ἐκεῖνη σέρνοντας τὰ πόδια της σὰν νἀνοιωϑῇ μιὰ ξαφνικὴ κούρασι, γύρισε στὴ σκηνὴ τοῦ πατέρα της.

★

Ὁ Χασὰν κουρασμένος ἀπ' τὸ κοπιαστικὸ ταξίδι του ἔφτασε τέλος μπροστὰ στὴν πόλι τῆς Μαυριτανικῆς πόλεως τοῦ ϑές. Ὁ φρουρὸς ἀξιωματικὸς τὸν ρώτησε ποιὸς ἦταν καὶ τί ζητοῦσε.

—Ἀνήκω στὴ φυλὴ τοῦ Μπέννι Μούρα, ἀπάντησε ὁ νέος. Ἔρχομαι ἀπ' τὴν ὄασι τοῦ Ζέμλα ποὺ ἀπέχει τρεῖς μέρες δρόμο, μὲ τὶς καμῆλες, ἀπὸ τὴ Μέκκα καὶ ζητῶ χρυσάφι κι' ἐλευϑερία!

—Ἄ! εἶπε ὁ Μαυριτανός. Ἤσουν ἐλεύϑερο ἄλογο τῆς ἐρήμου κι' ἔρχεσαι μόνος σου γιὰ νὰ φορέσῃς καλινάρι! Εὔχομαι νὰ μὴ μετανοιώσῃς γι' αὐτό, νεαρὲ Βεδουῖνε!....

★

Δεκαπέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ Χασὰν εἶχε φτάσει στὸ σκοπό του. Φοροῦσε τώρα μεταξωτὰ μπουρνούζια καὶ οἱ ἄνϑρωποι φιϑύριζαν ἀναμεταξύ τους ἁμα τὸν ἔϑλεπαν στὸ δρόμο:

—Ἀμποὺ ελ νουζώρ!..... (Ὁ πατέρας τοῦ χρυσαφιοῦ).

Πολὺ γρήγορα ὁ Χασὰν πέτυχε αὐτὸ ποὺ ἤϑελε. Ἀπόχτησε ἀμύϑητα πλούτη. Καὶ στὸ τέλος παντρεύτηκε τὴν ὡμορφη Ζεμπέϊντα, τὴν κόρη ἑνὸς πλουσίου τῆς ϑές. Τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου του συλλογιζόταν μὲ λύπη τὴ φτωχὴ μὰ γλυκειὰ μικρούλα ϑατμὰ μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ κόκκινα χείλη, μὰ σὲ λίγον καιρὸ σαγηνεύτηκε τόσο ἀπ' τὴ ϑελκτικὴ γυναίκα του καὶ τὴν ἀγάπησε μὲ τέτοιο πάϑος, ὥστε ἡ ἀνάμνησις τῆς φτωχειᾶς ϑατμᾶς ἔσβυσε ἀπ' τὴν καρδιά του.

Ὡστόσο ἡ Ζεμπέϊντα δὲν ἀντεποκρινόταν στὰ φλογερὰ αἰσϑήματά του. Ἐκεῖνη ἀγαποῦσε τὸν Ἄγκρα-ἐλ-Μαχιούμη ἕναν γνήσιο Μαυριτανὸ ποὺ ἦταν καὶ φίλος τοῦ ἀνδρός της. Κι' ἐνῶ περνοῦσε ὧρες ἀφάνταστης εὐτυχίας μέσα στὴ ϑερμὴ ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της, ὁ Χασάν, ὅπως συμβαίνει πάντα, δὲν εἶχε τίποτα καταλάβει.

Μιὰ μέρα ἕνας προσκυνητὴς τῆς Μέκκας, περνῶντος ἀπ' τὴν ὄασι τοῦ Ζέμλα, ἔφερε στὸν Χασὰν τὰ χαιρετίσματα τῆς μάννας του. Καὶ τὸ ϑαῦμα ἔγινε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Χασὰν νοστάλγησε τὴν πατρίδα του, ἔννοιωσε ἕναν πόνο στὴν καρδιά του καὶ μιὰ μεγάλη ἐπιϑυμία νὰ ξαναδῇ τὸν τόπο του καὶ τοὺς δικούς του.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ φάνηκε ϑαρειά, πνιγηρή.

—Ζεμπέϊντα, εἶπε στὴ γυναίκα του, ϑάϑελα νὰ κάνω ἕνα σύντομο ταξιδάκι στὴν πατρίδα μου. Ἔρχεσαι μαζί μου, λατρεμένη μου; Θὰ πᾶμε μὲ τὸ καράβι ὡς στὴ Ζέντσι κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Μέκκα. Εἶναι τόσο ὡραῖα! Θὰ ϑῆς.....

—Ὄχι, ὄχι, Χασάν. Φοβοῦμαι τὴν ἔρημο. Τί νὰ κάνω ἐκεῖ κάτω; Πήγαινε μόνος σου, Χασάν, τοῦ ἀποκρίϑηκε ἡ γυναίκα του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα παράξενο σφύριγμα ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυά. Ἔμοιαζε σὰν κελαϊδίσμα πουλιοῦ ποὺ φωνάζει τὸ ταίρι του. Ἡ Ζεμπέϊντα ἀναγνώρισε τὸ σύνϑημα τοῦ ἀγαπημένου της. Ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά. Κι' ἀποφασιστικὰ εἶπε στὸν ἄντρα της:

—Εἶσαι νευριασμένος ἀπόψε Χασάν. Πήγαινε νὰ περπατήσῃς λιγάκι. Ὁ καϑαρὸς ἀέρας ϑὰ σοῦ κάνῃ καλό. Πήγαινε.

—Ἴσως νάχῃς δίκιο, Ζεμπέϊντα, τῆς ἀπάντησε. Θὰ βγῶ λίγο. Ἐσὺ πλάγιασε νὰ κοιμηϑῇς, γλυκειά μου ἀγάπη. Καλὴ σου νύχτα, τρυγόνα μου.

—Καλὴ σου νύχτα, ἀφέντη μου!

Λίγα λεπτὰ κατόπιν ἡ Ζεμπέϊντα βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καλοῦ της καὶ μεϑοῦσε ἀπ' τὰ φιλιά του.

Ὁ Χασὰν μ' ἀργὸ βῆμα διέσχισε τοὺς ἐρημικοὺς δρόμους καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Μιὰ βαϑειὰ σιγὴ ἦτανε ἀπλωμένη ὁλόγυρα, ποὺ πιέζε ἀλλόκοτα τὴν καρδιά του. Ἡ σελήνη ἔρριχνε ἕνα κοκκινωπὸ φῶς ποὺ ἔκανε τὶς χουρμαδιὲς νὰ φαίνωνται σὰν φαντάσματα καὶ μιὰ ζεστὴ πνοὴ ἀνέμου ἀνατάραζε τὶς κορυφές τους. Ἔξαφνα μιὰ ἀλλόκοτη βοὴ ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ὁ Χασὰν ἔκανε νὰ προχωρήσῃ μὰ ἀμέσως ἕνας καυτὸς ἄνεμος σηκώϑηκε τὸ ἔδαφος σάλευε κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, ὅλα ἔτρεμαν κι' ἀνατάραζόντουσαν. Ὁ Χασὰν ϑωριάστηκε κάτω ἀναίσϑητος.

Ὅταν ὁ Χασὰν συνῆλϑε ὁ ἥλιος ἦταν ψηλὰ κι' ἡ φύσις ἤσυχη γύρω του. Κι' ἀμέσως κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ!... Εἶχε γίνει σεισμός. Ἐκεῖ ποὺ τὴν προηγούμενη μέρα ὑπῆρχε μιὰ πλούσια πόλις, δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ ἐρείπια. Ἡ Ζεμπέϊντα πῆρε ἀμέσως στὸ μυαλό του κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀγωνία του πρὸς τὴν πόλι. Τέλος ἔφτασε ὀπίτι του. Στάϑηκε μιὰ στιγμὴ μπρὸς στὰ ϑλιβερὰ ἐρείπια κι' ἔξαλλος φώναξε:

—Ζεμπέϊντα!... Ζεμπέϊντα!...

Μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἄρχισε νὰ σηκώνῃ μ' ἀπελπισία μενάλες πέτρες, νὰ παραμερίζῃ δοκάρια, ὡς ποὺ ξαφνικὰ ἕνας τοῖχος γκρεμίστηκε κι' ἄφησε νὰ φανῇ μιὰ κάμαρη. Ὁ Χασὰν ἀναγνώρισε τὸ γαλάζιο μετεξωτὸ μὲ τὸ ὁποῖο ἦσαν ντυμένοι οἱ τοῖχοι τῆς κάμαρας τῆς γυναίκας του κι' ὥρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ψάχνοντας ψηλαφητὰ συνάντησε τὶς μεταξένιες μπούκλες τῶν μαλλιῶν τῆς ἀγαπημένης του. Ἀνασήκωσε τρομαγμένος τὸ κεφάλι της. Ἡ Ζεμπέϊντα ἦταν νεκρή! Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἔσκυψε πάλι καὶ κύτταξε. Καὶ τότε διέκρινε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του καὶ τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένος κοντὰ στὴ γυναίκα του. Τὸν ἀναγνώρισε κι' αὐτὸν ἀμέσως! Ἦταν ὁ Ἄγκρα-ἐλ-Μαχιούμη. Καὶ τότε τὰ κατάλαβε ὅλα: Τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, τὴν προδοσία τοῦ φίλου του!... Ἀργὰ ὁ Χασὰν σηκώϑηκε ὄρϑιος καὶ συγκρατῶντας τὸν φρικτὸ πόνο τῆς καρδιᾶς του, μουρμούρισε:

—Κισμέτ!... Ἦταν γραφτό!

Κι' ἀπομακρύνϑηκε μὲ συντριμμένη καρδιά.

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας ὁ Χασὰν πῆρε τὸ καράβι γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

Ἕνα παράξενο συναίσϑημα τὸν συγκλόνισε σὰν ἀντίκρυσε ἀπὸ μακρυὰ τὶς σκηνὲς τῆς φυλῆς του. Σέλιγο ἔπεφτε μὲ δάκρυα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γερόντισσας μάννας του. Κι' ὅταν πιὰ ξεκουράστηκε βγῆκε ἔξω καὶ προχώρησε πρὸς τὸ πηγάδι. Κι' ἐκεῖ συνάντησε τὴ ϑατμᾶ, τὴ γλυκειά, ἀϑώα ϑατμά.

Ἐκείνη στάϑηκε ἀκίνητη καὶ τὸν κύτταξε σοκισμένη. Εἶχε φέρει τὰ δυὸ χέρια της ἁπάνω στὴν καρδιά της σὰν νὰ προσπαϑοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς παλμούς της.

Ἀλλοίμονο!... Ἡ ϑατμὰ μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ κόκκινα χείλη, ἡ ὡραία ϑατμὰ δὲν ἦταν νέα πιά. Τὴν εἶχε μαράνει ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ. Ὡστόσο ὁ Χασὰν τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆϑος του.

—ϑατμὰ ϑέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου; τῆς εἶπε. Συχώρεσέ με ϑατμὰ γιὰ τὴν προδοσία μου. Ὁ πόϑος μου εἶναι νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη. Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς, γλυκειά μου ϑατμά;

Ἡ ϑατμὰ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπ' τὴ συγκίνησί της. Ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ χείλη της. Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει. Ἦταν πιὰ δικός της ὁ Χασὰν κι' αὐτὴ δικιά του γιὰ πάντα!...

AHMET AMPTOYΛΛΑΛ

Αναστρεπτικό χιούμορ

Τὸ καλαντάρι τοῦ Χότζα

Στὰ γερατειά του ὁ Ναστραδὶν Χότζας εἶχε χάσει τὴ μνήμη του καὶ δὲν ϑυμόταν οὔτε πόσο ἔχει ὁ μήνας, οὔτε πότε πέφτει τὸ Ραμαζάνι. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ρίξῃ σ' ἕνα σακκοῦλι τριάντα πετραδάκια καὶ νὰ πετάῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὴν ἡμέρα. Ἔτσι ϑὰ ἤξερε πόσες ἔχει ὁ μῆνας καὶ πότε πέφτει κάϑε γιορτή.

Μιὰ μέρα ϑλέποντάς τον ὁ γυιός του ν' ἁπλώνῃ στὸ σακκοῦλι πῆγε, ὅταν ἔφυγε καὶ κύτταξε νὰ δῇ τί ἔγει μέσα. Μόλις εἶδε τὰ πετραδάκια ἀπόρησε.

—Πέτρες μαζεύει ὁ πατέρας μου! μουρμούρισε. Ποιὸς ξέρει τί τὶς ϑέλει!

Καὶ μαζεύοντας μιὰ χοῦφτα πέτρες τὶς ἔριξε στὸ σακκοῦλι.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ μιὰ μέρα ἕνας γείτονας του ρώτησε τὸ Χότζα πόσες μέρες μένουν ἀκόμα γιὰ νὰ τελειώσῃ ὁ μῆνας.

—Στάσου μιὰ στιγμὴ καὶ ϑὰ σοῦ πῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χότζας.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε στὴ σακκοῦλα του, μέτρησε τὰ πετραδάκια καὶ τὰ ϑρῆκε ἑκατὸν τριάντα.

—Βρὲ νὰ πάσῃ ἡ ὀργή, σὰν πολλὰ μοῦ φαίνονται! μουρμούρισε.

Γύρισε ὡστόσο στὸ γείτονά του καὶ τοῦ εἶπε κόβοντας ἀρκετὲς ἡμέρες:

—Ἔπειτα ἀπὸ σαράντα πέντε μέρες μπαίνει καινούργιος μήνας.

—Σαράντα πέντε μέρες; ἀπόρησε ἐκεῖνος. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς Χότζα; Πῶς μπορεῖ νάνη τόσες μέρες ἕνας μῆνας; Μπουνταλᾶς ἄνϑρωπος εἶσαι!...

Θύμωσε τώρα κι' ὁ Χότζας.

—Δὲν φταῖς ἐσύ, τζάνουμ, τοῦ φώναξε. Φταίω ἐγὼ ποὺ σοῦ ἔπια πολλὲς ἀπ' τὶς μισὲς ἡμέρες. Ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ τί λέει ἡ σακκοῦλα γιὰ νὰ δῇς ὅτι ὁ μῆνας ἔχει ἀκόμα ἑκατὸ ἡμέρες καὶ τοῦ μένουν καὶ κάμποσα ρέστα!.

★

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας εἶχε δυὸ κόρες.

Ὅταν μεγάλωσαν τὶς ἐπάντρεψε. Τὴ μιὰ μ' ἕνα τουβλὰ καὶ τὴν ἄλλη μ' ἕνα γεωργό. Αὐτὲς πειὰ φρόντιζαν γιὰ τὴ διατροφή του.

Κάποτε πήγανε κι' οἱ δυὸ στὸ σπίτι τοῦ Χότζα νὰ τὸν ἐπισκεφϑοῦν.

—Τί νέα; ρώτησε τὴ μεγαλύτερη ὁ Ναστραδίν. Πῶς τὰ πάτε;

—Ἂν βρέξῃ, πατέρα, εἴμαστε χαμένοι! τοῦ ἀποκρίϑηκε ἐκείνη.

—Γιατὶ παιδί μου;

—Γιατὶ ἔχουμε τὰ τοῦβλα μας ἁπλωμένα καὶ δὲν ϑὰ ξεραϑοῦν.

Ρώτησε κατόπιν καὶ τὴν ἄλλη:

—Πῶς τὰ πάτε, κόρη μου;

—Ἂν δὲν βρέξῃ, εἴμαστε χαμένοι.

—Γιατί, παιδί μου;

—Γιατὶ δὲν ϑὰ φυτρώσουν τὰ λαχανικὰ ποὺ φυτέψαμε.

Γυρνάει τότες ὁ Χότζας καὶ λέει στὴ γυναῖκα του:

—Γυναίκα, εἴτε βρέξῃ εἴτε δὲν βρέξῃ, εἴμαστε χαμένοι!...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρϑρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ἰδιοκτήτης Διευϑυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀριϑ. 3.

Ὑπεύϑυνος Τυπογραφείου Σ.Π. Μπέλλας— Κατοικία: Ζεφύρου 4. Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία.... δρχ. 95.000
» Ἑξάμηνος . » 48.000
» Τρίμηνος .. » 24.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τοῦ νεκροῦ

Παράξενο διήγημα

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ δικαστὴς Κάρσον γύρισε δύσϑυμος στὸ σπίτι του. Ἔννοιωϑε μιὰ παράξενη ἀνησυχία, κάτι σὰν μιὰ ἀνεξήγητη ταραχὴ κι' εἶχε ἐγκαταλείψει ἐνωρίτερα ἀπὸ ὅ,τι συνήϑιζε, τοὺς φίλους του, γιατὶ αἰσϑανόταν τὴν ἐπιϑυμία νὰ μείνῃ μόνος.

Καϑὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος ἄλλος εἶχε μπῆ μαζί του μέσα. Προχώρησε τότε μερικὰ βήματα στὸ διάδρομο καὶ γύρισε τὸ διακόπτη.

Πραγματικά, δὲν εἶχε κάμει λάϑος. Ἕνας ἄνϑρωπος στεκόταν μπροστά του. Φαινόταν γέρος σχεδὸν καὶ τὸ κάτισχνο πρόσωπό του εἶχε μιὰ παράξενη ὠχρότητα. Μόνο τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰν δυὸ ἀναμμένα κάρβουνα.

—Καλησπέρα, κύριε Κάρσον, εἶπε. Φυσικά, δὲν μὲ ϑυμόσαστε... Κι' αὐτὸ εἶνε σωστό... Πῶς ϑὰ μπορούσατε νὰ ϑυμόσαστε ἐκείνους ποὺ στείλατε νὰ σαπίσουν στὴ φυλακή... Ὅμως, ἐγὼ ἤμουν ἀϑῶος... Καὶ τὸ ξέρατε αὐτό... Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μὲ ϐγάλετε ἀπὸ τὴ μέση... Γιὰ νὰ μείνετε μόνος κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα... Λοιπόν, δὲν μὲ ϑυμόσατε, στ' ἀλήϑεια; Ὄχι; Πρέπει νὰ ξέρετε πάντως πὼς ὑπέφερα πολύ... Ἀλλὰ τώρα δὲν ὑποφέρω πιά...

Μιλοῦσε μὲ κομμένες φράσεις, σὰν νὰ δυσκολευόταν νὰ βρῇ τὰ λόγια του.

Ὁ δικαστὴς Κάρσον προσπάϑησε νὰ φανῇ ψύχραιμος.

—Συχωρέστε με, εἶπε. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ κάποιο λάϑος... Δὲν ϑυμοῦμαι νὰ σᾶς εἶδα ποτέ.

—Ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης. Δὲν εἴδατε ποτὲ τὸν ἄνϑρωπο ποὺ εἶμαι σήμερα... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — πάνε εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε — ἤμουνα νέος καὶ γεμᾶτος ζωή. Ἐνῶ τώρα... Λοιπόν, ἐπιμένετε πὼς δὲν μὲ ϑυμόσαστε;

—Ὄχι.

Ὁ δικαστὴς Κάρσον εἶχε τὴν ἐντύπωσι, πὼς τὰ μάτια τοῦ ἐπισκέπτου γώνονταν μέσα στὴν ψυχή του καὶ τὴν ἀνασκάλευαν.

—Θὰ σᾶς ϐοηϑήσω νὰ μὲ ϑυμηϑῆτε, εἶπε. Θέλετε νὰ περάσωμε στὸ γραφεῖο σας;... Θαυμάσια... Ἀγοράζετε τώρα τὸ τρίτο συρτάρι δεξιὰ τοῦ τραπεζιοῦ σας καὶ ϐγάλτε τὸ μαῦρο φάκελλο ποὺ ϐρίσκεται ἐκεῖ.

Τὸ ἐκάματε;... Βλέπετε αὐτὲς τὶς δυὸ φωτογραφίες;... Ἡ μία εἶνε τῆς Γκρὴϑ, τῆς φίλης σας... Ἡ ἄλλη παριστάνει τὸ ζωγράφο Τζάϊμις Γκέλσυ, τὸ ϑῦμα σας... δηλαδὴ ἐμένα. Ποιὸν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια... Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ϑέλει ἡ φωτογραφία μου μέσα στὰ χαρτιά σας;... Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγὼ ἀλλὰ ϑυμόσαστε πάντα τὰ χαρακτηριστικά μου, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ ϑὰ ϐραπέτευα ἢ ϑάϐγαινα ἀπὸ τὴ φυλακή... Ἀλλὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ δὲν συνέϐη ποτὲ τίποτε... Ἔτσι, μὲ ξεχάσατε στὸ ϐάϑος αὐτοῦ τοῦ συρταριοῦ, γιατὶ νοιώϑατε πιὰ πὼς εἶσαστε ἀσφαλισμένος... Καὶ, σιγὰ-σιγά, ἡ συνείδησίς σας ἠσύχασε...

Ὁ δικαστὴς Κάρσον ἔστεκε τώρα σὰν ἀπολιϑωμένος μπροστὰ στὶς δυὸ φωτογραφίες ποὺ εἶχε πάγω στὸ τραπέζι του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, αἰσϑάνϑηκε τὴν ἐπιϑυμία νὰ σηκωϑῇ ἀπὸ τὴ ϑέσι του καὶ νὰ πέσῃ στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ ἀνϑρώπου. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ καμμιὰ κίνησι.

Ὁ ἐπισκέπτης εἶχε πλησιάσει.

—Θέλετε νὰ σᾶς ὑπενϑυμίσω μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία μου; εἶπε μὲ σαρκαστικὸ τόνο. Εἶνε πολὺ ἁπλῆ... Ἤμουν ἀντίπαλός σας στὴν καρδιὰ τῆς Γκρὴϑ κι' εἶχα ὅλες τὶς πιϑανότητες νὰ σᾶς ἐκτοπίσω ὁριστικά... Γιατὶ ἤμουν πιὸ νέος ἀπὸ σᾶς... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, συνέϐη κάποιο ἔγκλημα στὴν πανσιὸν ὅπου ἔμενα!... Ἡ ἰδιοκτήτρια ϐρέϑηκε ἕνα πρωῒ στραγγαλισμένη κι' ἐγὼ εἶχα περάσει τὴν προηγούμενη νύχτα στὸ σπίτι τῆς Γκρὴϑ. Σκεφϑήκατε λοιπὸν, πὼς ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική, γιὰ νὰ μοῦ φορτώσετε τὸ στραγγαλισμὸ τῆς ἰδιοκτητρίας τῆς πανσιόν... Ἐγὼ εἶχα ϐέϐαια ἕνα ἀκαταμάχητο «ἄλλοϑι» στὰ χέρια μου. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐκϑέσω τὴ Γκρὴϑ... Καὶ αὐτὸ ξέρατε πὼς δὲν ϑὰ τὸ ἔκανα... Ἔτσι, τὰ καταφέρατε μιὰ χαρά... Εἴχατε, μάλιστα, τὴν εὐγένεια νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ διευϑυντήριο νὰ μὴ μὲ καταδικάσῃ σὲ ϑάνατο... Τὴν εὐγένεια ἢ τὴ σκληρότητα;... Γιατί, ϐέϐαια, τὰ ἰσόϐια καταναγκαστικὰ ἔργα ἄξιζαν μὲ χιλιάδες χιλιάδων ϑανάτων... Θυμᾶστε τώρα;... Τρέμετε;... Φοϐόδικηο, γιατὶ ἔρτασε ἡ ὥρα! Τίποτε πιὰ δὲν ϑὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου!

Ὁ δικαστὴς Κάρσον ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμὸ καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπισκέπτου.

Ἀλλ' ὁ ἄνϑρωπος ποὺ τοῦ μιλοῦσε μιὰ στιγμὴ πρωτύτερα εἶχεν ἐξαφανισϑῆ.

Ξαφνικά, τὸ παράϑυρο τοῦ δρόμου ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ κι' ἕνας παγωμένος ἀέρας μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ϕῶς σϐύστηκε, σὰν κάποιος νὰ εἶχε γυρίσει τὸ διακόπτη καὶ τὸ σπίτι ϐυθίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

.....

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ δικαστὴς Κάρσον ϐρέϑηκε νεκρὸς στὴν πολυϑρόνα τοῦ γραφείου του. Πάνω στὸ τραπέζι του ὑπῆρχαν δυὸ φωτογραφίες ἑνὸς νέου, καὶ μιὰ νεαρῆς γυναίκας. Ἡ πρώτη σκέψις τῶν ἀστυνομικῶν, ὅταν ἐξακρίϑωσαν πὼς μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν τοῦ Τζάϊμις Γκέλσυ, ἦπετεύσει κι' εἶχεν ἐκδικηϑῇ ὁ κατάδικος εἶχε δραστὴ ποὺ εἶχε διευϑύνει ἄλλοτε τὶς ἐναντίον του ἀνακρίσεις.

Ἀλλ' ὅταν τηλεφώνησαν στὶς φυλακὲς τῆς Βοστώνης ἔμαϑαν πὼς ὁ προηγούμενο Βράδυ, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἀγωνία ποὺ ϐάσταξε πολλὲς ὥρες καὶ πὼς ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ πρόφερε μὲ λύσσα τὸ ὄνομα τοῦ δικαστοῦ Κάρσον...

ΤΖΑΪΗΜΣ ΟΥΑΤΣΟΝ

***

Γεροντικὴ μανία

Ἕνας γέρος 76 ἐτῶν, ὁ Φρέντερικ Ντίτερ, πρώην κοσμηματοπώλης στὸ Μεϊπλγουντ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, κυριεύϑηκε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα φοϐερὸ γυναῖκα του, τὸ γυιό του καὶ τὴ νύφη του, στὸν ὕπνο τους, καὶ ὀχυρώϑηκε κατόπιν στὸ ὑπόγειό του. Ὅταν ἔφτασαν οἱ ἀστυνομικοί, εἰδοποιημένοι ἀπ' τοὺς γείτονες, τοὺς ϕώναξε... νὰ μὴν ἀνακατεύονται στὶς δουλειές του! Χρειάϑηκε δὲ νὰ χρησιμοποιήσουν δυὸ ϐόμϐες δακρυογόνων, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ϐγῇ ἀπ' τὸ καταφύγιό του. Δὲν ἔχει ἐξακριϐωϑῆ ἀκόμη ἂν ϑὰ τὸν περιμένῃ ἡ ἠλεκτρικὴ πολυϑρόνα ἢ τὸ ϕρενοκομεῖο.

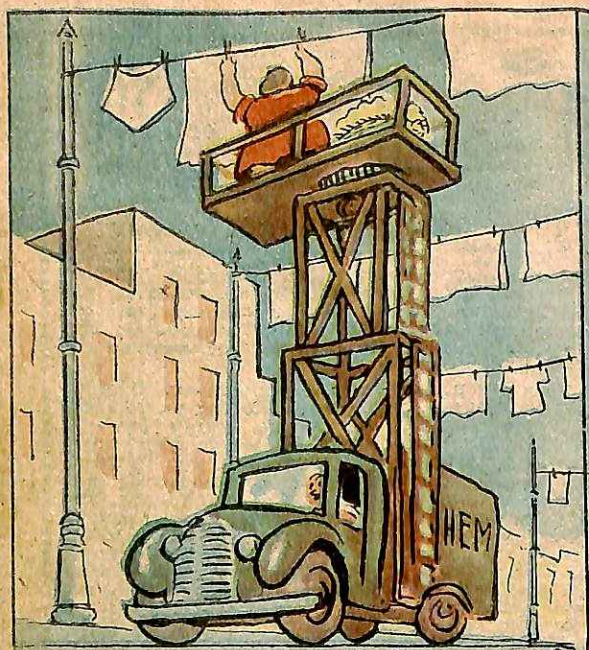
ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τριχοφυτία γενείου καὶ ὀνύχων

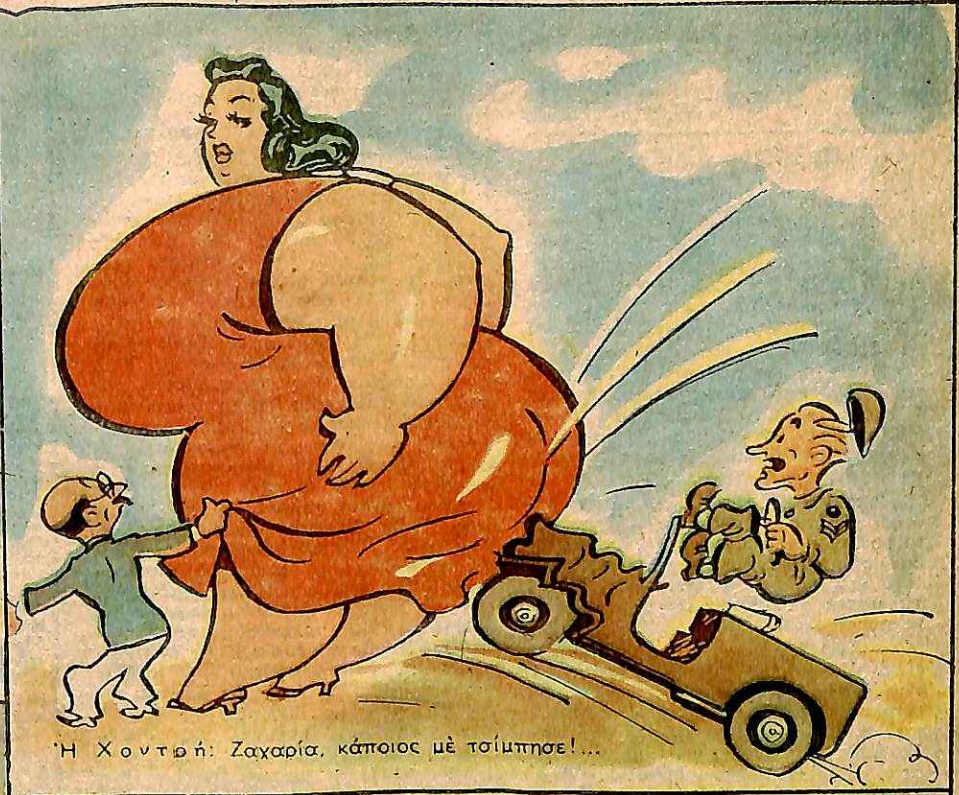
Στὸ προηγούμενο σημείωμα μιλήσαμε λεπτομερῶς ἐπὶ τῆς αἰτιολογίας καὶ τῶν συμπτωμάτων τῶν τριχοφυτιῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν τριχοφυτία (τριχοφάγου) τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Σήμερον ϑὰ ἐξακολουϑήσωμε μὲ τὶς τριχοφυτίες τοῦ γενείου καὶ τῶν ὀνύχων.

Τριχοφυτίαι τοῦ γενείου. Ὁ τριχοφάγος τοῦ γενείου προκαλεῖται κυρίως ἐκ τριχοφύτων ζωϊκῆς προελεύσεως (γάτες ἄλογα, σκυλλιά, χοίροι, πτηνά). Μεταδίδεται ἡ πάϑησις εὐκολώτατα κατόπιν ἀπὸ ἀνϑρώπου εἰς ἀνϑρώπον ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ σκεύη ξυρίσματος ἢ κτενίσματος, ἀπὸ πετσέτες κτλ. Ἡ πάϑησις ἀρχίζει ἀπὸ μικρὲς κοκκινωπὲς πλάκες διάσπαρτες ἐπὶ τοῦ γενείου καὶ εἰδικῶς στὸ σαγόνι ἢ στὶς παρειές. Ἐπὶ τῶν πλακῶν αὐτῶν ὑπάρχουν λευκὰ πιτυροειδῆ λέπια ἢ κροῦστες. Σὺν τῷ χρόνῳ προσβάλλεται ἡ ρίζα (ϑηλὴ) τῆς τριχός, ὁπότε οἱ πλάκες αὐτὲς κοκκινίζουν πολὺ καὶ πρήζονται. Μὲ τὴν ἀφὴ παρουσιάζονται μικρὰ ὀγκίδια, τὰ ὁποῖα πιεζόμενα προσφέρουν ἀφιλόνως. Αἱ τρίχες ἐπὶ τῶν πλακῶν καταστρέφονται καὶ πέφτουνε καὶ παραμένει τότε μιὰ λευκὴ οὐλώδης πλάκα (ἀλωπεκία). Στὸ μέρος αὐτὸ δυσκόλως, ἂν μὴ ἀδύνατον, νὰ ἐπαναφυτρώσουν τρίχες. Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ πάσχοντος εἶνε ἡ μικροϐιολογικὴ ἐξέτασις τῶν τριχῶν ἐκ τῶν πλακῶν, πρὶν ἢ προϐῇ εἰς οἱανδήποτε ϑεραπεία. Ἡ χρῆσις οἱουδήποτε ϕαρμάκου πρὸ τῆς μικροϐιολογικῆς ἐξετάσεως παρεμποδίζει τὴν ταχεῖα καὶ ὀρϑὴ διάγνωσι καὶ συνεπῶς καὶ τὴν κατάλληλη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκϑεσιν ϑεραπείαν.

Ἡ ϑεραπεία τὴν ὁποίαν ϑὰ ἐφαρμόσῃ ὁ δερματολόγος ϑὰ εἶνε ἀνάλογος μὲ τὰ εὑρήματα τῆς μικροϐιολογικῆς ἐξετάσεως. Ὅσον δὲ ταχέως ἀρχίσῃ ἡ ϑεραπεία, τόσον τὸ ταχύτερον ἀπαλλάσσεται ὁ πάσχων τῶν κινδύνων τῆς ἐπεκτάσεως καὶ τῶν οὐλῶν, ἐφ' ὅσον ἡ πάϑησις ὑφίσταται μόνον κατ' ἐπιφάνειαν. Ὅταν ὅμως μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἡ τὴν ἐφαρμογὴ ἀκαταλλήλου ϑεραπείας τὸ τριχόφυτον προσϐάλῃ κατὰ ϐάϑος τὴν ϑηλὴ τῶν τριχῶν, τότε ἡ ϑεραπεία ϑὰ εἶνε μακρὰ καὶ ἐπίμονος. Ἡ διάρκεια τῆς τριχοφυτιάσεως τοῦ γενείου εἶνε μακρά, ἐφ' ὅσον ἤδελε ἀφεϑῇ ἄνευ τῆς καταλλήλου ϑεραπείας. Δ

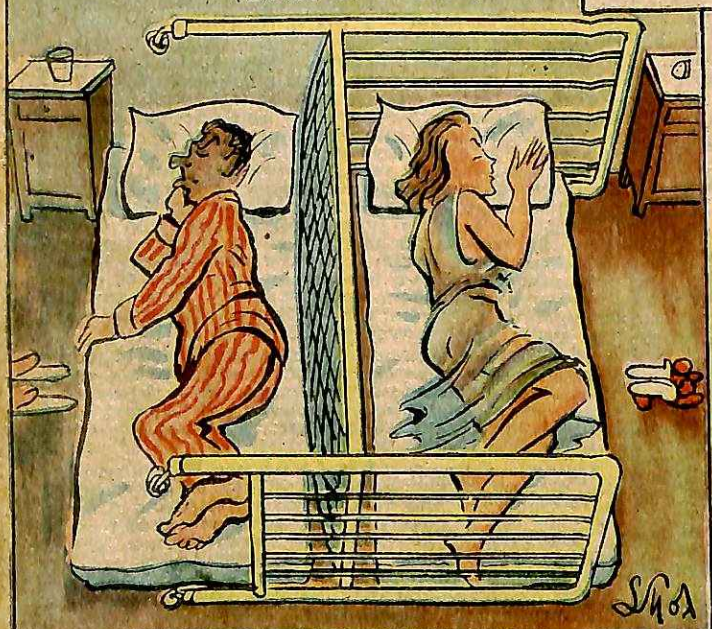

Ἡ γυναῖκα τοῦ μηχανικοῦ τῶν τραμ ἔχει μπουγάδα... (Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

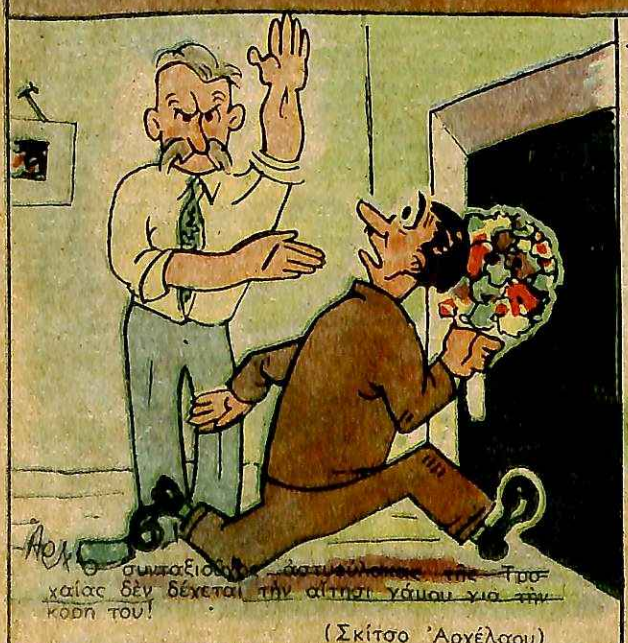
Ἡ Χουτιρή: Ζαχαρία, κάποιος μὲ τσίμπησε!...

Συζυγικὸ καυγαδάκι
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

— Τί σοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ ποντίκια, κύριε δεσμοφύλακα! Ὅλες καὶ τρύπες ἀνοίγουν!
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Ὁ συνταξιοῦχος δεσμοφύλακας τῆς Τρο-χαίας δὲν δέχεται τὴν αἴτησι γάμου γιὰ τὴν κόρη του!
(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

ΜΟΔΕΣ

— Τί ἤθελες νὰ βάλω, βρὲ γυναῖκα, ἀφοῦ φόρεσες ὅλα τὰ δικά μου;...
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)